C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Feist_Raymond_E-Saga_imperia_4-Spravce_Imperia-Vrah.pdb

PDB Name: Feist Raymond E - Saga imperia
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Poděkování:
Během pěti let společné práce na třech románech jsme se stali dlužníky následujících lidí, bez jejichž přispění by výsledky našeho snažení nebyly tak uspokojivé pro nás ani pro naše čtenáře. Naše díky patří:
Lidem, říkajícím si Friday Nighters, kteří to všechno začali, když se R. E. F. zeptali, kde je vlastně Midkemie, a tím způsobili, že se stalo nemožným nenapsat tento příběh.
Našim nakladatelům Adrianu Zackhaimovi, Jimu Mo-serovi. Patu LoBruttovi a Janně Silverstainové za to, že nám poskytli naprostou volnost.
Elaine Chubbové za pokračování a konec.
Všem lidem v našich nakladatelských domech, kteří nám věnovali mnohem více péče, než vyplývalo z jejich závazků, a pracovali daleko a vysoko nad rámec svých povinností; těm, kdo odešli na jiná místa, i těm, kdo zůstali s námi.
Jonathanu Matsonovi za to, že je více než pouhý agent.
Mikeovi Floerkeyovi za technické připomínky a šíření zprávy.
A Kathlyn Starbuckové a Donu Maitzoviza to, že zůstalí s R. E.F.aJ. W., obzvlášť během posledních šesti let, kdy nebylo snadné s námi žít. Skutečnost, že naše manželství vydržela, svědčí více než cokoli jiného o vaší lásce a trpělivosti.
Raymond E. Feist
Janny Wurtsová
San Diego CA / Sarasota FL
červen 1991

Kapitola první

TRAGÉDIE

Zářilo ranní slunce.
Na trávě u břehu jezera se třpytila rosa a vzduchem se neslo volání hnízdících šaten Paní Mara z Acoma si vychutnávala chladivý vánek, který bude brzy nahrazen žárem dne. Usazena v nosítkách se svým manželem po boku a dvouletým synem Justinem na klíně zavřela oči a spokojeně vzdychla.
Její prsty vklouzly do manželovy dlaně. Hokanu se usmál. Byl to nepopiratelně hezký muž a zkušený válečník; ani v pokojných dobách neztratil nic ze svého atletického vzezření. Vlastnicky sevřel Marinu ruku a sílu zamaskoval jemností.
Uplynulé tři roky byly dobré. Poprvé od svého dětství se Mara cítila bezpečná, chráněna před smrtícími, nikdy nekončícími politickými intrikami Hry rady. Nepřítel, který zabil jejího otce a bratra, už ji neohrožoval. Stal se z něj pouhý prach a vzpomínka a jeho rodina padla s ním; pozemky a nádherně umístěnou usedlost, jež mu patřily, pak císař

daroval Maře.

Pověry tvrdily, že statky padlého lorda jsou navždy poznamenány zlým osudem; avšak v tak nádherném ránu nebyly známky neštěstí nikde v dohledu. Nosítka se pomalu pohybovala po břehu jezera a dvojice v nich sedící sdílela mír oné chvíle, zatímco pozorovala domov, který si společně vytvořila.

Údolí ležící mezi sráznými skalnatými svahy okolních kopců dříve patřilo lordům z Minwanabi. Mělo nejen výhodu snadné obrany, ale bylo zároveň tak nádherné, jako by ho vytvořili samotní bohové. Obloha se odrážela v jezeře, jehož vody se čeřily pod vesly rychlé lodi odvážející pokyny správcům ve Svatém městě. Tam už také mířily bárky naložené obilím a poháněné zpívajícími otroky s bidly, kteří pak svůj náklad vyloží v přístavních skladištích, kde zůstane, dokud jarní záplavy neumožní jeho přepravu dále po řece.

Suchý podzimní vítr čechral zlatou trávu a stěny usedlosti ve slunečním světle zářily jako alabastr. Za ní v přírodní úžlabině velitelé vojsk Lujan a Xandia společně cvičili jednotky válečníků domů Acoma a Šinzawai. Hokanu jednoho dne zdědí otcův titul, a proto se sňatkem s Marou nestal členem jejího domu. Válečníci v zeleni domu Acoma pochodovali společně s vojáky v modři domu Šinzawai a tu a tam se mezi jejich řadami objevovaly černé Čtverce oddílů hmyzích cho-ja. Zároveň s pozemky domu Minwanabi získala paní Mara spojenectví dvou dalších úlů a spolu s ním bojovou sílu tří jednotek válečníků zplozených svými královnami pro boj.

Nepřítel natolik šílený, že by chtěl vyvolat ozbrojené střetnutí, by na sebe přivolal rychlou zkázu. Mara a Hokanu se svými vazaly a spojenci veleli vojsku Jakému mezi Národy nebylo rovno. Pouze císařská armáda by se s ním mohla měřit. A jako by ani nejlépe vycvičené jednotky a téměř nedobytná pevnost samy o sobě nedokázaly zajistit bezpečí, titul Ochránce Impéria, který byl Maře udělen za služby prokázané Tsuranuanni, znamenal, že byla adoptována císařskou rodinou. Císařské vojsko by vytáhlo na její obranu, neboť podle tsuranského pojetí cti urážka nebo ohrožení její osoby se rovnaly útoku na pokrevního příbuzného Nebeské záře.

"Vypadáš dnes ráno velmi spokojeně, manželko," zašeptal jí Hokanu do ucha.

Mara si opřela hlavu o jeho rameno a lehce pootevřela rty v očekávání polibku. Pokud hluboko v srdci připouštěla, že postrádá divokou vášeň, kterou poznala v náručí rudovlasého barbarského otroka - Justinova otce, smířila se s touto ztrátou. Hokanu byl její spřízněná duše, sdílející její politické názory a sklony k zavádění novot. Byl bystrý, laskavý a oddaný a toleroval její tvrdohlavou povahu tak, jak by to dokázal jen málokterý Tsuran. Vedle něj se Mara cítila rovnoprávná. Manželství s ním jí přinášelo hlubokou trvalou spokojenost, a ačkoliv její zájem o Hru rady neochabl, už ji nehrála se strachem. Hokanuův polibek ji rozehříval jako víno, dokud pokoj oné chvíle nenarušil ostrý výkřik.

Mara se vymanila z Hokanuova objetí a její úsměv se odrazil v očích jejího manžela. "Ayaki," řekli oba zároveň. V příštím okamžiku zaduněl na břehu jezera dusot kopyt.

Hokanu objal svou manželku pevněji kolem ramene a společně se vyklonili z nosítek, aby viděli na Marina staršího syna a dědice.

Mezi stromy se objevil uhlově černý kůň s ocasem a hřívou vlající ve větru. Jeho uzdu zdobily zelené střapce a perlami vyšívaná čabraka zabraňovala sedlu sklouznout ze zad. V lakovaných třmenech se hrbil dvanáctiletý chlapec s vlasy černými jako srst jeho koně. Obrátil svého valacha a vyrazil přímo proti nosítkům. Tvář měl zrudlou nadšením z rychlé jízdy a jeho jemné, kovovými plíšky zdobené roucho za ním vlálo jako praporec.

"Je to odvážný jezdec," řekl Hokanu obdivně. "A zdá se, že dárek k narozeninám ho potěšil."

Mara zářící radosti pozorovala, jak chlapec vede svého koně po stezce. Ayaki byl její pýchou, člověkem, kterého milovala ze všech nejvíce.

Černý valach vzpurně potřásl hlavou. Byl to ohnivý kůň, vždy připravený dát se do běhu. Mara, která si stále ještě nezvykla na obrovská zvířata dovážená z barbarského světa, v obavě zadržela dech. Ayaki zdědil po svém otci divokou povahu a v letech následující! poté, co jen o vlásek unikl smrti z rukou nájemného vraha, ho občas přepadala podivně neklidná nálada. Někdy se zdálo; že se vysmívá smrti, jako by se tím, že okázale pohrdal nebezpečím, ujišťoval o tom, že v jeho žilách stále koluje živá krev.

Ale dnes tomu tak nebylo. Valach byl vybrán pro svou poslušnost stejně jako pro rychlost. Zafrkal, podřídil se přitažené uzdě a, dal se do klusu vedle nosítek. Otroci, kteří je nesli, museli překonat nutkání utéct co nejdále od obrovského zvířete.

Paní se zadívala na svého syna. Už nyní bylo vidět, že Ayaki bude mít po obou svých dědech široká ramena. Z rodu Acoma zdědil spíše hubenou postavu a po svém otci nezkrotnou odvahu. Ačkoliv Hokanu nebyl jeho vlastním otcem, oba k sobě navzájem chovali přátelství a úctu. Ayaki byl chlapcem, na něhož by byl pyšný každý otec, a už projevoval důvtip, který bude potřebovat, až v dospělosti vstoupí do Hry rady jako lord z Acoma.

"Poslouchej, mladíku," spustil Hokanu. "Naši nosiči asi jediní v celém Impériu nosí sandály, ale pokud si myslíš, že s tebou budeme závodit, tak rovnou říkám, ne."

Ayaki se zasmál. Upřel veselý pohled na matku. "Vlastně jsem chtěl jet za Lax'lem a zeptat se ho, jestli bych mohl porovnat rychlost svého koně s rychlostí cho-ja. Bylo by zajímavé zjistit, jestli by jeho válečníci předběhli barbarskou jízdu."

"Pokud by byla válka, která, chvála bohům, není," řekl Hokanu poněkud vážnějším tónem. "A dej si pozor na chování, aby ses nedotkl Lax'lovy důstojnosti, až se ho budeš ptát."

Ayakiho úsměv se rozšířil. Vyrostl s cho-ja a jejich cizí způsoby ho nepřiváděly do rozpaků. "Lax'l mi pořád ještě neodpustil, že jsem mu dal jomachovou šťávu s pískem."

"Odpustil," řekla Mara. "Ale už si dá pozor, aby se nenachytal na tvé kousky, což je dobře. Cho-ja nedokáží ocenit žert jako lidé." Pohlédla na Hokanua a řekla: "Ve skutečnosti si myslím, že vůbec nemají smysl pro humor."

Ayaki se zašklebil a kůň pod ním neklidně zatančil. Nosiči se pokusili vyhnout jeho kopytům a zakymácení nosítek vzbudilo Justina. Vztekle se rozkřičel.

Černého koně hluk vylekal. Ayaki se ho snažil udržet, ale zvíře se vzepjalo na zadní. Hokanuovi se podařilo udržet vážnou tvář, ačkoliv se mu chtělo smát při pohledu na chlapcovu urputnou snahu o zvládnutí jankovitého valacha. Justin uštědřil matce silný kopanec do břicha. Mara jen vydechla a zvedla ho do náručí.

Pak něco prolétlo kolem Hokanuovy tváře. V místě, kde před okamžikem byla Marina hlava, se v zácloně objevila malá dírka. Hokanu se vrhl na svou manželku a jejího syna, aby je kryl vlastním tělem, a otočil se, aby se mohl podívat směrem, odkud přilétla střela. Ve stínech keřů vedle stezky se pohnulo něco černého. Instinkty vypěstované v bitvách přiměly Hokanua k okamžitému činu.

Vystrčil Maru a dítě z nosítek a sám vyskočil za nimi, aby je chránil. Jeho prudký pohyb převrátil nosítka a poskytl jim tak dodatečný štít. "Přepadení!" vykřikl, když se nosiči natáhli na zemi jak širocí tak dlouzí.

Stráže okamžitě vytasily meče na obranu své paní. Ale neviděly nikoho, na koho by se mohly vrhnout, a zaváhaly.

Mara zmateně vykřikla ze změti polštářů a roztrhaných záclon do Justinových kvílivých vzlyků. "Co-"

Hokanu vykřikl na stráže: "Za keři akasi!"

Kůň zadusal jako bodnutý hmyzem. Ayaki cítil, jak se pod ním zvíře roztříslo. Uši koně se stáhly dozadu a hlava sebou divoce trhala, zatímco se ho chlapec snažil uklidnit. "No tak, hochu. Stůj." Byl tak zaměstnán svým koněm, že k němu varování jeho otčíma neproniklo.

Hokanu vyhlédl za nosítka. Stráže se vrhly ke keřům, na něž ukázal. Když se otočil, aby zjistil, jestli nehrozí útok i z jiné strany, spatřil Ayakiho, jak se zoufale snaží zkrotit nyní už nebezpečně zdivočelého koně. V záři slunce se zableskla malá šipka trčící z boku zvířete. "Ayaki! Seskoč!"

Kůň zuřivě kopl. Jed, jímž byl napuštěn hrot šipky, začal účinkovat. Valachovy oči se obrátily v sloup. Vzepjal se na zadní a z jeho hrdla se vydral téměř lidský výkřik.

Hokanu vyběhl zpoza nosítek. Hmátl po uzdě, ale bijící kopyta ho přiměla ustoupit. Uskočil stranou, pokusil se znovu zachytit uzdu, avšak minul, neboť zvíře se začalo zmítat. Hokanu věděl o koních dost na to, aby poznal, že valach naprosto zešílel. Zařval na chlapce, který pevně objímal koňskou Šíji.

"Ayaki! Skoč dolů! Hned!"

"Ne," vykřikl chlapec, nikoli vzdorovitě, nýbrž statečně. "Zkrotím ho!"

Hokanu opět skočil po uzdě, příliš vyděšený, než aby dbal na vlastní bezpečnost. Ayakiho snaha by byla na místě, pokud by se jednalo pouze o splašeného koně. Ale Hokanu už viděl účinky otrávené šipky; v křečovitých záchvěvech koňského těla a ztrátě koordinace pohybu poznal působení jedu. Kdyby šipka zasáhla Maru, smrt by nastala po několika vteřinách. U zvířete desetkrát většího byl konec pomalejší a strašlivě bolestný. Kůň řičel v agónii a jeho tělem otřásaly prudké záškuby. Žlutými zuby se ještě pokusil kousnout Hokanua, který se stále snažil zachytit uzdu. "Je to jed, Ayaki!" vykřikl do řevu umírajícího zvířete. Skočil kupředu, aby dosáhl alespoň na třmen a zkusil chlapce strhnout. Přední nohy koně se napjaly, když se svaly stáhly v křeči. Pak se zvíře zhroutilo, převrátilo se na záda a uvěznilo chlapce pod sebou.

Zadunění, které doprovázelo pád těžkého těla na zem, se smísilo s Mařiným zoufalým výkřikem. Ayaki nestačil seskočit. Stále v sedle svého koně dopadl zády na stezku. Mohutné zvíře ho zalehlo a začalo se v křečích převracet přes jeho tělo.

Ayaki nevydal ani hlásek. Hokanu se vyhnul kopytům a oběhl umírající zvíře. Avšak dostal se k chlapci příliš pozdě. Dítě uvězněné pod obrovskou hmotou koňského těla chvějícího se v agónii vypadalo jako svůj vlastní bledý stín. Jeho tmavé oči se obrátily k Hokanuovi a volnou ruku natáhlo k ruce svého otčíma jen úder srdce předtím, než přišla smrt.

Hokanu cítil, Jak mu malé špinavé prsty ochably v dlani. Sevřel je v zoufalé snaze popřít skutečnost. "Ne!" vykřikl, jako by žaloval bohům, Mariny vzlyky mu zněly v uších a jen matně si uvědomoval, že ho vojáci její čestné stráže odstrčili stranou, aby se pokusili odvalit mrtvého koně. Nakonec se jim podařilo odsunout ho stranou a zvíře naposledy zachrčelo, jak se zbývající vzduch v jeho plicích prodral přes hlasivky ven. Ayaki už ani takovým způsobem nemohl protestovat proti nesmyslné, předčasné smrti. Valachovy lopatky mu rozdrtily hrudník a žebra trčela ze změti masa jako zbytky polámaných mečů.

Oči v dětském obličeji s tak bílými tvářemi hleděly s překvapeným výrazem k čisté obloze. Prsty, které se s důvěrou vztahovaly k otčímovi, aby mu pomohl zahnat bolest a temnotu, ležely bezvládně rozevřeny, na palci byl vidět mozol od dřevěného cvičného meče. Tento chlapec už nikdy nezakusí čest i hrůzu skutečného boje, ani polibek své první dívky, ani hrdost a zodpovědnost spojenou s pláštěm lorda, který měl jednou zdědit.

Nezvratnost náhlého konce zanechala bolest, jež pálila jako otevřená rána. Hokanua zachvátil žal zároveň s pocitem nevíry. Jeho mysl překonala otřes jen pomocí reflexů získaných na bitevním poli.

"Zakryjte chlapce svými štíty," přikázal. "Jeho matka ho takhle nesmí vidět."

Ale slova opustila sevřené rty příliš pozdě. Mara se k němu vrhla a Hokanu ucítil, jak se mu o lýtka otřela hedvábná látka, když klesla na kolena vedle svého syna. Naklonila se k němu, aby ho sevřela do náručí, jako by pouhá síla její lásky dokázala probudit chlapce k Životu. Ale její paže ztuhly ve vzduchu nad krvavými cáry masa, které kdysi byly Ayakiho tělem. Otevřela ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Hokanu ji instinktivně zezadu uchopil a přivinul ji k sobě.

"Odešel do síní Rudého boha," zašeptal. Mara neodpověděla. Hokanu cítil prudký tlukot jejího srdce. Teprve po nějaké chvíli si všiml pohybu na stezce. Stráže se pomstychtivě vrhly na černě oděnou postavu nájemného vraha. Než se Hokanu vzpamatoval, aby vydal rozkaz k zadržení toho muže - neboť živý by mohl prozradit, kdo ho poslal - válečníci celou záležitost rychle ukončili.

Meče dopadaly a zvedaly se, zbarvené krví. V příštím okamžiku Ayakiho vrah ležel rozsekán jako býk needry naporcovaný na jatkách.

Hokanu toho muže v žádném případě nelitoval. Když vojáci mrtvolu obrátili, všiml si krátké černé košile a kalhot a rudě nabarvených rukou. Kukla, která kromě očí zakrývala celou mužovu hlavu, byla odhrnuta a odhalila modré tetování na

jeho tváři. Takové znamení nosili pouze členové spolku Hanící, bratrstva nájemných vrahů.
Hokanu se pomalu napřímil. Teď už nezáleželo na tom, že vojáci vraha zabili: člen spolku by s radostí zemřel, aniž by cokoliv řekl. Spolek pracoval na zásadách přísného utajení a onen muž s naprostou určitostí nevěděl, kdo zaplatil jeho vůdci za tento útok. A jediné, oč nyní šlo, bylo jméno muže, který si najal služby spolku.
Koutkem mysli, v němž zbylo místo na chladné uvažování, Hokanu pochopil, že tento pokus o zavraždění Mary nebyl levný. Vrah nemohl doufat, že vyvázne živý, a za sebevražedný útok se platilo celé jmění v kovu.
"Prohledejte mrtvolu a zjistěte, kudy se sem dostal," slyšel Hokanu sám sebe. "Pokuste se najít nějaké stopy, které by vedly k odhalení toho, kdo si najal služby spolku."
Velitel útoku domu Acoma se uklonil a začal svým mužům udílet rychlé rozkazy.
"Nechtě u chlapcova těla čestnou stráž," připojil Hokanu. Naklonil se k Maře, aby jí poskytl útěchu, a nepřekvapilo ho, že zachvácena hrůzou a nevírou, stále ještě není schopna slova. Její manžel ji neodsuzoval za to, že nedokáže zachovat tsuransky lhostejný výraz. Ayaki byl po dlouhá léta jejím jediným pokrevním příbuzným. Před jeho narozením byl její život naplněn jen ztrátami a smrtí. Hokanu objímal její drobné chvějící se tělo, zatímco uděloval nezbytné příkazy týkající se chlapce.
Ale když bylo učiněno vše potřebné a Hokanu se chystal odvést Maru pryč, vzepřela se mu. "Ne!" řekla hlasem stísněným bolestí. "Nenechám tu svého syna samotného!"
"Má paní, Ayakimu už nelze nijak pomoci. Odešel do Turakamuových síní. Navzdory svému věku čelil smrti odvážně. Bude přijat se ctí." Odhrnul jí z tváře tmavé vlasy zvlhlé slzami a pokusil se ji utišit. "Bude lepší, když se vrátíš domů, kde budeš obklopena péčí těch, kdo tě milují, a kde bude Justin v bezpečí u svých chův."
"Ne," odpověděla Mara a v jejím hlase se ozval tón, který naznačoval, že nemíní ustoupit. "Neodejdu."
A ačkoliv po chvíli svolila, aby byl její přeživší syn pod ochranou oddílu válečníků poslán na usedlost, usedla v počínajícím žáru do prachu stezky a upřela zrak do mrtvé tváře svého prvorozeného.
Hokanu ji neopustil. Pach smrti ho neodehnal, ani mouchy, které se začaly shromažďovat kolem mrtvoly koně. Se sebeovládáním jako na válečném poli zůstal, aby čelil nejhoršímu. Tiše přikázal domácímu poslu doběhnout pro sluhy, aby přinesli malý hedvábný baldachýn na ochranu před sluncem. Mara se ani neohlédla, když nad ní přístřešek vztyčovali. Jako kdyby lidé kolem ní vůbec neexistovali, jen hrabala prsty v hlíně, dokud nepřipochodoval tucet jejích nejlepších válečníků v slavnostních brněních, aby odnesli jejího syna. Nikdo se neprotivil Hokanuovu názoru, že si chlapec zaslouží pocty padlého válečníka. Ayaki zahynul střelou nepřítele, stejně jako by jed z otrávené šipky pronikl přímo do jeho žil. Odmítl opustit svého milovaného koně a taková odvaha a zodpovědnost u tak mladého chlapce byla hodná pozornosti.
Mara s tváří nehybnou jako z porcelánu sledovala, jak válečníci zvedají jejího syna a ukládají ho na máry ozdobené zelenými stuhami a jednou rudou jako připomínku toho, že Rudý bůh vládne nad životy všech.
Ranní vánek ustal a válečníci se při plnění svého úkolu začali potit. Hokanu pomohl Maře na nohy a přál si, aby se nezhroutila.
Věděl, kolik on sám musí vynaložit úsilí, aby vypadal vyrovnaně. A nešlo přitom pouze o Ayakiho. Jeho srdce krvácelo i pro Maru, jejíž utrpení si těžko dokázal představit. Podepřel ji, když vykročila vedle már, a malý smuteční průvod se vydal ze svahu směrem k usedlosti, která se ještě před několika hodinami zdála být oázou štěstí.
Bylo to jako zločin proti přírodě, že zahrady stále kvetly a břehy jezera vypadaly tak pokojně a nádherně zeleně, a pouze chlapec na márách ležel zkrvavený a rozbitý a tichý.
Čestný doprovod se zastavil před vchodovými dveřmi používanými k ceremoniálním příležitostem. Ve stínu kamenného portálu tam stáli nejoddanější služebníci domu. Jeden po druhém se klaněli před márami a vzdávali tak Ayakimu čest. Prvním z nich byl Keyoke, první válečný rádce, s vlasy stříbrnými věkem. V záhybech obřadního roucha ukrýval berlu, která mu pomáhala při chůzi poté, co ho válečné zranění připravilo o nohu. Když zpěvavým hlasem pronesl slova soustrasti, pohlédl na Maru s žalem, jaký by mohl projevit milující otec, ale jeho tvář zůstala jako vyřezána ze starého dřeva. Za ním čekal Lujan, velitel vojsk domu Acoma. Jeho obvyklý úsměv se vytratil a pevný pohled jeho očí rušilo časté mrkání, jak se snažil zadržet slzy. Ačkoliv byl válečníkem do morku kostí, jen s námahou dokázal zachovat netečný výraz. Chlapce, jenž nyní ležel na marách, učil zacházet s mečem a ještě tohoto rána ho chválil za pokroky ve výcviku.
Když míjel Maru, dotkl se její paže. "Ayakimu bylo pouhých dvanáct let, má paní, ale už byl celým válečníkem."
Mara sotva kývla v odpověď. Vedena Hokanuem postoupila dále ke svému hadonrovi. Drobný Jican, plachý jako myš, vypadal naprosto zničeně. Teprve před nedávném uspěl se svými pokusy zasvětit neposedného Ayakiho do umění hospodařit s penězi. Jejich hry s mušlemi znázorňujícími obchodovatelné zboží domu Acoma už nebudou pokračovat. Jican se zadrháváním pronášel ceremoniální slova účastí. V jeho mírných tmavých očích se odrážela bolest jeho paní, když kolem něj spolu se svým manželem pokračovala dále ke svému mladému rádci Sáňkoví a jeho pomocníkovi Incomovi. Oba patřili ke služebně nejmladším členům domácnosti, ale Ayaki si získal jejich náklonnost stejně jako všech ostatních. Jejich kondolence Maře byla upřímná, ale ona nebyla schopna odpovědět. Pouze díky Hokanuově ruce, jež svírala její loket, nevrávorala, když stoupala po schodech do chodby.
Ve stínu, který ho náhle obklopil, se Hokanu zachvěl. Poprvé v něm nádherná kamenická práce nevyvolávala pocit bezpečí. Překrásně malované přepážky, jež si on a Mara objednali, už nedokázal obdivovat. Místo toho v něm hlodaly pochyby; byla Ayakiho smrt výrazem hněvu bohů za to, že se Mara usadila na prokleté půdě svých poražených nepřátel? Lordové z Minwanabi, kteří kdysi kráčeli těmito chodbami, přísahali domu Acoma krevní mstu. V rozporu s tradicemi Mara nepohřbila jejich natami, posvátný kámen, v němž po dobu, kdy na něj může dopadat sluneční světlo, přebývají duchové zemřelých čekající na nový život po otočení Kola. Mohly stíny dávno zmizelých nepřátel přivolat neštěstí na ni a její děti?

Hokanu se v duchu pokáral za to, že se nechává ovlivňovat pověrami, a v obavách o bezpečí malého Justina obrátil pozornost k Maře. Ačkoliv až dosud ji smrt a ztráty vždy vyburcovaly k činu, nyní vypadala naprosto zničeně. Doprovodila svého mrtvého syna do hlavní síně a připomínala přitom loutku oživenou kouzlem čaroděje. Zůstala nehybně sedět vedle már, zatímco služebné omývaly chlapcovo rozbité tělo a oblékaly je do hedvábí a klenotů, které mu příslušely jako dědici velkého domu. Hokanu se zdržoval poblíž, trýzněn tím, že nemůže být nijak užitečný. Přinesl občerstvení, ale Mara nejedla. Dal přivolat ranhojiče, aby jí namíchal Uklidňující lék, a očekával její hněvivou reakci, ba dokonce v ni doufal.

Mara jen tupě zavrtěla hlavou a odstrčila šálek.

Stíny na podlaze se prodlužovaly, jak slunce putovalo po obloze, a stropní okna propouštěla stále méně světla. Když písař, poslaný Jicanem, potřetí zdrženlivě zaklepal na vstupní dveře, řekl mu Hokanu, aby vyhledal Sarika nebo Incoma, kteří vypracují seznam domů, jež bylo třeba zpravit o nastalém neštěstí. Mara očividně nebyla v stavu rozhodnout sama. Jejím jediným pohybem během mnoha hodin bylo, že uchopila chladnou, ztuhlou Ayakiho ruku do své.

Za soumraku přiběhl Lujan se zaprášenými sandály a tak vyčerpaným výrazem v očích, jaký u něj nikdo neviděl ani během válečného tažení. Uklonil se před svou paní a jejím druhem a čekal na dovolení promluvit.

Mariny oči zůstaly upřeny na jejího syna.

Hokanu se dotkl jejího ramene. "Má milovaná, tvůj velitel vojsk ti chce něco sdělit."

Pani z Acoma se pohnula, jako by se probouzela z těžkého snu. "Můj syn je mrtev," řekla dutým hlasem. "Kdyby byli bohové laskaví, byla bych na jeho místě."

Hokanu, pohnut do hloubi srdce, jí odhrnul z čela pramen vlasů. "Kdyby bohové byli laskaví, žádný útok by se nestal." Pak, když viděl, že jeho paní opět upadla do své otupělosti, obrátil se sám k důstojníkovi.

Oči obou mužů se se společně sdílenou bolestí setkaly. Oba už viděli Maru rozhněvanou, zraněnou, dokonce i v nebezpečí života. Ale vždy čelila těžkostem s odvahou a odhodláním. Tato apatie se jí vůbec nepodobala a všichni, kdo ji milovali, se obávali, aby část jejího ducha nezemřela spolu s jejím synem.

Hokanu na sebe převzal tolik z jejího břemene, kolik bylo možné. "Řekni mi, co tví lidé zjistili, Lujane."

Kdyby velitel Mařiných vojsk připisoval tradicím větší význam, neodpověděl by; ačkoliv šlechtic, nebyl Hokanu lordem z Acoma. Ale část domácnosti, která pocházela z domu Šinzawai, odpřisáhla domu Acoma spojenectví a Mara nebyla schopna jednat.

Lujanovi unikl téměř nepostřehnutelný úlevný povzdech. Síla dědice domu Šinzawai byla pozoruhodná a Lujan nepřinášel povzbudivé zprávy. "Můj lorde, naši válečníci prohledali mrtvolu vraha, ale bezvýsledně. Nejlepší stopaři se pustili do pátrání a v prohlubni, kde vrah patrně přespal, nalezli toto."

Podal mu kulatou známku vyrobenou ze škeble, obarvenou šarlatově a žlutě s vyrytou trojúhelníkovou pečetí domu Anasati. Hokanu převzal onen předmět se špatně skrývanou nechutí. Podobné známky předávali lordové domů poslům jako potvrzení, že zpráva byla v pořádku doručena. Ale nepřítel by těžko svěřil nájemnému vrahovi takový důkaz své viny; ovšem na druhou stranu se lord z Anasati netajil svou záští vůči Maře. Jiro byl mocný a otevřeně se spolčoval s domy, které si přály skoncovat s novou císařovou politikou. Byl spíše učencem než válečníkem, a přestože byl příliš inteligentní, než aby si liboval v přízemně surových Činech, Mara kdysi urazila jeho mužskou ješitnost: zvolila si za svého prvního manžela jeho mladšího bratra a od onoho dne ji Jiro otevřeně nenáviděl.

Ale přesto byla známka ze škeble příliš křiklavá na jemnou práci Velké hry. A spolek Hamoi by si nikdy nedovolil prozradit totožnost svého zákazníka podobně hloupým způsobem. Jeho historie se táhla daleko do skrz Mařinu apatii. "Jiro to udělal?" Otočila se minulosti a jeho úspěch tkvěl v naprostém utajení. Každý, kdo si u něj koupil vraždu, si mohl být jist, že nebude prozrazen. Známka mohla být falešnou stopou ukazující na dům Anasati.

Hokanu zvedl k Lujanovi ustaraný pohled. "Myslíš, že za tím útokem stojí lord Jiro?"

Jeho slova byla méně otázkou a více vyjádřením pochybnosti. Že i Lujan se staví k tomuto důkazu viny zdrženlivě, bylo patrné dřív, než se nadechl k odpovědi.

Ale jméno lorda z Anasati proniklo od těla svého syna a spatřila červenožlutý kotouček v Hokanuově dlani. Rysy její tváře se zkřivily do masky zuřivého vzteku. "Dům Anasati se promění v prach ve větru. Jeho natami bude pohřbena do bláta a duchové jeho předků navždy uvězněni v temnotě. Neprojevím mu ani tolik milosrdenství, jako jsem projevila domu Minwanabi!" Sevřela ruce do chvějících se pěstí. Nevidoucíma očima zírala do prostoru mezi svým manželem a velitelem vojsk, jako by mohla nepřítele porazit pouhou silou své nenávisti. "A ani to nebude dostatečnou cenou za krev mého syna. Ani to."

"Lord Jiro za to možná není odpovědný," podotkl Lujan a jeho obvykle pevný hlas se chvěl zármutkem. "Cílem útoku jsi byla ty, ne Ayaki. Chlapec byl koneckonců synovcem lorda z Anasati. Vraha ze spolku mohl poslat kterýkoli z lordů Impéria." Ale zdálo se, že jej Mara neslyší. "Jiro za to zaplatí. Můj syn bude pomstěn."

"Myslíš, že je za to odpovědný" Jiro?" zopakoval Hokanu po veliteli vojsk. Že se mladý Anasati nadále choval tak, jak se choval, a to dokonce i poté, co po svém otci zdědil plášť a moc, vypovídalo o jeho paličaté, dětinské pýše. Zralá mysl by se už nezaobírala starými bolístkami; ale ve své marnivé ješitnosti by si lord z Anasati určitě přál zjistit, čí ruka pracovala na Marině pádu.

Jenže Mara byla Ochráncem Impéria a lid ji miloval. Jiro mohl pošetile toužit po pomstě za utrpěnou urážku, ale ani on nebyl tak hloupý, aby na sebe přivolával císařův hněv.

Lujan obrátil temné oči k Hokanuovi. "Ten kousek škeble je jediný důkaz, jaký máme. Ale závěry, které z jeho existence vyvodíme, mohou být ošidné, protože jeho účelem může být to, abychom vyloučili dům Anasati jako možného pachatele a hledali jinde." V jeho hlase byla slyšet zuřivost. I on si chtěl vybít vztek, který pociťoval nad spáchaným činem. "Málo záleží na tom, co si myslím," zakončil ponuře. Neboť čest vyžadovala, aby bez otázek a váhání vyplnil vůli své paní. Kdyby mu Mara přikázala, aby shromáždil svou posádku a vytáhl do sebevražedné bitvy, uposlechl by

celým svým srdcem i myslí.

Nastal soumrak a ve velké síni se zešeřilo. Sluhové tiše vstoupili a zapálili lampy rozestavěné kolem Ayakiho már. Místnost naplnil vonný dým. Teplá záře zjemnila bledost smrti a stíny milosrdně zahalily boule, které se jako viditelné známky zranění rýsovaly pod hedvábným rouchem. Mara seděla sama na stráži u svého syna. Pozorovala jeho oválnou tvář a uhlově černé vlasy, které poprvé, co si pamatovala, vydržely zůstat učesány déle než hodinu.

Ayaki byl její budoucností - do okamžiku osudného pádu. Byl její nadějí, splněním jejích snů, a ještě více: budoucím strážcem odkazu jejích předků a pokračováním jména Acoma. Její samolibost ho zabila.

Mara sevřela bílé prsty v klíně. Nikdy, nikdy se neměla nechat ukolébat představou, že k ní nepřátelé nemohou proniknout. Pocit viny za to, že polevila v bdělosti, ji bude pronásledovat celý život. Jak chmurné nyní byly všechny úvahy o budoucnosti. Vedle ní ležel podnos se zbytky jídla;

nevzpomínala si, že by mělo nějakou chuť. Hokanuův soucit jí neposkytoval úlevu; znala ho příliš dobře a odraz jejího vlastního žalu a zloby, který cítila v jeho slovech, v ní vyvolal ještě hlubší vlnu sebeobviňování.

Pouze chlapec jí nevyčítal její hloupost. Ayaki už nic necítil, ani smutek, ani radost.

Mara potlačila křečovité zachvění. Tolik si přála, aby šipka zasáhla ji, aby temnota, v níž končí všechno snažení, zahalila ji namísto jejího syna. To, že jí zůstalo ještě jedno dítě, nezmenšovalo její zoufalství. Z jejích dvou synů se právě Ayaki měl stát naplněním jejího života. Jeho otcem byl Buntokapi z Anasati, jehož rodina byla nepřítelem domu Acoma, a spojení s ním Maře přineslo mnoho bolesti a žádné štěstí. Politická nutnost ji dovedla až k uskoku a lsti, které podle jejího zralého úsudku nebyly ničím jiným než vraždou. Ayaki se pro ni stal vykoupením za sebevraždu jeho otce, k níž ho Mara dohnala svými intrikami. Ačkoliv podle zásad Hry rady tím získala pozoruhodné vítězství, osobně považovala Buntokapiho smrt za porážku. Skutečnost, že se stal hračkou v jejích rukách jen proto, že ho jeho rodina zanedbala, neznamenala žádný rozdíl. Ayaki Maře poskytl příležitost dát stínu jejího prvního manžela trvalou čest. Byla rozhodnuta přivést svého syna k velikosti, jež byla Buntokapimu odepřena.

Avšak tato naděje nyní pominula. Lord Jiro z Anasati byl Buntokapiho bratrem a skutečnost, že jím zesnovaný útok minul svůj cíl a způsobil smrt jeho synovce, znovu zvrátila poměr politických sil. Neboť bez Ayakiho měl dům Anasati volné ruce k obnovení starého nepřátelství z dob jejího otce.

Ayakiho vychovávali nejlepší učitelé a všichni její vojáci přísahali, že ho budou chránit; a přesto zaplatil za privilegia svého postavení. V devíti letech téměř přišel o život rukou nájemného vraha. Dva sluhové a milovaná stará chůva byli zavražděni před jeho očima a ještě dlouho po tomto zážitku ho pronásledovaly noční můry. Mara potlačila nutkání konejšivě ho pohladit po ruce. Jeho kůže byla chladná a jeho oči se už nikdy neotevrou s radostí a důvěrou.

Mara nemusela bojovat se slzami; vztek a pocit nespravedlnosti přehlušily její žal. Osobní démoni, kteří v povaze jeho otce podporovali sklony ke krutosti, v Ayakim vyvolávali zádumčivost a chmury. Pouze během posledních tří let, kdy byla Mara provdána za Hokanua, převládla u chlapce veselejší stránka jeho povahy.

Pevnost Minwanabi, jak Ayaki s oblibou zdůrazňoval, ještě nikdy nebyla obléhána; jednoduše se nedala dobýt. A nadto byla Mara Ochráncem Impéria. Nositel tohoto titulu měl zajištěnu milost bohů, která ho měla chránit před nepřízní osudu.

Teď si Mara vyčítala, že dopustila, aby ji ovlivnila tak dětinsky slepá víra. Sama v minulosti dost často využívala tradice a předsudky ve svůj prospěch. A byla opravdu blázen, když si neuvědomila, že někdo může tutéž věc použít proti ní.

Ale bylo nespravedlivé, že za její chybu zaplatilo místo ní její dítě.

Jeho mladší nevlastní bratr Justin pomohl Ayakimu zbavit se temných nálad. Otcem jejího druhého syna byl barbarský otrok, jehož stále milovala. Stačilo jí na okamžik zavřít oči a už její vybavila Kevinova tvář, lemovaná zářivě měděnými vlasy a vousy, téměř stále se usmívající nějakému neotesanému žertu. S ním nesdílela pokojný, harmonický vztah, jaký prožívala s Hokanuem. Ne, Kevin byl náladový, vznětlivý a někdy se choval vášnivě a nelogicky. Neukrýval by před ní svůj žal, nýbrž by dal průchod svým citům v divokém výbuchu; v jeho hlubokém zaujetí životem by nalezla odvahu čelit této ukrutností. Malý Justin zdědil bezstarostnou povahu svého otce. Stále se smál, byl vždy připraven provést nějaké uličnictví a už vládl rychlým jazykem. Stejně jako předtím jeho otec měl schopnost zbavit Ayakiho chmur. Běhal na tlustých nožkách, zakopával a se smíchem padal nebo dělal směšné obličeje, takže nikdo v jeho blízkosti nedokázal udržet vážný výraz.

Ale Ayaki se s ním už nikdy nebude smát.

Mara se zachvěla, neboť si až nyní uvědomila, že vedle ní někdo stojí. Hokanu vstoupil do místnosti s tichostí, jíž se naučil v lesích barbarského světa.

Vědom si toho, že si ho všimla, uchopil její chladnou ruku do své teplé. "Má paní. Je po půlnoci. Měla by sis odpočinout."

Mara se napůl otočila od katafalku. Její temné oči se zabodly do jeho a účast v jeho pohledu způsobila, že propukla v pláč. Jeho hezké rysy sejí rozmazaly před očima a jeho paže ji objaly kolem ramen a pevněji sevřely. Byl silný; sporé svalnaté tělo zdědil po svém otci. A přestože v něm nehořela divoká vášeň jako v Kevinovi, Mara s ním sdílela jakési samozřejmé porozumění. Byl jí manželem, jakým Ayakiho otec nikdy být nedokázal, a jeho přítomnost v okamžiku, kdy žal zachvacoval celou její bytost, ji chránila před šílenstvím. Dotek, jímž se pokusil utišit její bolest, byl dotekem muže schopného velet v bitvě. Dával přednost míru, stejně jako Mara, ale když bylo potřeba zvolit cestu meče, oplýval odvahou tygra obývajícího svět za Trhlinou.

Nyní by dům Acoma potřeboval tyto bojové schopnosti.

Slzy stékaly po Mařiných tvářích a ona pocítila hořkost, která neznala mezí. Vina v jejím nitru měla jméno, jež použila jako obětního beránka. Jiro z Anasati zabil jejího syna;

a proto ona zničí jeho dům a vymaže jeho jméno z paměti všech živých.
Jako by vycítil ošklivý obrat jejích myšlenek, Hokanu jí jemně zatřásl. "Má paní, potřebujeme tě. Justin od večeře pláče a ptá se, co se stalo s maminkou. Keyoke se každou hodinu shání po pokynech a velitel vojsk Lujan chce vědět, kolik jednotek má odvolat z posádky na tvých statcích u Sulan-Qu."
Hokanu nezpochybňoval nezbytnost boje. To pro ni bylo úlevou. Kdyby začal klást otázky, kdyby se ji pokoušel odvrátit od pomsty vůči Jirovi na základě toho, že jedna Škeble s rodinným znakem je příliš nejistým důkazem, vybuchla by nepříčetným vztekem. Kdo v tomto okamžiku nebyl s ní, byl proti ní. Domu Acoma byl zasazen úder a Čest si žádala odplatu.
Ale způsob smrti jejího syna podlomil její vůli; zdálo se, že vysál život i z ní.
"Paní," naléhal Hokanu. "Tvé rozhodnutí je nezbytné pro další trvání tvého domu. V tomto okamžiku ty jsi dům Acoma."
Mara svraštila obočí. Slova jejího manžela byla pravdivá. Před sňatkem se dohodli, že Justin se stane po Hokanuovi dědicem domu Šinzawai. Mara si náhle zoufale přála, aby k oné dohodě nedošlo. Nikdy by nesouhlasila s takovým uspořádáním, kdyby si uvědomila Ayakiho smrtelnost.
Kruh se opět uzavřel. Zanedbala svou povinnost. Kdyby neupadla do nebezpečného sebeuspokojení, její černovlasý syn by nyní neležel nehybně v kruhu lamp. Běhal by jako jiní chlapci nebo by cvičil se zbraní nebo by uháněl na svém černém valachovi s větrem o závod.
Mara svým vnitřním zrakem opět spatřila oblouk zadku zvířete a strašlivá, chvějící se kopyta, když se kůň převrátil...
"Paní," vemlouval se Hokanu. Jemně jí rozevřel prsty a pokusil se uvolnit její napětí. "Už se nedá nic dělat. Musíme se snažit žít dál." Setřel jí z tváří slzy. Zpod jejích řas se vyřinuly další, aby je nahradily. "Maro, bohové k nám nebyli laskaví. Ale má láska k tobě se nezměnila a důvěra tvé domácnosti v tvého ducha září jako lampa v temnotách. Ayaki nežil nadarmo. Byl statečný a silný a neuhýbal před zodpovědností, dokonce ani v okamžiku smrti. A stejně jako on musíme jednat i my, jinak šipka, jež porazila koně, způsobí více než jeden smrtelný zásah."
Mara zavřela oči a pokusila se nevnímat olejovitý zápach hořících lamp. Nikdo jí nemusel připomínat, že na ní jako na paní z Acoma závisejí tisíce životů; dnes zaplatila za důkaz, že si nezaslouží jejich důvěru. Už nebyla poručníkem svého syna. Zdálo se jí, jako by spolu s ním zemřelo i její srdce, a přesto se musela připravit na velkou válku a dosáhnout odplaty, aby čest jejího domu zůstala zachována, a pak porodit dalšího dědice.
Avšak naděje, budoucnost, nadšení a sny, jimž už tolik obětovala, se rozpadly v prach. Cítila se jako ochromená, potrestaná víc, než mohla snést.
"Můj pane a manželi," řekla chraptivě, "navštiv mé rádce a uděl jim pokyny, jaké uznáš za vhodné. Nedokážu činit rozhodnutí a dům Acoma se musí připravit na boj."
Hokanu na ni upřel zraněný pohled. Už dlouho obdivoval jejího ducha, a když viděl její odvahu přemoženou žalem, bolelo ho srdce. Znal hloubku její bolesti. Přivinul ji k sobě. "Paní," zašeptal něžně, "udělám všechno, co budu moci. Pokud budeš chtít vytáhnout proti Jirovi z Anasati, budu stát po boku tvého velitele vojsk. Ale dříve nebo později musíš začít vládnout svému domu. Jméno Acoma je tvým závazkem. Ztráta Ayakiho nesmí znamenat konec, nýbrž nový začátek."
Mara, neschopna řeči ani rozumného uvažování, zabořila tvář do jeho ramene a po velmi dlouhou dobu se její slzy tiše vpíjely do drahocenného modrého hedvábí jeho roucha.

Kapitola druhá

STŘET

Jiro se zamračil.
Ačkoliv měl oblečeno pouze lehké nezdobené roucho a kryté sloupořadí kolem dvora přiléhajícího k jeho knihovně v tuto časnou hodinu zajišťovalo příjemný chládek, objevily se na jeho obočí jemné krůpěje potu. Podnos se zbytky snídaně mu ležel zapomenut u lokte, zatímco Jiro poklepával štíhlými prsty na okraj vyšívaného polštáře, na němž seděl; jeho oči upřeně pozorovaly hrací desku, kterou měl položenu před sebou. Pečlivě zvažoval postavení každé figurky a snažil se zjistit důsledky všech možných tahů. Špatná volba nemusela být patrná ihned, ale proti jeho dnešnímu soupeři se mohly její následky ukázat jako ničivé až po mnoha dalších tazích. Učenci tvrdili, že hra šhä zdokonaluje myšlení v boji i v politice, ale Jiro, lord z Anasati, si cenil hlavolamů více než fyzických soubojů. Hra ho vzrušovala sama o sobě.
Svými schopnostmi převýšil otce i své učitele v překvapivě útlém věku. Když byl ještě chlapec, jeho starší bratr Halesko a mladší bratr Buntokapi ho velice často bili za to, jak snadno je v této hře dokázal porazit. Jiro vyhledával starší soupeře, a dokonce hrával i s midkemianskými obchodníky, kteří v poslední době často navštěvovali Impérium a

hledali odbytiště pro své cizokrajné zboží. Říkali oné hře šachy, ale pravidla byla tatáž. Jiro mezi nimi nalezl jen málo těch, kdo se mu mohli rovnat.

Jediný muž, jehož se mu nikdy nepodařilo porazit, seděl naproti němu a nepřítomně se probíral hromádkou dokumentů, která mu ležela na kolenou. Čumaka, první rádce domu Anasati ještě z dob Jirova otce, byl hubený muž s úzkou tváří, špičatou bradou a černýma neproniknutelnýma očima. Občas pohlédl na hrací desku a jen jakoby mimochodem odpověděl na tah svého pána. Ale Jiro namísto toho, aby ho rozčiloval způsob, jakým ho první rádce pravidelně porážel, pociťoval pýchu, že tak skvělý mozek slouží domu Anasati.

Čumakovo nadání pro politické intriky občas hraničilo s genialitou. Jirův otec za většinu svých úspěchů ve Hře rady vděčil svému prvnímu rádci. Ačkoliv Mara z Acoma na počátku své cesty k velikosti pokořila dům Anasati, Čumaka svou moudrou radou ochránil zájmy rodiny před vměšováním se do konfliktu, jenž posléze vypukl mezi domy Acoma a Minwanabi.

Jiro se kousal do rtu, zatímco zvažoval, zda zvolit tah, jenž mu přinese krátkodobou výhodu, nebo ten, který sliboval rozvinout dlouhodobější strategii. Když přemýšlel, vrátil se v duchu k Velké hře: zničení domu Minwanabi by bylo důvodem k oslavám, neboť byl domu Anasati odvěkým nepřítelem - kdyby vítězství nezískala žena, kterou Jiro nadevše nenáviděl. Jeho zášť vznikla v okamžiku, kdy si paní Mara vybírala manžela a dala před Jirem přednost jeho mladšímu bratru Buntokapimu.

A vůbec nezáleželo na tom, že kdyby jeho ješitnost neutrpěla onu ránu, byl by to Jiro, kdo by místo Bunta zahynul v důsledku Mařiných intrik. Bez ohledu na své vzdělání zůstával poslední žijící syn domu Anasati v tomto bodě naprosto slepý k logice. Krmil svou zlobu chmurnými úvahami. Skutečnost, že ta čubka chladnokrevně naplánovala smrt jeho bratra, byla důvodem ke krvavé pomstě; nezáleželo na tom, že celá rodina Buntem pohrdala a že když se stal lordem z Acoma, zpřetrhal tím všechny své pokrevní svazky s domem Anasati. Tak hluboká, tak silná byla Jirova nenávist, že raději zůstal slepý ke skutečnosti, že se stal dědicem pláště domu Anasati jen proto, že ho Mara ušetřila. Během let se jeho mladická touha po odplatě proměnila v temnou posedlost nebezpečného, úskočného protivníka.

Jiro hleděl na hrací desku, ale nezvedl ruku k tahu. Čumaka si toho všiml, když se probíral svou korespondencí. Po-vytáhl obočí.

"Už zase myslíš na Maru."

Jiro vypadal zmateně.

"Varoval jsem tě," pokračoval Čumaka svým chraplavým bezvýrazným hlasem. "Prodléváním u své nenávisti sis narušil vnitřní mír, a to tě možná bude stát vítězství ve hře."

Lord z Anasati reagoval na jeho poznámku tím, že zvolil odvážnější tah z těch, které promýšlel.

"Aha." Čumaka měl tu drzost, že vypadal potěšené, když z hrací desky odstraňoval zajatou méně významnou figurku. Levou rukou stále zaměstnanou listinami okamžitě posunul lučištníka.

Lord z Anasati se zaraženě kousl do rtu; proč jeho první rádce udělal právě tohle? Jiro, ponořený do úvah nad tím, co vedlo jeho soupeře k tomuto tahu, si téměř nevšiml domácího posla, který vběhl do místnosti.

Příchozí se uklonil svému pánu. V okamžiku, kdy ten mu nedbalým pohybem ruky dovolil narovnat se, natáhl ruku se zapečetěným balíčkem k Čumakovi.

"Když můj pán dovolí?" zamumlal Čumaka.

"Ta zpráva je šifrovaná, že ano?" řekl Jiro, jemuž vyrušení nepřekáželo v přemýšlení nad dalším tahem. Jeho ruka zůstala viset nad figurkami, zatímco si Čumaka odkašlával. Jiro to pochopil jako přiznání. "Myslel jsem si to," řekl. "Tak se do ní podívej. Možná že tě informace v ní obsažené rozptýlí natolik, že nebudeš dávat pozor na hru."

Čumaka se krátce zasmál. "Čím oplzlejší jsou klevety, tím lépe hraji." Sledoval Jirovu nerozhodnost s pobaveným výrazem, v němž se téměř, ale ne zcela, zračilo pohrdání. Pak se sklonil nad balíčkem a použil nehet, který si právě pro tento účel schválně nestříhal, k odstranění pečeti:

Když si pročetl papír, který vyňal z balíčku, zvedl obočí. "To je nanejvýš nečekané."

Ruka lorda z Anasati znehybněla ve vzduchu. Jiro vzhlédl, zaujat překvapením svého prvního rádce. "Cože?"

Čumaka, jenž sloužil dvěma vládnoucím lordům, dal jen zřídka najevo, že ho něco vyvedlo z míry.

Pohlédl na svého pána s vypočítavostí v očích. "Odpusť, pane. Mluvil jsem o tomhle." Ukázal na listinu, kterou právě dočetl. Pak, když svým periferním viděním zachytil figurku pod Jirovou zvednutou rukou, dodal: .Jsi na tahu, pane."

Jiro. zmítaný mezi vztekem a pobavením, stáhl ruku. "Na tahu," zamumlal. Opřel se do svých polštářů, aby se uklidnil. Z tohoto vzdálenějšího pohledu vypadala situace na hrací desce jinak: to byla lest, kterou už v raném věku odpozoroval od svého otce.

Čumaka si poklepal na tvář listinou, jež způsobila vyrušení, a záhadně se usmál. Obvykle by upozornil na chybu; ale v šhä neradil. Počká, až Jiro bude muset nést následky svého rozhodnutí. "Tenhle," zamumlal a malým brkem si udělal poznámku na dokumentu.

Jiro zuřivě zkoumal svou strategii. Ať přemýšlel, jak chtěl, nemohl přijít na žádnou hrozbu. "Snažíš se mne oklamat." Posunul figurku, o níž byla řeč.

Čumaka vypadal uraženě. "To nemám zapotřebí." Posunul další figurku a řekl: "Tvůj vojevůdce je ohrožen."

Jiro spatřil past, kterou na něj první rádce nastražil. Ted bude muset buď opustit střed hrací desky a stáhnout se do obrany, nebo obětovat nejsilnější figurku a pokračovat ve hře oslabený. Jiro nakrčil čelo a zvažoval své možnosti. Ale ani při nejodvážnějších kombinacích nenalezl cestu k vítězství. Jeho jedinou nadějí bylo usilovat o remízu.

Táhl svým zbývajícím lučištníkem.

Čumaka se nyní pohroužil do čtení. Po tahu svého pána letmo pohlédl na hrací desku, vzal lučištníka svým vojákem a paradoxně tak Jirovi dovolil osvobodit svého vojevůdce.

Jiro se pokusil využít této situace, aby se dostal tak daleko dopředu, jak to jen bylo možné. Příliš pozdě pochopil, že ho

jeho první rádce vylákal tam, kde ho chtěl mít. Naděje na remízu se rozplynula a porážka se stala jen otázkou času. Protahovat hru nemělo smysl; někdy se zdálo, že Čumaka je odolný vůči lidským chybám.

Lord z Anasati zklamaně vzdychl a vzdal se tím, že z hrací desky odstranil svého císaře. "Vyhrál jsi, Čumako." Promnul si oči; z napětí ho začala bolet hlava.

Čumaka na něj pronikavě pohlédl přes okraj listiny. "Tvá hra se stále zlepšuje, lorde Jiro."

Jiro připustil, aby lichotka zmírnila osten další porážky. "Stále mě udivuje, jak je možné, že dokážeš tak skvěle hrát a zabývat se přitom spoustou jiných věcí, Čumako."

První rádce poskládal přečtený dokument. "Shä je pouze záležitostí připravené mysli, můj lorde." Očima pod těžkými víčky zachytil pohled svého pána a dodal: "V mé strategii nejsou žádné zázraky kromě toho, že dokonale znám svého protivníka. Sledoval jsem tě celý tvůj život, můj pane. Od třetího tahu jsem tušil, o co se budeš pokoušet. A v šestém tahu jsem vyloučil čtyři pětiny všech možností dalšího pokračování hry."

Jiro nechal své ruce bezvládně klesnout do klína. "Jak?"

"Protože jsi stejný jako většina lidí stvořených bohy, můj lorde. Tvé jednání závisí na vzorcích určených tvým charakterem." Čumaka zasunul listinu do prostorné kapsy na svém rouchu. "Strávil jsi pokojnou noc. Dobře ses najedl. Odpočinul sis. Když ses soustřeďoval, nebyl jsi... hladový. Po tvém třetím tahu jsem usoudil, že budeš hrát přímočaře a... nebudeš riskovat." S veškerou pozorností soustředěnou na Jira shrnul: "Tajemství spočívá v tom, najít klíč k myšlenkám svého protivníka. Zjisti si jeho pohnutky, pochop jeho vášně a nebudeš muset čekat na to, co udělá: budeš moci předvídat jeho další tah."

Jiro ho obdařil neveselým úsměvem. "Doufám, že se tu jednoho dne objeví nějaký mistr šhä, který tě rozdrtí, Čumako."

První rádce se zasmál. "Už jsem byl mnohokrát rozdrcen, můj lorde. Mnohokrát. Ale ty jsi to nikdy neviděl." Se spokojeným výrazem zamyšleně pohlédl na figurky rozestavěné na hrací desce. "Kdybys hrál s někým, kdo tě nezná tak dobře jako já, s přehledem bys zvítězil. Ve skutečnosti máš záviděníhodný dar strategického myšlení. Nejsem lepší hráč šhä než ty, pane." První rádce zvedl další papír a dokončil svou myšlenku, "Ale já tě znám mnohem lépe, než ty kdy budeš znát mě."

Jiro měl nepříjemný pocit, že ho někdo, přestože to byl tak oddaný služebník jako Čumaka, podrobuje tak důkladnému zkoumání. Pak se vzpamatoval: měl vlastně velké štěstí, že tento muž zastává vysoké postavení v jeho službách. Čumakovou prací bylo vystupovat jako rádce, důvěrník a diplomat. Čím lépe bude znát svého pána, tím lépe poslouží domu Anasati. Nenávidět ho za to by byla neodpustitelná hloupost, chyba pána natolik marnivého, že by nedokázal přiznat své nedostatky. Jiro se v duchu pokáral za sobecké, nesmyslné podezření a řekl: "Co to bylo za zprávu, která tě hned po ránu tak upoutala?"

Čumaka probral hromádku papírů, několik z nich vytáhl a odsunul hrací desku, aby je mohl rozložit před svého pána. "Sledoval jsem stopu, která vede do špionážní sítě domu Acoma, a dával jsem pozor na kontakty, jak jsi žádal. Právě přišla zpráva, že jsem ve svých snahách uspěl." Jeho hlas přešel do mumlání srozumitelného jen jemu samotnému, když přesunoval hromádky listin, a pak opět zjasněl, jak začal přemýšlet nahlas: "Nejsem si ještě naprosto jist..." Přeložil další papír z jedné hromádky na druhou. "Odpusť mi ten nepořádek, pane, ale pomáhá mi to srovnat si souvislosti. Lidé jsou příliš často v pokušení skládat události za sebe v určitém pořádku, zatímco ve skutečnosti je život spíše... spletitý." Zamnul si bradu palcem a ukazováčkem. "Často přemýšlím o tom, že bych si nechal vyrobit stůl s policemi, takže bych si mohl ukládat poznámky do různých výšek pro lepší představu možných spojitostí..."

Zkušenost Jira naučila nerozčilovat se nad občasným výstředním chováním svého prvního rádce. Vždy, když Čumaka nad svou prací bručel, měl nejlepší výsledky. Výzvědná síť domu Anasati, na niž Jiro vynakládal všechny peníze, které si mohl dovolit, přinášela každým rokem užitečnější informace. Jiné velké domy zaměstnávaly vrchního špeha, aby řídil činnost výzvědné služby na vlastní zodpovědnost;

ale Čumaka byl tvrdě proti tomu, aby se mu někdo další pletl do práce. Trval na tom, že on sám bude kontrolovat agenty umístěné v jiných domech, cechovních síních a obchodních střediscích. Když ještě žil Tecuma, Jirův otec, opouštěl dokonce Čumaka příležitostně usedlost, aby osobně dohlédl na tu či onu záležitost.

Ačkoli Jiro často projevoval nad slabůstkami svého prvního rádce mladickou netrpělivost, věděl, kdy jej nemá rušit. Nyní, zatímco se Čumaka skláněl nad hlášeními svých agentů, si lord z Anasati všiml, že některé zprávy na hromádkách jsou staré až dva roky. Několik jich vypadalo jako obyčejné poznámky pomocníka správce obilných skladů, který využíval okraje k výpočtům. "Co to je za novou informaci?"

Čumaka ani nezvedl oči. "Někdo se pokusil zavraždit Maru."

To byla nečekaná zpráva! Jiro se narovnal, rozhněvaný tím, že se to nedozvěděl okamžitě, a podrážděný, že paní z Acoma byla napadena z jiné strany než z domu Anasati.

Prohnaný Čumaka vytáhl ze záhybu svých šatů složený papír a podal jej svému pánu. Jiro popadl zprávu a začetl se do prvních řádek. "Můj synovec Ayaki je mrtvý!" vykřikl.

První rádce domu Anasati přerušil lorda dříve, než mohl pokračovat v řeči. "Oficiální zprávy nedojdou dříve než zítra, pane. Tím jsme získali dnešní den a noc, abychom zvážili způsob, jakým odpovíme."

Jiro zapomenul na to, aby vyplísnil svého rádce, že mu zprávy nebyly předloženy neprodleně, a jeho myšlenky se začaly ubírat směrem, kterým si přál Čumaka: z politických důvodů byly domy Acoma a Anasati až do Mařina sňatku s Buntokapim zapřísáhlými nepřáteli; po Buntově rituální sebevraždě spojoval oba domy jeho syn Ayaki. Právě on byl jediným důvodem, proč staré nepřátelství nepropuklo znovu.

A nyní chlapec vstoupil do Turakamuových síní. Jiro osobně necítil smutek, když se dozvěděl o chlapcově smrti. Hněvalo ho, že se jeho nejbližší příbuzný narodil se jménem Acoma; a dráždila ho úmluva, jež dům Anasati zavazovala poskytnout v zajmu obrany dítěte pomoc domu Acoma.

Tato nepříjemná povinnost nyní skončila. Mara očividně selhala při úkolu střežit svého syna. Nechala své dítě zabít.

Dům Anasati má právo, ne, čestnou povinnost žádat odplatu za chlapcovu předčasnou smrt.
Jiro se téměř nedokázal zdržet poznámky, že teď má konečně možnost začít se Maře mstít. Místo toho se zeptal:
"Jak ten chlapec zemřel?"
Čumaka vrhl na svého pána nepokrytě káravý pohled. "Kdyby sis to dočetl do konce, dozvěděl by ses to."
Lord Jiro získal dojem, že se musí projevit jako vládnoucí lord. "Proč mi to neřekneš sám? Tvým úkolem je radit."
Žhnoucí černé Čumakovy oči se stočily k papírům, které držel v ruce. Nedal najevo rozmrzelost nad Jirovým upozorněním, kde je jeho místo. Alespoň seto nedalo poznat z jeho hlasu, v němž se ozývalo jen přehnané uspokojení. "Ayaki zemřel po pádu z koně. To je oficiální verze. Co se ale veřejně neví - vypátral to jeden z našich agentů, který se pohyboval v blízkostí její usedlosti - je, že kůň zahynul také. Upadl a rozdrtil dítě poté, co byl zasažen otrávenou střelou."
Jiro si v duchu skládal k sobě útržky předchozího rozhovoru. "Vrah ze spolku," usoudil, Jehož skutečným cílem byla paní Mara."
Čumakův výraz zůstal jízlivě zdvořilý. "Přesně, jak je uvedeno v dokumentu, který držíš v ruce."
Nyní Jiro sklonil hlavu a očividně ve velkodušné náladě se zasmál. "Přijímám tvou lekci, první rádce. A teď, než použiješ tuto zprávu jako bič, abys mě poučil, raději mi řekni, jaké jsi z toho vyvodil závěry. Syn mého nepřítele byl prese všechno mým pokrevním příbuzným. Tato zpráva mě rozzlobila."
Čumaka si okousával jeden z nehtů, které si nepěstoval na otvírání dopisů. Přestal očima sledovat řádky v listině, jíž se právě zabýval, a začal přemýšlet o duševním rozpoložení svého pána. Jiro přesně podle tsuranských zvyklostí nedával navenek najevo žádné city; pokud řekl, že se zlobí, mohl být vzat za slovo. Služebník musel věřit tomu, co říká jeho pán. Ale Jiro byl více vzrušen než rozzloben, usoudil Čumaka, což nevěstilo pro Maru nic dobrého. Jiro byl příliš mladým vládcem, než aby ocenil dlouhodobé výhody spojenectví mezi domy Anasati a Acoma, a raději dal přednost osobním zájmům.
Ticho, doprovázející Čumakovy úvahy, zapůsobilo na Ji-rovy nervy. "Kdo?" vykřikl podrážděně. "Který z Mařiných nepřátel je tak žádostiv její smrti? Můžeme se stát jeho spojenci, pokud budeme dostatečně odvážní."
Čumaka se opřel do polštářů a zhluboka si vzdychl. Jiro si všiml, že za jeho maskou nekonečné trpělivosti se skrývá zájem o náhlý zvrat událostí. První rádce domu Anasati miloval politiku, jako dítě miluje sladkosti.
"Viděl bych několik možností," připustil Čumaka. "Ale domy, které mají důvod, nemají odvahu k takovému činu, a ty, které mají odvahu, nemají důvod. Usilovat o smrt Ochránce Impéria... nemá v dějinách obdoby." Kousl se do spodního rtu a pak pokynul jednomu ze sluhů, aby posbíral všechny papíry a odnesl je do jeho pokojů. Nakonec řekl netrpělivému Jirovi: "Odvážil bych se tvrdit, že útok na Maru
má na svědomí spolek Hamoi."
Jiro přijal jeho poznámku s pohrdavým úšklebkem. "Samozřejmě že spolek. Ale kdo mu zaplatil?"
Čumaka vstal. "Nikdo. A právě to je na tom působivé. Spolek jednal na vlastní pěst."
Jiro překvapeně povytáhl obočí. "Ale proč? Co by spolek získal Marinou smrtí?"
U přepážky vedoucí do ústřední části usedlosti se objevil domácí posel. Uklonil se, ale než mohl promluvit, ujal se slova Čumaka, který uhodl příčinu jeho příchodu. "Pane, dvůr se shromáždil."
Jiro pokynem ruky odeslal sluhu pryč a vstal. Když se svým prvním rádcem kráčel k velké síni, v níž lord z Anasati řídil záležitosti svého domu, řekl Jiro nahlas: "Víme, že Tasaio z Minwanabi zaplatil spolku za Marinu smrt. Myslíš, že jim zaplatil, aby se pokusili Maru zabít i v případě, že on sám padne?"
"Je to možné." Čumaka začal ukazovat na prstech, což byl jeho zvyk, když vypočítával své myšlenky. "Pomsta Minwanabiho - to by vysvětlovalo proč, zdánlivě odnikud, spolek po měsících klidu zaútočil."
Jiro se zastavil ve stínu u dvoukřídlých dveří vedoucích do velké síně. "Jestliže spolek udeřil na základě smlouvy, kterou Tasaio uzavřel před svou smrtí, pokusí se o to znovu?"
Čumaka pokrčil rameny, která pod jeho tyrkysovým hedvábným rouchem vypadala jako stanové podpěry. "Kdo ví? Pouze Obajan Hamoi to bude vědět jistě; jedině on má přístup k záznamům o tom, kdo si objednal čí smrt a zaplatil za ni. Pokud spolek odpřisáhl, že Maru zabije, vytrvá, dokud neuspěje. Pokud dostal peníze jen na jeden pokus, splnil svůj závazek." Rezignovaně rozpřáhl ruce. "Dobrého Ochránce střeží samotní bohové, tvrdí někteří. Pro jiné je smlouva se spolkem jasnou zárukou úspěchu. Ještě další se spolku vyhnou a jednou nebo dvakrát to zkusí sami; ale paní Mara přežila pět vražedných útoků, pokud vím. Její syn takové štěstí neměl."
Jiro se otočil a jeho kroky zazvučely na dlážděné podlaze. Jeho chřípí se chvělo a on jen stěží zahlédl dva sluhy, kteří vyběhli ze svých míst a otevřeli dveře, aby mohl vstoupit do velké síně. Jiro si nevšímal jejich ponížených ukloň. Odfrkl si. A protože žádat po prvním rádci, aby se choval v souladu se svým podřízeným postavením, bylo jen ztrátou času, odfrkl si znovu.
"Dobrá, je škoda, že útočník minul cíl. Ale přece jen jsme získali výhodu: Ayakiho smrt vnese do její domácnosti mnoho zmatku."
Čumaka si nenápadně odkašlal. "Potíže se mohou přenést i na nás."
Jiro se zastavil v chůzi. Jeho sandály vydaly kvílivý zvuk, když se otáčel, aby se ocitl prvnímu rádci tváří v tvář. "Nemyslíš snad potíže domu Acoma? Oni už ztratili naše spojenectví. Ano, poplivali je, když dopustili, aby se Ayakimu stala křivda."
Čumaka přistoupil blíž ke svému pánovi, aby hlouček správců, čekajících na druhém konci síně, neslyšel, co říká. "Mluv tiše," připomenul. .Jestliže Mara nenajde přesvědčivý důkaz, že to byl Tasaio z Minwanabi, kdo z Turakamuových síní vložil ruku do této záležitosti, bude logicky předpokládat, že je to naše práce." Kousavě dodal: "Snažil ses po smrti lorda Tecumy, svého otce, dát své nepřátelství vůči jejímu domu jasně najevo."
Jiro trhl bradou. "Možná."

Čumaka dále nepokračoval v obviňování. Opět uchvácen přitažlivostí Hry řekl; "Její výzvědná síť je nejlepší, jakou jsem kdy viděl. Mám takový nápad: vzhledem k tomu, že přijala do svých služeb celou domácnost Minwanabi -"

Jirovi zahořely tváře. "Další příklad jejího kacířského chování a pohrdání tradicemi!"

Čumaka konejšivě zvedl ruku. Nastávaly okamžiky, kdy se Jirovo myšlení zatemňovalo; v pěti letech ztratil matku a až nesmyslně se přimkl ke zvykům a tradicím, jako by každodenní řád dokázal odvrátit nejistoty života. Vždy měl sklony obehnat své smutky zdí rozumu nebo neochvějné oddanosti ideálu tsuranského šlechtice. Čumaka jen nerad podporoval to, co u svého lorda považoval za zástěrku slabosti. On sám podobné názory pokládal za příliš omezující. Ve skutečnosti byly jeho prvořadým zájmem záležitosti bezpečnosti; Čumaka odvážně na vlastní pěst přijal dvě stě vojáků, kteří dříve přísahali věrnost domu Minwanabi. Byli to muži, jejichž nenávist k Maře bude trvat až do jejich posledního dechu. Čumaka jim nenabídl útočiště jen pro své vlastní potěšení; byl svému pánovi naprosto oddán. Tajně umístil ony muže do odlehlých kasáren. Nenápadné dotazy ho pak přesvědčily, že Jira by žádné argumenty nepřiměly nechat je odpřisáhnout věrnost domu Anasati; starodávná víra tvrdila, že tito muži jsou prokletí, beze cti a zasaženi ne-milostí bohů, jež se projevila pádem domu jejich chlebodárce. Ale Čumaka se zdráhal poslat ty muže pryč. Neměl naději na to, že změní postoj svého pána; ale nástroj je nástroj, a tito bývalí válečníci domu Minwanabi ještě mohou být užiteční, pokud se vládnoucí lord domu Anasati nevzdá své dětinské nenávisti k Maře.

Stanou-li se tyto dva domy opět nepřáteli, viděl Čumaka výhodu v tom, že si zmíněné muže ponechá v záloze pro případ potřeby. Mara už několikrát ukázala, že je chytrá. Zničila dům mnohem větší, než byl její vlastní. Bude třeba, aby se důvtip střetl s důvtipem, a Čumaka nebyl mužem, který by promarnil příležitost.

On sám své tajemství považoval za skutek oddaného služebníka, a o čem Jiro neví, to nemůže zakázat.

Válečníci nebyli jeho jedinou zbraní. Čumaka odolal pokušení spokojeně si zamnout ruce. Měl také špehy. Už několik správců dříve zaměstnaných domem Minwanabi nyní pracovalo ve prospěch domu Anasati namísto domu Acoma. Čumáku tento úspěch těšil stejně, jako kdyby se mu podařilo získat protivníkovu pevnost nebo lučištníka ve hře šhä. Věděl, že dům Anasati nakonec dosáhne úspěchu. A pak i jeho pán bude muset uznat moudrost Mařiny volby.

A tak se první rádce domu Anasati pouze usmál a neřekl nic; dokonale věděl, jak daleko si při jednání s Jirem může dovolit zajít. Nasměroval svého pána k čekajícím správcům a tiše řekl: "Pane, Mara možná porušila tradice, když se ujala služebníků padlého domu, ale ona raději, než by do základu zničila svého nepřítele, získala nesmírný majetek. Její síla vzrostla. Z nebezpečné hráčky Hry rady se stala nejmocnějším vládcem domu v historii Impéria. Ozbrojené síly samotného domu Acoma nyní čítají více než deset tisíc mečů; tomu se nevyrovná ani několik menších klanů dohromady. A klan Hadama se svými spojenci počtem válečníků převýší i císařskou armádu!" Čumaka zamyšleně dodal: "Mohla by Impériu vládnout sama, kdyby byla natolik ctižádostivá. Nebeskou záři určitě ani nenapadne stavět sejí na odpor."

Jiro neměl rád, když se mu připomínal závratný vzestup paní z Acoma, a začal vypadat podrážděně. "To mě nezajímá. Co máš za nápad?"

Čumaka zvedl prst. "Víme, že Tasaio z Minwanabi zaplatil spolku Hamoi. Spolek pokračuje v pokusech zabít Maru." Zvedl druhý prst a pokračoval: "Tyto skutečnosti mohou, ale nemusejí souviset. Incomo, Tasaiův bývalý první rádce, úspěšně odhalil některé, nebo dokonce všechny agenty domu Acoma, kteří pronikli do domácnosti Minwanabi. Pak tam vypukl nějaký zmatek, po němž zůstala jedna záhada: naše vlastní síť zjistila, že někdo pozabíjel všechny špehy domu Acoma mezi statkem Minwanabi a Sulan-Qu."

Jiro jen mávl rukou. "Tasaio dal pobít všechny její agenty, které se mu podařilo vystopovat."

Čumakův úsměv se proměnil v dravci. "A co když ne?" Zvedl třetí prst. "Je tu ještě něco: spolek Hamoi zavraždil ty služebníky domu Minwanabi, o nichž se zjistilo, že patří ke špehům domu Acoma."

Znuděný výraz na lordově tváři se ještě prohloubil. "Tasaio nařídil spolku -"

"Ne!" přerušil ho Čumaka tónem na hranici urážky. Rychle změnil své chování a zatvářil se, že svému pánovi uděluje rady. "Proč by Tasaio najímal spolek k zabití vlastních sluhů? Proč by platil za něco, co mohly okamžitě a zdarma provést jeho stráže?"

Jiro vypadal zaraženě. "Na to jsem nepomyslel." Jeho oči se stočily směrem ke skupině správců, kteří se nervózně ošívali, neboť lord se svým rádcem už drahnou chvíli stáli mezi dveřmi zabraní do hovoru-

Čumaka na jejich znepokojení nebral ohled. Byli to nakonec pouzí poddaní a jejich povinností bylo čekat, až si na ně pán udělá čas. "Není pro to logické vysvětlení, můj pane. Přesto můžeme dojít k jistým závěrům: kdybych já byl paní z Acoma a přál si poškodit jak spolek, tak Tasaia, jaký by byl lepší způsob než pod falešným jménem najmout spolek, aby zabil špehy?"

Jiro ožil. Teď, když mu Čumaka objasnil první krok, dokázal už sám sledovat jeho dedukci. "Myslíš, že spolek Hamoi si s Marou vyrovnává vlastní účty?"

Čumaka odpověděl zářivým úsměvem.

Jiro se vydal ke stupínku. Jeho kroky se ozývaly rozlehlou síní, jejíž papírové přepážky byly pevně uzavřeny a z jejíchž stropních trámů visely zaprášené památky na dávné války a úctyhodná sbírka praporců ukořistěných nepřátelům. Tyto pamětihodnosti vypovídaly o dobách, kdy dům Anasati stál v čele vojsk při velkých bitvách. Taková byla jeho starodávná tradice cti. A opět se pozvedne k bývalé slávě, přísahal si Jiro; ne, ještě výše. Protože on bude strůjcem Mariny porážky a zvěst o jeho činu se ponese celým Císařstvím.

On sám prokáže, že Mara upadla v nemilost bohů, když do svých služeb přijala členy domácnosti poraženého nepřítele. A zároveň ji potrestá za to, že se zřekla starých zvyků. Až bude umírat, bude se mu dívat do očí a pochopí: největší chybu svého života udělala toho dne, kdy si za svého manžela zvolila Buntokapiho. Na rozdíl od ohromující velké síně na usedlosti Minwanabi, kterou získala Mara, velká síň domu Anasati uklidňovala svou tradiční výzdobou stejně jako vnitřek starodávného chrámu. V tom si Jiro liboval; tato síň se nijak nelišila od síní stovek jiných

vládnoucích lordů, a přesto byla jedinečná; byla to síň domu Anasati. Po obou stranách od vchodu klečeli prosebníci a služebníci domu Anasati. Omelo, velitel vojsk, stál v pozoru po jedné straně stupínku, z něhož Jiro řídil záležitosti svého dvora. Za ním byli shromážděni ostatní důstojníci a rádcové.

Jiro vystoupil na svůj stupínek, poklekl na polštáře, usadil se na patách a uhladil si roucho. Ještě než pokynul hadonrovi, aby započal každodenní poradu, naklonil se ke svému prvnímu rádci. "Zjistí, jestli spolek skutečně pronásleduje Maru na vlastní pěst. Kdybych to věděl určitě, velmi by nám to pomohlo při plánovaní dalších kroků ještě předtím, než zprávu o Ayakiho smrti dostaneme oficiálně."

Čumaka zatleskal a vzápětí se u jeho ramene objevil sluha. "Ať v mých pokojích čekají dva poslové, až tam přijdu." Zatímco se sluha ukláněl a spěchal pryč, požádal i Čumaka o dovolení odejít. "Pane, bude nejlepší, když začnu hned. Mám jisté zdroje, od nichž mohu získat přesné informace." Když zahlédl záblesk v očích svého pána, dotkl se konejšivě jeho rukávu. "Musíme se chovat zdrženlivě, dokud nedorazí Mařin posel s formálním oznámením o Ayakiho smrti. Promluv nyní a mezi služebnictvem se začnou šířit klepy. Neudělalo by nám dobrou službu, kdybychom našemu nepříteli poskytli důkaz, že máme na citlivých místech umístěny špehy."

Jiro ucukl před Čumakovým dotekem. "Rozumím, ale nechtěj po mně, abych byl potěšen! Všichni, kdo jsou ve službách domu Anasati, budou truchlit. Ayaki z Acoma, můj synovec, byl zavražděn a každý člen mé domácnosti kromě otroků si uváže na paži rudou stuhu na znamení naší ztráty. Až vyřídíš, co je třeba, připravíš čestnou stráž na cestu do Sulan-Qu."

Čumaka skryl svou rozmrzelost. "Zúčastníme se chlapcova pohřbu?"

Jiro vycenil zuby. "Byl to můj synovec. Kdybychom zůstali doma, zatímco bude vzdávána čest jeho popelu, znamenalo by to, že jsme buď zodpovědní za jeho smrt, nebo zbabělci, a my nejsme ani jedno, ani druhé. Byl synem mého nepřítele a já nyní mohu bez zábran zničit jeho matku, ale v jeho žilách kolovala krev rodu Anasati! Zaslouží si úctu jako vnuk Tecumy z Anasati. Musíme přinést nějakou rodinnou památku, aby byla pohřbena s ním." Jirovi planuly oči, když zakončil: "Tradice vyžaduje naši přítomnost!"

Čumaka si své výhrady k jeho rozhodnutí nechal pro sebe a uklonil se na znamení, že je srozuměn s přáním svého pána. Hlavním úkolem prvního rádce bylo usměrňovat rozhodnutí svého lorda, co se týkalo politiky domu, a všechny ostatní přízemní starosti Čumáku obtěžovaly. Hra rady se dramaticky změnila od doby, kdy na její bojiště poprvé vstoupila Mara z Acoma; ale přesto to stále ještě byla hra a nic Čumáku nefascinovalo tolik jako záludnosti tsuranské politiky. Napjatý jako pes větřící stopu se už nemohl dočkat, až vyrazí na lov.

Téměř šťastný, navzdory nepříznivému vývoji rýsujícímu se na obzoru, opustil první rádce velkou síň a opakoval si sám pro sebe seznam úkolů, jimiž bude muset pověřit své posly. Bude nutné poskytnout dostatečně tučné úplatky, aby získal informace, které potřeboval, ale pokud shromážděné údaje potvrdí jeho ranní teorii, zisk mnohonásobně převýší náklady. Když Čumaka čekal, až mu sluhové otevřou dveře, pohrával mu na rtech ďábelský úsměv.

Uplynuly roky, než dostal příležitost změřit své schopnosti se skutečně důstojným protivníkem! Souboj s paní Marou sliboval mnoho vzrušení, pokud Jiro nezkrotí svou posedlost vidět její dům v troskách.

Mara se neklidně převracela ve spánku. Její žalostné vzdechy se Hokanuovi zarývaly do srdce a on si přál udělat něco, dotknout se jí, zašeptat jí několik něžných slov, aby jí ulevil v jejím zármutku. Ale ona od Ayakiho smrti tak málo spala. Dokonce i nepokojná dřímota plná zlých snů jí poskytovala alespoň trochu odpočinku. Probudit ji znamenalo znovu jí připomenout její ztrátu a trýznivou nezbytnost opět nést své břímě.

Hokanu vzdychl a zahleděl se na vzory, které na podlaze kreslilo měsíční světlo, pronikající skrz přepážky. Stíny v koutech se náhle zdály temnější než kdy předtím; ani zdvojnásobené stráže u každých dveří nevrátily zpět ztracený pocit bezpečí. Dědic domu Šinzawai a manžel Ochránce Impéria si připadal osamělý, jako by mu nezbylo nic než důvtip a láska k zoufalé ženě. Předjitřní vzduch byl chladný, což bylo v provincii Szetac nezvyklé, ale možná to měla na svědomí blízkost jezera. Hokanu vstal a přehodil přes sebe lehké roucho. Zavázal si šerpu a pak se s pažemi zkříženými na hrudi zahleděl na spací rohož.

Zůstal u Mary, která se zatím zmítala na rohoži a její vlasy vypadaly jako skvrna přetrvávající noci v kalné šedi úsvitu. Měděná měsíční záře vybledla a nahradilo ji ranní šero. Přepážka vedoucí na soukromou terasu změnila barvu z černé v perlovou.

Hokanu potlačil nutkání začít nervózně přecházet sem a tam. Mara se během noci budila, vzlykala mu v náručí a volala Ayakiho. Držel ji pevně, ale jeho konejšení jí nepřineslo úlevu. Hokanu při té vzpomínce sevřel čelisti. S radostí by se střetl v bitvě s jakýmkoli nepřítelem, ale takový žal... dítě, které zahynulo v okamžiku, kdy se právě začaly rozvíjet jeho schopností... Nebylo pod nebesy léku, který by mohl jako manžel nabídnout. Pouze čas otupí bolest.

Hokanu nebyl mužem, jenž by proklínal. Přestože byl napjat jako struna, dokonale se ovládal, aby nezpůsobil sebemenší hluk, jímž by vyrušil svou ženu. Tiše odsunul přepážku jen natolik, aby proklouzl ven. Den je příliš jasný, napadlo ho, když se zahleděl na bledě zelenou oblohu. Měla by zuřit bouře, vichřice a prudký déšť; samotná příroda by měla truchlit v den Ayakiho pohřbu.

Na druhé straně kopce na břehu jezera končily přípravy. K nebi se tyčila pohřební hranice. Jican dostal od Hokanua příkaz nehledět na výdaje a postaral se, aby bylo zakoupeno pouze vonné dřevo. Pach pálícího se masa a vlasů nebude obtěžovat truchlící ani chlapcovu matku. Hokanu sevřel rty. Při této nejsmutnější události nebude mít Mara soukromí. Postoupila příliš vysoko na společenském žebříčku a pohřeb jejího syna bude veřejným obřadem. Shromáždí se zde lordové z celého Impéria, aby vyjádřili svou soustrast - nebo aby pokračovali v intrikách. Hra rady se nezastaví kvůli smutku, radosti ani kvůli přírodní katastrofě. Stejně jako práchnivina skrytá pod malbou na dřevě se okolnosti, které umožnily Ayakiho smrt, budou znovu a znovu opakovat.

Na severu se zvedl prach; už se blíží hosté, usoudil Hokanu. Ohlédl se na svou ženu a zjistil, že se její spánek poněkud

zklidnil. Tiše přistoupil ke dveřím, promluvil s domácím poslem a zařídil, aby u paní v okamžiku jejího probuzení byly komorné. Pak se poddal svému neklidu a vyšel na terasu.

Usedlost se probouzela. Jican pobíhal mezi kuchyní a obydlím sluhů; pradleny spěchaly do hostinských pokojů s koši Čerstvě vypraných prostěradel na hlavách. Vojáci ve slavnostních brněních pochodovali vystřídat noční hlídky. A v tomto ovzduší chvatu kráčely dvě postavy bok po boku po břehu jezera, jako by šly na příjemnou ranní procházku. Hokanu se s podezřením zarazil, dokud se nepodíval důkladněji a nezjistil totožnost této dvojice. Zvědavost ho přiměla seběhnout z terasy.

Hokanu se tiše kradl mezi keři akasi, aby si potvrdil svůj první dojem: skutečně to byli Incomo a Irrilandi, kteří beze spěchu kráčeli před ním, ponořeni v zamyšlení. Ale bývalý první rádce a velitel vojsk Tasaia z Minwanabi rozhodně nešli bezcílně.

Hokanu, kterého zajímalo, kam mají namířeno bývalí nepřátelé, z nichž se stali oddaní služebníci, je tiše následoval.

Dvojice dospěla k výběžku jezera, kde křehce vyhlížející rádce i svalnatý válečník poklekli na malém návrší. V mezeře mezi prohnutými střechami usedlosti a kopcem, na jehož úbočí stála, na oblohu vyplouvaly první růžové oblaky, na spodní straně zbarvené do oranžova, jak je ozařovalo slunce, které se ještě skrývalo za obzorem.

Oba muži vypadali, že se modlí. Hokanu se neslyšně připlížil blíže. Lord i jeho služebníci zůstali několik minut jako nehybný živý obraz. Pak se slunce vyhouplo nad obzor a jeho první paprsek ozářil ostroh u jezera. Záblesk byl neočekávaně silný. Světlo a teplo proniklo i do nejodlehlejších tišin a rosa se zatřpytila jako nejvzácnější klenoty. Incomo a Irrilandi se uklonili tak, až se čelem dotkli země, a opakovali nezřetelná slova, jimž Hokanu nerozuměl.

Syn domu Šinzawai byl na krátkou chvíli oslepen neočekávanou prudkou září slunce; ale oslnění brzy pominulo, když slunce vystoupilo výše.

Dva muži dokončili svůj podivný obřad. V bitvách vycvičené Irilandiho oči jako první zpozorovaly pohyb v ranním tichu. Bývalý velitel vojsk spatřil lorda čekajícího poblíž a uklonil se. "Pane Hokanu," řekl. Překvapený Incomo zopakoval jeho úklonu.

Hokanu pokynul oběma služebníkům, aby ho doprovodili zpět k usedlosti.

"Nemohl jsem spát," řekl smutně. "Viděl jsem vás a přišel jsem se podívat, co vás sem přivedlo."

Irrilandi po tsuransku pokrčil rameny. "Každý den za úsvitu zde vzdáváme díky."

Hokanuovo mlčení žádalo bližší vysvětlení, ačkoli na žádného z mužů ani nepohlédl a vypadal, zeje zaujat svýma bosýma nohama, když kráčel orosenou trávou.

Incomo si rozpačitě odkašlal. "Přicházíme sem každý den, abychom byli svědky východu slunce. A abychom poděkovali za příchod Dobrého Ochránce." Pohlédl na rozlehlý dům s vysokými štíty, kamennými sloupy a překlady nad přepážkami, z nichž nyní visely rudé vlajky na znamení úcty k Turakamuovi, Rudému bohu, který během dnešního obřadu přijme Ayakiho duši. Incomo pokračoval ve vysvětlování. "Když naše paní zničila Tasaia, očekávali jsme otroctví nebo smrt. Namísto toho jsme obdrželi neočekávaný dar: bylo nám umožněno sloužit a zachovat si svou čest. A tak každý den za úsvitu děkujeme nebesům za tuto milost a za naši dobrou paní."

Hokanu přikývl, nepřekvapen oddaností těchto vysoce postavených dvořanů. Jako Ochránce Impéria byla Mara milována celým národem. Její vlastní poddaní jí sloužili s láskou hraničící se zbožňováním. A ona skutečně bude potřebovat veškerou jejich podporu, aby se vzpamatovala ze své ztráty. I vládce nenáviděný svými lidmi by mohl očekávat, že jeho služebníci od nejvyšších úředníků až po poslední otroky budou znepokojeni úderem takové síly, neboť by v něm viděli důkaz, že jejich dům postihla nepřízeň bohů. Dokonce i bez zásahu božských sil by některý ze smrtelných nepřátel mohl využít příležitosti a zaútočit v okamžiku největšího oslabení. A tím by se jen přižívila pověra o domu zavrženém bohy. protože za prvním útokem by záhy následovaly další.

Hokanu cítil vztek. Staletí ustrnulých zvyků a způsobů myšlení přivedla Císařství ke stagnaci a na pokraj zániku.

A tento neměnný kruh se on a Mara a Ičindar, císař Národů, pokusili prolomit.

Ayakiho předčasná smrt měla za následek více než jen smutek a žal; mohla se stát zásadním zvratem ve vývoji politiky, heslem, jimž by se zaštiťovali všichni vládnoucí lordi, kteří neschvalovali současné změny. Pokud dům Acoma projeví jen náznak váhavosti, nastane rozkol a ve skupině požadující návrat ke starým tradicím bude nejvíce slyšet hlas domu Anasati.

Smuteční hosté zde nebudou proto, aby sledovali, jak se ten, který odešel, mění v popel a dým stoupající k nebesům; ne, budou pozorovat jeden druhého jako vyhladovělí psi a hlavním předmětem jejich zájmu bude paní Mara. Hokanu se zachvěl obavami, neboť věděl, že Mara je příliš ztracena ve své bolesti, než aby se starala o okrajové záležitosti. Opřel se do zdobené brány a vstoupil do zahrady. Nevnímal dva muže, kteří ho doprovázeli, dokud Incomo nepromluvil. "První rádce Sarik už všechno připravil, pane. K rozptýlení hostů jsou přichystáni umělci a čestné stráže všech lordů, kromě těch nejvýznamnějších, budou ubytovány v kasárnách za jezerem. Pohřební hranice je napuštěna olejí a bylo učiněno vše pro to, aby obřad trval co možná nejkratší dobu."

Hokanua Incomova slova nijak zvlášť neuklidnila; skutečnost, že rádce cítil potřebu hovořit o těchto věcech, vypovídala o tom, že se chce podělit o své starosti. Hra bude pokračovat bez ohledu na to, jak se se situací dokáže vypořádat paní Mara.

"S nejvyšší úctou vzdáme čest odcházejícímu mladému pánovi," dodal Irilandi. "ale odvažuji se ti navrhnout, abys zůstal po boku naší paní a byl připraven předávat dále její pokyny."

Důstojník domu Acoma tak zdvořile a nanejvýš ohleduplně naznačil, že Mara stále ještě není schopna činit rozhodnutí. Hokanu pocítil vděčnost k těmto mužům, ochotným tiše a nenápadně maskovat její slabost. Pokusil se ujistit je, že dům Acoma se nenechá zmítat nepřízní osudu jako loď bez kormidla. "Budu se svou paní. Je pohnuta vaší oddaností a vzkazuje vám, že můžete bez váhání předstoupit, pokud budete mít nějaké potíže nebo starosti."

Pán a služebníci si mezi sebou vyměnili pohled plný porozumění. Pak se Irrilandi uklonil. "Více než tisíc vojáků vyslalo

k Turakamuovi prosbu, aby si vzal je namísto mladého pána."
Hokanu s úctou pokynul hlavou. Tito vojáci budou na znamení svého slibu stát během pohřebního obřadu seřazeni v plné zbroji, což bude významným varováním každému lordu, který by snad uvažoval o tom, že zneužije pohostinnosti domu Acoma a vyvolá nějaké potíže.
Počet těchto vojáků byl pro Ayakiho velkou poctou; jejich obětavost také dokazovala, že i v kasárnách byly rozpoznány politické následky události, jež znamenala mnohem víc než jen osobní tragédii. Lordi, kteří se dnes dostaví, se shluknou jako jaguny kolem mršiny a budou číhat, jestli se jim nepodaří nějak se přiživit na cizím neštěstí.
Hokanu pokynul oběma dvořanům, kteří se uklonili a odešli, a ohlédl se přes rameno k jezeru, z jehož vzdálenějšího konce nyní k přístavišti u usedlosti mířily bárky. Z jejich stožárů vlály praporce a nad vodou se neslo zpěvavé volání veslařů. Brzy se ze ztichlé usedlosti stane politická aréna. Hokanu se zadíval na rozlehlý kamenný dům, kde po staletí sídlila rodina Minwanabi. Jeho stavitel ho vybudoval jako pevnost, ale dnes byli dovnitř zváni i nepřátelé. Kněz Čočokana, Dobrého boha, usedlosti požehnal a Mara uložila natami domu Minwanabi do zvlášť k tomu určeného háje, takže kdysi velký dům neupadl v zapomnění. Avšak navzdory těmto opatřením a ujištění kněze, že bohové souhlasí se skutky Dobrého Ochránce, Hokanu pocítil záchvěv strachu. Zdálo se mu, jako by ho z temných zákoutí pozorovali duchové nepřátel a tiše se smáli neštěstí, které postihlo Maru.
Hokanu na okamžik zalitoval, že nepromluvil Maru, aby se vzdala svého troufalého úmyslu a zachovala se podle zvyklostí, které jí jako vítězi velely rozbořit tuto usedlost, kameny, z nichž byla postavena, naházet do jezera, spálit všechny lesy a pole a louky posypat solí, aby na nich ani tráva nerostla. Nešťastná země neměla plodit nic v souladu se staletým přesvědčením, že kruh prokletých událostí se bude věčně opakovat. Navzdory kráse usedlosti a jejího okolí se Hokanuovi vtírala myšlenka, že dokud bude s Marou žít pod její střechou, nedojdou spolu štěstí.
Ale nyní nebyl čas na chmurné úvahy, neboť právě dorazili první hosté.
Druh paní z Acoma napřímil ramena a připravil se na nadcházející těžkou zkoušku. Mara se musí tváří v tvář svému žalu zachovat jako pravá Tsuranka. Smrt jejího otce a bratra, kteří zahynuli jako válečníci, byla jedna věc; ztráta vlastního dítěte byla mnohem horší. Hokanu cítil, že toto je nejstrašnější osud, jaký mohl ženu, již miloval, postihnout. I on dnes musí být silný jako její ochránce před veřejným zostuzením, neboť přestože byl dědicem domu Šinzawai , čest domu Acoma považoval i za svou čest.
S tímto předsevzetím se vrátil na terasu před ložnicí své paní. Přepážka ještě nebyla otevřena, což znamenalo, že komorné Maře dopřávají nerušený spánek. Hokanu nehlučně posunul panel v drážce a vstoupil. Nepromluvil, ale nechal teplý sluneční paprsek dopadnout na tvář své manželky.
Mara se pohnula. Sevřela ruce na pomačkaných pokrývkách a otevřela oči. Hluboce vzdychla a nadzvedla se. Ztýraným pohledem bloudila po místnosti, dokud k ní Hokanu nepoklekl a nevzal ji do náručí.
Vypadala, jako kdyby vůbec nespala. "Už je čas?"
Služebné, které čekaly venku, se po zaslechnutí hlasu své paní nahrnuly do pokoje. Hokanu ji pohladil po rameni. "Je ráno."
Něžně pomohl své paní na nohy. Pak se odvrátil a pokynul služebným, ať konají svou povinnost. Mara stála s prázdným výrazem, zatímco služebné běhaly kolem a připravovaly jí koupel a šaty. Hokanu čelil pohledu na její otupělé chování, aniž dal najevo- vztek, který hlodal v jeho srdci. Pokud Jiro z Anasati nese zodpovědnost za její bolest, dědic domu Šinzawai se postará, aby za to pykal. Pak zachytil obdivný pohled jedné ze služebných a uvědomil si, že sám ještě není oblečený. Odsunul stranou myšlenky na pomstu. Zatleskal na své vlastni sluhy a tiše trpěl v jejich péči, když ho strojili do obřadního roucha určeného na Ayakiho pohřeb.

Na kopcích obklopujících usedlost Acoma se shromáždil dav v barvách tisíců domů s rudými šerpami, rudými páskami a rudými stuhami na počest Rudého boha, bratra Sibi, jež je Smrtí, a pána nad všemi životy. Rudá barva také symbolizovala chlapcovu krev, která už neproudí a v níž už nepřebývá jeho duše. Šest tisíc vojáků se seřadilo po stranách údolí, kde čekaly máry. Vpředu stáli ve vyleštěných zelených brněních vojáci domu Acoma, kteří chlapci zasvětili své životy; za nimi se modraly řady válečníků domu Šinzawai; a za těmi zářila bílá, zlatě lemovaná brnění Císařské bílé stráže, která přinesla Ičindarovu osobní kondolenci. Pak přišel Kamatsu ze Šinzawai, Hokanuův otec, a za ním rodiny tvořící klan Hadama, jež všechny s Ayakim pojily pokrevní svazky. Za nimi následoval pestrý zástup lordů, kteří přišli vyjádřit svou soustrast nebo se zapojit do dalšího kola Velké hry.
Válečníci stáli jako sochy se sklopenými hlavami a štíty spuštěnými k zemi. Před každým ležel meč hrotem obrácený k márám s prázdnou pochvou položenou křížem pod ním. Za vojáky výše na úbočí kopce se tísnili příslušníci domácnosti v uctivé vzdálenosti od místa obřadu, aby nerušili nejvznešenější šlechtice Impéria, kteří se přišli rozloučit s chlapcem.
Zazněly fanfáry oznamující začátek průvodu. Ve stínu krytého sloupořadí, kde se shromáždili rádci a důstojníci domu Acoma, aby vyrazili v jeho čele, bojovala Mara se slabostí v kolenou. Cítila, že jí Hokanu svírá loket, ale nechápala, proč to dělá. Oči, napůl zahalené rudým smutečním závojem, upírala na nosítka, na nichž nehybně ležel její syn.
Na sobě měl nádherné brnění a jeho bílé ruce spočívaly na vzácném kovovém meči; ruka, rozdrcená při pádu, byla ovinuta jemným šátkem a polámaná žebra skryta pod prsním plátem a štítem, na němž byl z drahocenných zlatých plátků vytvořen obraz šatry.
Na první pohled vypadal jako spící válečník, připravený na rozkaz vstát a bojovat pro slávu a čest svého mládí.
Maře se sevřelo hrdlo. Nic z toho, co ji potkalo dříve, ať už to byl obřad truchlení za zabitého otce a bratra, týrání, jež musela snášet od surového prvního manžela, ztráta muže, s nímž poznala skutečnou lásku, ani smrt milované chůvy, která jí byla druhou matkou, se nevyrovnalo tomuto okamžiku čistého zoufalství.
Nemohla tomu uvěřit, dokonce ani teď, natož přijmout ne-zvratnost smrti svého prvorozeného. Dítěte, jež učinilo snesitelným její první nešťastné manželství. Chlapce, jehož bezstarostný smích zahánět chmury z její tváře, když musela

čelit nepřátelům. Ayaki jí dodával odvahu jít kupředu. Jen z nezlomnosti a touhy vidět svého syna, jak dál nese jméno Acoma, dokázala Mara i nemožné.

A dnes se všechno obrátí v prach. V tento prokletý den, kdy se chlapec, který měl přežít svou matku, promění v sloup kouře, jejž vdechnou nebesa.

Krok za Marou se Justin umíněně dožadoval toho, aby ho vzala do náručí. Chůva se ho snažila ukonejšit a utišit jeho hlasitý nářek. Jeho matka se zdála být hluchá, pohroužena do temných myšlenek. Pohybovala se jako loutka vedená Hokanuem, zatímco se průvod chystal vyrazit.

Zavířily bubny. Jejich dunění rozechvělo vzduch. Pomocník kněze zahalený do rudého roucha vložil do Mařiných necitlivých rukou červeně zbarvenou snílku rákosu ke; Hokanu sevřel její prsty a spolu s ní pozvedl posvátný symbol, který jí téměř upadl na zem.

Průvod se pohnul kupředu. Hokanu paží objímal Maru a vedl její kroky. K uctění její ztráty vyměnil brnění v modré barvě domu Šinzawai za zelené domu Acoma. Mara si matně uvědomovala jeho žal a nejasně cítila i smutek ostatních - hadonry, který chlapce často plísnil za to, že po něm písárna zůstávala celá pokaňkaná od inkoustu; chův a vychovatelů, kteří museli tolikrát čelit jeho špatným náladám;

rádců, kteří si občas přáli mít v ruce meč, aby malému uličníkovi dostali do hlavy pojem vhodného chování tím, že mu jej tam vtlučou skrze úplně jinou část těla. Sluhové, komorné a dokonce i otroci obdivovali Ayakiho bystrého ducha.

Ale nyní byli jen stíny a jejich slova soustrasti jen hlukem. Nic, co kdokoli řekl nebo udělal, neproniklo závojem zoufalství zahalujícím paní z Acoma.

Mara cítila Hokanuovu ruku na své paži, když ji pevně vedl po nízkých schodech dolů. Zde čekala první oficiální delegace, Ičindarova, oděna v oslňující bílé a zlaté barvě. Mara sklonila hlavu, když se jí celá skupina ukláněla; a mlčela pod svými závoji, zatímco Hokanu mumlal vhodná slova.

Pak byla vedena dále kolem lorda Hoppary z Xacatecas, dlouholetého věrného spojence; dnes se k němu chovala jako k cizinci a pouze Hokanu slyšel slova porozumění mladého muže. Po jeho boku, půvabná jako vždy, stála paní z Xacatecas, vdova po jeho otci, a pozorovala paní Maru s výrazem, v němž se zračilo víc než jen soucit.

Když se jí Hokanu ukláněl, uchopila paní Isašani jeho ruku do svých. "Drž se své paní nablízku," zašeptala, zatímco navenek působila dojmem, že vyjadřuje svou soustrast. "Je stále hluboce otřesena a ještě několik dní nerozpozná význam svých činů. A jsou tady nepřátelé, kteří by ji mohli vyprovokovat k něčemu neuváženému a pak z toho těžit."

Hokanuova zdvořilost nabyla temného zabarvení, když děkoval Hopparově matce za varování.

Ale všechno tohle Maru míjelo, stejně jako umění, s nímž Hokanu odrážel skryté urážky členů klanu Omechan. Ukláněla se jednomu lordu po druhém a nevnímala šeptané poznámky, které vyvolala: že lordu Frasaiovi z Tonmargu projevila více úcty, než bylo nezbytné; že si lord z Inrodaka všiml její přílišné strnulosti.

Nevěnovala pozornost ničemu kromě drobné postavy, která právě na nosítkách vykonávala svou poslední životní pouť.

Kladla nohu před nohu do rytmu udávaného tlumenými údery na bubny. Slunce se vyšplhalo až do nadhlavníku, když průvod dospěl do údolí s připravenou pohřební hranicí. Hokanu zamumlal zdvořilé poděkování za osobní kondolenci poslednímu a nejméně významnému lordu. Mezi nosítky a hranicí čekala už jen jediná skupina účastníků obřadu, oděná do ničím neozdobené černi.

Hokanu se lehce zachvěl bázní, ale učinil další krok a Maru vedl po svém boku. Pokud si uvědomila, že stojí před pěti Ctihodnými, mágy ze Shromáždění, nedala to na sobě znát. Nepozastavila se nad tím, že oni, kteří stáli nad všemi zákony, uznali za vhodné vyslat svou delegaci na pohřeb jejího syna. Hokanu byl tím, kdo došel k závěru, že mágové se v poslední době stále více zapojují do politických záležitostí. Mara se Ctihodným uklonila stejně jako ostatním lordům a nevzala na vědomí soustrast, kterou jí projevil obtloustlý Hočopepa, s nímž se setkala toho dne, kdy Tasaio spáchal rituální sebevraždu.

Nepříjemný okamžik, jaký Hokanu zažíval vždy, když se setkal se svým vlastním otcem, se jí vůbec nedotkl. Chladný pohled, jejž jí věnoval rusovlasý mág stojící za nemluvným Šimonem, ji nevyváděl z míry. Ať přátelská, nebo zlověstná, slova Ctihodných nepronikla za zeď její apatie. Jejich moc nemohla ohrozit žádný život, na němž by jí záleželo více než na tom, který si už vzal Turakamu v důsledku intrik Hry rady.

Mara vstoupila do rituálního kruhu, v jehož středu stála pohřební hranice. Nepřítomným zrakem sledovala, jak její velitel vojsk zvedá nehybné tělo jejího syna z nosítek a ukládá je na dřevěnou konstrukci, jež se stane místem chlapcova posledního spočinutí. Válečník ještě upravil jeho přilbu, meč a štít a ustoupil zpět.

Mara cítila, jak ji Hokanu jemně podpírá. Strnule pokročila kupředu, když bubny kolem zavrtily a umlkly. Položila snílku rákosu ke křížem přes Ayakiho tělo, ale byl to Hokanuův hlas, který se zdvihl v tradičním zvolání. "Shromáždili jsme se, abychom uctili památku Ayakiho, syna Buntokapiho, vnuka Tecumy a Sezua!"

Bylo to příliš krátké, pomyslela si Mara a lehce se zamračila. Kde je výčet hrdinných činů jejího prvorozeného syna?

Nastálo trapné ticho, dokud Lujan nezareagoval na Hokanuův naléhavý pohled a neotočil svou paní směrem k východu.

Odtamtud se přiblížil Čočokanův kněz oděný v rouchu bílé barvy symbolizující život. Shodil svůj oděv a nahý jako novorozeně začal tančit na oslavu dětství.

Mara nevnímala jeho kroužení; necítila nic kromě viny za to, že svou nečinností zapříčinila neštěstí. Když se tanečník před hranicí poklonil až k zemi, otočila se s otupělým pohledem k západu, odkud se ozval vysoký zvuk píšťaly a kněz Rudého boha se dal do tance, jímž měl Ayakimu napomoci v bezpečném vstupu do Turakamuových síní. Ještě nikdy předtím nemusel zpodobňovat barbarské zvíře a jeho představa o tom, jak se pohybuje kůň, by byla směšná, kdyby jeho tanec nekončil pádem, který rozdrtil jeden mladý slibný život. Mariny oči zůstávaly suché. Její srdce ztvrdlo na kámen.

Nesklonila hlavu v modlitbě, když kněz přeťal rudou pásku poutající Ayakiho ruce, a osvobodil tak jeho duši ke znovuzrození. Nevzlykala ani neprosila o milost bohů, když byl z košíku vypuštěn ptáček tirik s bílým peřím jako symbol osvobozené duse připravené k novému životu.

Turakamuův kněz zpěvavým hlasem pronesl modlitbu za Ayakiho. "Nakonec všichni předstoupí před mého boha. Bůh smrti je laskavý, neboť ukončuje všechno trápení a bolest. Soudí ty, kdo k němu přicházejí, a odměňuje spravedlivé." S širokým gestem ruky a kývnutím lebky, která mu maskovala tvář, dodal: "Rozumí živým a zná bolest a žal." Rudě zbarvenou holí ukázal na chlapce na hranici. "Ayaki z Acoma byl dobrý syn, jenž kráčel po cestách, které mu určili jeho rodiče. Turakamu ho zajisté shledá hodným toho, aby se mezi nás vrátil v novém životě, kde ho potká mnohem lepší osud."

Mara zaťala zuby, aby se ubránila pláči.

Jaká modlitba by zde mohla být pronesena, aby nebyla poznamenána hněvem, a jaký nový život, kromě toho, že by se stal samotnou Nebeskou září, by byl lepší než život dědice domu Acoma? Mara se chvěla neovladatelným vztekem. Když vzplála pohřební hranice z vonného dřeva, objal Hekánu svou paní konejšivě kolem ramen a zašeptal něco, čemu nerozuměla. Srdce měla jako v ledovém krunýři. Sledovala rudé a žluté plameny a její myšlenky .byly nesmírně vzdáleny od přítomnosti.

Když přistoupil kněz Jurana Spravedlivého, aby jí požehnal, musel s ní Hokanu lehce zatřást, aby se vzpamatovala natolik, že na kněze nezačala křičet kletby a žádat od něj vysvětlení, jaká je spravedlnost na světě, kde děti umírají před očima svých matek.

Plameny vyšlehly k obloze a pak s hučením zahalily celou hranici. Díky dřevu napuštěnému olejem byla Mara ušetřena pohledu na žárem se kroutící a černající tělo svého syna. Ale přesto upírala zrak do plamenů a každý nerv v jejím těle křičel hrůzou. Její představivost jí vykreslila obraz toho, co leželo v srdci jasu, skrz nějž nemohl zrak proniknout. V duchu slyšela výkřiky, které chlapec ze sebe nikdy nevydal.

"Ayaki," zašeptala. Hokanuovo sevření bylo natolik pevné, aby ji přimělo chovat se tak, jak se očekávalo od Ochránce Impéria, projevujícího svůj žal na veřejnosti: s maskou kamenné lhostejnosti na tváři. Avšak úsilí udržet nehybný výraz způsobilo, že se začala třást.

Dlouhé minuty se praskot plamenů mísil s hlasy knězi, prozpěvujících různé modlitby. Mara se snažila ovládnout svůj dech a nevnímat strašlivou skutečnost, že se její mrtvé dítě mění v sloup kouře.

Při pohřebním obřadu někoho méně významného by v tomto okamžiku všichni hosté odešli a ponechali nejbližším příbuzným zesnulého chvíli soukromého žalu. Ale když zemřel někdo z velkých, nebyla pozůstalým tato výsada dopřána. Mara neměla ani okamžik na vydechnutí. Zůstala na očích veřejnosti, zatímco pomocníci Turakamuova kněze přilévali do ohně další olej. Z hranice se vyvalily vlny žáru a rozpálily Marinu tvář. Pokud jí z očí skanuly nějaké slzy, vyschly jí na lících. Nad ohnivou oponou se zvedala oblaka hustého kouře, zvěstující nebesům, že odchází vznešená duše.

K výhni se připojilo ještě i slunce a Mara pocítila závrať. Hokanu se natočil tak, aby ji zastínil, jak nejlépe mohl. Neodvažoval se příliš často na ni starostlivě pohlížet, aby neprozradil její slabost, a čas se mučivě vlekl. Minula téměř hodina, než plameny pohasly, a následovaly další modlitby a zpěvy, při nichž byly rozhrabávány žhavé uhlíky, aby vychladly. Pod Marou se téměř podlomila kolena, když Turakamuův kněz zazpíval: "Tělo už není. Duch odlétl. Ten, kdo byl Ayakim z Acoma, je nyní zde," ukázal si na srdce, "zde" - dotkl se svého čela - "a v Turakamuových síních."

Jeho pomocníci zdolávali žár požářiště, snažíce se proniknout až do středu doutnajících zbytků pohřební hranice. Jeden z nich použil čtverec silné kůže, aby vytáhl ožehlou čepel Ayakiho meče. Rychle ji předal dalšímu, který čekal s kusem mokré látky, do níž zabalil rozpálený kov. Vznesl se obláček páry a splynul s kouřem. Mara otupěle přihlížela, jak Turakamuův kněz zdobenou lopatkou nabírá popel a plní jím připravenou urnu. Nezáleželo na tom, že nakonec obsahovala více spáleného dřeva než skutečných chlapcových pozůstatků, neboť uložení Ayakiho popela do země v posvátném háji předků bylo pouze symbolickým Činem. Tsurané věřili, že zatímco lidská duše putuje po smrti do síní Rudého boha, malá část jeho ducha, stín, spočine po boku jeho předků v kameni zvaném natami domu. Chlapcova duše se tak vrátí zpět v novém životě a to, co z něj činilo příslušníka domu Acoma, zůstane a bude střežit svou rodinu.

Hokanu podepřel svou manželku, když před ni předstoupili dva knězovi pomocníci. Jeden nesl čepel meče a Mara seji dotkla. Pak Hokanu převzal zohýbaný kus kovu, zatímco druhý pomocník podal Maře urnu. Třesoucíma se rukama převzala popel svého syna. Ani nepohlédla na to, co drží, zrakem se stále vpíjela do hromady zuhelnatělého dřeva, která zůstala z pohřební hranice.

Hokanu se jemně dotkl její paže a oba najednou se obrátili. Zaduněly bubny a zástup hostů se shromáždil za nimi, aby je doprovodil k posvátnému háji domu Acoma. Mara nevnímala nic kromě chladného kamene umy ve svých dlaních, vespod rozehřátého žhavým popelem uvnitř. Kladla jednu nohu před druhou a téměř si neuvědomila, že došla až k vyřezávaným sloupkům označujícím vchod do háje.

Služebnictvo a Hokanu zůstali stát opodál; neboť pouze jedinému člověku, v jehož žilách nekolovala krev rodu Acoma, bylo dovoleno projít pod obloukem vstupní brány a kráčet dál po stezkách dlážděných kameny, a tím byl zahradník, jenž zasvětil svůj život péči o háj. Dokonce i Mařina manžela, který zůstal Šinzawaiem, by stihla smrt, kdyby sem vstoupil. Dovolit jakémukoliv cizinci vejít do posvátného háje by znamenalo urazit stíny předků rodiny Acoma a narušit mír obklopující natami.

Mara opustila Hokanuovo objetí. Neslyšela mumlání šlechticů, kteří ji sledovali soucitnými i záštiplnými pohledy, dokud jim nezmizela z očí za vysokým živým plotem. Už jednou, na staré usedlosti své rodiny, se musela zhostit strašlivého úkolu zasvětit natami stíny svých nejdražších.

Vzhled této zahrady ji zmátl. Zastavila se s urnou přitisknutou k hrudi a nechápavě se rozhlédla. Toto nebyl důvěrně známý háj, kam chodila jako malá holčička rozmlouvat se stínem své matky; toto nebyla stezka, na níž jen o vlásek

unikla smrti z ruky nájemného vraha ze spolku, když truchlila za svého otce a bratra. Toto místo byl cizí, rozlehlý park, v němž se klikatilo několik potůčků. Její srdce na okamžik zachvátila obava, že tato zahrada, jež byla po staletí domovem stínů rodiny Minwanabi, může odmítnout jejího syna.

Ještě jednou v duchu spatřila padajícího koně, černého jako zlo drtící nevinný život. Prudce se nadechla. Namátkou zvolila stezku; matně si vzpomněla, že všechny vedou k jedinému místu, kde byl na břehu jezírka uložen starobylý kámen, natami její rodiny.

"Nepohřbila jsem vaši natami hluboko pod natami domu Acoma," řekla hlasitě naslouchajícímu větru;, tichý vnitřní hlas ji upozornil, že z ní mluví šílenství. Život je šílený, usoudila, jinak by nebyla zde a nevykonávala prázdná gesta nad ostatky svého dědice. Její neobyčejný projev velkorysosti, když trvala na tom, aby natami domu Minwanabi byla s péčí uložena na jiném místě, takže v ní přebývající stíny opět nalezly mír, se nyní jevil jako čirá pošetilost. Nenalezla v sobě sílu zasmát se. Mařiny rty se zkřivily, když v ústech ucítila hořkost. Vlasy jí páchly sladkými oleji a mastným kouřem. Z toho zápachu se jí zvedl žaludek a ona klesla na sluncem ozářenou zem. Vedle natami zela vykopaná jáma s vlhkou hlínou navršenou po straně. Mara vložila ožehlý meč, který byl nejcennějším majetkem jejího syna, do otvoru a pak na něj z urny vysypala popel. Holýma rukama nahrnula prsť zpátky do jámy a udusala ji.

U jezírka leželo připravené bíle roucho. Na jeho hedvábných záhybech spočívala lahvička a vedle tradiční pánev a dýka. Mara zvedla lahvičku a odzátkovala ji. Nalila vonný olej do jezírka. V duhových obrazcích, které se rozběhly po jeho hladině, neviděla žádnou krásu, ale pouze tvář svého syna s ústy otevřenými utrpením, když bojoval o poslední dech. Rituál jí neposkytl úlevu, zdál se být pouze zbytečným pronášením nesmyslných zvuků. "Odpočívej, můj synu. Vrať se do své země a odpočívej se svými předky."

"Ayaki," zašeptala. "Mé dítě."

Uchopila živůtek svého roucha a strhla si látku z těla, ale na rozdíl od obřadu, který před lety vykonávala za svého otce a bratra, nyní po tomto aktu násilí nenásledovaly žádné slzy. Její oči zůstaly bolestně suché.

Sáhla do téměř vychladlé pánve. Zbylo v ní ještě několik žhavých uhlíků, ale bolest, kterou jí způsobily, nebyla tak silná, aby pronikla do její mysli. Žal zůstával tupou bolestí v jejím nitru, když si roztírala popel po hrudi a odhaleném břiše na znamení toho, že se její srdce proměnilo ve spáleniště. Ve skutečnosti měla pocit, že celé její tělo je stejně bez života jako dřevo strávené pohřební hranicí. Pomalu zvedla drahocennou kovovou dýku, používanou po staletí pouze k tomuto obřadu. Potřetí ve svém životě vytáhla její čepel z pochvy a řízla se do levé paže; bolest sotva pronikla mlhou jejího zoufalství.

Podržela ranku nad jezírkem a počkala, až se kapky krve smísí s vodou, jak žádala tradice. Více než minutu seděla nehybně, dokud ranka nepřestala krvácet. Řízntutí už napůl zaschlo, když nepřítomně zatahala za natrženou část svého roucha. Avšak chyběla jí už síla vůle k tomu, aby šaty roztrhla úplně. Nakonec si je přetáhla přes hlavu. Spadly na zem a jeden rukáv nasákl vodou a olejem z jezírka.

Mara si bezmyšlenkovitě vytáhla jehlice z účesu a její temné kadeře se jí rozprostřely po ramenou. Teď by ji měly zloba a vztek, bolest a žal dovést k tomu, aby si začala rvát vlasy. Ale její city jen doutnaly jako jiskra dušená nedostatkem vzduchu. Chlapci by neměli umírat; truchlit pro ně s veškerou vášní by znamenalo přijmout jejich odchod jako skutečnost. Mara se chabě zatahala za pramen vlasů.

Pak se posadila na paty a rozhlédla se kolem sebe po posvátném háji. Taková neposkvrněná krása, a jen ona jediná mezi všemi živými ji může obdivovat. Ayaki nikdy nebude vykonávat pohřební obřad za svou matku. Náhle jí vytryskly horké slzy a pocítila, jako by se v ní něco zlomilo. Róz-vzlykala se a úplně se pohroužila do svého žatu.

Avšak na rozdíl od minula, kdy jí tento zlom přinesl úlevu, tentokrát se jen hloub a hloub nořila do zmatených myšlenek. Když zavřela oči, začaly jí v mysli vířit obrazy: běžící Ayaki, pak Kevin, barbarský otrok, který ji naučil lásce a který pro ni nejednou riskoval život. Viděla Buntokapiho, nabodnutého na rudém meči, jak zatíná pěsti, zatímco z něj vyprchává život. Znovu si uvědomila, zeji stále bude pronásledovat pocit viny za smrt jejího prvního manžela. Viděla tváře: otce a bratra, a pak Nacoyu, svou chůvu a druhou matku.

Pro každého z nich truchlila. Kevinův návrat do jeho světa byl pro ni stejně bolestnou ztrátou, jako kdyby zahynul, a nikdo z ostatních nezemřel přirozenou smrtí; všichni se stali oběťmi politických zvratů a krutých intrik Velké hry.

Neopouštěla ji strašlivá jistota, že Ayaki nebude posledním chlapcem, který zemře kvůli bezohledné ctižádosti vládnoucích lordů této země.

Ta myšlenka ji doslova mučila: Ayaki nebude poslední. Z hrdla se jí vydralo zoufalé zavytí a Mara se po hlavě vrhla do jezírka.

Vzlyky se proměnily v kašlání, když jí do nosu vnikla voda, která zároveň smyla její slzy. Chlad vody způsobil, že se Mara vzpamatovala. Doplavala zpátky na břeh. Voda jí crčela z vlasů a z úst. Zalykavě se nadechla a hmátla po rouchu, jehož běloba byla poskvrněna špínou a olejem.

Jako by byla duchem v cizím těle, viděla samu sebe, jak si navléká šat na vlhké tělo. Vlasy jí zůstaly uvězněny pod límcem. Pak se tělo, které cítila jako živé vězení, zvedlo a vleklo se zpět k východu z háje, kde čekaly tisíce hostů se soucitnými i nepřátelskými pohledy.

Jejich přítomnost ji zmátla. V přihlouplém úsměvu tohoto lorda a hladovém zájmu tamtoho viděla potvrzení své pravdy: že Ayakiho smrt se bude opakovat znovu a znovu a další matky budou plakat a proklínat nespravedlnost Velké hry. Mara sklopila zrak, aby skryla pocit marnosti. Všimla si, že ztratila jeden sandál. Její bosou nohu pokrývalo bláto a prach a ona se zastavila a uvažovala, jestli se má vrátit a hledat chybějící sandál, nebo odkopnout ten zbývající do křoví.

Co na tom záleží, slyšela v hlavě vzdálený hlas. Pozorovala své nohy s lhostejnou netečností člověka, který své já zanechal v posvátném háji. Prošla mezi posledními keři, ale nevzhlédla, když její manžel spěšně zaujal místo po jejím boku. Jeho slova ji neutěšila. Nechtěla opustit svou vnitřní ulitu a začít se zabývat míněním svých hostů.

Hokanu jí lehce zatřásl a přiměl ji vzhlédnout.
Stál před ní muž v rudém brnění; štíhlý, vysoký, elegantní, s pyšně vysunutou čelistí. Mara na něj nepřítomně hleděla. Přimhouřil oči. Něco řekl. Pak pohnul rukou, v níž držel nějakou věc, a cosi z opovržení obsaženém v jeho gestu k ní proniklo.
Marin pohled se zaostřil. Upřela oči na znak na přilbě mladého muže a otřásla se.
"Anasati," řekla a její hlas zazněl jako šlehnutí bičem.
Lord Jiro se mrazivě usmál. "Vidím, že se paní konečně uráčila povšimnout si mě."
Mara ztuhla, zachvácena pomalu rostoucí zuřivostí.
Neřekla nic. Hokanuovy prsty sejí zatínaly do zápěstí, ale ona jeho varovný stisk nebrala na vědomí.
V uších jí zněl zvuk, jako by najednou řvalo tisíc rozzuřených sarkatů nebo jako by se stovky rozvodněných řek valily přes balvany.
Lord z Anasati zvedl předmět, který držel v ruce. Byl to malý hlavolam, několik umně pospojovaných dřevěných kroužků. Jiro sklonil hlavu ve formální úkloně a řekl: "Stín mého synovce si zaslouží pozornost od domu Anasati."
"Pozornost!" zasyčela Mara ostrým zmučeným šepotem. V jejím nitru křičela její duše: pozornost domu Anasati poslala jejího prvorozeného do plamenů pohřební hranice.
Nepamatovala si, že by se pohnula; neuvědomovala si, jak se vykroutila z Hokanuova sevření. Její zuřivý výkřik projel shromážděním jako švihnutí meče a její ruce vylétly vzhůru jako spáry.
Jiro uskočil zpět a překvapením upustil hlavolam. Ale to už na něj Mara skočila a snažila se rukama proniknout k jeho hrdlu chráněnému zbrojí.
Lordi, kteří stáli nejblíže, s údivem vykřikli, když viděli malou ženu, neozbrojenou, špinavou a promočenou, jak se s výrazem vražedné zuřivosti vrhá na svého bývalého švagra.
Hokanu využil svou rychlost válečníka a strhl Maru zpět dříve, než stačila Jira zranit do krve. Sevřel její zmítající se tělo do náručí.
Ale učiněnou škodu už nebylo možné napravit.
Jiro přelétl pohledem kruh užaslých přihlížejících. "Vy všichni jste svědky!" vykřikl rozhořčeným hlasem, v němž zaznívalspodní tón divoké radosti. Teď konečně získal vytouženou záminku, aby mohl paní Maru rozdrtit. "Dům Acoma urazil dům Anasati! Ať všichni přítomní vědí, že spojenectví mezi našimi domy skončilo. Dovolávám se svého práva žádat zadostiučinění. A cenou za urážku mé cti může být pouze krev."

Kapitola třetí

VÁLKA

Hokanu jednal.
Zatímco Mara v nepříčetném vzteku bušila pěstmi do jeho prsního plátu, pokynul válečníkům její čestné stráže, aby se postavili do těsného kruhu kolem a skryli tak nevhodné chování své paní před očima hostů. Pak zavolal Sarika a Incoma.
Jediný pohled na jejich rozrušenou paní oběma rádcům stačil, aby pochopili vážnost situace: Maru přemohl žal a nervové vypětí. Nedokázala rozpoznat jednotlivé tváře a očividně by nebyla schopna veřejně se omluvit lordu Jirovi. Vždyť právě při pohledu na něj se zhroutila. Dokonce i kdyby sejí vrátil zdravý rozum ještě před odchodem hostů, nebylo by moudré radit jí, aby se s ním setkala a žádala odpuštění. Následkem by mohly být ještě větší problémy. Dva rádcové, jeden starý a zkušený, druhý mladý a nadaný, se shodli, že rozsah způsobené škody je příliš velký. Co se stalo, už se nedalo napravit.
Hokanu si uvědomil, že měl více dbát na Isašanino varování, ale teď se nesměl oddávat lítostivým myšlenkám na svou nepozornost, protože bylo zapotřebí rychlých rozhodnutí. "Sariku," řekl rázně, "sepiš prohlášení. Žádné lži, ale vol slova tak, aby z toho vyplynulo, že naše paní náhle onemocněla. Musíme okamžitě jednat, abychom co nejvíce zmírnili Jirovo obvinění z urážky, které nám určitě během několika hodin oficiálně předá. A také musíme najít nějaký rozumný důvod, abychom poslali pryč hosty."
Tmavovlasý první rádce se uklonil, a když spěchal za svými úkoly, už si skládal slova oficiálního prohlášení.
Ač nevolán, přistoupil k Hokanuovi velitel vojsk Lujan. Bez ohledu na vládnoucí lordy, kteří se nahrnuli kolem jeho válečníků a snažili se zahlédnout smyslů zbavenou Maru, si sňal chrániče předloktí a odepjal pás s mečem a dýkou, aby nezranil svou stále bojující paní, a pomohl s ní Hokanuovi. Ten s výrazem úlevy pokračoval v udílení příkazů Incomovi. "Běž zpátky do usedlosti. Zburcuj Mariny komorné a najdi ranhojiče, aby jí namíchal něco na uklidnění. Pak se postarej o hosty. Potřebujeme všechny spojence, kteří nám zůstali, aby nám pomohli odvrátit vznik ozbrojených srážek."

"Lord Hoppara a všechny síly domu Xacatecas stojí při vás," ozval se drsný ženský hlas. Sevřené řady vojáků čestné stráže se rozestoupily, aby propustily štíhlou postavu paní Isašani, oblečenou do žlutopurpurového roucha, která použila téměř tajemnou sílu své krásy a vznešenosti, aby prošla mezi válečníky. "A mohu vám pomoci s Marou."

Hokanu odhadl upřímnou starost v jejích temných cizokrajných očích a přikývl. "Bohové nás potrestali za to, že jsem tě dostatečně nepochopil," zamumlal omluvně. "Celá naše vděčnost patří tvému domu." Pak svěřil svou paní do péče ženské moudrosti vdovy po lordu z Xacatecas.

"Nezešílela," řekla paní Isašani, když konejšivě ovinula paže kolem Mary. "Spánek a ticho ji uklidní a čas vyléčí její bolest. Musíš být trpělivý." Pak se vrátila k naléhavým politickým záležitostem. "Poslala jsem své dva rádce, aby sledovali Oaxatucana a Inrodaku. Moje čestná stráž pod Hopparovým vedením už najde způsob, jak zasáhnout, kdyby chtěli vyvolávat nějaké potyčky."

O dva nepřátele na starost méně; Hokanu poděkoval krátkým kývnutím. Mara měla věrné přátele v boji proti skupině těch, kdo ji chtěli zničit. Velká část národů Impéria ji milovala. Hokanuovi drásalo srdce, že jí nemohl zůstat po boku, když se nacházela v tak hrozném stavu. Přinutil se odvrátit pohled od malé družiny, která se utvořila, aby doprovodila jeho paní do pohodlí usedlosti. Ale nechat se v této chvíli ovládat city by bylo bláznovství. Musí se obrnit, jako kdyby stál na počátku boje na život a na smrt. Bylo zde množství nepřátel, kteří přišli na Ayakiho pohřeb jen proto, aby pro sebe využili příležitost, jako je tato. Urážka, již se Mara dopustila vůči Jirovi, se už nedala odčinit. Bude následovat krveprolití - to bylo nevyhnutelné - ale pouze hlupák by zaútočil v samém srdci Marina statku, kde se ještě k tomu shromáždilo celé její vojsko, aby vzdalo čest Ayakiho památce. Ale hned za hranicemi pozemků domu Acoma začnou Mařini nepřátelé spřádat své intriky.

Hokanu teď musel učinit kroky potřebné k odvrácení bezprostřední hrozby války. Dům Acoma by mohla postihnout zkáza, kdyby rozhodl špatně; a co víc, i válečníci domu Šinzawai by mohli být zavlečeni do takového bezúspěšného sporu. Všechno, co bylo získáno během uplynulých tří let, kdy se soustřeďovala moc v rukou císaře, mohlo být v jedné chvíli ztraceno.

Je nutno svolat poradu, aby bylo možno zjistit způsob, je-li nějaký, jak zabránit ještě větší pohromě. Lordy, kteří nejsou spojenci ani Mary, ani Jira, bude třeba přemluvit, uplatit nebo zastrašit, aby si ti, kdo stojí otevřeně proti ní, dvakrát rozmysleli, jestli se mají pustit do otevřeného boje proti Dobrému Ochránci.

"Lujane," zavolal Hokanu přes rostoucí rozruch na velitele vojsk domu Acoma, "vyhlaš v kasárnách pohotovost a povolej nejrozumnější důstojníky. Bez ohledu na jakékoli provokace musejí všichni bezpodmínečně zachovat klid."

Zelený chochol na důstojníkově přilbě se zakýval na souhlas nad stále větším zmatkem. Hokanu se na okamžik zastavil, aby poděkoval bohům za to, že si Mara vybírala své dvořany podle inteligence. Zachovat chladné hlavy, to byla jediná naděje na záchranu domu Acoma před vyhlazením.

Hokanu, rozesmutnělý takovým zvratem událostí, odeslal Marinu čestnou stráž zpátky do usedlosti. Kdyby Mara byla méně sama sebou a více poddajnou manželkou, jak to podle tradice u žen Impéria bývá zvykem, nikdy by nezískala takovou moc a také by nikdy nemusela jít na veřejný pohřeb svého syna zabitého nájemným vrahem. Jako vládnoucí paní a Ochránce Impéria byla příliš všem na očích a nesměla projevit slabost, jaká by méně významné matce byla prominuta.

Polapena do sítě intrik byla paní Mara donucena hrát úlohu, v níž se stala terčem.

O hodinu později ležela Mara na své spací rohoži pod vlivem utišujících léků, které jí podal Hantukamův kněz, jenž se tu jako zázrakem objevil a nabídl své služby. Isašani ovládla celou domácnost a malý hadonra Jican vykonal práce za tři, když uklidňoval služebnictvo vyděšené divokými zvěstmi.

Hokanu zjistil, že musí sám učinit rozhodnutí v zájmu domu Acoma. Vyslechl názory dvořanů. Dělal si poznámky, aby si je Mara mohla přečíst, až toho bude schopna. Zjišťoval, kteří hosté stojí na její straně a kteří se vyslovili proti ní. Většina z nich zachovala důstojné ucho, nebo aspoň byli příliš otřeseni, než aby se zmohli na nepřátelskou reakci. Všichni očekávali, že stráví den v pokojném rozjímání a večer budou Ochráncem Impéria pozváni k formálnímu pohoštění. Místo toho se vraceli domů zděšeni neuvěřitelným činem ženy zastávající nejvyšší úřad v zemi a stojící nejblíže stupňům císařova trůnu. Mnoho představitelů velkých domů se zastavilo, aby vyjádřilo své politování, ale ve skutečnosti, s výjimkou lorda z Keda, pouze dychtili postřehnout sebemenší známku toho, že dům Acoma je oslaben. Lord Hoppara spolu s lordy klanu Hadama dělali záslužnou práci tím, že se pohybovali mezi davem odcházejících hostů a snažili se všemi možnými prostředky zmírnit následky Marina Činu. Mnoho z těch, kdo byli pobouřeni porušením protokolu, bylo poté, co s nimi Hoppara nebo některý lord z klanu Hadama promluvil, nakloněno tomu, přehlédnout poklesek matky zlomené žalem.

Lord z Anasati podnikal rozhořčené pokusy proniknout do Mařiných soukromých pokojů. Jiro neústupně trval na tom, že urážka jeho osoby je neodpustitelná. Poté, co byl odmítnut, shromáždil se kolem něj hlouček jeho přívrženců. Dokonce i pro toho, kdo se považoval za Marina přítele, by bylo obtížné nevyvodit důsledky z osobního útoku; pro nepřítele to bylo nemyslitelné. V tsuranské kultuře bylo odpuštění jen o něco méně ostudným projevem slabosti než kapitulace. V jednom okamžiku proměnila Mara své politické protivníky ve spojence smrtelného nepřítele.

Jiro nepožadoval veřejnou omluvu; obklopil se lordy, kteří svou nespokojenost s Ičindarovými reformami zákonů projevovali nejhalasněji. Sarik s Incomem sdíleli názor, že lord z Anasati úmyslně zmařil všechny možnosti smířlivého vyřešení situace. Jeho hlasité stížnosti dolehly ke všem uším v doslechu: že přišel na pohřeb svého synovce v tradičním míru se všemi ostatními účastníky obřadu a byl napaden a veřejně zostuzen svým hostitelem.

Vládnoucí lordové možná chápali pohnutky Marina nerozumného činu, ale žádný z nich nemohl popřít, že se dopustila smrtelné urážky a ani nepožádala o odpuštění. Každý pokus odvrátit obvinění poukázáním na to, že Marin stav jí nedovoloval okamžitě se omluvit, byl ze strany domu Anasati odmítnut.

V síni domu Acoma bylo dusno, pevně uzavřené přepážky bránily zvědavým pohledům proniknout dovnitř a dveře střežili zjizvení veteráni dávných bitev. Tito muži na sobě neměli blyštivé lakované obřadní brnění, nýbrž polní zbroj prověřenou mnoha bitvami. Hokanu seděl na nižším, méně formálním stupínku, který používal během Mariny nepřítomnosti, a poslouchal názory na události dne.

Že se nejbližší a nejvěrnější důstojníci domu Acoma rozhodli svěřit se velení druha jejich paní, jemuž nepřísahali věrnost, bylo známkou jejich úcty k Hokanuovu úsudku. Přestože se mu nezavázali ctí, poskytli mu veškerou důvěru, že bude jednat v nejlepším zájmu jejich paní. Hokanu byl jejich oddaností dojat, ale zároveň i rozrušen, neboť tím dávali najevo, jak hluboce chápou nebezpečí, v němž se Mara /ocitla. Hokanu se modlil, aby se dokázal zhostit svého úkolu.

V hrobovém tichu naslouchal veliteli jednotek Irrilandimu a válečnému rádci Keyokovi, jak znovu probírají počty vojáků v kasárnách, dokonce i když velitel vojsk Lujan připravoval vojsko domu Acoma k bitvě. Starý Keyoke zdůrazňoval svá slova poklepáváním berly o pahýl amputované nohy. "I kdyby Jiro věděl, že bude poražen, nemá na vybranou:

čest vyžaduje, aby na veřejnou urážku odpověděl zbraněmi. Pochybuji, že by souhlasil se soubojem zápasníků. Horší by bylo, kdyby Mariny obviňující výkřiky slyšel ještě někdo kromě těch, kdo stáli nejblíže. Její tvrzení, že Jiro najal spolek Hamoi, aby zabili Ayakiho, může být považováno za urážku celého klanu Ionani, což může skončit jedině Výzvou klanu."

Po těchto slovech následovalo naprosté ticho, takže kroky spěchajících sluhů zněly ozvěnou celou síní. Někteří z těch, kdo se účastnili porady, se otočili a naslouchali hlasům důstojníků domů, kteří shromažďovali rodiny svých pánů u nosítek před spěšným návratem domů, a několik se podívalo na sebe navzájem s pochopením v očích: Impérium rozdělí klanová válka.

Do těchto pochmurných úvah zasáhl Sarik: "Ale kdo by bral něco takového vážně? Žádny spolek se neodváží zveřejnit jména svých zákazníků a při utajení, jaké praktikuje bratrstvo Hamoi, těžko získáme nějaký přímý důkaz, že je Anasati jakkoli spojen s oním útokem. Spíš se kloním k názoru, že to byla nastrčená falešná stopa."

Incomo přikývl a zvedl zkřivený prst. "Důkaz Jirovy účasti na Ayakiho smrti je příliš okatý. Žádný spolek si nezíská bohaté zákazníky takovou neopatrností. A Hamoi je nejmocnějším spolkem proto, že vždy pracoval v naprostém utajení." Rozhlédl se po tvářích všech přítomných. "Po -kolika? pěti útocích na Maru? - se najednou jeden z nich nechá dopadnout s důkazem Anasatiho účasti? Nepravděpodobné. Pochybné. Nepřesvědčivé."

Hokanu pozoroval rádce se třpytem v očích podobným odlesku světla na barbarské oceli. "Potřebujeme zpátky Arakasiho." Vrchní špeh domu Acoma byl obdařen mnoha schopnostmi a jeho nadání rozplétat nitky politických intrik a rozpoznávat ruce jednotlivých lordů, kteří za ně tahali, se v některých případech dalo považovat až za nadpřirozené. "Potřebujeme ho, aby sledoval stopu tohoto důkazu Jirovy viny, protože na jejím konci najdeme chlapcova skutečného vraha." Hokanu si povzdechl. "Ale dohady nás nikam nedovedou. Když už není Tasaia z Minwanabi, kdo by se odvážil usilovat o smrt Ochránce Impéria?"

Sarik se poškrábal na bradě. Nikoli bez náklonnosti řekl: "Pane, zaslepuje tě láska ke tvé manželce. Prostý lid našich národů ji snad považuje za téměř nadpřirozenou bytost, ale její vysoké postavení vyvolává žárlivost v srdcích jiných šlechticů. Mnoho z nich by ji rádo vidělo na cestě do Turakamuových síní, třeba už jen proto, jak láme tradice, nebo kvůli její moci, se kterou se Žádný z bývalých Vojevůdců nemohl měřit. A jiní vidí, že význam jejich domu upadá a jejich ctižádost se nemůže naplnit, protože ona je Ičindarovou oblíbenkyní. Rádi by Maru zničili... kdyby se odvážili."

Hokanu na něj netrpělivě pohlédl. "Tak kdo by se odvážil?"

"To by nejlépe věděl Arakasi." Sarik se obrátil k Incomovi a taktně mu položil otázku, která mu vrtala hlavou. "Je nějaký důvod domnívat se, že tvůj bývalý pán vztáhl ruku ze země mrtvých a vykonal svou pomstu?"

Keyoke upřel tvrdý pohled na bývalého prvního rádce domu Minwanabi a nynějšího druhého rádce paní z Acoma, který si odkašlal. Neochvějně čelil nedůvěře, jež se na něj soustředila. "Pokud by se tak skutečně stalo, nebyl jsem do té léčky zasvěcen. Ale Tasaio byl tajnůstkář a nebezpečný muž. Dělal mnoho věcí, o nichž jsem vůbec nevěděl. Často mě propustil v okamžiku, kdy by si jiný lord žádal mou radu. Obajan spolku Hamoi ho jednou osobně navštívil. Tehdy jsem měl dojem, že důvodem této návštěvy byly nezodpovězené otázky týkající se smrti špehů domu Acoma, kteří se v té době nacházeli ve službách domu Minwanabi." Na Incomově dlouhém obličeji se zračilo znechucení, když pokračoval: "Vyměnili si nějaká obvinění a uzavřeli obchod. Ale nikdo nezaslechl slova, která mezi nimi padla. Mohu pouze říct, že jsem nikdy předtím nezažil, aby někdo zmařil plány lorda z Minwanabi tak, že Tasaio dal otevřeně průchod divokému vzteku. Měl mnoho špatných vlastností, ale ztráta sebeovládání k nim nepatřila."

K tomu Sarik poznamenal: "Pokud bývalý první rádce domu Minwanabi neví jistě, jestli si Tasaio objednal pomstu pro případ, že by padl, navrhuji, abychom nemámili čas dohady. Ještě bych k tomu podotkl, že Tasaio nebyl mužem, který by si jen na okamžik připustil možnost porážky -jako taktik neměl sobě rovného. On přece až do konce věřil, že naši paní snadno rozdrtí v otevřeném boji, a tak by nebylo moudré předpokládat, že zvolí cestu zbabělce a zaplatí za Marinu smrt, když považoval za naprosto vyloučené, že by ho mohla přežít. Spíše bychom se měli zaměřit na nepřátele Jira z Anasati. Mara je jedním z mála vládců Národů, kteří ho svou silou bez potíží překonají. A když k tomu připočítáme podporu císařských vojsk, skončil by boj mezi domy Acoma a Anasati s největší pravděpodobností porážkou lorda Jira."

"Ale přesto se zdá, že lord z Anasati dychtivě skočil po tom, co mu osud a naše neštěstí přichystalo," přerušil ho Hokanu. "Nevyhýbá se boji. A to ho stále staví do podezření, že má něco společného s Ayakiho vraždou. Má manželka ještě není schopna činit rozhodnutí, a proto si dovolím udělat to za ni. Dejte příkaz posádce, aby se připravila. Válka je nevyhnutelná a my se nesmíme nechat zaskočit."

Keyoke mlčky pokýval hlavou. Nevyjádřil svůj souhlas formálně slovy, neboť to mohl pouze před svou paní. Ale svým postojem dával najevo, že Hokanu má jeho plnou podporu. Sarik byl mladší a méně spoutaný starými tradicemi, a

tak sklonil hlavu pohybem, který se velmi podobal úkloně rádce před svým lordem. "Vypracuji oficiální vyhlášení války domu Anasati. Až Jiro odpoví, vyrazíme do boje."

Keyoke pohlédl na Irrilandiho, který kývnutím naznačil své vlastní schválení událostí, jež měly zanedlouho nastat. Většina tsuranských krveprolití se odehrávala ve skrytu, pomocí léček a přepadení, a bez veřejného přiznání zodpovědnosti. Ale formální válka mezi dvěma domy měla svá starodávná ceremoniální pravidla. Dvě vojska se setkají na bitevním poli v dohodnutém čase a jedno odejde jako vítěz. Milost se ani nežádala, ani neudělovala, kromě výjimečných případů, které se opět řídily přísnými pravidly. V historických záznamech byly popsány bitvy zuřící celé dny; nebylo neobvyklé, že při nich došlo k vyhlazení obou domů.

Pak Hokanua napadlo ještě něco. "Co kdyby se věc přednesla klanu Hadama?"

Sarik zvedl obočí s ustaraným, ale zároveň zaujatým výrazem. "Chceš Anasatiho vyprovokovat k Výzvě klanu?"

Hokanu si povzdechl. "Měl jsem jen takový pocit-"

Do hovoru zasáhl Keyoke a neočekávaně podpořil Hokanuův návrh. "Jiro není žádný válečník. Jeho velitelem vojsk je Omelo, který je sice, popravdě řečeno, dobrým velitelem v poli, ale v plánování velkých bitev nijak nevyniká. Výzva klanu je Jirova jediná naděje, jak zachránit svůj dům i vojsko. Nemůžeme vyprovokovat něco, co se pravděpodobně stane Jirovým příštím tahem."

"A co více," dodal Incomo. "Jiro je svým založením učenec. Na ozbrojené srážky se dívá s opovržením. Nenávidí Maru už od mládí a rád využije příležitosti zničit ji. Ale dává přednost skrytým útokům a chytrým léčkám. Nezapomínejte, zeje mistrem šhä. Chce zvítězit uskokem, ne hrubou silou. Jestliže dáme jako první podnět ke klanové válce, je tady možnost, že klan Ionani nedovolí, aby jej Anasati zavlekl do ničivé války. V otevřeném boji Jira snadno převýšíme počtem. A pokud členové jeho klanu podpoří jeho posedlost zničit Maru a přijmou jeho uraženou čest za svou, klan Hadama odpoví."

Hokanu bez většího nadšení nebo naděje zvážil tento názor. Ať už klan Ionani půjde do boje nebo ne, lord Jiro dokázal sjednotit skupiny Mařiných odpůrců a postavit se do jejich čela, což podkopalo její moc. Nebyl jediný, kdo si uvědomoval, že osobní spor přerostl do mnohem hlubšího a závažnější konfliktu, jak potvrzoval počet vládnoucích lordů, kteří se shromáždili na Ayakiho pohřbu. Nejvyšší rada sice byla zrušena, ale její tradice intrik a soupeření pokračovala tajně a s neztenčenou silou, kdykoli měli přední šlechtici Impéria příležitost setkat se. A to, že Ctihodní vyslali na obřad pět svých zástupců, znamenalo, že jejich sklony vměšovat se do politiky ani zdaleka neskončily s okamžikem, kdy Ičindar soustředil veškerou moc ve svých rukou.

Hokanu řekl: "Možná máme dostatek sil i spojenců, abychom rozdrtili dům Anasati, ale za jakou cenu? Nakonec se nic nevyřeší. Můžeme jen doufat, že rychlá krvavá srážka na bitevním poli rozpráší tradicionalisty dříve, než budou schopni založit jednotnou politickou stranu."

"Pane Hokanu," zasáhl Sarik, když na tváři Marina druha spatřit posmutnělý výraz, "zvolil jsi to nejlepší řešení z těch, která máme na výběr. Buď ujištěn, že tvá paní by nevymyslela nic lepšího, kdyby mohla vyslechnout naše rady. A teď běž za ní, neboť tě potřebuje po svém boku. Já předám příkazy písařům, aby připravili potřebné listiny, a zajistím posly, aby tyto listiny doručili na usedlost lorda Jira."

Navzdory úlevě po tomto projevu podpory vypadal Hokanu vyčerpaně, když opouštěl síň. Jeho krok byl krokem válečníka, rázný a rychlý; jeho ruce rukama ztrápeného manžela, bezmocně zaťaté v pěsti.

Důstojníci odešli také, ale Sarik zůstal. Seděl sám ve stínu, kam nepronikl ani vánek. Uhodil se pěstí do dlaně druhé ruky, která zjemněla od doby, kdy opustil řady válečníků. Trápil se pro své druhy, jež zanechal v kasárnách, i pro ženu, jíž byl povolán sloužit a která si získala jeho plnou podporu. Pokud bude dům Acoma jednat dostatečně rychle, aby včas ukončil tento spor, možná bohové zařídí zázrak. Po rozpuštění Nejvyšší rady zůstalo příliš mnoho nespokojených lordů s velmi málo povinnostmi. A mír jim poskytl značný prostor na intriky. Staré politické strany se rozpadly, neboť za Ičindarovy nové vlády zanikl smysl jejich existence.

V Impériu panoval mír, ale nikoliv pokoj; ovzduší neklidu, které zde už tři roky přetrvávalo, nyní hrozilo přerůst v občanskou válku.

Ačkoliv Sarik obdivoval způsob, jakým jeho paní dokázala změnit jedinou společnost, jakou kdy poznal, litoval toho, že nezůstal úřad Vojevůdce a Nejvyšší rada, protože v tom případě by se nynější události mohly řešit podle starodávných zásad Velké hry. Velké domy se tak jako tak stále řídí pravidly svých předků, ačkoliv zákony byly změněny.

Je příliš ošidné předvídat, co se stane, usoudil Sarik a se znechuceným výrazem vstal. Opustil prázdnou síň a zamířil do pokojů, které si vybral, když se Mara rozhodla usadit se na bývalých statcích domu Minwanabi. Cestou do svého příbytku ještě nařídil Marinu domácímu poslovi, aby doběhl pro písaře. Když se úředník dostavil se svými psacími potřebami, první rádce domu Acoma mu přikázal: "Připrav zprávy pro naše správce a agenty. Pokud se kdekoli v Impériu objeví Arakasi, chci, aby byl informován, že se má okamžitě vrátit domů." Písař se beze slova posadil na podlahu, ale vypadal ustaraně, když si do klína pokládal dřevěnou psací desku. Rychle přiložil pero k papíru a začal sepisovat první zprávu.

"Připiš tohle a použij šifru číslo sedm," dodal Sarik, zatímco neklidně přecházel po místnosti, nervózní z toho, že nemá jiné východisko, "Naše paní je ve smrtelném nebezpečí."

Zazněl zvon a závan vzduchu rozvlnil hedvábné závěsy ve velké poradní síni ve Městě mágů. Plamínky olejových lamp se zachvěly, když se uprostřed vzoru namalovaného na podlaze zhmotnil mág. Rychle ustoupil stranou. Hned za ním se v rychlém sledu objevili dva jeho druhové. Ti byli následováni dalšími, dokud se na lavicích lemujících zdi neusadil celý dav černě oděných postav. Obrovské dveře zaskřípěly na kožených závěsech, otevřely se dokořán a vpustily dovnitř zástupy těch, kteří se rozhodli dopravit sem své tělo přirozeným způsobem.

Síň Shromáždění se plnila rychle a tiše.

Mágové se scházeli ze všech koutů Města mágů, komplexu budov a krytých teras, věží a ochozů, který připomínal bludiště a pokrýval celý ostrov. Ten se nacházel uprostřed jezera na úpatí Vysoké stěny, nejsevernějšího pohoří v Impériu, a nedalo se na něj dostat jinou cestou než magickou. Černooděnci ze vzdálených provincií se teleportovali na toto místo, z něhož ráno vzešla výzva ke shromáždění. Pokud se sešli v dostatečném počtu, aby byli schopni usnášení, tvořili mágové nejmocnější sbor v celém Tsuranuanni, neboť stáli mimo zákon. Nikdo, dokonce ani císař, se neodvážil protivit jejich rozhodnutí, což bylo jejich privilegiem už po tisíce let.

Během několika minut se lavice zaplnily do posledního místa. Hodiku, štíhlý muž středního věku s ostrým profilem, který většinu času trávil ve své studovně ve Svatém městě, zaujal místo hlavního řečníka uprostřed vzoru na dlážděné podlaze. Jeho hlas se zjevně bez námahy nesl celou obrovskou síní. "Byli jste sem dnes svoláni, abych k vám promluvil pro Dobro Impéria." Jeho slova se nesetkala s žádnou odezvou, protože všechny záležitosti, jež vyžadovaly svolání Shromáždění Ctihodných, se týkaly zájmů Impéria. "Dnes byla zlomena Rudá pečeť na vnitřní svatyni Jasturova chrámu!"

Toto prohlášení vyvolalo mezi přítomnými rozruch, protože pouze v případě formálního vyhlášení války mezi dvěma domy nebo klany se pro veřejnost otevírala brána vnitřní svatyně Boha války. Hodiku zvedl paže, aby zjednal klid. "Mara z Acoma jakožto paní svého domu a válečný náčelník klanu Hadama vyhlašuje válku Jirovi z Anasati!"

Místnost naplnily užaslé výkřiky. Mladší mágové sice sledovali současné události, ale nebyli ve většině. Tito noví Ctihodní vstoupili do Shromáždění během zmatků vyvolaných silou zvanou Nepřítel, která ohrožovala jak jejich vlastní svět Kelewan, tak Midkemii, svět za Trhlinou. Obrovské nebezpečí, v němž se tyto dvě civilizace ocitly, si vynutilo zásah mágů ve prospěch císaře Ičindara, který pak získal absolutní vládu nad národy Impéria, neboť vnitřní rozbroje by oslabily zemi právě v době největší krize. Nováčkové mezi mágy bývali v pokušení použít svou moc k ovlivnění událostí. Ale starší členové Shromáždění, kteří se věnovali zejména učeným studiím, pohlíželi na zásahy do tsuranské politiky jako na špatnou věc; byla to pro ně nepříjemná práce, jakou vykonávali pouze v případech nejvyšší potřeby.

Stále menší skupinka, vedená Hočopepou a Šimonem, kdysi blízkými přáteli barbarského mága Milambera, považovala nynější odklon od tradic za významný z hlubších příčin. Pod vlivem midkemianských názorů začali tsuranské záležitosti vidět v jiném světle, a protože paní Mara byla v současnosti nejdůležitějším článkem Ičindarovy podpory, přijali tyto zprávy s obzvláštním znepokojením.

Hočopepa, který se dokonale vyznal ve všech oblastech tsuranské politiky, zvedl buclatou ruku k obličeji a přivřel oči. „Jak jsi předvídal," zamumlal k hubenému, asketicky vyhlížejícímu Šimonovi. "Potíže v době, kdy si je národy mohou nejméně dovolit."

Jako obvykle mlčenlivý Šimon neodpověděl, ale ostřížím zrakem sledoval, jak několik horkokrevných mágů vyskočilo na nohy a naznačovalo své přání promluvit. Hodiku ukázal na jednoho mladého Jménem Sevean. Vybraný mág vystoupil do středu síně, zatímco ostatní si zase sedli.

Sevean, přijatý do Shromáždění před necelým rokem, byl rychlý, bystrý a měl sklony ke zbrklosti. Snažil se jako první vyjádřit své názory, zatímco jeho starší druhové raději čekali a naslouchali méně zkušeným členům, než se s nimi podělili o své myšlenky. Promluvil až příliš nahlas na to, že se nacházel v síni s vynikající akustikou. "Všeobecně se soudí, že Jiro má prsty ve smrti syna Dobrého Ochránce."

Což pro nikoho nebyla žádná novinka; Šimon znechuceně zkřivil rty a Hočopepa zašeptal tak hlasitě, že ho slyšela polovina přítomných: "Copak, zase v Isašanině přijímacím pokoji poslouchal klepy ze společnosti?"

Šimon mu na to neodpověděl; jako většina starších mágů považoval užívání magických sil ke sledování záležitostí jednotlivých šlechticů za krajně nevhodné chování. Seveana zaskočila Hočopepova poznámka i pohoršené pohledy starších členů. Na okamžik ztratil řeč a pak jen zopakoval:

"Všeobecně se soudí."

Další mágové soupeřili o pozornost hlavního řečníka. Hodiku mezi nimi vybral, a když nemotorný a těžkopádný mladý mág začal drmolit něco úplně od věci, dali se zkušenější Ctihodní do tichého hovoru mezi sebou.

Mág jménem Teloro, sedící dvě řady za Hočopepou a Šimonem, se naklonil dopředu. "O co tady vlastně jde, Hočo?"

Obtloustlý mág vzdychl a přestal točit palci. "O osud Impéria, Teloro. O osud Impéria."

Teloro se pozastavil nad jeho nejasným vyjádřením. Pak poopravil svůj první dojem: mohutný mág sice vypadal bezstarostně, ale v jeho hlase znělo hluboké přesvědčení.

Zdálo se, že jak Šimona, tak jeho obtloustlého přítele zaujalo dění na druhé straně síně, kde se spolu radilo několik mágů. Když další řečník domluvil a posadil se, vstal z této skupinky nahrbený muž. Teloro zaslechl, jak Hočopepa mumlá: "A teď uvidíme, jak se bude hrát tohle kolo."

Hodiku pokynul onomu mágovi, štíhlému muži s hnědými vlasy zastřiženými nad ušima v takzvaném válečnickém střihu. Už to bylo u Ctihodného velmi neobvyklé, ale Moteča byl po všech stránkách zvláštní mág. Býval přítelem dvou bratrů, kteří kdysi podporovali starého Vojevůdce, ale když Elgoran zemřel a Elgohar odešel na Midkemii, snažil se Moteča vzbudit dojem, že si od obou bratrů udržoval odstup.

Šimonova a Hočopepova pozornost ještě vzrostla, když Moteča začal mluvit. "Copak ctižádost paní Mary nemá konce? Vyvolala klanovou válku kvůli urážce, jíž se ona sama jako paní z Acoma dopustila."

Hočopepa přikývl, jako by si potvrzoval svou domněnku. "Tak Moteča podporuje Anasatiho. Zvláštní. Nemyslí mu to nijak zvlášť originálně. Zajímalo by mě, kdo ho k tomu přivedl."

Šimon zvedl ruku. "Neruš mě svým žvaněním. Chci si to poslechnout."

Moteča zamával rukou ozdobenou prsteny, jako by vybízel své druhy, aby proti jeho výroku vznesli námitky. Ale nebyl tak velkomyslný, jak naznačovalo jeho gesto, neboť rychle pokračoval: "Zjevně nikoli. Dobrý Ochránce se nespokojil s výsměchem tradici, když přijal do svých služeb vojsko poraženého nepřítele -"

"Což považujeme za skvělý tah," poznamenal Hočopepa opět tak hlasitě, že se řečník zakoktat. Teloro a Šimon potlačili pobavený úsměv. Obézní mág byl mistrem v umění vyvádět z míry ty své kolegy, o nichž se domníval, že je třeba jim poněkud snížit sebevědomí. Když se Moteča opět nadechl, aby navázal přetrženou nit své řeči, Hočopepa dodal: "Pokračuj, prosím, neměl jsem v úmyslu tě rušit."

Moteča však už byl úplně popletený. Zarazil se a pak se chvatně snažil zamaskovat svůj zmatek. "Rozdrtí dům Anasati-"

V tomto okamžiku vstal Fumita, jeden z nejzkušenějších členů Shromáždění.

Po Hodikově souhlasném kývnutí řekl: "Promiň, že ti skáču do řeči, Motečo, ale porážka domu Anasati není jistá, a dokonce ani pravděpodobná. Vezmeme-li v úvahu přesné zhodnocení sil na obou stranách, je jasné, že Jiro musí odpovědět Výzvou klanu. Sám proti Maře nemá naději, a ta podnikla odvážný krok, když povolala klan Hadama. Už za to také politicky zaplatila. Ztratí mocné spojence- dva z nich budou ve skutečnosti vzhledem k pokrevním svazkům nuceni postavit se proti ní na Jirovu stranu - a třebaže je dům Acoma nesmírně mocný a bohatý, klany Ionani a Hadama jsou přibližně stejně silné."

Hočopepa se netajil úsměvem. Motečův průhledný pokus získat Shromáždění na stranu domu Anasati se minul účinkem. Fumita zůstal stát a pokračoval. "Je tu ještě jedna záležitost, o níž si musíme pohovořit."

Moteča pohodil hlavou a se znechuceným výrazem odstoupil z místa řečníka. Protože se žádný jiný Ctihodný nehlásil o slovo, pokynul Hodiku Fumitovi, aby mluvil dál. "Ačkoli jsou záležitosti cti považovány za nedotknutelné, musíme si položit otázku: oslabí tato válka klanů vnitřní strukturu Impéria natolik, že to ohrozí jeho stabilitu?"

Shromážděním proběhla vlna mručení, ale nikdo nejevil ochotu hovořit o tomto tématu. Klany Hadama a Ionani byly velké, ale ani jeden nevládl takovou silou, aby dokázal nenapravitelně rozvrátit veřejný pořádek. Hočopepa věděl, že jeho spojenec Fumita se jen snaží získat čas.; za jeho taktikou se skrývala starost o mnohem závažnější problémy, než byla uražená čest jednoho domu. To nejhorší se už částečně uskutečnilo: spor mezi domy Acoma a Anasati způsobil sjednocení skupin vystupujících proti Ičindarovi. Dosud neuspořádané frakce se shromáždily kolem Jira a založily tradicionalistickou stranu, která by mohla tvořit významnou opozici proti Ičindarovu novému řádu. Zatím neměli v úmyslu hnát věci do krajnosti a vyvolat krveprolití, ale kdyby ještě existovala Nejvyšší rada, nebylo pochyb, že pokud by se v tomto okamžiku konaly volby, měl by Jiro dostatečnou podporu, aby získal úřad Vojevůdce. I mezi mágy se vyskytovalo nemálo těch, kdo považovali převzetí moci Ičindarem za bezbožný čin a pouhý prostředek k dosažení cíle - až pomine nebezpečí hrozící od Nepřítele, mělo by se podle nich vše vrátit ke starým pořádkům. Hočopepa vedl malou skupinu, která změny vítala; věnoval nepatrnou pozornost Fumitově zdržovací taktice a místo toho sledoval, kam míří Moteča. Svému druhovi zašeptal: "Aha, tady je Jirova prodloužená ruka."

Lehkým kývnutím hlavy ukázal na mága, s nímž Moteča nyní mluvil, muže atletické postavy na počátku středního věku, celkem nenápadného, kromě rudých vlasů, které mu vyčnívaly zpod okraje černé kápě. Měl husté obočí, zachmuřený výraz a vypadal poněkud nervózně.

"Tapek," poznal ho Šimon. "To je ten, který při výcviku zapálil celý dům. Nadání začal projevovat velmi brzy, ale dlouho trvalo, než se naučil ovládat svou moc."

Hočopepova hladká tvář se ustaraně nakrabatila. "Ale on není Jirův přítel. Zajímalo by mě, co s tím má společného."

Šimon jen nepatrně nadzvedl ramena v typicky tsuranském gestu. "Lidé jako on jsou přitahováni problémy stejně tak, jako větévky na hladině plují směrem k víru."

Fumita mezitím pokračoval ve své řeči. Vzhledem ke svým osobním vazbám s Hokanuovým a Mařiným domem se úzkostlivě snažil udržet neutrální tón, když přednášel své závěry. "Jsem přesvědčen, že pokud se klany Ionani a Hadama navzájem zničí, budeme čelit jak vnitřnímu, tak vnějšímu ohrožení." Zvedl jeden prst. "Pochybuje někdo o tom, že ať přežije kterýkoli klan, bude tak oslaben, že se na něj všichni ostatní okamžitě vrhnou?" Zvedl druhý prst a připojil: "A může někdo s jistotou říct, že nepřátelé číhající za našimi hranicemi nevyužijí okamžiku našeho vnitřního rozkolu a nezaútočí?"

"Teď je řada na mně, abych přispěl ke zdejší vzrušené atmosféře," zamumlal Hočopepa a vstal. Zároveň s tím si Fumita sedl, takže nikdo jiný neměl příležitost požádat o slovo i a Hodiku pokynul obtloustlému mágovi.

Hočopepa si odkašlal. "Můj učený bratr pronesl silnou řeč," řekl a pomalu se rozehříval ke svému obvyklému výkonu virtuózního řečnictví, "ale nesmíme se nechat zaslepit rétorikou."

Šimonovi se zkřivily rty nad tímto pokrytectvím. Jeho mohutný přítel rázoval těžkými kroky sem a tam a díval se do očí postupně všem mágům v předních řadách, aby si získal jejich pozornost. "Rád bych uvedl, že v minulosti podobné srážky nezpůsobily zánik civilizace, jak ji známe!" Pokýval hlavou na zdůraznění svých slov. "A nemáme žádné zprávy, které by potvrzovaly domněnku, že se za našimi hranicemi chystá útok proti nám. Thurilové jsou příliš zaměstnáni obchodem, než aby vyhledávali boj, zvlášť když jim k tomu nezavdáme příčinu. Dokážou být nepříjemným soupeřem, ale zdá se, že zisk má pro ně větší význam než válečné dobrodružství; alespoň od okamžiku, kdy Spojenectví pro válku Upustilo od pokusů dobýt jejich zemi." Nesouhlasný šum naplnil síň, protože pokus dobýt Thurilské výšiny a získat je jako novou provincii skončil pro Impérium ostudným nezdarem, a považovalo se za nevhodné připomínat porážku, Hočopepa ale neviděl důvod, proč by tuto zmínku nevyužil, když chtěl své posluchače vyvést z míry. Zvýšil hlas, aby překřičel hluk. "Muži pouště uzavřeli smlouvu s domy Xacatecas a Acoma ve prospěch Impéria a žádný nový konflikt v Dustari nevznikl."

Nenápadně tak Shromáždění připomněl, že na tomto stavu má svou zásluhu i Mara. Na jeho kulaté tváři se objevil úsměv, když se v síni opět rozhostilo uctivé ticho. "V každém ohledu je nyní v Impériu klid, až to člověku může připadat nudné."

Pak jeho úsměv náhle vystřídal zachmuřený výraz. Zašermoval před sebou vztyčeným prstem. "Musím svým bratrům připomínat, že Ochránce Impéria se stává adoptovaným členem císařské rodiny? Zvláštní zvyk, ale je to tradice." Mávl

směrem k Motečovi, který se pokusil Maru pohanět. "Pokud se ukvapeně postavíme na stranu domu Anasati, Nebeská záře to může považovat za útok na svou rodinu. A co se toho týče, byl jsem spolu s Elgoharem svědkem popravy posledního Vojevůdce. Když ho věšeli..." Významně se odmlčel a poklepal si prstem po skráni. "Počkejte, možná že si přesně vzpomenu na slova císaře, když mluvil o případné účasti mágů v politických intrikách. Už vím. Řekl: 'Pokud se ještě někdy nějaký černooděnec zaplete do spiknutí proti mému domu/zruším postavení Ctihodných mimo zákon. Dokonce i kdybych byl nucen vyslat všechna vojska Impéria proti vaší magické moci, a třeba i přivést Impérium na pokraj záhuby, nedovolím nikomu brát v pochybnost svrchovanost císařské vlády. Je to jasné?'"

Hočopepa vrhl na své posluchače hrozivý pohled a řekl: "Upozorňuji vás, že to Ičindar myslel skutečně vážně. On není z těch, kdo by jen tak planě vyhrožovali. Naši dřívější ; císaři se možná spokojili s tím, že seděli v ústraní a dělili svůj čas mezi svaté oběti v chrámech a plození potomků s vybranými manželkami a konkubínami" - znovu nechal svůj hlas zaznít v plné síle - "ale Ičindar takový není! Je to vládce, ne nějaká vznešená loutka oblečená do kněžského roucha!"

Ztišil hlas, a přinutil tak všechny, aby na něj soustředili veškerou pozornost, pokud mu chtěli rozumět. "My, kdo jsme se zúčastnili pohřbu syna Dobrého Ochránce, víme velmi dobře, že Marino selhání bylo zaviněno hlubokým žalem. Teď musí nést následky své slabosti. Od okamžiku, kdy se vlastníma rukama vrhla na Jira, byl spor nevyhnutelný. Naším úkolem je střežit Impérium a já pochybuji, že bychom měli oprávnění k takovým krokům, při nichž bychom se všichni mohli ocitnout" - jeho hlas burácel síní - "tváří v tvář všem vojskům Impéria, a to jen kvůli nějaké osobní urážce!" Tiše, zamyšleně pokračoval: "Jistě, mohli bychom zvítězit, ale pak už by nám toho ke střežení mnoho nezbylo." Skončil s přezíravým mávnutím ruky. "To je všechno, co jsem vám chtěl říct." A sedl si.

Ticho trvalo jen okamžik, než Tapek vyskočil na nohy. Jeho roucho za ním vlálo, když po Hodikově pokynutí spěchal na řečnické místo.

S bledou tváří se rozhlédl po přítomných. "Už jsme slyšeli dost o paní Maře. Ale musím zdůraznit, že poškozenou stranou je lord Jiro. Nezavdal žádnou příčinu k nepřátelskému jednání." Tapek zvedl paže. "Nabízím vám pro změnu přímý důkaz místo slov!" Rozmáchl se a Širokým gestem vytvořil ve vzduchu rám. Pak mu ze rtů splynulo zaklinadlo a v prostoru před ním se rozzářilo světlo. Hra duhových barev po chvíli ustoupila ostrému obrazu místnosti plné knih a svitků, po níž rozrušeně přecházel Jiro v jednoduchém elegantním rouchu. Na polštáři v rohu místnosti seděl Čumaka s pečlivě nasazeným nezúčastněným výrazem ve tváři.

"Jak si paní Mara mohla dovolit takhle mě obvinit?!" křičel Jiro a v jeho zuřivosti se ozýval i ublížený tón. "Nemám vůbec nic společného se smrtí jejího syna! Představa, že by náš dům byl tak nečestný a zaútočil na pokrevně spřízněného chlapce, je nesmyslná! Ten údajný důkaz, který měl u sebe nájemný vrah, je pouze průhledným pokusem zostudit nás, a proto musíme odpovědět klanovou válkou."

Čumaka spojil špičky prstů ozdobených prsteny z vyřezávané korkary, které od pohřbu ještě nestačil odložit. "Klan Ionani uzná tyto křivdy," řekl ve snaze uklidnit svého pána. "Nepůjdeme do války bez podpory."

"Válka!" Jiro se na Čumáku znechuceně podíval. "Paní není nic než zbabělec, když proti nám svolává tolik vojsk. Myslí si, že nás přemůže, aniž by si sama špinila ruce. Dobrá, musíme se spolehnout na svůj důvtip a uštědřit jí lekci. Klan Ionani nás bude podporovat; to je jen dobře. Ale nikdy nedopustím, aby to bylo naše jediné východisko. Pokud přečkáme tento útok, buď si jist, že si dům Acoma získal nepřítele, jehož se bude muset obávat!"

Čumaka mlaskl. "Politická situace se změnila. Máme jisté výhody, jichž můžeme využít."

Jiro se otočil tváří k Čumakovi. "Nejdříve, ať je ta čubka navždy prokletá, musíme se zdravou kůží vyváznout z téhle situace, která se může velmi snadno zvrhnout ve všeobecná jatka."

Obraz náhle zmizel, když Tapek tleskl a zrušil kouzlo. Odhodil si z čela ohnivě zbarvené vlasy a upřel vyzývavý pohled na starší členy Shromáždění, kteří ztuhli pohoršením nad jeho drzým vniknutím do soukromí vznešeného občana.

"To je v rozporu s tradicí!" ozval se ze zadní lavice třaslavý hlas. "Co vlastně jsme, staré klepny, které se pletou do cizích věcí, abychom využívali nadpřirozené schopnosti ke špehování? To už rovnou můžeme nakukovat do šaten mladých šlechtičen!" Tento názor podpořilo několik šedovlasých mágů, kteří vstali a chtěli na protest odejít.

Tapek vykřikl: "A co udělala s tradicemi Mara? Ta si mohla dovolit plést se do cizích věcí! Máme čekat a pak platit za zmatky, které může v budoucnosti vyvolat? Jaké morální ohledy ji zastaví? Copak už neprokázala nedostatek sebeovládání, když opovrženíhodným způsobem napadla lorda Jira?"

Tato poznámka rozčilila dokonce i Šimona. "Její dítě zahynulo strašlivou smrtí!" skočil Tapekovi do řeči. "Je to žena a lidská bytost. Má právo dělat chyby."

Tapek zamával rukama nad hlavou. "Výstižně řečeno, bratře, ale mé obavy se netýkají jejích nedostatků. Paní Mara dosáhla závratně vysokého postavení. Její vliv příliš vzrostl a její moc je příliš rozsáhlá. Jako válečný náčelník klanu Ha-dáma a paní největšího domu v Impériu předstihuje významem všechny ostatní vládnoucí lordy. A jako Ochránce Impéria má obrovský vliv na prostý lid. Ano, je jen lidskou bytostí' A žádná lidská bytost by neměla mít takovou moc nad celým Impériem! Žádám, abychom její výstřelky omezili dříve, než problémy narostou natolik, že je nebudeme moci zvládnout." První řečník Hodiku si zamnul bradu nad směrem, jaký diskuse nabrala. Ve snaze uklidnit rozruch, který zavládl v síni, se obrátil na Hočopepu. "Mám otázku pro svého učeného bratra. Hočo, co navrhuješ, abychom udělali?"

Hočopepa se pohodlně opřel a snažil se působit nenuceným a bezstarostným dojmem. "Udělali? Myslel jsem si, že to je jasné. Neměli bychom dělat nic. Ať si vedou tu svoji válku. Až své urážky na cti utopí v krvi, bude celkem snadné zachránit to, co zbylo."

Znovu se zvedly vzrušené hlasy a několik mágů vstalo a žádalo vysvětlení. Šimon hlasitě vzdychl. "Takhle se ke svému cíli nedostaneš, Hočo."

Obtloustlý mág si dal bradu do dlaní a na tvářích se mu udělaly dolíčky. "Samozřejmě že ne," zašeptal. "Ale nechtěl jsem, aby to tomu horkokrevnému chlapci jen tak prošlo." Protože mágové stáli mimo zákon, mohl každý jednat tak, jak

sám uznal za vhodné. Kdokoli z nich mohl zasáhnout proti Maře, pokud by byl přesvědčen, že jeho skutek je v souladu se zájmy Impéria. Tím, že Hodiku tuto záležitost předložil Shromáždění, z ní však učinil předmět dohody. Závěrečné usnesení pak bylo považováno za závazné a žádný mág je svévolně neporušil. Poněvadž se v tomto případě nedalo očekávat rychlé řešení, změnil Hočopepa taktiku. Rezignovaně si uhladil roucho na svém objemném břiše. "Teď ty horké hlavy necháme, ať se hádají až do ochraptění. Až jim dojde pára, předložíme jim jediné rozumné řešení a vyvoláme hlasování tak, aby si mysleli, že to byl jejich nápad. Bude bezpečnější ponechat Tapeka a Moteču v domnění, že přivedli Shromáždění k dohodě, než aby pak na vlastní pěst prováděli nějaké kousky, kterých by potom mohli litovat."

Šimon věnoval svému tělnatému druhovi kyselý pohled. "Jak to, že ty vždycky hledáš řešení v nesnesitelně dlouhém řečnění?"

"Máš nějaký lepší nápad?" zeptal se Hočopepa s ostrou výčitkou v hlase.

"Ne!" odsekl Šimon. A protože už se nechtěl unavovat dalším hovorem, obrátil pozornost ke středu síně, kde právě začal mluvit první z dlouhé řady přihlášených řečníků.

Ranní slunce zahřívalo velký velitelský stan. Jeho vnitřek tonoucí v pološeru páchl oleji, jimiž se napouštěla kůže, aby byla nepromokavá, a tukem používaným na změkčení pochev na meče a řemenů u brnění. Vůně lampového oleje chyběla, neboť paní světlo odmítla. Mara, sedící na hedvábných polštářích, na sobě měla zdobené brnění a hlavu jí chránila přilba s chocholem válečného náčelníka klanu Hadama. Závěsy u vchodu do stanu byly odhrnuty, takže její tvář osvětlovala záře úsvitu. Za ní stál Hokanu s rukou položenou na jejím rameni a přehlížel vojsko seřazené v širokém údolí dole pod nimi.

Masa čekajících válečníků se táhla, kam až oko dohlédlo, kopí a přileb vyrovnaných v přesně vyřízených řadách bylo tolik, že se nedaly ani spočítat. Jediný pohyb mezi nimi vyvolával vítr čechrající důstojnické chocholy, jež vedle zeleně domu Acoma náležely barvám mnoha dalších domů. Avšak panující klid byl klamný. Každý muž ve zbrani byl na příkaz svého válečného náčelníka připraven okamžitě vyrazit do boje v zájmu cd svého klanu.

Mara ve svém obřadním brnění vypadala jako socha vytesaná z jadeitu. Její tvář byla jako bezvýrazná maska, jak se od tsuranského velitele očekávalo. Ale rádcové, kteří ji doprovázeli, si povšimli napětí v jejím držení těla, náznaku, že pod chladným povrchem bouří city. Pohybovali se a mluvili v její přítomnosti pomalu a tiše, jako kdyby prudší gesto nebo hlasitější slovo mohlo narušit její sebeovládání a opět vyvolat výbuch divoké nenávisti, kterou chovala vůči lordu Jirovi.

V této situaci, kdy obrovské vojsko čekalo na její příkaz k útoku, byla nevyzpytatelná jako bouřkový mrak, z něhož se mohou každým okamžikem spustit hromy a blesky. Formální vyhlášení války znamenalo zapomenout na taktiku a strategii, lsti a léčky a prostě vytáhnout do pole proti nepříteli, jehož Jméno bylo oznámeno při obřadu v chrámu boha lastura.

Naproti válečným silám klanu Hadama se tyčily praporce klanu Ionani; podobně jako paní Mara seděl Jiro spolu s válečným náčelníkem klanu ve velitelském stanu na vrcholu protějšího kopce. Pyšně, jak se slušelo na jeho původ a postavení, odmítal jakoukoli myšlenku na to, že by mohl paní Maře odpustit její urážku. Za sevřenými řadami válečníků klanu Ionani vlál nad velitelským stanem rudožlutý válečný praporec domu Anasati hned vedle černozeleného praporce lorda z Tonmargu, válečného náčelníka klanu. Toto umístění barev symbolizovalo potvrzení toho, že urážku způsobenou domu Anasati na sebe vztáhly všechny domy klanu a jediným způsobem, jak ji odčinit, bylo krveprolití bez ohledu na počet mrtvých.

Zemřít bylo tsuranské; žít v hanbě jako zbabělec bylo horší než smrt.

Mařiny oči zaznamenaly všechny podrobnosti, ale ruce se jí netřásly. Její mysl jako by byla obehnána silnou zdí, za niž nepronikl ani Hokanu. Ta, která dříve odsuzovala války a násilí, nyní vypadala, že se nemůže dočkat, až dá příkaz k nelítostnému zabíjení. Krveprolití jí sice nevrátí syna, ale bitevní vřava ji možná přiměje přestat myslet. Bolest a žal pominou až tehdy, když uvidí Jira z Anasati rozdrceného v prachu.

Tvář jí při těchto myšlenkách ztvrdla. Hokanu vycítil její napětí. Nesnažil se ji konejšit, vytušil, že neexistují slova, která by ji utěšila. Stál klidně a neochvějně vedle ní, a kde mohl, usměrňoval její rozhodnutí.

^ Jednoho dne se Mara probudí a přijme své slzy takové, jaké jsou. A dokud ji čas nevyléčí,bude jí Hokanu poskytovat bezvýhradnou podporu, protože věděl, že cokoliv menšího by ji přivedlo do ještě zoufalejšího rozpoložení.

S pravou tsuranskou netečností Hokanu sledoval, jak několik postav opustilo šiky klanu Hadama a kráčí směrem k řadám klanu Ionani. Družinu vedl Lujan,jeho brnění se lesklo odrazem slunečních paprsků a důstojnický chochol zářil smaragdovou zelení. Po jeho bocích šli dva velitelé jednotek, Kenji a Irrilandi, a za ním, seřazeni podle významu, velitelé vojsk ostatních domů klanu Hadama. Průvod uzavíral písař, aby zaznamenal slova, jež si tato delegace vymění s protivníkovou, s níž se podle tradice setká uprostřed bojiště. Vyslanci obou táborů zde společně stanoví podmínky boje, hranice bojiště, hodinu začátku bitvy, a pokud by to bylo možné, i okolnosti, za nichž by mohla být žádána nebo udělena milost. Ale Mara rázně ukončila naděje týkající se posledního bodu. Když se Keyoke, její válečný rádce, zmínil o této možnosti, jen po něm hněvivě blýskla očima. "Žádná milost."

To, že domy klanu Ionani uznaly za vhodné zúčastnit se tohoto dobrodružství, s ní nepohnulo. Mohou stát i padnout spolu s Jirem a ona nebude jediná, kdo musí čelit krutosti tvořící základ Hry rady.

Hranice byly stanoveny, sázky uzavřeny. Nikdo nemohl zpochybnit rozhodnutí Mary jakožto válečného náčelníka. Hokanu se rozhlédl po velitelském stanu, aby se uklidnil a zároveň aby zjistil náladu přítomných. Na Keyokovi bylo vidět, že raději nosí brnění než úbor rádce, jak vyžadovalo jeho postavení; Sarik, který před povýšením do významného úřadu bojoval v řadách vojska domu Acoma, měl také na sobě zbroj. V bitvě, jež měla každou chvíli vypuknout, by se cítil jako nahý, kdyby mu záda halilo pouze tenké hedvábí.

Starý Incomo si oblékl své obvyklé roucho. Většinu života strávil doma s psacími potřebami a jediná zbraň, s níž se důvěrněji seznámil, byl jídelní nůž. Nyní stál se staženými rysy ve tváři a rukama svíral svou šerpu. Ačkoliv byl svým způsobem stejně zkušený jako polní generál, jeho znalosti v oblasti válečnického umění byly mizivé. Marina Výzva klanu nebyla rozumným činem, a protože se až dosud projevovala jako citlivá a umírněná duše, její náhlá divoká chtivost pomsty podle tsuranských zásad starého muže vyděsila. Ale po létech strávených ve službě domu Minwanabi byl schopen stát pevně tam, kde to povinnost vyžadovala.

Každý muž a každá žena z domu Acoma a všichni příslušníci klanu Hadama dnes čekali na vůli bohů.

Zazněly trumpety a dlouhé zakřivené válečné rohy. Zaduněly bubny a zástupci klanů Ionani a Hadama od sebe odstoupili a vydali se zpět ke svým vojskům. Bubny zavířily rychleji a fanfáry zazněly ve vyšším tempu. Lujan zaujal místo v čele vojska; Irrilandi a Kenji odpochodovali na pravé a levé křídlo; ostatní důstojníci se vrátili ke svým armádám. Ranní slunce ozářilo lakované štíty, kopí a tisíce mečů tasených z pochev.

Praporce se třepotaly v poryvech větru společně s rudými stuhami rozvinutými na počest boha smrti Turakamua, jenž měl požehnat řeži, která měla za chvíli vypuknout. Na úzký pruh půdy mezi oběma vojsky vstoupil kněz Rudého boha a zazpíval modlitbu. Vojáci na obou stranách se k němu připojili a jejich zpěv zazněl jako dunění předznamenávající zemětřesení. Vedle kněze stála černě zahalená sestra bohyně Sibi, Té, jež je smrti. Přítomnost kněžky sloužící Turakamuově starší sestře připomínala, že osudem mnoha mužů dnes bude smrt. Kněz dokončil svou modlitbu a vyhodil do vzduchu hrst rudého peří. Uklonil se až k zemi a pak pozdravil kněžku bohyně smrti. Když zástupci bohů odešli, zvedl se na všech stranách válečný pokřik. Ranním vzduchem začaly létat nadávky a urážky, jimiž se navzájem častovali nepřátelští vojáci. Padla neodpustitelná slova, která měla zpečetit odhodlání bojovat na život a na smrt, jak vyžadovala čest; žádný voják se nesměl projevit jako zbabělec. Tsuranský kodex cti byl neúprosný: muž si zaslouží žít, pouze když zvítězí, nebo ho bude jeho hanba provázet až do konce tohoto života a stane se příčinou jeho bídy v příštím životě, až se Kolo otočí.

Mara sledovala celý výjev bez pohnutí. Zatvrdila své srdce. Dnes jiné matky poznají, jaké to je, plakat nad tělem svého mrtvého syna. Sotva si všimla, že Hokanu položil ruku na ramenní plát jejího brnění.

Dědic domu Šinzawai měl právo zůstat stranou, protože nebyl pokrevně spřízněn ani s klanem Hadama, ani s Ionani, ale jako manžel Dobrého Ochránce cítil povinnost zúčastnit se tohoto krveprolití. A nyní v něm nabyla vrchu temná stránka jeho povahy. Se vzrušením válečníka dychtícího po krvi očekával začátek bitvy. Miloval Ayakiho jako vlastního syna a jeho ztráta způsobila, že začal sdílet krvelačnou pomstychtivost své paní. Logická úvaha sice zprošťovala dům Anasati účasti na vražedném útoku, ale probuzená touha po krvi musela být ukojena. Ať je Jiro vinen, nebo ne, prolitou krev lze zaplatit opět jen krví.

Do velitelského stanu přispěchal Lujanův posel. Uklonil se až k zemi a mlčel, dokud mu Mara nepokynula. "Paní, válečný náčelníku klanu Hadama, velitelé vojsk klanu Ionani souhlasí s podmínkami. Bitva započne, až slunce dostoupí výšky šesti kotoučů nad východním obzorem."

Mara pohlédla na oblohu. "To znamená, že signál k bitvě bude dán za necelou půlhodinu." Krátce kývla na souhlas. I tak bylo zdržení příliš dlouhé: Ayaki si nezasloužil takové odklady.

Minuty pomalu míjely. Vojáci na sebe pokřikovali urážky až do ochraptění. Slunce se sunulo po obloze a zahřívalo ranní vzduch. Všichni ve velitelském stanu měli nervy napjaté k prasknutí.

Hokanuova netrpělivost dosahovala vrcholu. Dychtil tasit meč a napojit jeho čepel krví. Nakonec slunce dospělo až k určenému bodu. Nejvyšší důstojníci ve velitelském stanu si nevyměnili žádné znamení. Keyoke se prudce nadechl a Mara zvedla ruku. Na bitevním poli Lujan pozdvihl obnažený meč a trumpety zatroubily signál k zahájení útoku,

Hokanu bezmyšlenkovitě vytasil vlastní meč. Bitva skončí, a on se ani neutká s nepřítelem, protože jeho místo je po Marině boku. Žádný válečník klanu Ionani se neprobije za čestnou stráž obklopující velitelský stan, pokud nebude klan Hadama poražen, a presto byl Hokanu spolu se Sarikem připraven k boji.

Všem připadalo, že tóny fanfáry znějí nekonečně dlouho. Dole v údolí čekal v čele vojsk Lujan se zdviženým mečem, který se na slunci leskl jako kovová jehla. Naproti němu stál ve stejné pozici velící důstojník vojsk klanu Ionani. Až zbraně obou mužů klesnou, rozběhne se přes úzký pruh louky záplava útočících vojáků a od úbočí kopců se odrazí ozvěna třesku mečů a válečného pokřiku.

Hokanu se nadechl, aby zamumlal rychlou modlitbu za Lujana, neboť statečný velitel vojsk domu Acoma v této bitvě téměř určitě zahyne. Tlak vojáků z obou stran bude tak silný, že s největší pravděpodobností nikdo z prvních pěti řad nepřežije úvodní srážku. Dvě velké armády se do sebe zaklesnou jako zuby zatínajících se čelistí a pouze vojáci v posledních řadách možná uvidí, kdo z této bitvy vzejde jako vítěz.

Okamžik napětí skončil. Muži ještě vyslali k bohům poslední prosby o čest, vítězství a život. Pak Lujan máchl mečem směrem dolů. Když válečníci napjali svaly na nohou, aby se rozběhli kupředu, a nosiči praporců vytrhli ze země žerdě, ozval se najednou z čisté zelené oblohy hrom.

Prudký závan vzduchu udeřil Maru a Hokanua do obličeje. Polštáře se rozlétly a Hokanu zavrávoral. Klesl na kolena a rukou, v níž nedržel zbraň, zachytil Maru a přivinul ji k sobě. Incomo byl vržen dozadu s rouchem vzdutým jako lodní plachty. Stan skřípěl pod náporem prudkého poryvu větru. Keyoke upadl na Sarika, který ho zadržel a sám téměř podklesl, když ho berla uhodila do nohy. Oba rádcové domu Acoma se chytili jeden druhého, aby se udrželi na nohou, zatímco se ve stanu převracely stoly a mapy s plány na taktiku nadcházející bitvy létaly vzduchem a zamotávaly se do i stržených záclon u Mariny spací rohože.

Na bitevním poli prašný démonický vír rozséval paniku. Vítr lámal žerdě praporců a vytrhával je praporečníkům z rukou. Z prvních řad obou armád se ozývaly výkřiky, jak válečníci padali a jejich meče se zabodávaly do země, nikoli do těl nepřátel. Vojáci za nimi klopýtali ve zmatku jeden přes druhého, až nakonec nezůstal ani jediný schopný dostat se dopředu a bojovat.

V mezeře mezi předními liniemi se objevilo několik postav v černém. Jejich roucha nevlála, nýbrž v nenarušeném klidu splývala k zemi. Pak nadpřirozená vichřice jako na povel ustala. Muži na obou stranách si vytírali prach z očí. Viděli Ctihodné, jak přicházejí zasáhnout, a ačkoliv je krvelačná touha zaútočit na nepřítele stále neopouštěla, nikdo ; nevstal a nepokusil se proběhnout kolem mágů, kteří stáli ve stejné vzdálenosti od obou vojsk. Válečníci Zůstali nehybně ležet s tvářemi přitisknutými do trávy. Žádný rozkaz od jejich pána či paní by je nepohnul k činu, neboť protivit se vůli Ctihodných znamenalo přivolat na sebe okamžitou zkázu, pokud ne přímo urazit bohy.

Mara nepřátelskýma očima pozorovala černooděnce, kteří přišli přerušit její pomstu. Kožené přezky na jejím brnění zavrzaly, když se zvedala na nohy. Sevřela pěsti a svaly na čelistech jí ztuhly. Tiše řekla: "Ne."

Zpod přilby jí vyklouzl uvolněný pramen vlasů a její chochol válečného náčelníka se chvěl jako rákos ve větru. V příštím okamžiku se další Ctihodný zhmotnil v otevřeném vchodu do jejího stanu. Jeho roucho vypadalo jako ušité ze samotné noci, a přestože byl štíhlý a vypadal mladě, v jeho očích nic mladého nebylo. Žár, který v nich planul, kontrastoval s jeho tmavou pletí a vlasy. Hlas měl překvapivě hluboký. "Paní Maro, vyslechni naši vůli. Shromáždění zakazuje tuto válku."

Mara zbledla. Otřásl jí vztek, že jí má být zabráněno v uskutečnění výzvy ke klanové válce. Nikdy ani nepomyslela na to. Že by Shromáždění mohlo zasáhnout v její neprospěch. Byla proti tomuto vývoji událostí stejně bezmocná jako kdysi její bývalý nepřítel Tasaio z Minwanabi, neboť skutečnost, že jí nebylo dovoleno tradičním způsobem pomstít vraždu svého syna, znamenala hanbu pro dům Acoma. Když bude muset opustit bojiště bez krveprolití, zneuctí ji to více, než by to dokázala jakákoli urážka ze strany domu Anasati. Její syn zůstane nepomstěn; lordu Jirovi připadne vítězství. Získá si úctu za odvahu, s níž vytáhl do boje, aby bránil svou čest, ale nebude to jeho syn nebo předkové, jejichž stíny budou pokořeny tím, že se jim nedostane krvavého zadostiučinění za spáchanou vraždu. Jako žalobce, který své obvinění nepotvrdil vítězstvím v boji, ztratí paní z Acoma většinu z vážnosti, jež ji v jejím postavení náležela.

Mara našla řeč. "Tímto rozhodnutím přijdu o svou čest, Ctihodný."

Mág přijal její námitku s povýšeným klidem. "Tvá čest nebo hanba se nás netýká. Dobrý Ochránce. Shromáždění jedna tak, jak uzná za nejvhodnější pro dobro Impéria. Krveprolití způsobené klanovou válkou mezi Hadama a Ionani, by oslabilo Národy a naše země by se stala zranitelnou vůči útokům zpoza hranic. A proto ti říkám: žádná ozbrojená síla domu Acoma nebo Anasati nebo jejich klanů či spojenců nesmí vytáhnout do boje proti svému soupeři, ať už z této nebo nějaké jiné příčiny. Zakazujeme ti vést válku proti lordu Jirovi."

Mara se silou vůle přinutila mlčet. Jednou byla svědkem toho, jak barbarský mág Milamber způsobil, že se nad císařskou arénou roztrhla nebesa. Jeho rozpoutaná moc zabíjela, otřásala zemi a přinutila oblaka, aby dštila oheň. Mara nebyla do svého žalu pohroužena tak hluboko, aby ztratila rozum a paměť: mágové tvořili v Impériu nejvyšší moc.

Mladý bezejmenný mág s povýšeným klidem přihlížel, jak Mara namáhavě polyká. Tváře jí zrudly a Hokanu vedle ní cítil, jak se chvěje potlačovanou zuřivostí. Ale byla Tsuranka. Ctihodné bylo třeba uposlechnout. Strnule se uklonila. Jak si přeješ. Ctihodný."

Její úklona byla hluboká, přestože cítila rozhořčení. Napůl se obrátila ke svým rádcům. "Příkazy: stáhnout se." Tváří v tvář nařízení Ctihodných neměla jiné východisko. Ač vládnoucí paní největšího z domů Císařství, ač Ochránce Impéria, nemohla udělat nic než přijmout nevyhnutelné a postarat se o to, aby ani nejmenším narušením důstojnosti ještě nezvýšila tuto vnucenou ztrátu své cti.

Hokanu předal rozkazy své paní dále. Sarik se probral ze strnulé nehybností a pospíšil si před stan, kde v posvátné hrůze klečeli vojenští poslové s tvářemi přitisknutými k zemi. Keyoke připravil signální vlajky, a poslové, vděční, že se mohou vzdálit z přítomnosti černě oděné postavy, popadli zelené a bílé prapory a vyběhli na pahorek, aby zamávali příkaz k ústupu.

Na bojišti mezi klečícími válečníky Lujan zpozoroval signál. Přiložil si dlaně k ústům a zakřičel rozkaz, který po něm opakovali další velitelé vojsk klanu Hadama. Jako vlna narazivší na překážku sbírali válečnici své meče a kopí a pomalu vstávali a vraceli se do původních seskupení. Ve spořádaných řadách se pak stahovali do tábora na úpatí kopce.

Armády přichystané k bitvě od sebe pomalu ustupovaly a zanechaly po sobě jen udusanou trávu. Mágové stojící mezi nimi sledovali ústup a pak, když splnili svůj úkol, jeden po druhém mizeli, aby se znovu objevili na návrší poblíž velitelského stanu klanu Ionani.

Mara, ponořená do své horkosti, si sotva všímala mága, stále ještě stojícího před ní, i Hokanua, udělujícího rozkazy k odchodu jednotlivých vojsk klanu Hadama do jejich domovských kasáren. Viděla konec války, ale tvrdost v jejích očích nepolevila. Čest musí být uspokojena. Nalehnutí na rodinný meč nebylo žádnou náhradou za Ayakiho život. Hanba potrvá, nebude zapomenuta. Jiro její hanby využije k tomu, aby kolem sebe shromáždil nepřátele jejího domu. Musí led opět převzít svou zodpovědnost a pykat za chybu, které se dopustila. Nezůstala jí žádná jiná možnost, než k uzavření záležitosti smrti a urážky mezi ní a domem Anasati použít intriky. Nyní jí musí posloužit Hra rady se svými léčkami a vraždami spáchanými ze zálohy.

Před velitelským stanem se najednou ozval hluk zvýšených hlasů a Keyoke v naprostém úžasu zvolal: "Dvě jednotky na kraji levého křídla se pohybují kupředu!"

Mara vyběhla ven a její nenávistné myšlenky vystřídal strach. V nevěřícném údivu hleděla dolů do údolí, kde část vojska klanu Hadama neuposlechla rozkazu a hnala se do útoku.

Mág, který ji následoval, uraženě zasyčel a po jeho boku se začali zhmotňovat jeho druhové.

Mara při pohledu na ně stěží přemohla paniku. Pokud nebude okamžitě jednat, mohli by Ctihodní tuto událost považovat za neuposlechnutí příkazu. V příštím okamžiku by její dům, její klan a všichni oddaní služebníci mohli padnout za oběť jejich hněvu. "Kdo velí levému křídlu?" vykřikla zoufale.

Irrilandi, který právě doběhl na kopec, zavolal odpověď. "Je to záložní jednotka, paní. Vede ji lord z Pečta."

Mara se kousla do rtu a zuřivě přemýšlela: Pečta zdědil titul lorda teprve nedávno, byl to spíše ještě chlapec než muž.

Velení mu bylo svěřeno z úcty k jeho postavení, a nikoli pro schopnosti nebo zkušenosti.
Tsuranská tradice mu dávala právo postavit se do čela svých jednotek. Lujan se snažil poradit si s ním, jak mohl, a umístil chlapce k pomocnému útvaru, který měl být do boje povolán až v okamžiku, kdy už bude o výsledku bitvy rozhodnuto. Ale nyní jeho mládí nebo horkokrevnost přivolávala na všechny pohromu.
Keyoke pozoroval situaci v údolí očima mistra v taktice. "Ten zbrklý hlupák! Snaží se útočit, zatímco Anasatiho strana tone ve zmatku. Copak neviděl Ctihodné? Jak si mohl nevšimnout jejich příchodu?"
"Je smyslů zbavený." Hokanu pokynul směrem k poslům, kteří dospěli i k nejvzdálenějším jednotkám. "Nebo nerozumí vlajkovým signálům."
Sarik odběhl vyslat další posly, zatímco v údolí se několik starších velících důstojníků vymanilo z tlaku ustupujících válečníků a spěchalo zastavit lorda z Pečta.
Na kopci Mara s hrůzou pozorovala, jak celé dvě jednotky v oranžovomodré barvě domu Pečta běží kupředu, aby napadly pravé křídlo vojska domu Anasati. Vojáci v rudé a žluté se na protějším úbočí otočili, aby čelili útoku. Vzduchem se nesly výkřiky jejich velitele, který je nabádal, aby zachovali chladnou hlavu. Byli to zkušení válečníci, anebo jim strach propůjčil rozvahu. Drželi se příkazů Ctihodných a ne-vrhli se kupředu, aby odpověděli na útok lorda z Pečta.
Keyokovy vrásčité ruce zbělely, jak sevřely berlu. „Je moudrý, ten velitel útoku domu Anasati. Neporušil rozkaz k ústupu, a pokud Pečtovi muži poběží dále, budou muset útočit do kopce. Může si na ně počkat a možná vyjednat příměří."
To řekl zejména kvůli mágům, kteří se kolem shromáždili' v podrážděném klubku. S podmračenými pohledy zpod s svých kápí sledovali, jak se jednotky lorda z Pečta ženou do kopce na straně klanu Ionani.
Jeden z nich promluvil a další dva zmizeli.
Mařini sluhové se s hrůzou vrhli k zemi a více než jeden starý zkušený voják zbledl. Lujan vypadal otřeseně a Keyoke jako zvětralá skála.
Dva mágové se objevili přímo před útočícími jednotkami. Drobní jako panenky, a přesto hroziví, vztáhli ruce přes sebe. Ze špiček jejich prstů vytrysklo zelené světlo a v cestě běžícím válečníkům vybuchl oslňující blesk.
Všichni přihlížející byli tou září oslepeni.
Mara zamrkala, aby vypudila slzy z pálících očí. Uplynulo několik okamžiků, než její vrátilo jasné vidění. Přinutila se pohlédnout před sebe a zalapala po dechu.
Na první pohled se nic nestalo. Vojáci lorda z Pečta už neběželi; stáli jako vytesaní z kamene, jejich oranžové brnění zářilo ve slunečním světle a chocholy důstojníků se chvěly ve vánku. Pozornější pohled však ukázal, že jejich nehybnost maskuje obraz hrůzy. Ruce, stále svírající zbraně, se kroutily a křivily a naskakovaly na nich puchýře. Tváře se stahovaly v tiché strašlivé agónii. Kůže na nich tmavla, černala a praskala. Ve vzduchu se vznášel kouř páchnoucí spáleným masem. Z trhlin v kůži se řinula krev.
Maře se zvedl žaludek. Podklesla jí kolena a Hokanu ji v posledním okamžiku zachytil, přestože sám sdílel její pocit. Dokonce i bojem protřelý válečník Keyoke vypadal otřesený do hloubi duše.
Z bojiště se neozývaly žádné výkřiky. Oběti stály bez pohybu jako loutky, jejich oční bulvy praskaly a vytékaly z důlků. Oteklé zčernalé jazyky trčely z úst, z nichž se nedokázal vydrat ani jediný sten. Z jejich vlasů se kouřilo a nehty odpadávaly, a přesto vojáci ještě žili, jejich křeče a chvění viděli i pozorovatelé na vzdáleném kopci.
Sarik se prudce nadechl. "Bohové, bohové, snad už jsou dost potrestáni."
Mág, který se v Marině stanu objevil jako první, otočil hlavu k rádci.
"Budou dost potrestáni, až my uznáme za vhodné nechat Je projít do Turakamuových síní."
"Jak si přeješ, Ctihodný." Sarik padl na kolena a přitiskl tvář k zemi jako otrok. "Prosím o odpuštění. Ctihodný. Lituji svého neprozřetelného výroku a omlouvám se, že jsem promluvil netázán."
Mág se neobtěžoval s odpovědí a s chladným klidem přihlížel utrpení Poctových válečníků. Kusy spáleného masa odpadávaly z jejich těl, až se nakonec začali jeden po druhém hroutit k zemi a zelenou trávu pokrylo dvě stě zčernalých doutnajících koster stále oděných do zářících brnění. Před nimi ležel oranžovomodrý praporec domu Pečta a jeho třásně se třepotaly ve větru, který kolem roznášel zbytky kouře.
Mladý mág odstoupil od svých druhů a obrátil se k Maře. "Naše vládaje svrchovaná, Dobrý Ochránce. Ať si to tví lidé zapamatují. A kdo se nám protiví, přivolá na sebe okamžitý trest. Je to jasné?"
Mara překonala nevolnost a chraptivě zašeptala: "Jak si přeješ. Ctihodný."
Od skupiny se oddělil další mág. .Ještě nejsem spokojen." Zkoumavě se zahleděl na Mariny důstojníky. Všichni kromě Sarika stáli vzpřímeně. Jak vyžadoval tsuranský mrav, nedávali najevo strach a ani jeden se netřásl hrůzou. Tento stali tečný postoj, jak se zdálo, ještě posílil mágovu nelibost. "Kdo se protivil naší vůli?" zeptal se svých druhů, aniž věnoval Maře pozornost.
"Mladý lord z Pečta," přišla odpověď, chladná a stručná. Z hloučku mágů se ozval třetí hlas, tentokrát mírnější. "Jednal na vlastní pěst, bez svolení či vědomí svého válečného náčelníka."
Druhý mág, muž s ostrým pohledem a ryšavými vlasy vyčnívajícími zpod okraje černé kápě, přesunul pozornost na Maru. "Jeho hanba zde nekončí."
Mág, který působil umírněným dojmem, promluvil znovu, "Tapeku, řekl jsem, že paní Mara nemá s jeho neposlušností nic společného."
Tapek trhl rameny, jako kdyby ho obtěžovala moucha. .Jako válečný náčelník lorda z Pečta je zodpovědná za chováni všech mužů pod jejím velením."
Mara zvedla bradu. Krev jí stydla hrůzou z pomyšlení na to, že tito černooděnci mohou nařídit její smrt bez větších ohledů, než jaké projevili v případě Tasaia z Minwanabi, jehož sebevražda byla důsledkem jejích intrik. Její důstojníci

ztuhli úděsem. Pouze Keyoke nedal najevo žádné city kromě toho, že jeho pohled ztvrdl tak, jak to u něj ještě nikdo neviděl.

Hokanu se bezmyšlenkovitě pohnul kupředu, ale byl zastaven Lujanem, který stiskem pevným jako skála sevřel jeho paži.

Všichni do jednoho zadrželi dech. Pokud se mágové rozhodnou pro její smrt, ani meče, ani prosby, ani síla lásky nezvrátí jejich vůli. Oddanost tisíců služebníků a vojáků, kteří by s radostí dali svůj život místo jejího, by jí nebyla nic platná.

Zatímco rudovlasý Tapek pozoroval Maru bezcitnýma hadíma očima, mladý mág řekl: "Je lord z Pečta ještě naživu?"

Lujan okamžitě nařídil vojenskému poslu, ať to Jde zjistit. Minuty míjely. Tapek se netrpělivě ošíval, než muž doběhl na místo masakru, zvedl signalizační vlajku a začal mávat. Lujan řekl: "Všichni, kdo útočili, jsou mrtví." Odvážil se zvednout oči ke Ctihodným a pokračoval: "Lord z Pečta, vedl své muže. Jeho tělo je obráceno v prach a popel spolu s ostatními."

První mág krátce přikývl. "Vyhlazení těch, kdo se provinili, je dostatečný trest."

Třetí mág ze skupiny jeho slova potvrdil: "Tak se staň." Mara pocítila úlevu, dokud k ní Tapek náhle nepřistoupil. Hluboko ve stínech kápě se jeho husté obočí vraštilo hněvem. Oči měl bledé a studené jako mořské hlubiny a z jeho hlasu čišela zloba, když říkal: "Maro z Acoma, dům Pečta už více neexistuje. Dohlédneš na to, aby před soumrakem nikdo z této rodiny nebyl mezi živými. Usedlost a všechny budovy i pole budou spáleny. Až bude zničeno všechno obilí, služebníci domu Acoma posypou půdu solí, aby na ní nic nerostlo. Všichni vojáci, kteří přísahali věrnost natami domu Pečta, budou oběšení. Necháš jejich těla shnít ve větru a neposkytneš jim útočiště, jak jsi to učinila s válečníky jiných poražených domů. Všichni svobodní služebníci domu Pečta se nyní stávají otroky v majetku císaře. Všechen majetek domu Pečta připadne chrámům. Natami domu Pečta bude rozbita kladivem a její kusy zakopány do země, aby na ně nikdy nedopadlo sluneční světlo a nedovolilo duchům rodiny Pečta vrátit se na Kolo života. Od nynějška dům tohoto jména neexistuje. Ať jeho konec připomíná toto: nikdo se nesmí protivit vůli Shromáždění. Nikdo."

Mara bojovala o to, aby ji nezradily nohy. Posbírala všechny zbytky své síly, aby se nadechla a nalezla řeč. "Jak si přeješ, Ctihodný."

Uklonila se. Zbroj jí klouzala po ramenou a chochol na přilbě tížil její šíji, ale poklekla a dotkla se čelem země a peří na chocholu válečného náčelníka klánu Hadama poskvrnil prach.

Mladý mág zběžně kývl hlavou na znamení, že přijímá její projev poslušnosti, a vytáhl ze svého roucha kulatý kovový předmět. Palcem stiskl tlačítko. V tichu se ozval zvonivý zvuk. Pak se slyšitelným cvaknutím mág zmizel a zůstal po něm jen závan vzduchu.

Tapek ještě na okamžik zůstal a pozoroval ženu, která se choulila u jeho nohou. Jeho rty se zkřivily, jako by ho tento pohled těšil. "Postarej se o to, aby si všichni Členové tvého klanu důkladně zapamatovali tuto lekci, Dobrý Ochránce, Každého, kdo by se protivil vůli Shromáždění, stihne stejný osud jako dům Pečta." Také on vyňal z opasku kulatý předmět a v příštím okamžiku zmizel. Ostatní mágové mizeli za ním, až na kopci zůstal pouze kroužek Mařiných otřesených důstojníků.

Údolím pod nimi se nesly výkřiky, jak důstojníci volali rozkazy na zmatené vojáky. Válečníci se stahovali zpět na úbočí kopců, někteří ve spěchu, aby byli co nejdále od místa strašlivého masakru způsobeného magií, jiní zdráhavě, že se musejí obracet zády k nepříteli, který pochodoval na opačnou stranu, poslušen stejného příkazu, jaký dostala paní Mara.

Sarik se zvedl na nohy a velitel vojsk pomáhal své paní uvězněné v brnění udělat totéž. Mara se ihned chraptivým hlasem obrátila na Hokanua. "Sežeň více poslů. Musíme okamžitě uvědomit celý klan, aby někdo náhodou nezpůsobil nějakou nešťastnou událost."

Těžce polkla a pokynula Sarikovi. "A, ať jsou nám bohové milostivi, musíme vyplnit ten strašlivý příkaz: vyhladit dům Pečta."

Sarik, neschopen slova, jen přikývl. Uměl odhadnout lidskou povahu a při vzpomínce na sílu Tapekovy zášti mu naskakovala husí kůže. Mara se musela vyrovnat s nejstrašnějším trestem, jaký ji mohl postihnout: vyhladit rodinu věrného klanového spojence, jenž se neprovinil ničím více než mladickou nerozvážností. A pouze kvůli její Výzvě klanu umíral mladý lord v dlouhých mukách; a do soumraku zemře jeho mladá manželka a malí synové, stejně jako všichni, kdo nesou jeho jméno. Skutečnost, že se právě Mara sama musí stát nástrojem k vykonání tohoto nespravedlivého rozsudku, pronikla jejím žalem za Ayakiho. Poprvé od okamžiku, kdy velký Černý kůň rozmačkal tělo jejího syna, se jí v očích zableskla jiskra probouzejícího se zájmu o někoho jiného než sebe samu.

Sarik si toho všiml, když se vlekl pryč, aby zařídil vše potřebné ke splnění děsivého úkolu, který Ctihodní uložili domu Acoma. I Hokanu to viděl, zatímco pomáhal své paní zpět do velitelského stanu. Magické ohně vypálily rány do její duše. Namísto posedlosti po pomstě Jirovi z Anasati teď v jejím nitru hořel divoký hněv.

Mara se pomalu vzpamatovala. Hokanu pocítil nad tou změnou hořkosladkou úlevu. Bylo mu líto domu Pečta; ale ; žena, kterou miloval, kdysi byla nejnebezpečnějším hráčem

Hry rady, jakého kdy Impérium poznalo. Jediným gestem poslala pryč sluhy, kteří se nahrnuli do stanu, aby uklidili nepořádek, jenž tam panoval. Když se všichni stáhli na dostatečnou vzdálenost, zavolala Irrilandiho, aby spustil vchodové závěsy a poskytl jí tak alespoň nějaké soukromí. Jakmile se poslední závěs ocitl na svém místě, vstoupil Keyoke. Vykonal práci sluhů a zapálil lampy, zatímco Mara přecházela sem a tam. Chvějící se rozrušením pohlédla na ty příslušníky svého domu, kteří stáli v půlkruhu kolem ní. Její hlas zněl dutě, když řekla: "Oni se opovážili..."

Keyoke ztuhl. Pohlédl úkosem na Hokanua, který zůstal stejně němý jako ostatní. Mara došla až ke změtí strhaných záclon u její spací rohože. Obrátila se. "Dobrá, tak dostanou lekci."

Irrilandi, jenž neznal její nálady tak dobře jako ostatní, si přitiskl pěst k hrudi. "Paní, tvá slova se jistě netýkají mágů?"

Mara vypadala křehce v záři lamp, jež plašily stíny v rozlehlém stanu. Minul okamžik, naplněný pouze tlumenými výkřiky důstojníků, kteří venku stále ještě svolávali své jednotky. Napjatá jako tětiva luku Mara upřesnila: "Musíme udělat to, co ještě od vzniku Impéria nikdo neudělal, moji věrní přátelé. Musíme objevit způsob, jak obejít vůli Ctihodných."

Irrilandi zalapal po dechu. Dokonce i Keyoke, který bezpočtukrát čelil smrti během válečných tažení, vypadal otřesený až do morku kostí. Ale Mara pevně pokračovala:

"Nemáme jinou možnost. Zahanbila jsem před Jirem z Anasati jméno domu Acoma. Zakázali nám ukončit tuto záležitost válečnými prostředky; a já nenalehnu na svůj meč. Toto Je případ, pro který tradice nemá řešení. Lord z Anasati musí zemřít mým přičiněním a já se neponížím tak, abych si najímala vrahy. Jiro už využil mého zneuctění a podněcuje mé nepřátele. Založil spolu s nespokojenými lordy politickou stranu tradicionalistů a Ičindarova vládaje ohrožena, pokud jméno Acoma nepřetrvá. Můj jediný dědic je mrtvý a má rituální sebevražda není žádným východiskem. Pokud má být zachráněno to, pro co jsem až dosud žila, musíme strávit léta přípravami. Jiro musí zemřít mou rukou, když ne ve válce, tak v míru, třeba i navzdory vůli Shromáždění mágů."

Kapitola čtvrtá

NEŠTĚSTÍ

Někdo se pohnul.

Na vrcholku hromady balíků látek, částečně skryt za jednou z rolí, zaslechl Arakasi něco, co znělo jako kroky na vrzajících prknech podlahy. Strnul, zaskočen zjištěním, že v temnotě skladiště není sám. Ovládl svůj dech; uvolnil svaly, aby vyloučil možnost, že by v této nepříjemné poloze dostal do některého z nich křeč. Z dálky jeho oděv splýval s látkami, na nichž ležel, takže vypadal jako kus tkaniny odmotaný z balíku. Avšak bližší pohled by jeho maskování odhalil. Hrubá halena by se v žádném případě nedala skrýt mezi jemnými látkami. Pomyslel si, že tato budova, v níž nalezl úkryt, se pro něj snadno mohla stát pastí. Zavřel oči a zbystřil ostatní smysly. V zatuchlém vzduchu se vznášel prach a vůně cizokrajných koření. Pach pryskyřice, jíž byla na ochranu před deštěm napuštěna střecha, se mísil s pachem zplesnivělé kůže na dveřních závěsech. Toto skladiště leželo hned u přístaviště, takže jeho podlaha pravidelně nasákla vodou, když se řeka na jaře vylila z koryta.

Minuty míjely. Hluk přístavní čtvrti tlumeně pronikal stěnami: hádka lodníka s ženou z Rákosové čtvrti, štěkot psa, neustálé rachocení kol vozů tažených needrami, odvážejících zboží z vyložených lodí. Vrchní špeh domu Acoma napínal uši, aby v této změti rozlišil jednotlivé zvuky. Zkoumal hlasy jeden po druhém, zatímco dne venku ubývalo. Ulicí proběhl houf křičících dětí a pracovní ruch pomalu utichal. Pak už k jeho uším nedolehlo nic neobvyklého kromě volání lampářů. Ještě dlouhou chvíli poté, co by jiný muž usoudil, že se stal obětí své zjitřené představivosti, zůstal Arakasi nehybně ležet.

Mrazení v zátylku ho stále varovalo. Nebyl z těch, kdo riskují. Trpělivost byla rozhodující, když došlo na měření důvtipu.

Nakonec byl za svou sebekázeň odměněn, neboť zaslechl slaboučký šelest, jako by se oděv otřel o dřevo. Pochyby zmizely a nahradila je mrazivá jistota: ve skladišti je ještě někdo jiný.

Arakasi se v duchu pomodlil k Čočokanovi, Dobrému bohu, aby mu pomohl přežít toto setkání. Ať už do skladiště vstoupil kdokoli, určitě nemá nevinné úmysly. Tento vetřelec zcela jistě nebyl sluhou, který si sem v horkém odpoledni odskočil na chvilku odpočinout a zaspal večerní jídlo. Arakasi nikdy nevěřil na shody okolností; špatný předpoklad často znamenal smrt. Vzhledem k hodině a krajní tichosti, s jakou se ten člověk pohyboval, Arakasi usoudil, že po něm pátrá.

Potil se v nehybném vzduchu, když zkoumal každý krok, který ho přivedl na toto místo. Odpoledne navštívil ve městě Ontosetu jistého obchodníka s látkami s úmyslem spojit se s jedním ze svých činných agentů, který byl správcem menšího domu. Arakasi měl ve zvyku podnikat nepravidelné osobní kontroly svých podřízených, aby se ujistil, že zůstali věrní své paní, a zároveň aby svou síť chránil před možností, že by do ní pronikl nepřítel. Vybudoval ji v době, kdy sloužil domu Tuscai, a po vstupu do služeb domu Acoma ji ještě rozšířil. Sebeuspokojení z jeho strany by mohlo způsobit tisíc možných nehod, z nichž nejmenší by třeba znamenala katastrofu pro obchod jeho paní.

Svou dnešní návštěvu si pečlivě připravil; hodnověrnost svého převleku za nezávislého obchodníka z Yankory podpořil věrohodnými dokumenty a doporučeními. Zvěst o zásahu Shromáždění do války mezi domy Acoma a Anasati dospěla do měst na jihu o několik dní později; zprávy se šířily pomalu, když voda v řekách poklesla a rychlé lodě byly nahrazeny karavanami. Arakasi věděl, že jeho paní bude žádat, aby jí předal nejčerstvější zprávy tím nejrychlejším možným způsobem, aby se mohla bránit proti krokům domu Anasati nebo jiných nepřátel, povzbuzených postupem Shromáždění, a tak zkrátil svou návštěvu na výměnu nejnutnějších informací. Už když to místo opouštěl, měl podezření,

že ho někdo sleduje.
Ať už se mu pověsil na paty kdokoli, počínal si dobře. Třikrát se ho pokusil setřást v tlačenici lidí v chudinských čtvrtích; pouze obezřetnost hraničící s posedlostí mu dovolila letmo zahlédnout tvář, ruku potřísněnou smůlou a dvakrát barevný lem Šerpy, který by se v běžném ruchu pozdního odpoledne neměl vyskytnout více než jednou.
Pokud mohl vrchní špeh určit, byli čtyři, dokonale vycvičená skupina, která určitě tvořila součást nějaké jiné sítě. Zádní převlečení sluhové by nedokázali pracovat v tak dokonalé souhře. Arakasi v duchu zaklel. Upadl přesně do takové léčky, jaké sám připravoval pro cizí informátory.
Jeho záložní plán nemohl selhat. Rychle prošel rušným tržištěm, kde si koupil nové roucho, pak náhle vstoupil do hostince plného halasících hostů, kde záhadně zmizel obchodník z Yankory a vynořil se posel domu. Jeho schopnost změnit držení těla, pohyby, doslova celou tělesnou stavbu, v minulosti zmátla mnoho jeho protivníků.
Zdálo se mu, že je vzduch čistý, když doběhl zpět do správcova domu a proklouzl tajnými dveřmi. Tam se převlékl do hnědého šatu přístavního dělníka a našel si úkryt ve skladišti za obchodem. S úmyslem spát až do rána vyšplhal na vrcholek hromady balíků látek.
Teď se proklínal, jaký byl hlupák. Když ti, kdo ho sledovali, ztratili jeho stopu, jeden z nich se musel vrátit zpět k tomuto skladišti pro případ, že by se tu opět objevil. To byl krok, který by předvídal i muž méně pyšný na své zkušenosti, a jediným štěstím pro vrchního špeha domu Acoma bylo, že se zde ukryl ještě dříve, než nepřátelský agent vklouzl dovnitř. Pot stékal Arakasimu za límec. Protivník, jemuž čelil, byl nebezpečný; vstoupil naprosto nepozorovaně.
Panovala příliš velká tma na to, aby dokázal určit, kde se
jeho soupeř nachází. Vrchní špeh nesmíme pomalu pohnul rukou směrem ke svému opasku, kde měl zastrčenou malou dýku. Ačkoliv s mečem neuměl zacházet skoro vůbec, měl neobyčejný cit pro práci s noži. Kdyby zřetelně zahlédl svůj cíl, toto nervy drásající vyčkávání mohlo skončit. Kdyby mu však Bůh štěstěny měl splnit jedno přání, neprosil by o pevnou ruku, ale o to, aby byl odsud co nejdále na cestě zpátky k Maře. Arakasi si nedělal iluze o svých schopnostech válečníka. Už také zabíjel, ale dával přednost obraně založené na důvtipu a taktice, poskytující mu možnost prvního úderu. Toto byl první případ, kdy ho někdo skutečné zahnal do úzkých.
Ze vzdálenějšího konce skladiště zaslechl šustot. Arakasi
zatajil dech, když zavrzalo uvolněné prkno, odsouvané stranou, aby dovnitř mohl vstoupit další muž.
Vrchní špeh opatrně vypustil z plic zadržený vzduch. Naděje na rychlé a tiché zabití byla ztracena. Teď měl co dělat se dvěma nepřáteli. Zazářilo světlo z rozžaté ruční svítilny. Arakasi přimhouřil oči, aby si nenarušil noční vidění. Jeho situace se změnila z vážné v zoufalou. Zatímco před prvním agentem by se pravděpodobně dokázal ukrýt, nový příchozí s lucernou ho prostě musel objevit.
Arakasi neviděl jiné východisko než pokusit se vklouznout do mezery mezi zdí a balíky, na nichž ležel. Látky potřebovaly prostor pro proudění vzduchu, aby je .nenapadla plíseň. Tento obchodník nebyl v tomto ohledu příliš úzkostlivý; škvíra, kterou Arakasi nahmatal, byla velmi úzká. S vědomím nebezpečí, v němž se nacházel, vsunul jednu paži až po rameno do zejícího otvoru a opatrně se snažil vmáčknout dovnitř. Balíky se trochu pohnuly, ale riziko, že se celá hromada zřítí, musel podstoupit; kdyby neudělal nic, odhalili by ho tak jako tak. Přitiskl se ke zdi a spouštěl se co nejníže, Třísky z neohoblovaných prken se mu zadíraly do obnažených stehen. Neodvážil se však ani tiše zaklít, protože skvrna světla se pohybovala.
Slyšel, jak se k němu přibližují kroky, a po stropních trámech přeběhly stíny. Byl ukrytý pouze napůl, ale natolik vysoko, že k němu světlo neproniklo; avšak pokud by se jen o úder srdce zpozdil, zpozorovali by jeho pohyb. Možnost omylu nepřipouštěl. Kroky protivníků přehlušily jeho poslední nenápadné zavrtění, když se nořil hlouběji do mezery.
Zpoza hromady k němu dolehlo mumlání. "Podívej se na to!" Muž pokračoval jako na obchodní inspekci. "Naházet dobré látky, jako kdyby to byly balíky slámy, a ani je pořádně nezabalit... Za to by měl někdo dostat výprask -" Jeho úvaha byla přerušena šepotem jeho druha. "Tamhle." Arakasi se neodvážil natáhnout, aby se podíval. Lucerna se zahoupala v ruce jejího neviditelného nosiče. "Vidíš ho?"
"Ne." Hlas zněl podrážděně. "I když jsem před chvilkou něco zaslechl, ale to byla asi nějaká havěť. Sklady kolem jsou plné obilí."
Nově příchozí zvedl lucernu. "Ale musí tady někde být. Správcův otrok tvrdil, že se vrátil a ukryl někde poblíž. Ostatní hlídají dům. Měli by ho raději do rána najít. Nechci být tím, kdo našemu pánu oznámí, že utekl."
"Už jsi slyšel, co se povídá? Že toho chlapa už předtím viděli v jiném převleku? Za posla, nebo dokonce za dozorce." Vesele dodal: "Třeba ani není z téhle provincie."
"Moc mluvíš," utrhl se ten s lucernou. "A pamatuješ si věci, které bys měl raději zapomenout. Jestli je ti život milý, měl by sis podobné věci nechat pro sebe. Víš, že se říká: 'Muži mají hrdla a dýky mají ostré čepele.'"
Druhý přijal jeho radu s povzdechem. "Jak dlouho budeme muset čekat?"
"Pokud nám neřeknou, abychom se stáhli, zůstaneme do rozbřesku. Nechci, aby nás tady stráže chytily a zabily jako obyčejné zloděje."
Nesrozumitelné zabručení ukončilo rozhovor. Arakasi se smířil s dlouhým nepohodlným čekáním. Ráno bude celý rozlámaný a ještě k tomu plný třísek, ale kdyby se nechal polapit, mělo by to nepředstavitelné následky. Pronásledovatelé mu svým neopatrným rozhovorem potvrdili ten nejhorší předpoklad: že jsou členy jiné špionážní sítě. Ať už je velitelem této dvojice, která jej sleduje, kdokoli, pracuje pro někoho mimořádně schopného, někoho, kdo dokázal vybudovat špionážní síť, jež až dosud unikala Arakasiho pozornosti. Vrchní špeh domu Acoma zvážil tuto skutečnost a pocítil strach. Náhoda a intuice ho zachránily, když selhala jeho bezpečnostní opatření; v nepohodlí, ve vlhké temnotě zoufale přemýšlel nad svým postavením.
Muži, kteří měli za úkol ho polapit, byli zkušení, ale ne natolik, aby se dokázali vyhnout zbytečnému hovoru. Z toho se dalo usoudit, že jejich pán považoval tento úkol za méně významnou součást nějakého rozsáhlejšího plánu. Arakasiho

zamrazilo. Jen hluboce zakořeněná nedůvěřivost ho vedla k tomu, že i drobnější příležitostné pochůzky vyřizoval raději osobně. Jeho neznámý nepřítel se nikdy nesmí dozvědět, co je Arakasi zač, jak vysoké je jeho postavení, nebo jméno paní, pro niž pracuje. Možná že teď čelí nejnebezpečnějšímu soupeři, s jakým se kdy střetl. A paní Mara má někde nepřítele, jehož lstivost a vychytralost pro ni představují větší hrozbu, než s jakými měla až dosud co do činění. Pokud se mu nepodaří dostat se z Ontosetu živý a varovat svou paní, může být zničena jediným překvapivým útokem.

Bolest v hrudi Arakasiho upozornila, že dýchá rychle a povrchně; silou vůle se přinutil kontrolovat svůj dech.

Jeho síť byla narušena v okamžiku, kdy nepozoroval ani náznak nějakých potíží. Způsob, jakým to bylo provedeno, vypovídal o pečlivé přípravě. Odhalili správcovu dvojí úlohu; nebylo možné přesně zjistit jak, ale museli se pozorně zaměřit na obchodní ruch v přístavní čtvrti a odlišit skutečné obchodníky od těch, kteří budili podezření. A to, že tuto skupinu neošálil dokonce ani svými převleky, nevěstilo nic dobrého.

Arakasi počítal ztráty. Bude třeba nahradit správce. Jistý otrok zemře způsobem, který bude vypadat jako přirozená smrt. Obchod musí být zrušen, což ho obzvláště mrzelo, protože to byl jeden ze záchytných bodů jeho špionážní sítě, který poskytoval zásoby dalším agentům.

Škvírami ve zdi začalo pronikat chabé světlo. Úsvit byl blízko, ale hlídkující muži nejevili žádné známky neklidu. Neusnuli; čekali, jestli se hledaný muž náhodou neobjeví na poslední chvíli.

Minuty se vlekly. Venku jasněl nový den. Dvoukolé vozíky i vozy tažené needrami rachotily po dláždění, jak se pouliční prodavači snažili dovézt a vyložit své zboží na nábřeží, ještě než nastane největší vedro. Do monotónního zpěvu veslařů na lodích se mísilo láteření ženy, spílající opilému manželovi. Pak se do zvuků probouzejícího se města ozvalo krátké a naléhavé zavolání.

Arakasi, uvězněný za balíky látek, nerozeznal smysl slov, ale oba muži ve skladišti okamžitě vyskočili na nohy. Jejich kroky se vzdálily k protější stěně a zavrzalo odsouvané prkno.

S největší pravděpodobností opravdu proklouzli ven; kdyby byli chytřejší, využili by zavrzání prkna k předstírání odchodu a případné léčce.

Arakasi chvíli nehybně vyčkával, přestože se mu svaly na nohou proměnily v křečovitě zkroucené provazce. Několik minut napínal uši, jestli nezaslechne nějakou známku nebezpečí.

Od hlavních dveří skladiště se ozval zvuk odemykaného zámku a upozornil Arakasiho na to, že dovnitř v příštím okamžiku někdo vstoupí. Vrchní špeh se zavrtěl, aby se osvobodil, ale ramena se mu rychle zaklínila tak, že jimi nemohl pohybovat. Paže měl bezmocně přitisknuté ke zdi; nohy mu sklouzly příliš nízko, než aby jimi dokázal nalézt nějakou oporu. Byl v pasti.

Arakasi pocítil záchvěv panické hrůzy. Jestli ho tady chytí a uvězní jako zloděje, jeho pronásledovatel se o tom doslechne. Nějaký úplatný městský úředník pak přijme dar a Arakasi se ocitne v rukou svého nepřítele. Naděje na návrat k Maře pak bude ztracena.

Pokusil se zabrat lokty, ale mamě. Balík, který ho tiskl ke zdi, na okamžik povolil, avšak pouze s tím výsledkem. Že Arakasi sklouzl o kus níže. Prkna přispěla dalšími třískami k těm, které už měl zaražené v pažích a zápěstích. S tichým klením se neúprosně propadal a uvědomoval si, že nemá naději nenápadně se vyprostit.

Dveře skladiště se dokořán otevřely. Vrchní špeh nemohl dělat nic, než se modlit, aby ho něco napadlo. Uslyšel, jak dozorce křičí: "Vezměte všechno tam u té zdi."

Dovnitř proniklo sluneční světlo a vzduch ztěžklý pachy od řeky; zabučela needra a zavrzal postroj. Arakasi usoudil, že venku čekají vozy, které mají být naloženy. Přivolat nyní na sebe pozornost by znamenalo předpokládat, že venku nečeká nikdo z nepřátelské sítě, což bylo riziko, které nebyl ochoten podstoupit. Mohl být opět sledován a tentokrát by mu štěstí už nemuselo tolik přát. Pak se tato úvaha stala čistě akademickou, neboť do skladiště vtrhla skupina dělníků, a balíky, jež jej mačkaly ke zdi, se najednou pohnuly.

"Hej," vykřikl někdo. "Pozor s tím rozvázaným balíkem." "Rozvázaným balíkem?'." Štěkl dozorce. "Kdo z vás, vy psi, roztrhl při ukládání provaz a nenahlásil to?"

Změť omluvných hlasů zamaskovala Arakasiho pohyby, když si protahoval ztuhlé svaly a připravoval se na nevyhnutelné odhalení.

Nic se nestalo. Dělníci byli stále zaměstnáni omluvami dozorci. Arakasi využil tohoto okamžiku a vytáhl se nahoru. Strčil přitom do jednoho balíku, který se skutálel dolů a zaduněl o podlahu.

Dozorce rozzlobeně vykřikl: "Vrtáku! Jsou těžší, než vypadají! Vezmi si někoho na pomoc, když je chceš snášet dolů."

Tak takhle je to, pochopil Arakasi: správce si musel uvědomit jeho situaci a zařídil krytí pro jeho útěk. Nezbyl prostor pro další chyby, pokud se tato záchrana měla podařit. Hluboce se uklonil. S tváří přitisknutou k hromadě látek mumlal omluvy.

"Tak si pospěš!" odpověděl mu dozorce. "Tvoje nešikovnost není důvodem, abys tam jen tak ležel a lenošil. Rychle, ať jsou vozy včas naloženy!"

Arakasi přikývl a snažil se zvednout na nohy. Ale po hodinách strnulé nehybnosti mu nohy vypověděly službu. Podklesla mu kolena a před upadnutím ho zachránil jen balík, o nějž se opřel. Rychle sklonil hlavu, jako by se prohlížel, jestli neutrpěl nějaké zranění. Jeden z dělníků se na něj podezřívavě zadíval. "Jsi v pořádku?"

Arakasi pokýval hlavou tak prudce, až mu vlasy zakryly tvář.

"Ták dělej," řekl dělník. "Na tomhle konci už jsme skoro hotovi."

Arakasi poslechl a uchopil jeden konec spadlého balíku. Společně vyšli ze skladiště k vozu. Při Čekání, až budou moci naložit balík na vůz, Arakasi se skloněnou hlavou použil všechny triky, které znal, aby pozměnil svůj vzhled. Po čelisti mu stékal pot. Otřel si jej rukama umazanýma od prachu a špíny, aby si začernil jizvu na tváři. Prohrábl si prsty pramen vlasů, který mu po zranění rostl bílý, a proto si jej barvil. Pak si pohladil bradu, na níž zůstal tmavý stín, jenž ji jakoby zmenšil. Nakrčil obočí do podmračeného výrazu a vysunul dolní zuby tak, že se dotýkaly horního rtu. Každému musel

připadat jako obyčejný dělník, neobdařeny příliš vysokou inteligencí; když pak zvedl svůj konec balíku, upíral pohled přímo před sebe a nebylo na něm patrné nic, co by mohlo prozradit, zeje uprchlík.

Ale každá cesta ze skladiště k vozu a zpátky mu drásala nervy. V době, kdy už byly všechny vozy naloženy, si povšiml muže lelkujícího ve stínu obchodu naproti přes ulici. Ve tváři měl prázdný výraz a vypadal jako žebrák, jehož závislost na tatíši připravila o rozum; až na to, že jeho pohled byl příliš soustředěný. Arakasiho zamrazilo. Nepřítele měl stále v patách.

Vozy byly připraveny k vyjetí a dělníci šplhali nahoru, aby se usadili na nákladu. Vrchní špeh se k nim připojil, jako by to byla naprostá samozřejmost. Strčil loktem do muže sedícího vedle něj. "Už tvoje malá sestřenice dostala ty šaty, co chtěla?" zahlaholil. "Ty s květinovým vzorem na lemu?"

Zapráskal bič a vozka vykřikl. Needry se opřely do postrojů a naložené vozy se pomalu daly do pohybu. Oslovený dělník se na Arakasiho užasle podíval. "Cože?"

Arakasi se hlasitě rozesmál, jako by muž řekl něco velice směšného. "Ale znáš ji. Lubalova holčička. Ta, která nosí svačiny Simetově skupině v docích."

Dělník zamručel: "O Simetovi jsem slyšel, ale žádného Lubala neznám."

Arakasi se uhodil do čela. "Že ty nejsi jeho přítel Jido?" Muž si vykašlal prach z hrdla a odplivl si. "O tom jsem nikdy neslyšel."

Vozy dojely na roh ulice a zpomalily, aby mohly projet zatáčku. Vozka začal křičet nadávky na uličníky, kteří se pletli needrám do cesty, a dozorce hrozil pěstí. Děti jim odpovídaly obscénními gesty a pak se rozprchly jako hejno vyplašených ptáků. V jejich patách se hnali dva vyhublí psi.

Arakasi se odvážil ohlédnout zpět ke správcovu domu. Slabomyslný kuřák tatíši stále postával na svém místě a pozoroval skladiště, jehož dveře už sluha dávno zamkl. Lest se snad zdařila.

Arakasi zamumlal několik omluvných slov muži, jehož obtěžoval, a složil si hlavu na zkřížená předloktí. Zatímco kola vozu rachotila na nerovném dláždění a rozstřikovala splašky, které na ulici přetékaly z odpadní strouhy podél nábřeží, unikl mu úlevný povzdech. Ještě se nezbavil nebezpečí a nebude tomu tak, dokud se neocitne dostatečně daleko na cestě z Ontosetu. Jeho myšlenky se obrátily k budoucnosti: ten, kdo na něj nastražil past u správce, pochopí, že jeho léčka byla odhalena. Dále bude předpokládat, že jeho uprchnuvší kořist uhodne, že zde působí jiná organizace. Z toho logicky vyplývalo, že v příštím tahu tento zatím neznámý nepřítel podnikne opatření, aby zmařil pátrání, která teď Arakasi bude muset zahájit. Bude za sebou zametat skutečné stopy a zanechávat falešné a ontosetská větev špionážní sítě domu Acoma bude zatím odsouzena k naprostému zániku. Její články a spojení musejí beze stopy zmizet. Bude třeba zřídit, a to rychle, další dvě úrovně činnosti: první ke zjištění, zda nedošlo k úniku informací z větví v ostatních provinciích, a druhou k vyčenichání tohoto nového nepřítele, jakkoli bude stopa po něm vychladlá.

Obtíže byly téměř nepřekonatelné. Arakasi měl čich na řešení složitých záhad. Ale tato byla smrtelně nebezpečná, jako ostří meče pohřbeného v písku, na něž může kdokoli bez varování šlápnout. Arakasi zůstal ponořen do chmurných úvah, dokud vozy nedojely do přístaviště. Tam spolu s ostatními dělníky seskočil na přístavní hráz a postavil se ke kladkostroji. Balíky látek byly jeden po druhém překládány z vozů do připravených sítí. Když se sítě naplnily, zvedli je společně pomocí kladkostroje do výše a přesunuli na palubu bárky zakotvené u mola. Slunce se posunulo výše na obloze a bylo stále tepleji. Arakasi se při první příležitosti vytratí s výmluvou, že se potřebuje napít vody, a zmizel v chudinské čtvrti.

Musí se dostat z Ontosetu bez cizí pomoci. Kdyby se pokusil spojit s některým dalším členem své sítě, riskoval by možnost opětovného odhalení; a co hůře, mohl by své pronásledovatele zavést na dosud neprozkoumanou půdu a prozradit jim ještě více ze své tajné činnosti. I v tomto městě se našli lidé, kteří by za peníze ukryli uprchlíka, ale Arakasi se k nim neodvážil přiblížit. Mohl se mezi ně vmísit nepřítel a ten by si jeho osobu dal snadno do spojitosti s událostí ve skladišti. Arakasi toužil po koupeli a po tom, aby se mohl zbavit třísek, stále zadřených za kůží, ale nebylo mu dopřáno ani jedno, ani druhé. Městskými branami projde v šedém šatu otroka nebo v žebráckých hadrech. Pak zůstane ukrytý na venkově tak dlouho, dokud si nebude bezpečně jist, že své pronásledovatele setřásl. Teprve potom zkusí přestrojení za kuryra a bude se snažit dohnat své zdržení.

Vzdychl, znepokojen dobou, o kterou se prodlouží jeho cesta. Jeho ustarané myšlenky se týkaly neznámého protivníka, který ho jediným tahem málem vyřadil ze hry, a pána tohoto nepřítele, neviditelnou nenapadnutelnou hrozbu. Poté, co mágové zakázali klanovou válku mezi Marou a lordem Jirem, zůstala jeho milovaná paní z Acoma stále v nebezpečí. Její protivníci a nepřátelé vytvořili spojenectví namířené proti ní a ona nyní potřebovala tu nejlepší výzvědnou službu, která by ji ochránila před zákeřnými tahy ve vražedné Velké hře.

Krejčí spustil lem hedvábného roucha na podlahu. V zubech svíral jemně vyřezávané kostěné špendlíky; ustoupil o krok, aby posoudil střih obřadního roucha, jehož ušití si u něj zadal lord z Anasati.

Lord Jiro čelil jeho zkoumavému pohledu se zdrženlivou přezíravostí. S neproniknutelnou tváří držel ruce odtažené od těla, aby se nepopíchal o špendlíky, spojující švy. Stál tak klidně, že kovové plíšky, jimiž byla ozdobena výšivka dravých ptáků na přední části roucha, se ani nezatřpytily ve světle pronikajícím otevřenou přepážkou.

"Můj lorde," zašišlal krejčí skrz špendlíky sevřené v zubech, "vypadáš báječně. Každá neprovdaná dcera ze šlechtické rodiny, která tě takto spatří, se ti jistě bude plazit u nohou."

Jirovi zacukaly rty. Nebyl mužem, který by si liboval v pochlebování. Oblékání věnoval takovou pozornost, že méně vnímaví lidé by ho mohli omylem považovat za marnivého. On však velmi dobře věděl, jak je oděv důležitý, když šlo o to, vyvolat určitý dojem. Nevhodný šat mohl z člověka udělat hlupáka, nadutce nebo lehkomyslníka. Protože šerm a válečná umění mu nebyly po chuti, využíval všech ostatních prostředků, aby zdůraznil svou mužnost. Cíle bylo možno dosáhnout mnohem jemnějším způsobem než vítězstvím na válečném poli.

Jiro, pyšný na svou schopnost porazit nepřátele bez krveprolití, by neuvážené lichotce krejčího vlastně neměl věnovat žádnou pozornost. Koneckonců to byl pouhý řemeslník, hodný sotva povšimnutí, natož hněvu. Jeho slova znamenala méně než šumění větru a pouze náhodou se stalo, že jeho poznámka vyvolala u Jira nenáviděnou vzpomínku. Navzdory tomu, že tak úzkostlivě dbal na vystupování a oblékání, paní Mara ho zavrhla. Zvolila si namísto něj hrubého a nevychovaného Buntokapiho. Dokonce i po tolika letech připomínka oné události způsobila, že se Jiro zpotil potlačovaným vztekem. Léta studií mu byla k ničemu, když dům Acoma pohrdl jeho vzdělaností a vybraným chováním. Ten přihlouplý, směšný hulvát jeho bratr nad ním zvítězil.

Buntův úsměšek byl neodpustitelný; Jira stále pálil tehdejší pocit ponížení. Sevřel ruce v pěsti a najednou nedokázal zůstat klidně stát. "Nelíbí se mi tohle roucho," utrhl se podrážděně. "Nejsem s ním spokojen. Ušij nové a tohle nech roztrhat na hadry."

Krejčí zbledl. Špendlíky mu vypadly ze rtů. Padl na kolena a přitiskl čelo k podlaze. "Můj lorde! Jak si přeješ, samozřejmě. Ponížene prosím o odpuštění nedostatku vkusu a úsudku."

Jiro neřekl nic. Trhl pečlivě učesanou hlavou na sluhu, který přiběhl a svlékl z něj roucho, jež nechal ležet na podlaze. "Chci to modro-červené hedvábné. Hned ho přines."

Jeho příkaz byl splněn v horečnatém spěchu. Lord z Anasati jen zřídka trestal své otroky a sluhy, ale toho dne, kdy zdědil titul, dal všem jasně najevo, že neníní trpět sebemenší zaváhám při plnění příkazů.

První rádce Čumaka, který přišel, aby svému pánu sdělil poslední zprávy, zpozoroval ustrašený chvat sloužících. Ani mrknutím oka nedal najevo, že by si něčeho všiml; jako nejmoudřejší z dvořanů domu Anasati znal svého lorda nejlépe ze všech. Jeho pán neměl rád přehnané předvádění poslušnosti; spíše naopak. Jiro dospěl jako druhý syn a dával přednost tomu, když se věci řešily v klidu a bez zbytečného halasu. Ale protože zdědil plášť vládnoucího lorda, aniž byl na tento úřad připraven, byl citlivý na chování svých poddaných. Kdyby mu někdo nevěnoval úctu, jaká mu coby vládnoucímu lordu náležela, okamžitě by si toho všiml a vyvodil by patřičné důsledky.

Sluhovi, který si pozdě vzpomněl na jeho titul, nebo otroku, který se neuklonil dostatečně hluboko, nebyly jejich prohřešky nikdy zapomenuty. Stejně jako drahocenné oděvy a uhlazené způsoby, tak i tradiční tsuranské lpění na kastovním systému bylo součástí hodnocení, jímž se navzájem poměřovali vládnoucí lordové. Jiro, který se vyhýbal barbarskému způsobu prokazování svých schopností na bojišti, ze sebe učinil mistra vybraného chování.

Jako kdyby mu u nohou neleželo roucho z nejjemnějšího hedvábí, zchumlané jako kus hadru, pokynul hlavou, když se Čumaka narovnal ze své úklony. "Co tě sem přivádí v tuto hodinu, první rádce? Zapomněl jsi, že jsem se chtěl dnes odpoledne věnovat rozhovoru s učenci z Migranu, kteří mě přišli navštívit?"

Čumaka naklonil hlavu na stranu, jako když hladový dravý pták pozoruje kořist. "Navrhuji, můj lorde, aby učenci počkali, než se spolu trochu projdeme."

Lorda Jira to rozzlobilo, ačkoli na sobě nedal nic znát. Dovolil sluhům, aby mu zavázali šerpu, a pak se zeptal: "Co tak důležitého se mi chystáš říct, že to nesnese odkladu?" Jak věděli všichni přítomní, Jiro každé odpoledne přijímal své správce v obchodních záležitostech. Pokud by se jeho rozhovor s učenci protáhl, musel by tuto poradu přesunout na zítřejší ráno, což by mu zabralo i hodinu vyhrazenou na četbu.

První rádce ho obdařil svým nejodměřenějším úsměvem a obratně mu předhodil návnadu. "Týká se to paní Mary z Acoma a té osoby, o níž jsem se zmínil v souvislosti s přemoženým domem Tuscai."

Jiro zbystřil pozornost. "Ti dva jsou ve spojení?"

Čumakovo mlčení před sluhy bylo dost výmluvnou odpovědí. Zaujatý Jiro zatleskal na domácího posla. "Najdi hadonru a řekni mu, ať zajistí zábavu pro mé hosty. Ať jim řekne, že jsem zaneprázdněn a setkám se s nimi zítra ráno. Pokud by s tímto uspořádáním nebyli spokojeni, ať jim vysvětlí, že budu uvažovat o finanční podpoře v případě, že na mě jejich řečnické umění udělá dojem."

Posel se uklonil až k zemi a odběhl splnit příkaz. Čumaka spokojeně mlaskl, když ho jeho pán následoval k přepážce vedoucí do zahrady.

Jiro se posadil na kamennou lavičku ve stínu u jezírka s rybičkami. Ponořil štíhlé prsty do vody a upřel pozornost na Čumáku. "Je to dobrá, nebo Špatná zpráva?"

Jako obvykle byla odpověď prvního rádce neurčitá. "Nejsem si jist." Ještě než mohl jeho pán vyjádřit svou nespokojenost, zalovil Čumaka ve svém rouchu a z hlubin jeho kapsy vytáhl svazek listin. "Možná obojí, můj lorde. Při malém předběžném pátrání jsem odhalil někoho vysoce postaveného ve špionážní síti domu Acoma." Odmlčel se a v myšlenkách se ponořil do neurčitých úvah.

"S jakým výsledkem?" dožadoval se Jiro, který neměl náladu na to, aby mu Čumaka předváděl chytrost, na niž on nestačil.

Čumaka si odkašlal. "Přelstil nás."

Jiro vypadal podrážděně. "A tomuhle ty říkáš dobrá zpráva?"

Čumaka pokrčil rameny. "Víme, že to byl někdo důležitý;

celá akce v Ontosetu skončila vcelku úspěšně. Správce domu Habatuca se najednou stal tím, čím se zdálo, že je: správcem." Jako by ho to právě napadlo, dodal: "Obchody vedl hrozným způsobem, takže můžeme předpokládat, že zboží, které tomuto muži procházelo rukama, patřilo domu Acoma, nikoli Habatuca." Pohlédl na jednu z listin a složil ji. "Víme, že lord z Habatuca nepatří k přisluhovačům domu Acoma; je věrným členem klanu Omechan a tradicionalistou, jenž nám jednoho dne může být užitečný. Nemá ani tušení, že onen muž není jeho oddaným služebníkem, což naznačuje, že nemá ve svém domě zrovna pořádek."

Jiro si pěstěným prstem poklepal po tváři a řekl: "Odstranění toho správce je důležité?"

Čumaka odpověděl: "Ano, můj lorde. Ztráta tohoto agenta omezí činnost domu Acoma na východě. Troufám si tvrdit, že téměř všechny informace z této oblasti šly přes Ontoset."

Jiro se chladně usmál. "Dobrá, trochu jsme je popíchli. Ale oni teď vědí, že je naši agenti sledují."
Čumaka řekl: "To bylo nevyhnutelné, můj lorde. Překvapilo mě, že si nás nevšimli už dříve. Jejich síť je dobře zavedená a zkušená. To, že jsme je sami nepozorováni sledovali tak dlouho, je téměř zázrak."
Jiro viděl, jak prvnímu rádci jiskří v očích, a zeptal se: .Ještě něco?"
"Řekl jsem, že se to týká už dávno zemřelého lorda z Tuscai, a stalo se to dříve, než ses narodil. Ještě předtím, než Jingu z Minwanabi zničil dům Tuscai, odhalil jsem totožnost jednoho z klíčových agentů mrtvého lorda. Byl jím jistý obchodník s obilím z Jamaru. Když byla natami domu Tuscai pohřbena, usoudil jsem, že onen muž prostě působí dál jako nezávislý obchodník. Nebyl nijak zjevně vázán na dům Tuscai, takže neměl povinnost přijmout postavení vyvržence."
Jiro ztuhl rozhořčením nad touto předpokládanou nečestností. Služebník padlého pána je považován za prokletého bohy, pokud zůstane naživu; válečníci bez pána se stanou otroky nebo šedými válečníky - tedy stávali se, dokud paní Mara ohavným způsobem neporušila zvyklosti.
Čumaka, ponořený do svých vzpomínek, nebral neklid svého pána na vědomí. "Můj předpoklad nebyl správný, jak mám nyní důvod soudit. Ale v každém případě to až dosud nebylo důležité.
Mezi těmi, kdo cestovali do Ontosetu, byli i dva muži, o nichž jsem věděl, že pracovali u onoho obchodníka s obilím v Jamám. Ti mě přivedli na stopu. Protože nikdo kromě paní Mary nepřijímá do svých služeb šedé válečníky, můžeme vyvodit, že vrchní špeh a jeho agenti přísahali věrnost domu Acoma."
"Takže máme napojení na jejich síť," řekl Jiro. "Můžeme proniknout dovnitř?"
"Mělo by být snadné obalamutit obchodníka s obilím a nasadit k němu naše agenty." Čumaka se zamračil. "Ale vrchní špeh bude něco takového předpokládat. Je velice dobrý. Velice."
Jiro netrpělivým gestem přerušil jeho úvahy.
Čumaka se vrátil k jádru věci. "Přinejmenším jsme domu Acoma uštědřili citelnou ránu tím, že jsme je přinutili zastavit činnost hlavní větve jejich sítě na východě. A co více, víme, že agent v Jamám opět pracuje; ten muž musí dříve nebo později podat hlášení svému pánu, a tehdy znovu vyrazíme na lov. Tentokrát přípravu nesvěřím hlupákům, aby to zase zpackali jako v Ontosetu. Když budeme trpěliví, zjistíme spojení na samotného vrchního špeha domu Acoma."
Jiro ani zdaleka nesdílel jeho nadšení. "Všechno naše úsilí taky může přijít nazmar, když náš nepřítel ví, že jeho agent byl prozrazen."
"Pravda, můj pane." Čumaka mlaskl. "Ale z dlouhodobého hlediska máme výhodu. Víme, že bývalý vrchní špeh domu Tuscai nyní pracuje pro paní Maru. Už se mi do té sítě téměř podařilo proniknout, ještě než byl dům Tuscai zničen. Mohu obnovit pozorování agentů, které jsem tehdy podezříval, že patří k Tuscai. Pokud jsou stále na těch samých místech, znamená to, že nyní pracují pro dům Acoma. Nastražím více pastí a všechno budu osobně řídit. Proti tomuto vrchnímu špehovi budeme potřebovat naše nejlepší lidi. Ano." Čumaka zářil sebeuspokojením. "Už jsme se dostali k prvnímu agentovi, a téměř jsme polapili někoho vysoko postaveného."
Čumaka si zamával papíry před obličejem, aby si ochladil rozpálené tváře. "Teď sledujeme dům a jsem si jist, že ti, kdo jej sledují, jsou sami sledováni, a tak mám další lidi, kteří sledují, kdo sleduje nás..." Zavrtěl hlavou. "Můj protivník je nesmíme prohnaný. On -"
"Tvůj protivník?" skočil mu do řeči Jiro.
Čumaka sebou téměř trhl. Ihned uctivě sklonil hlavu. "Služebník nepřítele mého lorda. Můj protějšek, pokud si přeješ. Dovol starému muži trošku marnivosti, můj lorde. Tento služebník domu Acoma je velice chytrý a podezřívavý člověk." Opět se podíval do svých dokumentů. "Zjistíme tu druhou spojku v Jamám. Pak můžeme sledovat další -"
"Ušetři mě těch nudných podrobností," přerušil ho Jiro, "Myslel jsem, že jsem ti nařídil vypátral kdo se pokusil znectít dům Anasati tím falešným důkazem, který se našel u vraha mého synovce."
"Ale," řekl Čumaka pohotově, "tyto dvě věci spolu souvisejí. Copak jsem ti to už neřekl?"
Jiro, jemuž na tvrdé lavičce chybělo pohodlí polštářů, ne něž byl zvyklý, si poposedl. "Pokud jsi to udělal, porozuměl by tvé narážce jen někdo se stejně křivolakým myšlením, jako máš ty."
To si Čumaka vyložil jako lichotku. "Jsi příliš laskav, pane." Zlehka uhladil papír, jako by to byla nějaká vzácnost. "Konečně jsem získal důkaz. Těch jedenáct agentů, kteří působili v provincii Szetac a kteří byli všichni záhadně povražděni během jednoho měsíce, bylo napojeno na pět dalších, kteří také zahynuli v domácnosti Tasaia z Minwanabi."
Jirův kamenný výraz jen maskoval vzrůstající zlost. Ale dříve, než mohl promluvit, Čumaka pokračoval: "Kdysi to byli agenti domu Tuscai, všichni do jednoho. Teď to vypadá, že jejich zabití bylo jakýmsi bezpečnostním opatřením, aby se zabránilo narušení sítě domu Acoma. Měli jsme tehdy v Tasaiově domácnosti svého člověka. Ačkoliv byl propuštěn, když Mara zabrala majetek domu Minwanabi, je nám stále věrný. Mám tady jeho svědectví. Vraždy v Tasaiově usedlosti má na svědomí spolek Hamoi."
Jira to zaujalo. "Myslíš, že Marin člověk oklamal spolek, aby provedl tu nečistou práci za něj?"
Čumaka blahosklonně přikývl. "Ano. Myslím, že její příliš chytrý vrchní špeh udělal chybu a zfalšoval Tasaiovu pečeť. Víme, že Obajan navštívil lorda z Minwanabi. Podle zprávy byli oba rozzuření - kdyby jeden na druhého, zemřel by Tasaio mnohem dříve, než ho Mara porazila. Pokud dům Acoma skutečně stál za vraždami svých vlastních nepohodlných agentů a zneužil spolek jako nástroj, aby se zbavil zodpovědnosti, pak se vůči spolku dopustil smrtelné urážky. A jestli to tak doopravdy bylo, Bratrstvo rudého květu se bude chtít pomstít na vlastní pěst."
Jiro vstřebával tyto informace s přivřenýma očima. "Ale proč zatahoval spolek do něčeho, co vypadá jako běžná čistka? Pokud je ten Marin člověk skutečně tak dobrý, jak tvrdíš, těžko by udělal takovou hloupost."
"Musel ho tlačit čas," připustil Čumaka. "Do Tasaiovy blízkosti bylo nesmírně těžké proniknout. My jsme do domácnosti Minwanabi umístili našeho člověka dříve, než se ten muž stal lordem. Tehdy byl ještě důstojníkem ve

Vojevůdcově vojsku při tažení do Midkemie." Jiro opět jevil známky netrpělivosti a Čumaka si povzdechl. Jak si přál, aby měl jeho pán nadání myslet a jednat s větší předvídavostí, ale Jiro byl už jako chlapec nervózní a neposedný. První rádce shrnul: "Mara neměla v domě Minwanabi žádné agenty, jimž by mohla věřit. Vraždy tedy musel provést někdo zvenčí a Tasaiovy styky se spolkem nabízely nejschůdnější řešení."

"Tohle všechno jsou jen tvé dohady," řekl Jiro.

Čumaka pokrčil rameny. "Přesně tohle bych v té situaci udělal já. Vrchní špeh domu Acoma vyniká v zavádění novot. Můžeme se napojit na jeho síť v Ontosetu a sledovat její činnost deset let, ale nikdy se nám nemusí podařit zachytit spojení s agenty na severu nebo dalšími v Jamaru. To, že jsme došli tak daleko, je spíše dílem šťastné náhody než mého nadání, pane."

Téma, které tak okouzlovalo prvního rádce, však na Jira nedělalo žádný dojem. Spíše ho zajímala čest domu Anasati. "Takže máš důkaz, že spolek jednal ze své vlastní vůle," řekl úsečně. "Pak tedy tím, že podvrhl doklad o naší účasti na vraždě Ayakiho z Acoma, poskvrnil Hamoi čest mých předků. Za tu urážku musí zaplatit! A to hned."

Čumaka zamrkal, vytržený ze svých úvah. Kousl se do rtu. "Ale to ne, můj ctěný pane. Odpusť mi mou opovážlivost, ale navrhuji udělat přesný opak."

"Proč máme nechat psy ze spolku Hamoi beztrestně urážet dům Anasati?" Jiro se napřímil na lavičce a oči mu planuly. "K tomu mi musíš předložit skutečně dobrý důvod."

"Nu," protáhl Čumaka, "zabití paní Mary, samozřejmě. Pane, je to tak jasné. Jakého nebezpečnějšího nepřítele může dům Acoma mít než spolek nájemných vrahů? Budou ji svými útoky až do úmoru připravovat o klid a nakonec uspějí. Musí zemřít; čest jejich bratrstva to vyžaduje. Spolek Hamoi udělá naši práci za nás a my zatím budeme mít čas na posilování tradicionalistického křídla." Čumaka výstražně zvedl prst. "Teď, když mágové zakázali válku, bude Mara hledat jiné způsoby, jak tě zničit. Má velké množství prostředků i spojenců. Jako Ochránce Impéria je slavná a mocná. Nelze ji podceňovat. A k tomu všemu je, jak jsem slyšel, neobyčejně schopná vládnoucí paní."

Jiro káravě řekl: "Zpíváš na ni ódy v mé přítomnosti?" Jeho hlas zůstal mimy, ale Čumaka se nedal oklamat: jeho pán se cítil uražen.

Odpověděl šeptem, aby ho nezaslechl žádný zahradník nebo hlídkující válečník. "Nikdy jsem neměl nějak obzvlášť rád tvého bratra Bunta. Takže jeho smrt se mne osobně dotkla jen málo." Zatímco Jirova tvář temněla vztekem, Čumakova slova bodala jako ostře nabroušený nůž. "A ty jsi ho taky nikdy neměl rád, můj lorde Jiro." Když jeho uhlazený pán se ztuhlou tváří přijal tuto pravdu, Čumaka pokračoval:

"Přehlédl jsi očividnou věc: to, že si Mara vybrala Bunta místo tebe, ti zachránilo život... můj pane." Bez zbytečného lichocení zakončil: "Takže, pokud si chceš pěstovat svou nenávist k Ochránci Impéria, budu se ze všech sil snažit přispět k jeho zničení. Ale budu postupovat chladnokrevně, protože nechat si hněvem zastřít úsudek je nejen pošetilé - v případě, že je naším protivníkem paní Mara, by to byla sebevražda. Požádej vyvolávače duchů v Turakamuově chrámu, ať se zeptá Jingua, Desia a Tasaia z Minwanabi. Jejich duchové ti to potvrdí."

Jiro hleděl do jezírka na oranžové rybičky čeřící vodu. Po chvíli ticha vzdychl. "Máš pravdu. Bunta jsem nikdy nelitoval; když jsme byli děti, vždycky mě bil." Jeho ruka se sevřela v pěst, jíž uhodil do vody, čímž vyplašil rybičky. "Můj hněv je možná neopodstatněný, a přesto mě spaluje!" Vzhlédl k Čumakovi a přimhouřil oči. "Ale já jsem lord z Anasati. Nemusím před nikým obhajovat, jestli to, co dělám, má smysl. Na mém domě bylo spácháno zlo a to musí být odčiněno!"

Čumaka se uctivě uklonil. "Postarám se, aby paní Mara zemřela, ne proto, že bych ji nenáviděl, ale proto, že je to tvá vůle. A já jsem vždy tvým oddaným služebníkem. Teď, když už víme, kdo je Mařiným vrchním špehem -"

"Ty víš, kdo je ten muž?" vykřikl Jiro užasle. "Nikdy jsi neřekl, že znáš totožnost vrchního špeha domu Tuscai!"

Čumaka učinil odmítavé gesto. "Nikoli podle jména nebo podle tváře, ať je proklet za to, jaký je to démon v lidské podobě. Nikdy jsem se s ním vědomě nesetkal, ale poznám jeho styl práce stejně jako rukopis písaře."

"Což má dost daleko do přesvědčivého důkazu," pospíšil si zdůraznit Jiro.

"Konečný důkaz bude těžké získat, pokud jsem správně rozpoznal ruku onoho muže. Jestliže bývalý vrchní špeh domu Tuscai skutečně vstoupil do služeb domu Acoma, pak by se na nás bohové mohli usmát. Je sice mistrem lsti, ale já už znám jeho styl. Moje dřívější zkušenost se sledováním činnosti špionážní sítě domu Tuscai v Jamaru nám umožní proniknout do jeho současné sítě. A po několika letech se nám možná podaří získat přístup až k němu samotnému a pak budeme moci ovlivňovat jeho rozhodnutí k našemu prospěchu. Naším záměrem bude co nejvíce narušit obchod a spojenecké svazky domu Acoma. Mezitím bude spolek Hamoi ukládat o Marin život."

"Možná že bychom mohli bratrstvo trochu povzbudit, aby své úsilí ještě zvýšilo," řekl lord Jiro s nadějí.

Čumaka se prudce nadechl, když uslyšel tento návrh. Než začal mluvit, uklonil se, což dělal pouze v případech, kdy byl polekán. "Můj pane, o to se nesmíme vůbec pokoušet.

Spolek je příliš nebezpečný, než abychom se mohli plést do jeho záležitostí. Nejlépe uděláme, když se od něj budeme držet tak daleko, jak jen to bude možné."

Jiro přijal jeho námitku s lítostí, zatímco první rádce chlácholí ve pokračoval: "Bratrstvo Hamoi není z těch, kdo by jednali ukvapeně; to ne. Pracuje podle svých vlastních pravidel a vždycky promyšleně a chladnokrevně. Hamoi navázal styk s Midkemií, čemuž jsem nerozuměl, když jsem se o tom dozvěděl; ale teď soudím, že to má něco společného s dlouhodobým plánem na zničení domu Acoma. Paní je dobře známa svou slabostí pro barbarské myšlenky."

"To je pravda," potvrdil Jiro. Jeho rozrušení ustoupilo zamyšlení; pozoroval hemženi rybiček. Žádný rádce kteréhokoli domu nedokázal lépe než Čumaka poskládat k sobě útržky zdánlivě nesouvisejících informaci. A každý v Impériu slyšel o milostném románku Mary a jejího midkemianského otroka. A této její zranitelnosti stálo za to využít.

Čumaka viděl, že se jeho pán uklidnil, a usoudil, že přišel jeho okamžik. Řekl: "Dům Anasati může snést drobnou urážku v souvislosti s podvrženým důkazem. Jen děti a hlupáci uvěří takovému nesmyslu. Ale moudří vládnoucí lordové vědí, že spolek si dává obzvláštní pozor na své utajení. Mocní Národů by na základě takového průhledného triku nikdy nespojovali tvé jméno s nájemným vrahem. Jméno Anasati je staré. Jeho čest je nenapadnutelná. Takových drobných osočení si nesmíš všímat, můj pane. Nejsou hodna pozornosti velkého lorda. A pokud by si některý z vládců myslel něco jiného, rázně jeho názor opravíš." Čumaka zakončil citátem z Jirovy oblíbené hry. "'Malé činy spojují malé domy a malé lidi.'"

Lord z Anasati přikývl. "Máš pravdu. Občas se nechám zaslepit svým hněvem."

Čumaka se uklonil. "Můj pane, prosím, abys mi dovolil odejít. Už jsem začal připravovat léčky, které nastražíme na vrchního špeha paní Mary. Protože ačkoliv se zdá, že jedna naše ruka v Ontosetu chňapla naprázdno, jen tím odvedla pozornost od té druhé, která v Jamaru tiše chystá nůž, aby ho přiložila na hrdlo paní z Acoma."

Jiro se usmál. "Výborně, Čumako." Tlesknutím mu dovolil odejít. Zatímco se první rádce znovu uklonil a spěchal pryč, lord zůstat sedět u jezírka. Přemýšlel o Čumakově radě a cítil stále hlubší uspokojení. Když Shromáždění mágů zakázalo válku mezi jeho a Mařiným domem, v duchu se z toho radoval. Mara tím byla zbavena jasné převahy, tvořené velikostí jejího vojska, a poměr sil se vyrovnal.

"Chytrost," zamumlal lord z Anasati. Zašplouchal rukou ve vodě a rybičky se zmateně rozprchly na všechny strany. "Lest, nikoli meč, bude příčinou pádu Dobrého Ochránce. Až bude umírat, pochopí, že udělala chybu, když si vybrala mého bratra namísto mne. Já jsem lepší, a když se po své smrti setkám v síních Rudého boha s Buntokapim, dozví se, že jsem ho pomstil a zároveň rozdrtil jeho vzácný dům Acoma na prach'"

Arakasi se nevracel. Jeho zpoždění znervóznilo všechny rádce domu Acoma do té míry, že se velitel vojsk Lujan obával večerní porady. Spěchal do svých pokojů pro přilbu s chocholem, kterou odkládal, když nebyl ve službě. Jeho krok byl rázný a vyrovnaný, jaký může mít jen zkušený šermíř; přesto byl ponořen do myšlenek. Hlídkám, které mu salutovaly, nepřítomně kývl na pozdrav.

V chodbách usedlosti Acoma se nyní pohybovalo stejně tolik vojáků jako sluhů; soukromí zde po Ayakiho smrti téměř přestalo existovat, obzvláště v noci, kdy další válečníci spali v písárně a v křídlech s pokoji pro hosty. Justinův pokoj se proměnil ve vojenský tábor; Lujan si všiml, že chlapec si ani nemůže hrát s vojáčky, protože po podlaze stále dusají válečné sandály.

Ale byl to kromě Mary jediný nositel krve rodu Acoma a zajištění jeho bezpečnosti bylo prvořadým úkolem. Avšak bez Arakasiho spolehlivých zpráv vykonávaly hlídky své obchůzky v nejistotě. Plašily je stíny, vytahovaly meče z pochev, když zaslechly kroky otroků, kteří spěchali z tajných milostných schůzek v temných zákoutích. Lujan vzdychl a ztuhl, vyburcován zvukem meče taseného z pochvy.

"Ty tam!" vykřikla stráž. "Stůj!"

Lujan se v běhu prosmekl kolem rohu chodby. Před sebou spatřil válečníka s mečem v nice, přikrčeného v bojovém postoji. Hleděl do kouta zahaleného ve stínu, kde na první pohled nebylo nic v nepořádku. Zezadu přicházející rychlé klapání berly Lujana upozornilo, že Keyoke, Mařin válečný rádce, také zaslechl hluk. Byl příliš dlouho polním velitelem, než aby nebral na vědomí výzvu válečníka, a tak se také vydal zjistit, kdo pronikl až do vnitřních chodeb usedlosti.

Jen ať to není další vrah, modlil se v běhu Lujan. Napínal zrak, aby viděl skrz tmu, a všiml si. že lampa, která měla celou noc hořet, je zhasnutá. To není dobré znamení, pomyslel si ponuře; špatné zprávy, které by se projednávaly na poradě, odložené tímto náhlým narušením, mu nyní připadaly jako příjemnější volba. Překážky v obchodě a znepokojivé změny spojenectví na Ičindarově dvoře by bez Arakasiho znalostí mohly být tvrdým oříškem k rozlousknutí. Ale útok dalšího hrdlořeza ze spolku tak hluboko v srdci usedlosti by byl strašlivou událostí. Přestože už uplynuly měsíce. Justina stále pronásledovaly noční múry, v nichž viděl padat obrovského Černého koně...

Lujan se zastavil u válečníka s mečem, cvočky na jeho sandálech zaskřípaly na kamenné podlaze. "Kdo je tam?" zavolal.

Starý Keyoke se postavil po válečníkově druhém boku a drsným hlasem požadoval totéž.

Válečník ani nemrkl, ale hrotem meče ukázal k mezeře mezi dvěma sloupy podpírajícími spoj v hřebenové vaznici střechy. Při opravě v minulosti zde byly vyměněny shnilé dřevěné části. Usedlost, kterou Mara a Hokanu obývali, pocházela z velmi dávné doby a toto bylo jedno z původních křídel. Dlaždice, do nichž Lujanovy sandály vyryly bílé rýhy, byly staré stovky let a chlazené nespočetnými generacemi předchozích obyvatel. Je zde příliš mnoho rohů, za nimiž se mohli skrývat vetřelci, pomyslel si Lujan, když se podíval, kam ukazoval válečník. Ve stínech zahlédl postavu muže, který rukama vztaženýma před sebe naznačoval, že se vzdává. Ale jeho tvář byla podezřele tmavá, jako by šiji začernil sazemi.

Lujan vytasil meč. Keyoke s nevyzpytatelným výrazem zvedl svou berlu, stiskl skrytou pojistku a vytáhl z hole tenkou čepel. Přestože přišel o nohu, neměl potíže s udržením rovnováhy.

Vetřelce, který nyní stál před třemi zbraněmi, Lujan vyzval: "Pojď blíž a zvedni ruce nad hlavu, pokud nechceš zemřít rozsekaný na kusy."

"Raději bych se vrátil domů vcelku," odpověděl chraplavý hlas.

"Arakasi," řekl Keyoke a zdvihl svou zbraň na pozdrav. Na jeho ostře řezané tváři se objevil vzácný úsměv.

"U všech bohů!" zaklel Lujan. Prázdnou rukou se dotkl válečníkova ramene a ten sklonil svůj meč. Velitel vojsk domu Acoma se zachvěl při pomyšlení, jak málo stačilo, aby Marin vrchní špeh zahynul rukama její stráže. Pak se rozesmál úlevou. "Konečně! Kolik let jsme se Keyoke i já pokoušeli postavit neprostupné hlídky? Že by ses přece jen jednou, můj dobrý muži, přes ně nedokázal dostat?"

"Měl jsem těžkou cestu domů," přiznal Arakasi. "A nejen to, v této usedlosti je více vojáků než služebnictva. Člověk

nemůže udělat tři kroky, aniž by nenarazil na někoho v brnění."

Keyoke zasunul svou zbraň do berly a opřel se o ni. Pak si prohrábl bílé vlasy, jak si to v dobách, kdy jako válečník stále nosil přilbu, nemohl dovolit.

"Porada paní Mary má co nevidět začít. Potřebujeme nejnovější zprávy."

Arakasi neodpověděl, ale vystoupil zpoza sloupů, za nimiž se ukrýval. Byl oblečen jako pouliční žebrák. Neostříhané vlasy měl slepené špínou a kůži natřenou něčím, co vypadalo jako saze. Pronikavě páchl spáleným dřevem.

"Vypadáš, jako by tě protáhli komínem," poznamenal Lujan a pokynul vojákovi, aby pokračoval v přerušené obchůzce. "Nebo jako bys v poslední době většinu času strávil na stromech."

"Nejsi daleko od pravdy," zamumlal Arakasi a vrhl na něj postranní podrážděný pohled. Keyoke nesnášel, když musel na kohokoli čekat; celá léta, kdy velel jednotkám vojáků, byl nucen svou netrpělivost potlačovat, ale nyní už klepal svou berlou daleko před nimi na cestě k poradní síni. Arakasi vypadal, že se mu odchodem starého muže ulevilo. Sehnul se, odhrnul si lem Špinavé tuniky a poškrábal se na hnisající ráně.

Lujan si pohladil bradu. Jemně nadhodil: "Můžeš nejdřív zajít do mých pokojů. Můj osobní sluha má zkušenosti s rychlou přípravou lázně."

Následovalo ticho.

Nakonec Arakasi vzdychl.

"Třísky," přiznal.

Přestože toto jediné slovo bylo všechno, co byl ochoten říct na vysvětlenou, Lujan si domyslel zbytek. "Zanítily se. To znamená, že nejsou čerstvé. Měl jsi tak naspěch, že jsi je neměl čas vytáhnout."

Rozhostilo se další ticho, potvrzující Lujanův dohad. On a Arakasi se znali ještě v dobách před pádem domu Tuscai a poté spolu strávili několik let jako šedí válečníci. "Tak pojď," naléhal velitel vojsk. "Pokud se v tomhle stavu objevíš před naší paní, budou potom sluhové muset spálit polštáře, na které si sedneš. Smrdíš jako Chardengo, který ztratil svůj vůz."

Arakasiho nepotěšilo srovnání s příslušníkem kočovného národa putujícího na vozech od města k městu a živícího se kejklířstvím a různými pochybnými způsoby. Ohrnul ret. "Mohl bys mi sehnat kovovou jehlu?" zeptal se opatrně.

Lujan se zasmál. "Představ si, že mohl. Je tady jedna švadlenka, které se líbím. Ale budeš mi pak dlužen. Pokud ji požádám, aby mi půjčila takovou vzácnost, může si klást
podmínky."

Na Arakasiho, který věděl. Že jen málo dívek z domácnosti by s radostí nedalo v sázku své příští postavení na Kole života výměnou za příslib Lujanových polibků, to neudělalo žádný dojem. "Některá z mých dýk mi může posloužit stejně dobře."

Jeho zjevná lhostejnost Lujana znervóznila. "Zprávy, které přinášíš, nejsou dobré."

Teď se Arakasi obrátil k veliteli vojsk celým obličejem. Světlo lampy na chodbě se zachytilo na propadlých tvářích a prohloubilo stíny pod jeho očima. "Myslím, že přijmu tvou nabídku na koupel," řekl bezvýrazně.

Lujan raději přestal žertovat, protože si všiml, že jeho přítel vrchní špeh vypadá, jako by týden nejedl ani nespal. A tentokrát bylo v jeho postřehu více pravdy než nadsázky. "Přinesu ti tu jehlu," řekl a pospíšil si s pokusem uhladit Arakasiho načepýřenou hrdost. "Ačkoliv ji opravdu nepotřebuješ, když máš své nože. Pochybuji, že si můj voják vůbec uvědomil, když na tebe mířil svým mečem, že jsi ho mohl zabít dříve, než by se stačil pohnout k úderu."

"Jsem dobrý," připustil Arakasi. "Ale dnes, obávám se, ne tak dobrý." Vykročil kupředu. Teprve teď bylo zjevné, že má co dělat, aby se udržel na nohou. Všiml si, jak Lujan starostlivě vzdychl, a otočil se k němu. "Dáš mi Čestné slovo, že mě nenecháš usnout ve vaně."

"Usnout, nebo utopit se?" usmál se Lujan a rychle vztáhl ruku, aby vrchního špeha podepřel. "Člověče, co se ti vlastně stalo?"

Ale ať naléhal, jak chtěl, nedostalo se mu žádného vysvětlení, dokud nebyla koupel u konce, přilba přinesena a porada připravena k zahájení.

Keyoke už seděl ve žlutém světle vrhaném kruhem lamp, svraskalé ruce spočívající na berle, kterou si položil přes kolena. Zpráva o Arakasiho návratu domů byla předána do kuchyně a sluhové přinášeli podnosy plné jídla. Hokanu usedl po Marině pravici na místě, obvykle vyhrazeném prvnímu rádci, zatímco Sarik s Incomem seděli naproti zabráni do tichého hovoru. Jican se choulil s pažemi ovinutými kolem kolen za hromadou tabulek. Truhlice naplněné svitky se tyčily u obou jeho loktů jako hradby a on sám měl ve tváři výraz obléhaného člověka.

Arakasi přelétl očima shromážděnou skupinku a suše poznamenal: "Obchody během mé nepřítomnosti nešly zrovna dobře, jak vidím."

Jican se okamžitě naježil, což účinně zamezilo jakýmkoli připomínkám ke zbědovanému stavu vrchního špeha. "Náš obchod není ohrožen," bránil se malý hadonra. "Ale bylo několik případů, kdy se nám nevedlo tak, jak jsme čekali. Mara ztratila hodně spojenců mezi obchodníky, kteří obchodují i s domem Anasati." S viditelnou úlevou zakončil: "Obchod s hedvábím neutrpěl."

"Zatím," doplnil Incomo. "Tradicionalisté získávají stále větši vliv. Ičindarova Císařská bílá stráž už více než jednou musela prolít krev, aby zastavila nepokoje v Kentosani."

"Potravinový trh u přístaviště," potvrdil Arakasi stručně. "Slyšel jsem. Náš císař by pro uklidnění situace udělal více, kdyby konečně namísto další dcery zplodil dědice."

Pohledy se stočily k paní z Acoma a všichni čekali, co od nich bude žádat.

Nehybně sedící Mara vypadala ještě štíhlejší než v době Ayakiho pohřbu. Na její tváři nebyla ani stopa líčidla. Její pohled byl jasný a soustředěný a ruce jí klidně spočívaly v klíně, když promluvila: "Arakasi mi sdělil, že jsme ohroženi novým nepřítelem." Pouze její hlas prozrazoval napětí skryté za tsuranskou maskou sebeovládání; nikdy před ztrátou

Ayakiho nemluvila tak záštiplně. "Přeji si, abyste mu bez otázek poskytli veškerou pomoc, o kterou vás požádá."
Lujan blýskl po Arakasim kyselým pohledem. "Takže už jsi její polštář ušpinil Jak vidím," zamumlal uraženě. Keyoke vypadal poněkud rozladěně. Opožděně zjistil, že hlídka, která vrchního špeha přistihla na chodbě, tak učinila až poté, co Arakasi nepozorovaně pronikl až k paní a promluvil si s ní. Zbylí dva rádcové jen přikývli, že jsou s přáním své paní srozuměni. Pouze Jican se osíval, neboť tušil, že Marino rozhodnutí napáchá další spoušť v pokladnici domu Acoma. Arakasiho služby vyžadovaly vysoké náklady, a to hadonrovi působilo neustálé starosti.
Do velké síně domu Acoma, vtesané do úbočí kopce, pod nímž se rozkládala usedlost, pronikl vysoko u stropu umístěnými okny vánek. Navzdory záři lamp tonula větší část rozlehlé místnosti v přítmí. Koule cho-ja na svých stojanech zůstaly zhasnuty a nízký stupínek používaný k neformálním poradám byl jediným ostrůvkem světla. Sluhové stáli v takové vzdálenosti, aby slyšeli zavolání, kdyby jich bylo potřeba, ale aby nemohli zaslechnout běžný hovor. Mara pokračovala: "To, o čem tady teď mluvíme, musí zůstat Jen mezi námi." Obrátila se na Arakasiho. "Kolik času ti zabere tahle nová hrozba?"
Arakasi pokrčil rameny s dlaněmi obrácenými vzhůru, a ukázal tak zažloutlou podlitinu na zápěstí. "Mohu jenom hádat, paní. Tušení mi říká, že organizace, s níž jsem se střetl, má sídlo na východ od nás, pravděpodobně v Ontosetu. Mezi oním místem a Jamarem a Městem plání máme jen slabé spojení, protože krytí zajišťoval správce. Nepřítel, který odhalí něco z naší činnosti na západě, nezpozoruje žádnou souvislost s tím, co se stalo na východě. Ale stále ještě nevím, kde to narušení vzniklo. Mohli na naši stopu narazit někde úplně jinde."
Mara se kousla do rtu. "Vysvětli to."
"Provedl jsem zběžné šetření, než jsem se vrátil do Sulan-Qu." S ještě chladnokrevnějším klidem, než jaký by projevil Keyoke před bitvou, vrchní špeh upřesnil: "Jak to alespoň na první pohled vypadá, jsou naše obchodní zájmy na západě a na severu nenarušeno. Jejich rozšíření, které jsem byl bohužel nucen zastavit, směřovalo na východ a na jih. Náš neznámý protivník mohl náhodou narazit na nějakou naši operaci; nebo taky ne. To teď nedokážu říct. Odhalil nějakou část našeho zpravodajského systému a domyslel si tolik, že mohl zřídit vlastní síť, aby nás sledovala. Tento nepřítel rozmístil pozorovatele, kteří pravděpodobně čekali, až chytí do pasti někoho, kdo by je mohl dovést k výše postavené osobě. Z toho vyvozuji, že náš nepřítel má svůj vlastní systém na to, jak takové příležitosti co nejlépe využít."
Hokanu ovinul paži kolem Marina pasu, přestože její chování nenaznačovalo, že potřebuje útěchu. "Jak si tím můžeš být tak jist?"
Arakasi suše řekl: "Protože přesně takhle bych to udělal já." Uhladil si roucho, aby zakryl šrámy, které mu na nohou zůstaly po třískách. "Téměř mě dostali, a to je pozoruhodný výkon." V jeho vyrovnaném hlase nezazněla ani stopa po domýšlivosti, když zvedl prst. "Mám starosti, protože jsme ohroženi." Zvedl druhý prst a pokračoval: "Uklidňuje mě, že se mi podařilo je setřást. Kdyby ti, kdo mě pronásledovali, jen tušili, kdo jim uvízl v síti, nezastavili by se před ničím, jen aby mě dostali. Takže museli předpokládat, že jsem jen kurýr nebo dozorce. Moje totožnost vrchního špeha domu Acoma zůstala s největší pravděpodobností utajena."
Mara se napřímila při náhlém rozhodnutí. "Pak se zdá, že bude nejmoudřejší, když zůstaneš stranou tohoto problému."
Arakasi sebou téměř trhl překvapením. "Má paní?"
Mara si jeho reakci mylně vyložila tak, že se Arakasi cítí dotčen její nedůvěrou v jeho schopnosti, a pokusila se zmírnit svůj výrok. "Jsi příliš důležitý pro řešení dalšího problému, který nesnese odkladu." Pokynem ruky propustila Jicana. "Myslím, že obchodní záležitosti mohou počkat." Malý muž se uklonil a luskl prsty na své tajemníky, aby mu pomohli s tabulkami a svitky. Mara zatím přikázala všem sluhům, aby odešli z velké síně. Když se mohutné dvoukřídlé dveře zavřely a Mara osaměla spolu s nejužším kroužkem svých rádců, řekla vrchnímu špehovi: "Mám pro tebe jinou práci."
Arakasi otevřeně vyjádřil svůj názor. "Paní, hrozí nám velké nebezpečí. Obávám se, že ten, kdo velí špionážní síti našeho nepřítele, je nejnebezpečnějším člověkem, s jakým jsme dosud měli co do činění."
Mara neprozradila nic ze svých myšlenek, jen mu pokynula, aby pokračoval.
"Až do této události jsem se marnivě považoval za největšího mistra svého oboru." Poprvé od začátku porady se odmlčel, aby našel vhodná slova. "Důvodem tohoto narušení naší bezpečnosti v žádném případě není lehkomyslnost. Moji muži v Ontosetu pracovali v největším možném utajení, A proto se bojím, že nepřítel, jemuž čelíme, je lepší než já."
"Ale já už jsem v této věci rozhodnutá," prohlásila Mara. "Předáš tu záležitost někomu, komu důvěřuješ. Tímto způsobem, pokud se ukáže, že náš neznámý nepřítel je tak dobrý, jak říkáš, ztratíme muže, který pro mě není tak důležitý jako ty."
Arakasi se uklonil, ztuhlý úzkostí. "Paní -" Mara ostře zopakovala: "Mám pro tebe jiný úkol." Arakasi okamžitě zmlkl. Tsuranský obyčej zakazoval služebníkovi zpochybňovat mínění svého pána; a co více, Mara byla rozhodnuta. Od smrti jejího prvorozeného syna v ní přetrvávala Jakási zatvrzelost a nebylo radno snažit se ji k něčemu přemlouvat; alespoň tolik Arakasi rozpoznal. Vycítil to i Hokanu, protože dokonce ani on nevznesl námitky proti postupu, jaký zvolila. Nepříjemná pravda zůstala nevyřčena: že v Arakasiho rozsáhlé síti neexistoval nikdo, kdo by byl tak obezřetný a zkušený, aby dokázal čelit hrozbě takové velikosti. Vrchního špeha by ani nenapadlo, že by neposlechl svou paní, třebaže měl smrtelný strach o její bezpečnost. Všechno, co mohl dělat, bylo kličkovat tak, aby její příkaz sice formálně splnil, ale zároveň se ho snažil co nejvíce obcházet. V prvé řadě si musí zajistit, aby mu muž, určený k vypátrám této nové organizace, pravidelně podával hlášení. Třebaže ho rozrušilo, jak lehce paní Mara pominula toto přímé ohrožení, ctil ji natolik, aby alespoň vyslechl její důvody, než si udělá úsudek. "Jaký je ten druhý úkol, má paní?"
Jeho pozorné chování zmírnilo Marinu příkrost. "Chci, abys zjistil všechno, co se dá, o Shromáždění mágů."
Poprvé od okamžiku, kdy vstoupil do Mařiných služeb, vypadal Arakasi vyvedený z míry její smělostí. Vytřeštil oči a

hlas mu klesl do šepotu. "Ctihodní?"
Mara kývla na Sarika, který si vzal na starost bližší vysvětlení.
Promluvil z protější strany kruhu. "Několik událostí z posledních let vzbuzuje pochybnosti o záměrech mágů. Tradičně považujeme za jisté, že jednají pro dobro našeho Impéria. Ale nevrhlo by to na věci jiné světlo, kdyby tomu tak nebylo?" Sarikův suchý humor ustoupil palčivé naléhavosti, když dodal: "A co hůře, co když Shromáždění využívá celou svou moudrost jen ke svému vlastnímu prospěchu? Jejich údajným cílem je klid a pevné postavení Národů; proč se ale tedy bojí, že dům Acoma z důvodu prosté pomsty rozdrtí dům Anasati?" První rádce se naklonil dopředu s lokty opřenými o kolena zkřížených nohou. "Tihle mágové rozhodně nejsou hlupáci. Nemohu uvěřit, že by si neuvědomovali, že když připustí, aby lord, který spáchá podlou vraždu, zůstal nepotrestán, uvrhnou tím Impérium do hlubokého zmatku. Nepomstěná smrt je výraz příčící se pojmu cti. Bez politické hry Nejvyšší rady, kdy bylo hybnou silou neustálé přelévání vlivu mezi frakcemi, jsou teď slabší domy vydány napospas silnějším a jejich přežití závisí jen na dobré vůli ostatních."
Mara upřesnila: "Během posledního roku zanikl více než tucet domů, protože mi nebylo dovoleno vytáhnout do pole proti těm, kdo chtějí opět zavést úřad Vojevůdce. V politické aréně jsem zůstala úplně bez moci. Můj klan nemůže pozdvihnout meč proti tradicionalistům, protože postavili Jira do svého čela. Nemohu mu vyhlásit válku, a tedy ani dodržet svůj závazek bránit spojence, závislé na domu Acoma." Na okamžik zavřela oči a vypadala, že sbírá síly.
Arakasiho obdiv k jeho paní ještě vzrostl, když poznal, že se už vzchopila ze svého zármutku natolik, aby opět začala rozumně uvažovat. V hloubi duše věděla, že důkaz proti Jirovi byl příliš očividný, než aby se dal brát vážně. Ale musela nést následky ztráty sebeovládání na pohřbu svého syna: zahanbila jméno rodiny a otázka Jirovy viny ztratila; význam. Připustit, že je nevinný, by znamenalo veřejně přiznat svou chybu. To nemohla udělat, aniž by přitom nevyvstala ještě závažnější otázka. Skutečně uvěřila, že na rukách nepřítele nelpí krev jejího syna, nebo prostě upouští od odvety za Ayakiho? A nepomstít vraždu byl neodpustitelný přečin proti cti.
Ať už svého vzteku a špatného úsudku litovala sebevíc, nemohla Mara dělat nic než chovat se tak, jako by věřila, že dům Anasati je vinen. Učinit cokoliv jiného by nebylo tsuranské a nepřátelé by to považovali za projev slabosti, kterým by je ještě více povzbudil v úsilí o její zkázu.
Jako by se snažila uniknout nepříjemným vzpomínkám Mara rychle pokračovala: "Během dvou let budou mnozí z těch, kdo se považují za naše spojence, mrtví nebo znectěni a ti, kdo zůstali neutrální, budou v drtivé většině přesvědčeni nebo politickým nátlakem donuceni, aby se připojili k tradicionalistům. Bude jim čelit jen silně oslabená Říšská rada a bez naší účasti hrozí vysoká pravděpodobnost, že nový Vojevůdce obnoví Radu. Pokud by na tento smutný den skutečně zasvítilo slunce, mužem, který by oblékl bílou a zlatou, by se stal Jiro z Anasati."
Arakasi si opřel bradu o zaťatou pěst a zuřivě přemýšlel. "Takže si myslíš, že se Shromáždění plete do politiky pro své vlastní zájmy. Je pravda, že černooděnci byli vždycky mimořádně žárliví na své soukromí. Neznám nikoho, kdo by vstoupil do jejich města a pak se vrátil, aby o tom mohl vyprávět. Paní Maro, dostat se do té pevnosti bude nebezpečné a velmi obtížné, pokud ne přímo nemožné. Mají zaklínadlo pravdy, které každému znemožní vloudit se do jejich řad. Slyšel jsem příběhy... třebaže možná nejsem prvním vrchním špehem, který se pokusí k nim proniknout, zatím se ještě nikdo, kdo s klamem v srdci zkřížil Ctihodným cestu, nedočkal přirozené smrtí."
Mara sevřela pěsti. "Musíme najít způsob, jak zjistit jejich úmysly. A co víc, musíme objevit způsob, jak zastavit jejich vmešování, nebo alespoň získat představu, jak daleko si můžeme dovolit zajít, aniž bychom vzbudili jejich hněv. Časem možná nalezneme prostředky k jednání s nimi."
Arakasi odevzdaně sklonil hlavu, ale v duchu už pracoval a velkorysém plánu, jaký si řešení tohoto problému vyžádá. Nikdy nepočítal s tím, že se dožije vysokého věku; hlavolamy, i ty nebezpečné, byly jeho jedinou životní vášní, ačkoliv ten, který mu předložila jeho pani, spíše vypadal jako pozvánka k rychlému sebezničení. "Jak si přeješ, paní. Hned pošlu našim agentům na severozápadě nové příkazy." Jednání bylo marná naděje, to Arakasi vyloučil už na začátku. K tomu by člověk musel stát v čele přesvědčivé síly, nebo mít nějakou lákavou nabídku, o niž by druhá strana stála. Mara měla moc a slávu, ale Arakasi byl svědkem ukázky schopností jediného mága, když Milamber způsobil konec velkých her. Paní Mara může velet tisícům válečníků, ale ti všichni nejsou ničím v porovnání s nadpřirozenými silami, jimiž vládne Shromáždění. A co by mohl kdokoli pod širým nebem mít, co by mágové chtěli a prostě si to nevzali?
Arakasi zvážil poslední možnost nátlaku: vydírání. Kdyby Shromáždění mělo nějaké tajemství, o němž by nechtělo, aby se někdo dozvěděl, pak by výměnou za mlčení mohlo poskytnout jisté výhody... Ale to byla hloupost. Ctihodní stáli mimo všechny zákony. Arakasi usoudil, že i kdyby se mu podařilo získat nějaké takové tajemství, nejpravděpodobnějším výsledkem jeho snažení by bylo, že by si mágové zajistili Marino mlčení její strašlivou smrtí.
Cítil, že si to uvědomují i Sarik, Lujan a Keyoke, protože ho sledovali upřeným pohledem, když vstával a ukláněl se před odchodem. Tentokrát se Mara odvážila příliš daleko a oni s obavami hleděli vstříc budoucnosti. I Arakasiho mrazilo až v hloubi duše. Ale nic v jeho chování neprozrazovalo, že proklíná svůj osud. Nejenže musel odložit stranou to, co podle jeho předtuchy mohlo být největším nebezpečím, jaké kdy Maru ohrožovalo, ale navíc mu nebylo dopřáno podniknout účinná protiopatření. Celé úseky jeho rozsáhlé sítě musejí nečinně čekat, dokud nevyřeší záhadu, kterou se zatím nikdo ani nepokusil rozluštit. Tajemství čekalo na své odhalení za masami bezejmenných vod, známých jen jako jezero obklopující ostrov s Městem mágů.

Kapitola pátá

INTRIKY

Uplynuly dva roky.
Žádné další útoky na život paní z Acoma nepřišly, a přestože všichni zůstávali ostražití, pocit bezprostředního ohrožení pominul.
Mír, který se v usedlosti rozhostil, když se ložnice koupala ve světle rozbřesku, byl příliš vzácný, než aby nebyl vítán s radostí. Dům Acoma utrpěl další ztráty, které zapříčinil nepříznivý vývoj událostí v obchodě a třenice mezi politickými křídly.
Ale nyní bděly pouze stráže a poslové s novými zprávami měli teprve přijít. Nad jezerem se ozývalo volání vodních ptáků. Hokanu ovinul paže kolem své milované paní. Jeho ruka se dotkla slonovinově jemné pokožky na jejím břiše a lehké zaoblení, jež ucítil pod svou dlaní, ho rozrušilo. Najednou rána, kdy se zavírala před ním i před svými nejdůvěryhodnějšími rádci, dostala smysl. Očividný závěr, který si učinil, následovala obrovská radost. Hokanu přitiskl tvář k vonícím vlnám jejích vlasů.
"Už ti porodní báby řekly jestli nový dědíc domu Acoma bude chlapec nebo děvčátko?"
Mara se otočila v jeho náruči s očima rozšířenýma pobouřením.
"Neřekla jsem ti, že jsem těhotná! Která z mých komorných mě zradila?"
Hokanu neřekl nic; jen se široce usmál. Mara uchopila jeho zápěstí, položené na jejím pase, a řekla: "Aha. Všechny mé komorné mlčely, ale já před tebou nedokážu nic utajit, manželi."
Dokázala; přes Čistotu a upřímnost jejich vztahu skrývala ve své duši hlubiny, do nichž nepronikl ani Hokanu, obzvláště po smrti jejího prvorozeného syna, kdy ji žal zahalil jako stín. Ačkoliv se její radost rovnala jeho, když mu do ucha šeptala formální oznámení, že se brzy stane pokrevním otcem, stejně jako byl dosud adoptivním, cítil Hokanu v jejím hlase temný podtón. Maru něco trápilo a tentokrát to nemělo souvislost se ztrátou Ayakiho nebo se zásahem Shromáždění do jejího pokusu pomstít se Jirovi. Zároveň ale cítil, že není vhodná doba k tomu, aby se začal vyptávat.
. "Miluji tě, paní," zašeptal. "Bude lépe, když si obstaráš dobrou péči, protože mám v úmyslu tě každý den až do porodu bezostyšné znásilnit." Otočil si ji v náručí a políbil ji. "Ale možná oba zjistíme, že jsem si zvykl chovat se k tobě tak něžně, že své návyky nedokážu porušit."
Mara se k němu přivinula a přejela prsty po jeho hrudi. .Jsi ten nejskvělejší manžel v Impériu, milovaný - mnohem lepší, než si zasloužím."
S čímž se dalo nesouhlasit, ale Hokanu mlčel. Věděl, že ho Mara hluboce miluje a poskytuje mu tolik péče a uspokojení, kolik je žena vůbec schopna; přesto s jistotou cítil, že jejich vztah postrádá na její straně cosi nepojmenovatelného, a on se marně snažil pochopit, co to je. Mara mu nikdy nelhala, ale nastávaly okamžiky, kdy se její myšlenky toulaly v místech, kam za ní nemohl. Potřebovala něco, co jí, jak tušil, nedokázal poskytnout.
Jakožto rozumný muž se nepokoušel o nemožné, ale budoval spolu s ní vztah založený na porozumění a spokojenosti, pevný a odolný jako skála. Dařilo se mu, že s ním byla šťastná, dokud otrávená šipka nezasáhla koně, který zabil jejího syna.
Opřela se o něj a upřela oči do květinové zahrady za otevřenou přepážkou. Její oblíbené kekali se kývaly ve vánku a jejich těžká vůně naplňovala místnost. Zdálky bylo slyšet, jak pekař chleba spílá otrockému chlapci kvůli lenosti; doléhaly sem i zvuky z bárky nakládané u mola, vzdálené a podivně zkreslené se nesly nad vodní hladinou a ránem zahaleným mlhou.
Hokanu uchopil Mariny prsty a pohladil je a z toho, že okamžitě nezareagovala, usoudil, že neuvažuje o běžných záležitostech.
"Už zase myslíš na Shromáždění?" zeptal se, ačkoliv věděl, že tomu tak není, ale zároveň touto otázkou mohl prolomit chlad obklopující její myšlenky a pomoci jí začít mluvit o tom, co ji trápí.
Mara mu oplatila stisk ruky. "Sestra tvého otce má dva syny a máš ještě bratrance z druhého kolena s pěti dětmi, tři z nich j sou chlapci."
Hokanu si nebyl jist, kam Mara tímto úvodem míří, ale vytušil jeho smysl a přikývl. Pokračoval místo ní: "Kdyby se něco stalo Justinovi dříve, než se tvé dítě narodí, mohl by můj otec vybírat mezi několika bratranci a dalšími příbuznými, aby našel mého nástupce a dědice pláště domu Šinzawai. Ale nemusíš mít strach, milovaná; mám pevně v úmyslu zůstat naživu a zajistit ti bezpečí."
Mara se zamračila, více ustaraná, než se původně domníval. "Ne. Tohle už jsme vyřešili. Nechci jen, aby jméno Acoma splynulo se jménem Šinzawai."
Hokanu ji přitiskl k sobě. Teď už věděl, co se skrývalo pod jejím napětím. "Bojíš se o jméno Acoma. Chápu. Než se tvé dítě narodí, jsi poslední svého rodu."
Napětí, se kterým přikývla, prozradilo hloubku jejích obav, jež před ním po dva roky skrývala.
"Na rozdíl od tvého otce já nemám žádné bratrance a žádnou možnost volby." Nadechla se a zamířila přímo k jádru věci. "Chci, aby Justin přísahal věrnost natami domu Acoma."
"Maro!." řekl Hokanu ohromeně. "Co je jednou dohodnuto, je dohodnuto! Chlapci je skoro pět let a už přísahal domu Šinzawai!" Vypadala zraněná. Její oči byly příliš velké v obličeji, v němž vystupovaly lícní kosti nad propadlými tvářemi

jako následek žalu a ranní nevolnosti.
"Propusť ho."
V jejím hlase znělo zoufalství, nebo tvrdá rozhodnost, jakou u ní dosud pozoroval pouze v přítomnosti nepřátel; a bohové věděli, že on nebyl jejím nepřítelem. Překonal svůj počáteční otřes a znovu ji k sobě přivinul. Chvěla se, přestože nebyla prochlazená. Trpělivě, opatrně zvažoval její situaci. Pokoušel se odhalit její pohnutky a dospěl k poznání, které mu poskytlo základ pro další jednání; uvědomil si, že nikomu nebude ku prospěchu, když Justin změní věrnost domu - a nejméně samotnému chlapci. Dítě už bylo dost staré na to, aby začalo chápat význam své příslušnosti k domu, k němuž náleželo.
Smrt staršího bratra už tak těžce doléhala na malého chlapce, než aby se ještě k tomu stal figurkou na hrací desce politiky. Hokanu miloval Maru, ale zároveň si uvědomoval, že Jirovo nepřátelství je větším ohrožením, než jakým by si přál zatížit ramena nevinného dítěte.
Duševní spojení mezi Marou a jejím druhem bylo oboustranné; i ona měla dar sledovat jeho myšlenky. Řekla: "Je mnohem snazší zabít nemluvně v kolébce než dítě, které je schopno chodit, mluvit a rozpoznat nepřítele. Jako dědic domu Šinzawai bude naše nové dítě bezpečnější. Celý dům, celá rodová linie by tak neskončila jedinou smrtí."
Takovou logiku Hokanu nemohl vyvrátit; co ho vyvádělo z klidu a bránilo mu v souhlasu, byla jeho vlastní náklonnost k Justinovi, nemluvě o tom, že jeho nevlastní otec Kamatsu chlapce zbožňoval. Může člověk vzít dítě, které si právě začalo uvědomovat radosti života, a uvrhnout ho do smrtelného nebezpečí?
"Kdybych zemřela," řekla Mara téměř šeptem, "nezůstalo by nic. Žádné dítě. Žádný Acoma. Moji předkové by ztratili své místo na Kole života a nebylo by nikoho, kdo by udržoval čest domu Acoma před očima bohů." Nedodala, že by bylo ztraceno vše. Čeho ona dosud dosáhla.
Její druh se nadzvedl na polštářích, přitáhl šiji blíž k sobě a odhrnul jí vlasy z čela. "Budu o tom přemýšlet, paní."
Mara se vyvinula z jeho objetí. Krásná, rozhodná a rozzlobená se napřímila. "Nesmíš přemýšlet. musíš rozhodnout. Zbav Justina závazků vůči tvému domu, protože dům
Acoma nesmí už ani jeden den existovat bez mého nástupce."
Byla na pokraji hysterie. Hokanu z jejího chování vyčetl ještě další starost, která mu předtím unikla. "Cítíš se zahnaná do kouta, protože Arakasi už je tak dlouho pryč kvůli úkolu, který Jsi mu uložila," řekl chápavě.
Zdálo se, že Maře vzal vítr z plachet. "Ano. Možná že jsem od něj žádala příliš mnoho, když jsem ho vyslala pátrat do Shromáždění." Ve vzácném okamžiku pochyb o sobě samé připustila:, Jednala jsem unáhleně a měla jsem zlost. Ve skutečnosti se věci nevyvinuly tak špatně, jak jsem se obávala. Poradili jsme si se vzrůstem vlivu tradicionalistů s menšími obtížemi, než jsem předpokládala."
Hokanu naslouchal, ale nenechal se oklamat tak, aby uvěřil, že Mara považuje situaci za ustálenou. Kdyby nic jiného, klid a drobné překážky v obchodních záležitostech byly předzvěstí něčeho mnohem závažnějšího. Tsuranští lordové byli nevyzpytatelní; v jejich kultuře se po tisíce let oslavovali ti vládci, kteří dokázali spřádat nenápadné, dlouhodobé intriky, jež jim po mnoha letech přinesly oslnivé vítězství. Lord Jiro zcela jistě čeká, až přijde jeho čas, a připravuje se na svůj úder. Nebyl Minwanabim, který by řešil své spory na bojišti. Rozhodnutí mágů mu poskytlo neomezený čas k tomu, aby proti domu Acoma mohl použít lest, jak to měl v oblibě.
Ani Mara, ani Hokanu o této věci nemluvili, přestože sejí oba obávali. Ticho, jež mezi nimi zavládlo, se prodlužovalo, naplněno zvuky probouzející se usedlosti. Světlo za přepážkami se proměnilo z šedého v zlatorůžové a ptačí zpěv se mísil s rozkazy velících důstojníků při výměně stráží - válečníků, kteří před Ayakiho smrtí nikdy nehlídkovali tak blízko usedlosti.
Nevyslovená zůstala také domněnka, že prostřednictvím podvrženého důkazu mohl být ve skutečnosti terčem spolku dům Anasati. Jiro a tradicionalističtí staromilci si přáli Marinu smrt, což činu dodávalo logiku. Ale mohla zde tajně působit ještě třetí skupina, snažící se vyvolat rozkol mezi domy Acoma a Anasati, jejichž vratké spojenectví držel pohromadě pouze Ayakiho život. Útok byl podniknut na Maru; kdyby zemřela podle plánu, její syn by zdědil titul. Hekánu by se ocitl ve zranitelném postavení jeho poručníka a musel by chránit jeho nezávislost před snahami domu Anasati, který by se na základě pokrevních svazků s chlapcem pokusil dům Acoma pohltit.
Pokud to tedy nebyl Jiro, kdo si u spolku objednal onu vraždu, pak by všechno nahrávalo do ruky nějaké třetí strany, možná toho lorda, jehož špionážní síť narušila Arakasiho bezpečnostní systém.
"Myslím," řekl Hokanu jemně a zároveň pevně, "že tento problém nevyřešíme, dokud nedostaneme zprávu od Arakasiho nebo některého z jeho agentů. Pokud učinil nějaký pokrok ve snaze proniknout do rady Ctihodných, jeho síť nám doručí zprávu. A zatím - žádná zpráva je dobrá zpráva."
Bledá.a ještě trochu rozechvělá Mara jen přikývla. Nepříjemné projevy jejího těhotenství se už začaly hlásit o slovo, a tak by byl další rozhovor obtížný. Ochable ležela v náručí svého manžela, který lusknutím prstů přivolal/služebné. Oddaně pak zůstal po jejím boku po celou donu její ranní nevolnosti. Když namítala, že má určitě lepší věci na práci, jen se usmíval.
Hodiny odbily.. Mara si odhrnula vlhké vlasy z čela a vzdychla. Na okamžik zavřela oči, aby zmírnila napětí z četby zprávy obchodního správce ze Sulan-Qu. Ale doba jejího odpočinku trvala sotva pár vteřin.
Vstoupila služebná s podnosem. Vyrušená Mara sebou lehce trhla, ale pak odevzdaně přihlížela, jak dívka rozkládá misky s lehkým občerstvením na malý stolek hned vedle toho, na němž měla rozloženy nevyřízené dokumenty.
Když si služebná všimla, že na ni Mara upřela pozornost, poklekla a dotkla se čelem podlahy v téměř otrocké poníženosti. Jak Mara předpokládala, byla oblečena v modré barvě domu Šinzawai.
"Má paní, pán mě posílá, abych ti přinesla občerstvení. Říká, že jsi příliš hubená a že dítě nebude mít dostatek výživy, pokud nebudeš více jíst."
Mara si položila ruku na kulatící se břicho. Chlapeček, kterého jí porodní báby slibovaly, se podle všeho vyvíjel dobře.

Pokud ona sama vypadala vyčerpaně, byly příčinou spíše nedůtklivost a nervozita než nedostatek jídla. Toto těhotenství ji unavovalo a ona netrpělivě čekala na jeho konec, až bude rozřešena otázka jejího dědice. Nikdy si neuvědomovala, jak silně začala být závislá na Hokanuově společnosti, dokud jejich vztah nepoznamenalo napětí. Za své přání jmenovat Justina dědicem domu Acoma zaplatila vysokou cenu a nyní toužila po narození svého dítěte, aby měli spory konečně za sebou.

Ale měsíce předcházející určenému dni se táhly téměř nekonečně. Mara vyhlédla z okna, kde právě kvetly keře akasi a otroci je zastřihávali, aby jejich větve nezasahovaly na cestičku. Silná vůně jí připomněla jinou pracovnu na její staré usedlosti a den, kdy rudovlasý barbarský otrok postavil na hlavu její tsuranské pojetí kultury. A teď byl Hokanu snad jediným člověkem v Impériu, který dokázal sdílet její pokrokové sny a myšlenky. Ale v poslední době s ním bylo těžké mluvit, aniž by nepřišla řeč na problém potomků.

Služebná nenápadně vyklouzla ven. Mara s nepatrným zájmem pohlédla na tác s ovocem, chlebem a sýrem. Přesto se přinutila dát si nějaké Jídlo na talíř, ačkoliv pro ni nemělo žádnou chuť. Zkušenost ji naučila, že Hokanu ji přijde zkontrolovat, a nepřála si čelit jeho starostlivému pohledu, kdyby vyhověla sama sobě a jídla se ani nedotkla.

Zpráva, jíž se zabývala, byla mnohem vážnější, než na první pohled vypadala. Vyhořelo skladiště u řeky a oheň poškodil kůže, které tam zbyly z jarních trhů. Ceny letos nedosahovaly průměru, a než by je prodal s nízkým ziskem, měl Jican v úmyslu odvézt je později výrobcům sandálů. Mara se zamračila. Odstrčila téměř netknutý talíř stranou. Nebylo žádným tajemstvím, že ze všech domů v Impériu jen její jediný zaopatřuje své otroky sandály. Až dosud to vyvolávalo jen trochu řečí. Tradicionalističtí lordi se dlouho a hlasitě smáli a tvrdili, že její otroci udržují její domácnost v chodu;

jeden obzvláště protivný starší kněz sloužící v chrámu Čočokana. Dobrého boha, jí poslal rozhořčený dopis, v němž ji upozorňoval, že zacházet s otroky příliš laskavě se příčí vůli bohů. Tím, že jim usnadňuje život, vysvětloval kněz, vlastně brání, aby si odpykali zlo, které spáchali v minulém životě, a dosáhli milosti bohů. Takto, protože dostatečně netrpěli, by se po otočení Kola mohli vrátit do příštího života jako hlodavci nebo podobná nižší zvířata. Chránit chodidla otroků před zraněními a boláky znamená vlastně ubližovat

jejich duším.

Mara poslala znepokojenému knězi dopis plný uklidňujících banalit a nechala vyrobit novou zásobu sandálů.

Ale tato zpráva s podpisem jejího správce a otiskem odřené pečeti používané na týdenní soupisy zboží byla něco jiného. Poprvé nepřítel využil její slabé stránky, aby poškodil dům Acoma. Byla si jista, že vzápětí se v ubytovnách otroků rozšíří zvěst, jejíž původ nebude možné vysledovat, že požár nechala založit sama jako zástěrku, aby ušetřila za nové sandály. Protože vlastnictví obuvi neznamenalo pro otroky domu Acoma pouze větší pohodlí, ale i významnější postavení v očích jejích protějšků náležejících ostatním domům, Žárlivě si tuto výsadu střežili. Třebaže žádného tsuranského otroka by ani nenapadlo uvažovat o vzpouře, protože neposlušnost vůči pánovi nebo paní by bylo protivení se vůli bohů, pouhá myšlenka, že by neměli dostat nové sandály, by mohla vyvolat neklid, který by se neprojevil přímo, ale například nedbalou prací na poli nebo špatně splněnými úkoly.Ztráty na majetku domu Acoma budou sice drobné, avšak ve svém úhrnu citelné. Útok na skladiště se mohl stát velmi rafinovanou lstí, protože Marina snaha nahradit ztracené kůže mohla přitáhnout pozornost mnohem více lidí než jen jednoho starého fanatika z chrámu. Jisté kruhy by nabyly přesvědčení, zeje zranitelná, a dříve přátelské chrámy by se najednou staly "neutrálními" až na hranici nevraživosti.

Těžko si mohla dovolit popudit proti sobě kněžstvo v této době, kdy se císařovi a její nepřátelé spojili, aby ji zničili.

Zapomněla na podnos s jídlem, vzala čistý papír a pero a napsala zplnomocnění pro správce v Sulan-Qu, aby nakoupil nové kůže a poslal je výrobcům sandálů. Pak poslala svého domácího posla pro Jicana, který poté vydal příkaz dozorcům, aby hned v zárodku zabránili rozšíření fám mezi otroky tak, aby otázka obuvi vůbec nepřišla na přetřes.

V době, kdy byla tato záležitost vyřešena, leželo ovoce v kaluži vlastní šťávy a sýry se ve vlhkém odpoledním teple začaly roztékat. Mara, zabrána do další zprávy týkající se uzavření obchodu, který měl způsobit značné nesnáze domu Anasati, zaslechla kroky.

"Už jsem dojedla, můžeš odnést zbytky," zamumlala, aniž vzhlédla.

Předpokládala, že služebná se s obvyklou tichou poslušností postará o podnos, a dál se věnovala svým dokumentům. Ale bez ohledu na to, kolik karavan domu Anasati bylo přepadeno, kolik jeho hwaetových polí spáleno, kolik zásilek látek zmizelo, než se dostalo na trh, a kolik lodí bylo posláno do nesprávných přístavů, Mara necítila uspokojení. Bolest v jejím srdci nepolevila. Pevně svírala listiny v rukou a snažila se mezi řádky vyčíst způsob, jak svého nepřítele zasáhnout na nejcitlivějším místě.

Zpoza jejích ramen se natáhly čisi ruce, vytáhly jí papíry z dlaní, odložily je stranou a pak jí začaly masírovat šíji, bolestivě strnulou dlouhou nehybností. "Kuchaři budou žádat o dovolení spáchat sebevraždu ostřím, až uvidí, jak malou pozornost věnuješ jídlu, které ti připravili, má paní," zašeptal jí Hokanu do ucha. Políbil ji na temeno hlavy, zatímco se Mara červenala hanbou, že si ho spletla se služebnou.

Smutně se podívala na netknuté jídlo. "Odpusť mi. Tak jsem se zabrala do práce, že jsem zapomněla." S povzdechem se otočila v objetí svého manžela a oplatila mu polibek.

"Co to bylo tentokrát, zplesnivělá thyza?" zeptal se s jiskrou v oku.

Mara si zamnula ustarané čelo. "Ne. Kůže na sandály. Musíme koupit náhradu."

Hokanu přikývl. Jako jeden z mála mužů v Impériu netvrdil, že sandály pro otroky jsou zbytečným plýtváním. Mara dobře věděla, jaké má štěstí, že je jejím manželem právě on. Objala ho a pak se hrdinně natáhla k podnosu s jídlem.

Hokanu ji chytil za zápěstí s rozhodností, jíž se nemohla protivit. "Tohle jídlo už je zkažené. Dáme si přinést čerstvé a já tu zůstanu a podělím se s tebou. V poslední době spolu trávíme velice málo času."

Obešel její polštáře s graciézností rozeného šermíře. Měl na sobě hedvábnou tuniku s pásem zdobeným škeblemi a přezkou vykládanou lapisem lazuli. Vlasy měl vlhké, což znamenalo, že právě vyšel z lázně, kterou si obvykle dopřával

po cvičení se svými důstojníky.
"Ty možná nemáš hlad, ale já bych jedl jako haruith. Lujan a Kemutali se rozhodli vyzkoušet, jestli jsem otcovstvím nezpohodlněl."
Mara se slabě usmála. "Dávají si obklady na modřiny?" zeptala se s nadějí.
Hokanu smutně odpověděl: "Totéž jsem ještě před chvílí dělal já taky."
"A zpohodlněl jsi?"
"Bohové, to ne." Hokanu se zasmál. "Ne v tomhle domě. Justin mě dvakrát přepadl ze zálohy, když jsem šel do lázně, a jednou, když jsem šel zase zpátky "Zarazil se, protože nechtěl mluvit o synovi, který se stal/příčinou jejich sporu, a pospíšil si s otázkou, co způsobilo ustaranou vrásku na jejím čele. "Pokud zrovna také nepřemýšlíš, jak vyzkoušet, jestli jsem nezpohodlněl," zakončil.
Mara se překvapeně zasmála. "Ne. Vím, jak lehký máš spánek, můj drahý. Že jsi zpohodlněl, poznám v okamžiku, kdy v noci při sebemenším šelestu přestaneš vyskakovat z postele."
Šťastný, že se mu Maru podařilo alespoň na chvíli přivést na veselejší myšlenky, zatleskal Hokanu na služebnou, aby odnesla zkažené jídlo a přinesla čerstvé. Když předal tento krátký příkaz, podíval se zpátky na Maru a podle jejího nepřítomného pohledu zjistil, zeje hluboko ponořena do svých myšlenek. Ruce položené v klíně měla sepjaté tak, jak si navykla, když přemítala o úkolu, jímž pověřila svého vrchního špeha.
Jeho tušení se vzápětí potvrdilo, když řekla: "Zajímalo by mě, jak daleko se Arakasi dostal při svém pokusu proniknout do Města mágů."
"Nebudeme se o tom bavit, dokud se nenajíš," řekl Hokanu s předstíranou výhrůžkou., Jestli budeš pořád takhle hladovět, nezůstane z tebe nic než obrovské břicho."
"Naplněné tvým synem a budoucím dědicem!" odsekla Mara žertem, ale zároveň také v narážce na jejich spor.
Hokanu neodpověděl, nechtěl ji zbytečně dráždit, aby si mohla vychutnat ovoce, sýr a maso, pro něž poslal. Když tak o tom přemýšlel, napadlo ho, že Arakasiho pokus proniknout do Shromáždění mágů byl možná bezpečnější námět k hovoru.

V tomtéž okamžiku seděl Arakasi v rušné hospodě na severu provincie Nešska. Měl na sobě pruhované roucho svobodného poháněče dobytka v karavanách, páchl po needrách a lehce šilhal na pravé oko. Levé pro změnu mhouřil, částečně proto, aby zamaskoval skutečnost, že mu místní kořalka, pálená z hlíz divoce rostoucích v tundře, vháněla slzy do očí. Arakasi opět smočil jazyk v odporné břečce a podal láhev vůdci karavany, jehož se v posledních hodinách pokoušel omámit touto strašlivou lihovinou.
Vůdce karavany byl vůči alkoholu odolný jako skála. Byl to rozložitý muž s mohutnými svaly, hromovým smíchem a nešťastným zvykem plácat své společníky po zádech, což byl pravděpodobně důvod, proč lavice po jeho bocích zela prázdnotou, usoudil Arakasi. Už měl na hrudníku modřinu, jak pod mocnými údery neustále narážel do hrany stolu. Opožděně si s lítostí uvědomil, že si měl člověka, z něhož chtěl vytáhnout informace, vybrat lépe. Ale ostatní vůdcové karavan seděli obklopeni svými lidmi a on potřeboval někoho, s kým by si mohl pohovořit o samotě. Vmísit se do halasící skupiny a pak si vybraného muže odtáhnout stranou by mu zabralo příliš mnoho času. Během uplynulých měsíců musel mnohokrát trpělivě kousek po kousku získávat důvěru osob, z nichž chtěl vymámit informace potřebné pro splnění úkolu, jímž ho Mara pověřila. Ale tady, v opuštěné putyce na severu si každý spíše zapamatuje cizince, který se ptá na věci, jaké by místní honák už dávno znal.
"Argh," zařval mohutný vůdce karavany, na Arakasiho vkus příliš hlasitě. "To by mně zajímalo, jak může dospělej člověk pít takový občanky." Muž zvedl láhev a pochybovačně se zamračil na její obsah. "Ani bych se nedivil, kdyby to jednomu rozežralo jazyk." Svou kritiku zakončil mocným douškem.
Arakasi viděl, že se blíží další kamarádské plácnutí, a v posledním okamžiku se stačil rukama zapřít o stůl stlučený z prken. Rána mu dopadla mezi lopatky a stůl se otřásl tak, až levné hliněné nádobí nadskočilo.
"Hej!" vykřikl majitel krčmy od nálevního pultu. "Nestojím tady o žádnej kravál!"
Vůdce karavany říhl. "Pitomec," ulevil si opileckým Šepotem. "Kdybysme měli náladu dělat kravál, tak prohodíme stoly skrz zdi a tu jeho smradlavou haluznu rozebereme na prkna. Stejně by nás to moc nestálo. Po trámech lezou pavouci a matrace by z postelí mohly klidně odejít po svejch."
Arakasi se podíval na těžkou kládu, která zespoda podpírala desku stolu, a usoudil, že by mohla sloužit i jako beranidlo. "Ta by dokázala rozbít i bránu Města mágů," zamumlal uznale.
"Ha!" Mohutný muž postavil láhev na stůl tak prudce, že se div nerozbila. "Jenom blázen by to zkoušel. Slyšel jsi o tom klukovi, co se minulej měsíc schoval do vozu? Řeknu ti, sluhové těch mágů prohledali všechno zboží a kluka nenašli. Ale když vůz projížděl bránou k mostu na ostrov, z oblouku od brány ti najednou vyletí takovej jakoby blesk a práskne přímo do balíku vlny, co v něm byl ten kluk schovanej." Muž se dunivě zasmál a uhodil pěstí do stolu, až nádobí zařinčelo. "Sedům pekel! To ti řeknu. Ti sluhové pobíhali kolem dokola a ječeli něco o smrti a zkáze. Potom vím, že kluk začal řvát, že ho muselo být slyšet až v Dustari, a mazal zpátky do lesa, jako by mu prdel hořela. Pozdějc ho našli, jak se schovává v uhlířově chatrči. Neměl na sobě ani škrábnutí, ale trvalo ještě hodně dní, než přestal brečet."
Vůdce karavany si přiložil prst ke spánku a vědoucně povytáhl obočí. "Zamíchali mu v hlavě, víš. Myslel si, že ho pohltili ohniví démoni nebo tak něco."
Arakasi se zamyslel a vůdce karavany si zatím opět přihnul z láhve. Otřel si rty chlupatým předloktím a zamžoural na Marina vrchního špeha. Hlas mu klesl do spikleneckého tónu. "Ani na to nemysli, že by ses pokusil projít bránou do Města mágů. Zapleť se se Shromážděním a všichni přijdem o práci. A já si teda nepřeju skončit jako otrok, to ani náhodou."
"Ale ten chlapec, který se tam snažil proklouznout, neztratil svobodu," namítl Arakasi.

"Ale mohl," řekl vůdce karavany zachmuřeně. "Ale mohl. Nemůže spát, protože má noční můry, a ve dne chodí jako živá mrtvola - má to v hlavě zamíchaný."
Vůdce karavany ze strachu ztišil hlas. "Slyšel jsem, že maj způsob, jak z člověka, co se chce dostat na ostrov, vytáhnout myšlenky. Kluk to udělal z blbosti, tak ho nechali běžet. Ale slyšel jsem, že když jim chceš províst nějakou lumpárnu" -zvedl ruku se zaťatou pěstí a vztyčený palec otočil směrem k zemi - "skončíš na dně toho jezera." Šeptem pokračoval:
"Dno je pokrytý mrtvolama. Tam dole je moc zima, a tak se ani nenafouknou a nevyplavou. Všichni mrtví tam zůstanou." Důrazným kývnutím hlavy potvrdil svá slova a začal mluvit opět normálním tónem. "Mágové prostě nemaj rádi, když někdo strká frňák do jejich věcí. Tak je to."
"Tak loje lepší nechat je na pokoji." Arakasi si vzal láhev a s neobvyklou chutí se napil. Úkol, jímž ho Mara pověřila, měl zatraceně blízko k nesplnitelností. Karavany putovaly pouze k mostní bráně. Tam bylo zboží předáno služebníkům z vnitřního města, kteří celý náklad důkladně prohledali, než se vydali dále. Most však nevedl až k Městu mágů. Končil ve vodě u překladiště, kde se zboží přeložilo z vozů na bárky, přičemž bylo znovu pečlivě zkontrolováno. Pak je muži s bidly převezli na souš do Města mágů.
Tohle byl třetí muž, který mu líčil osud vetřelců: nikomu se nepodařilo proniknout do Města mágů a ti, kdo se o to pokusili, skončili na dně jezera nebo zešíleli.
Arakasi chvíli zvažoval tuto nevalnou vyhlídku a potom se zhluboka napil na kuráž. Pak přenechal zbytek láhve svému hřmotnému společníkovi a nenápadně se vytratil na záchod.
V páchnoucím šeru oné místnůstky zájezdní hospody zkoumal Arakasi stěny z nehoblovaných prken, na něž osádky projíždějících karavan nakreslily nebo vyryly pestrou směs nápisů, posměšných poznámek o kvalitě místního piva nebo jmen dam z Rákosové čtvrti, zanechaných daleko na jihu. Mezi nimi nasel to, co hledal - znamení nakreslené bílou křídou: stojící mužskou postavu načrtnutou několika tahy. U kolen kresbičky byla podivná čára, jako kdyby jejímu tvůrci ve spěchu sklouzla křída. Ale když ji Arakasi uviděl, zavřel unavené oči a s úlevou si oddechl.
Jeho agent, shodou okolností uhlířův pomocník, tady byl. a zanechal mu dobré zprávy. Barvíř, který měl svou dílnu naproti skladišti, v němž Arakasi před dvěma a půl roky téměř padl do pastí, povýšil svého nejstaršího učedníka na tovaryše. Syn obchodníka, který nastoupil na uprázdněné místo, byl agentem domu Acoma. Arakasi mohl konečně začít obnovovat síť, která po celou tu dobu zůstávala nečinná. Po oné události, jež málem skončila jeho polapením, se ve skladišti provozovala už pouze obchodní činnost. Jeho majitel přijal svou degradaci ze špeha na obchodního správce s odevzdaně kamennou tváří. Spolu s Arakasim začali přemisťovat různé zaměstnance a skladové dělníky, ale to se nedalo dělat v přílišném spěchu; muži byli cenní, někteří se mohli uplatnit jako agenti na vzdálenějších místech, ale ne pokud skladiště zůstávalo pod dohledem nepřítele. A s ohledem na to, jak hladce jej zahnali do pasti, se neodvažoval předpokládat něco jiného. S bolestnou pomalostí musel tento problém řešit z jiné strany. Agent umístěný v dílně barvíře, odkud může sledovat, kdo pozoruje skladiště, mu určitě řekne víc.
Arakasi si náhle uvědomil, že se na záchodě nesmí zdržovat podezřele dlouho, provedl očekávané úkony a vyšel vrzajícími dveřmi ven. A najednou ho přepadla nepříjemná předtucha, že volné místo u barvíře nemusí být zase tak šťastným tahem. Kdyby on byl chytrým nepřítelem, nepokusil by se obsadit je svým vlastním agentem? Jak lépe by se dalo skladiště sledovat, když žebráci a povaleči postávající na nárožích se přece jen mohou stát podezřelými.
Protože Arakasi věřil, že jeho nepřítel je stejně chytrý jako on, s mrazivou jistotou zaklel a otočil se. S mumláním, jako kdyby něco zapomněl, předběhl pohůnka, který mířil přes nálevnu k záchodu, a vklouzl do dveří, z nichž právě vyšel.
"Tady je, díky bohům," zvolal, jako by zapomínání důležitých předmětů na páchnoucích veřejných záchodcích bylo běžnou záležitostí. Jednou rukou si z manžety ukroutil perleťový knoflík a druhou smazal hlavu nakreslené postavy a nehtem vedle ní vyškrábal obscénní značku.
Vyběhl ven a srazil se s pohůnkem, který zuřivě přešlapoval před dveřmi. Arakasi omluvně zamával rukou, v níž držel knoflík. "Dostal jsem ho pro štěstí od milenky. Zabila by mě, kdybych ho ztratil."
Pohůnek udělal chápavou grimasu a chvatně vběhl na záchod; bylo na něm vidět, že v sobě má více piva, než bylo zdrávo. Arakasi počkal, až se dveře zabouchnou, a pak vyklouzl ven do lesa lemujícího silnici. S trochou štěstí se tu uhlířův pomocník objeví do týdne. Uvidí změněnou křídovou kresbu a obscénní obrázek, který znamenal, že se má zrušit umístění agenta u barvíře. Když se Arakasi neslyšně proplétal mezi stromy pod neobvykle šedou oblohou, přemítal, jestli by nebylo výhodnější, kdyby onen chlapec přece jen na místo učedníka nastoupil; pokud by nebyl zrádcem, žádná škoda by nevznikla, a jestliže by skutečně byl dvojitým agentem, jak Arakasimu napovídala intuice, mohl by jej zavést ke svému pánovi.

Později Arakasi ležel na břiše v mokrém křoví a třásl se zimou, na niž nebyl zvyklý. Drobné mrholení spolu s větrem vanoucím od jezera přispělo k tomu, že se cítil mizerně. Už dříve tady strávil celé hodiny. Z tohoto výhodného místa na výběžku malého poloostrova mohl pozorovat jak mostní bránu, tak překladiště, kde sluhové věrní výhradně mágům nakládali zboží vyložené z vozů na bárky a odplouvali do města. Už dávno dospěl k závěru, že nechat se dovnitř propašovat v nákladu by bylo dobrodružství končící jistou zkázou. Vůdce karavany mu svým příběhem jen potvrdil podezření, že mágové se před případnými vetřelci chrání nadpřirozenými prostředky. Teď se Arakasi snažil zjistit, nevede-li do města ještě jiná cesta, při níž by se vyhnul vševidoucímu oblouku nad mostem.
Ostrov ležel příliš daleko od břehu, než aby se na něj dalo doplavat. Z místa, kde ležel ukrytý Arakasi, splývaly budovy v šedivou masu ježící se věžemi, z nichž jedna byla tak vysoká, že se ztrácela v mracích. Námořním dalekohledem, který si koupil v obchodě v mořském přístavu, viděl domy s příkrými zdmi spojené můstky. Na pobřeží se tísnily kamenné budovy s podivně tvarovanými okny a dveřními oblouky. Nebyly tam žádné hradby a, jak se zdálo, ani žádné stráže. To nevylučovalo obranu pomocí kouzelných prostředků; avšak očividně jediným způsobem, jak by se

vetřelec mohl dostat na ostrov, bylo přeplavit se v noci loďkou a pak přelézt zeď do nějaké zahrady nebo najít škvíru, jíž by se dalo proklouznout.

Arakasi vzdychl. To byla práce pro zloděje a on potřeboval loďku v místě, jež nebylo obydleno a kde se neprovozovalo rybaření. To znamenalo propašovat sem nějakou na voze, což nebyl snadný úkol, vzal-li v úvahu, že všechny karavany tvořili muži, kteří se navzájem velmi dobře znali. A taky bude potřebovat zkušeného zloděje, a takoví se mezi čestnými obchodníky nevyskytují. Žádný z těchto problémů nenabízel rychlé či snadné řešení. Mara bude dlouho Čekat na informace, které ani při vší snaze třeba nebude možné získat.

Arakasi byl vždycky praktický člověk, a tak vstal a obrátil se zpět k lesu. Rozetřel si ztuhlou šíji, setřásl vodu z šatů a vydal se zpět do zájezdní hospody. Kráčel v hlubokém zamyšlení, jež ho mnohokrát přivedlo ke spásnému nápadu. Neusiloval o řešení problému, který ho právě nejvíce trápil, nýbrž přemýšlel o záležitosti, jež se nyní nejevila jako důležitá, ale stále ho znepokojovala.

Ať se snažil, jak chtěl, nedařilo se mu umístit nové agenty do domácnosti Anasati. Zůstal mu tam činný pouze jeden, starý bývalý důvěrník Jirova otce, kterého mladý lord neměl příliš v lásce. Služebník byl převeden na málo významné místo a informace, jež získával, měly jen o málo větší hodnotu než pouliční klepy. Poprvé se Arakasi zamyslel nad tím, jestli za jeho neúspěšnými pokusy nahradit tohoto agenta nevězí něco víc než jen shoda okolností.

Na první pohled se zdálo, že všech sedm pokusů selhalo proto, že byly podniknuty v nevhodnou dobu nebo za nevhodných okolností: rozzlobený Jiro, špatně naložený správce, který neměl náladu prokázat starému příteli laskavost, a v posledním případě žaludeční nevolnost, jež zabránila důvěryhodnému sluhovi doporučit nového uchazeče o místo.

Arakasi se bez ohledu na stále houstnoucí déšť náhle zastavil. Necítil vlhko ani chlad, ale zachvěl se při myšlence, která ho právě napadla.

Byl hlupák, že na to nepřišel dříve. Ale za těmito zdánlivě nesouvisejícími neúspěchy nemusela stát jen náhoda. Co když jeho pokusy proniknout do domácnosti Anasati byly odvráceny někým mnohem chytřejším než on sám?

Arakasiho zamrazilo až do morku kostí. Už dávno obdivoval prvního rádce svého nepřítele, Čumaku, jehož cit pro politiku využíval ke svému prospěchu už Jirův otec. Teď Arakasi uvažoval, jestli tím neznámým protivníkem, jenž mu zde postavil hráz, nebyl právě Čumaka.

Za touto myšlenkou neúprosně následovala další: bylo možné, že měl dům Anasati prsty také v léčce ve skladišti látek? Toto vysvětlení na Arakasiho zapůsobilo svou přesvědčivostí. Jeden skvěle uvažující nepřítel dával větší smysl než dva obdaření tak neobyčejnou inteligencí.

Hluboce znepokojený Arakasi přidal do kroku. Potřeboval se dostat do sucha a tepla a také najít nějaký tichý kout, kde by mohl nerušené přemýšlet. Každý jeho nezdařený pokus vypovídal o tom, že čelí soupeři, který se mu ve všem vyrovná. A pouhá myšlenka na to, že by tento muž mohl být ve spojení se smrtelným nepřítelem paní Mary, jím hluboce otřásla, dokonce více než pomyšlení, že by ho tento protivník mohl svými schopnostmi převyšovat.

Proniknout do Města mágů byl neuskutečnitelný počin a jeho důležitost bledla před nebezpečím, které Maře hrozilo od špionážní sítě Jirova rádce. Arakasi si nedělal iluze. Jeho chápání Hry rady bylo přesné a pronikavé. Tady šlo o více než o mstu mezi dvěma mocnými domy. Mara byla významnou osobností císařského dvora a její pád by se mohl stát příčinou občanské války.

Kapitola šestá

ZAHAJOVACÍ TAHY

Čumaka se zamračil.

Se vzrůstajícím znepokojením pročítal zprávy navršené mezi poznámkami, které připravoval pro svého pána na nadcházející audienci. Žádná z nich nebyla dobrá. Zvedl ruku a zuřivě si začal okusovat nehet. Už byl tak blízko vystopování vrchního špeha původní výzvědné sítě domu Tuscai! Dalo se předpokládat, že síť v Ontosetu přestane působit následkem nezdařené akce ve skladišti látek. Ale co nedávalo vůbec žádný smysl, bylo, že po uplynutí téměř tří let zůstávala v nečinnosti i s ní zdánlivě nesouvisející větev v Jamaru.

Ty vládnoucí domy, které vynaložily úsilí a značné výdaje spojené s vytvořením špionážních sítí, měly sklony příliš se na ně spoléhat. Bylo prostě nepředstavitelné, že by se nějaký lord, zvyklý na stálý přísun informací z tajných zdrojů, jen z tak malicherného důvodu, jako bylo odhalení jednoho kuryra, vzdal této těžce vydobyté výhody. A paní Mara ze všech nejméně; byla podle okolností odvážná, nebo opatrná, ale nikdy ne bázlivá. Ani smrt syna nemohla její povahu tak výrazně změnit. Je odkázána na to, aby využívala všechny prostředky, které má k dispozici, a nikdy by se podobnou drobnou překážkou nedala zastrašit. Čumaka sebou lehce trhl, když napětím příliš sevřel zuby a kousl se dojemné kůže u nehtu. Otřel si krůpěj krve do svého roucha a v nervózním chvatu uspořádal listiny. Situace ho

znepokojovala. Jiro každým dnem netrpělivěji vyžadoval odpovědi na své otázky. První rádce domu Anasati byl už téměř ochoten připustit, že nemá daleko k zoufalství. Začal uvažovat i tom, co až dosud pokládal za nepředstavitelné: že má před sebou protivníka, který je lepší než on.

Myšlenka, že by kdokoli v Impériu překonal jeho důvtip, Čumáku velice trápila.

Ale nesměl vyloučit ani tuto možnost. V podstatě tušil, že síť nebyla rozpuštěna, ale pouze přerušila činnost nebo se přesunula jinam. Ale kam? A proč? Za to, že to nevěděl, platil Čumaka mnoha probdělými nocemi. Černé kruhy a váčky pod očima dodávaly jeho kostnaté tváři ustaraný výraz. Zaskřípání naolejovaného dřeva vyrušilo Čumáku ze zahloubání. Sluhové už odsouvali přepážky ve velké síni a připravovali ji k veřejné audienci. Omelo přivedl ke stupínku čestnou stráž a hadonra přehlížel řady svých správců a tajemníků. Během několika minut dorazí spojenci a vládnoucí lordi domů, které chtějí dům Anasati požádat o nějakou laskavost, a budou s ohledem na své postaveni uváděni na místa. Lord Jiro přijde jako poslední, aby vyslechl žádosti, vyměnil si názory a případně uzavřel nové obchody.

Čumaka stočil listiny do ruličky a uložil je do své mošny na dokumenty. S mumláním se vydal ke stupínku, aby se ujistil, že jeho oblíbené polštáře byly natřeseny k jeho spokojenosti. Seznam Jirových hostů byl dlouhý a audience se může protáhnout až do večera. Čumaka, hubený, kostnatý muž, měl pod sebou rád hodně měkkých podušek, byl-li nucen dlouho sedět. Fyzické nepohodlí ho vyrušovalo z myšlenek, a jestliže měl za soupeře tak schopného vrchního špeha, nechtěl si nechat uniknout žádnou podrobnost z toho, co by mohlo vyjít najevo.

Velká síň se pomalu naplňovala. Sluhové spěchali dovnitř a ven, přinášeli občerstvení a určovali, kam se mají postavit otroci s vějíři. Byl horký den a Jiro se svým hostům vždy snažil zajistit co největší pohodlí. Tím se prodlužovala jejich trpělivost a oni věřili, že si je předchází, aby získal jejich přízeň, což jim dodávalo pocit takového sebeuspokojení, že mu pak často poskytli mnohem větší výhody, než zpočátku zamýšleli,

Lord Jiro vstoupil za doprovodu malé fanfáry. Písař oznámil jeho jméno a půl kroku za svým pánem vpochodovali do síně pouzí dva válečníci. Tentokrát měl na sobě roucho prostého střihu, ačkoliv bylo ušito z nejjemnějšího hedvábí. Jiro si vybíral oblečení drahocenné, ale nikoliv okázalé, čímž mohl na někoho působit mužně a rozhodně a na někoho chlapecky nevinně, podle toho, co pokládal za výhodnější. Čumaka pozoroval výsledný rozporný dojem a zamyšleně se pohladil po bradě. Napadlo ho, že kdyby bohové Jira nevybrali, aby nosil plášť lorda domu Anasati, mohl by být skvělým agentem v terénu.

Rychle tuto pošetilou myšlenku zapudil, když jeho mladý pán došel ke stupínku. Válečníci se postavili po jeho bocích a Jiro usedl na polštáře a formálně prohlásil: "Audience začala."

Když se jeho tajemník vydal mezi hosty, aby přivedl prvního, který byl na seznamu žadatelů, naklonil se Jiro k Čumakovi a tiše se zeptal: "Čemu mám dnes věnovat obzvláštní pozornost, můj první rádce?"

Čumaka si poklepal prstem na tvář. "Abychom narušili podporu paní Mary domem Xacatecas, budeme potřebovat spojence. A to zejména bohaté spojence. Zvaž nabídku lorda z Matawa na převoz našeho obilí na jih na jeho lodích výměnou za jistou laskavost." Vytáhl ze své mošny příslušný list s poznámkami a rychle přelétl řádky pohledem. "Lord si přeje výhodný sňatek pro svou dceru. Myslím, že by mohl vyhovovat nemanželský syn bratrance tvého bratrance. Je mladý a nevypadá špatně. Kdyby se přiženil do šlechtického domu, povzbudilo by to jeho ctižádost a zajistilo nám nového spojence." Čumaka ztišil hlas, protože ke stupínku se už blížil první žadatel. "Říká se, že lord z Matawa obchoduje s Midkemiany z města LaMut."

Jiro na něj úkosem pohlédl. "Říká? Nebo píše v hlášení tvých vyzvědačů?"

Čumaka si odkašlal a záměrně ponechal tuto otázku nezodpovězenou. "Chtěl bych svému lordu připomenout, že mnoho z členů lamutského obchodního společenství jsou rodilí Tsurané a mohli by nám zajistit stejné výhody, jaké požívá dům Acoma díky svým výhradním obchodním právům." Zakončil drsným šepotem: "Mara předvídala dobře, když od strážce císařské pečeti získala ono povolení. Řídila se pouze odhadem a zajistila si práva na nejvýhodnější druhy zboží, které sem procházelo Trhlinou z Midkemie. Ale protože tehdy byla první, nemohla předvídat všechno. Existuje ještě alespoň půl tuctu položek, na jejichž dovozu bychom mohli zbohatnout, a zatímco Mara může úspěšně bránit domu Anasati v pokusech převážet zboží z Midkemie, je toho jen velmi málo, co zmůže proti zásilkám z LaMutu určeným lordu z Matawa."

Jiro se usmál. "Jak velmi lord z Matawa touží po výhradních právech na převoz zboží na jeho lodích? A jak velmi je jeho dcera ošklivá?"

Čumaka se široce usmál. "Jeho dcera je po matce, která vypadá jako pes, jako obzvlášť protivný pes, popravdě řečeno. Má ještě dvě mladší sestry. Všechny mají křivé zuby, ale pouze nejstarší může zdědit titul. Jejich otec bude potřebovat velké věno, aby jeho mladší dcery neskončily jako družičky neurozených obchodníků. To znamená, že lord z Matawa velice touží po těchto výhradních právech."

Když se před stupínkem uklonil vyslanec nejméně významného domu, ukončil Jiro svůj rozhovor s Čumakou. "Tvá rada zní rozumně. Učiníme lorda z Matawa šťastným mužem."

Zdvořile se obrátil k prvnímu žadateli, když právě v tom okamžiku hluk v zadní části síně způsobil, že se všechny hlavy otočily směrem, odkud přicházel. Růžolící muž v purpurovém rouchu si razil cestu mezi sluhy u dveří. Byli to otroci, a proto se ve strachu před hněvem svého pána vrhli tváří k zemi a očekávali trest za svou chybu. Vetřelec si jich vůbec nevšímal a hnal se dále do síně bez ohledu na vyděšené sluhy domu Anasati, kteří se jej pokoušeli zastavit. Minul sedící hosty lorda Jira, jímž věnoval asi tolik pozornosti ti, jako kdyby byl v celé síni sám. Mířil přímo ke stupínku tak rázně, až se válečné praporce rozvlnily v závanu vzduchu, když kolem nich prošel. Před Jirem se zastavil. Příliš rozrušený, než aby myslel na formality, vykřikl: "Dovedeš si představit, co ta ženská udělala?"

Vyslanec, kterého odstrčil, se zatvářil zmateně; Jiro sám byl vyvedený z míry, ale vrhl rychlý pohled na Čumaku, který mu s ústy zakrytými dlani zašeptal správné jméno tak, aby to slyšel pouze jeho pán.

Aby ovládl situaci, řekl lord Jiro svým nejlaskavějším tónem: "Vítej, lorde Dawane. Zdá se, že jsi... rozrušený."

Podsaditý muž nachýlil hlavu kupředu, takže vypadal jak býk needry chystající se k pokusu prorazit plot, aby se dostal ke krávě. Prskaje vzteky zamával rukama ve vzduchu. "Rozrušený? Můj lorde, jsem zničen!"
Jiro si uvědomil, že v síni se začíná ozývat mručení lordů a vyslanců, nucených čekat, až skončí toto hlučné narušení pořádku a dobrých mravů, a konejšivým hlasem řekl: "Lorde Dawane, prosím, posaď se, než ti tvé rozčilení v tomto horku způsobí újmu na zdraví," Na pokyn svého pána přiběhli sluhové a nabídli rozhořčenému muži občerstvení.
Jiro si uvědomil, že musí brát ohled na nespokojenost ostatních žadatelů, ale zároveň přemýšlel, jestli by z této situace nemohl vytěžit nějakou bezprostřední výhodu. Dawan z Tuscobar byl jeho příležitostným obchodním společníkem a nejistým spojencem. Jira zlobilo, že nebyl schopen získat Tuscobara pro svou věc, protože jejich pevné spojenectví by mohlo mít dalekosáhlé důsledky. Dům Tuscobar měl jistý vliv na lorda z Keda, jehož podpora v jakémkoli sporu s Marou by domu Anasati poskytla značnou výhodu. Jiro soudil, že toto spojenectví bude mít zásadní význam v budoucnosti, kdy se úsilí tradicionalistů o znovuustavení Nejvyšší rady setká s úspěchem.
Do vzrůstajícího reptání žadatelů Jiro zvolal: "Ať mi věnuje pozornost každý, kdo hledá pomoc u domu Anasati. Můj dům s pochopením vyslechne každého dobrého přítele. Můj lorde z Tuscobar, co se přihodilo?"
Zavalitý lord právě upíjel ze sklenice chlazenou ovocnou šťávu. Rychle polkl, aby mohl odpovědět. "Všechny lodě s nákladem celé mé úrody do posledního zrníčka byly potopeny!"
Jiro užasle zamrkal. "Potopeny? Ale jak?"
"Nějakým zlým kouzlem té čarodějnice," odpověděl Dawan.
"Čarodějnice?" povytáhl Jiro obočí.
Dawan odstrčil ovocnou šťávu a sáhl po vínu, které mu nabídl sluha. Zhluboka se napil a otřel si ústa rukávem, než se cítil natolik posílen, aby upřesnil: "Mara z Acoma. Kdo jiný. Každý v Impériu ví, že jako Ochránce Impéria je obdařena nekonečným štěstím a přízní bohů. Zničila mě tím, že mému vrchnímu kapitánovi podstrčila zfalšované příkazy, takže odvezl celý náklad do Dustari namísto na obilní trh v Lepale!" Lord Dawan téměř plakal zoufalstvím, když pokračoval: "Už to bylo dost zlé. Téměř mě to přivedlo na mizinu. Ale pak se mé lodi týden plavby od Jamaru dostaly do strašlivé bouře a všechny do jedné se potopily. Jsem zničen." Ulevil svému žalu dalším mocným douškem vína. "Přísahám při svých předcích, Jiro: nikdy neodmítnu podporu tvému úsilí o ukončení zlého vlivu té ženy."
Jiro si opřel bradu o zaťatou pěst. Po hlubokém zamyšlení řekl: "Děkuji ti, že jsi nás upozornil na nebezpečí obsažené v odklonu paní Mary od tradic, ale i kdybys neřekl nic, pomohl bych starému příteli své rodiny." Hned se otočil k Čumakovi. "Ať hadonra vystaví lordu z Tuscobar dlužní úpis." Obrátil se zpět k Dawanovi. "Půjč si tolik, kolik budeš potřebovat. Vrátíš nám to, až usoudíš, že si to můžeš dovolit."
Dawan ztuhl, zapomněl na víno a podezřívavě si Jira změřil. "Úroky?"
Jiro mávl rukou, jako by poskytování velkorysých laskavostí potřebným bylo jeho každodenní činností. "Žádné! Nebudu se přece obohacovat na neštěstí svého přítele." Tiše a dodal: "Obzvláště, když to neštěstí způsobil můj nepřítel."
Dawan vstal. Hluboce se uklonil. "Jiro, ať je mi každý přítomný svědkem! Jsi muž neobyčejné velkomyslnosti a šlechetnosti. Tvoji předkové na tebe shlížejí s pýchou." Znovu se uklonil s opožděnými ohledy na ostatní, čekající na pozornost lorda z Anasati. "A prosím o odpuštění, že jsem narušil toto ctěné shromáždění."
Jiro vstal. Naznačil Čumakovi, ať jde s ním, a osobně doprovodil lorda z Tuscobar k postranním dveřím, kde se s ním přátelským tónem rozloučil: "Nesmysl. Není co odpouštět. Teď se jdi osvěžit do mé lázně. Zůstaň na večeři a můžeš se zdržet i přes noc, pokud by ses chtěl vrátit domů až zítra." Určil otroka, aby polichoceného a lehce opilého lorda odvedl pryč.
Když se otočil, aby se vrátil ke svému stupínku, dokonalý v roli velkodušného lorda, zašeptal mu Čumaka: "Je to zvláštní, nemyslíš? Proč by Mara chtěla poškodit nezúčastněného člověka, jako je Dawan? Nedává to smysl."
Jiro potěšeně pohlédl na svého prvního rádce. "Ale ona to neudělala. Byl jsem to já, kdo poslal jeho hlavnímu kapitánovi zfalšované pokyny."
Čumaka se s tichým smíchem hluboce uklonil. Tak, aby to žadatelé nezaslechli, zašeptal: "Překvapuješ mě, můj lorde. Stává se z tebe skvělý hráč, a to jak šhä, tak Hry rady. Jak jsi dokázal svalit podezření na Maru?"
Jiro se přezíravě usmál. "Náš hadonra na můj pokyn rozšířil zprávy o tom, jaké škody a jakými způsoby napáchala paní Mara na našem majetku během posledních let. Pak jsem pouze napodobil její metodu a nechal Dawana, ať si sám učiní závěr." Vydal se rozhodným krokem ke stupínku a ještě dodal: "A postaral jsem se o to, aby se Dawan doslechl, že dům Acoma bude letos svou úrodu obilí převážet na lodích do Lepaly."
Čumaka se rozzářil radostí. "Úžasné, můj pane. To je tak skvělý nápad, až mě mrzí, že jsem na něj nepřišel sám." Když lord a jeho rádce usedali na své polštáře, sdíleli jedinou myšlenku: každý z. nich se považoval za šťastného, že má toho druhého, protože jejich spolupráce byla pozoruhodná. Pokud bude obnovena Nejvyšší rada a rozluštěno tajemství Mařiny špionážní sítě, pak ji před nevyhnutelným pádem nezachrání ani obrovské štěstí přisuzované Ochránci Impéria.

Mara znepokojeně přecházela po místnosti. Už týdny mezi ní a jejím manželem narůstala chladná zeď nepochopení. Hokanu odmítal její žádost, aby uvolnil Justina ze závazku vůči domu Šinzawai a dovolil mu stát se dědicem domu Acoma. Miloval Justina stejně hluboce, jako by chlapec byl jeho vlastním synem. Ayakiho smrt způsobila, že se stal mnohem úzkostlivějším rodičem a Mara při pomyšlení na tu ztrátu cítila nepolevující hořkost.
Zastavila se ve své neklidné chůzi a opřela se rukou o přepážku vedoucí do její soukromé zahrady. Strávit tak jedinou hodinu se starou Nacoyou a její moudrostí, zatoužila marně. Její bývalá chůva, náhradní matka a první rádkyně dokázala proniknout přímo k srdci každého problému. Dokonce i když Mara odmítala její radu nebo trvala na riziku, které staré ženě připadalo neúnosné, Nacoyina slova byla vždy jasná a pravdivá. A pro záležitosti lásky měla nedostižný cit. Mara si povzdechla. Byla to Nacoya, kdo si všiml rostoucí náklonnosti své paní k barbarskému otroku

Kevinovi mnohem dříve, než si Mara samotná připustila, že by jej mohla milovat. Zoufale nyní potřebovala radu staré Ženy. Pokusila se přivolat Nacoyin hlas, ale stín milované ženy dnes odpočíval příliš daleko.

Kopnutí v lůně ukončilo její zamyšlení. Zalapala po dechu a přitiskla si ruku ke vzdutému břichu. Usmála se. Její nenarozené dítě má sílu mláděte barbarského tygra. Hokanu jistě změní názor, až poprvé vezme do náruče své první dítě. Otcovská pýcha zmírní jeho tvrdohlavost a ona snadněji prosadí svůj požadavek, aby byl Justin prohlášen za dědice domu Acoma. Hokanu pochopí, že je vůlí bohů, aby se dědicem pláště vládnoucího lorda domu Šinzawai stalo dítě jeho vlastní krve.

Mara se opřela o rám přepážky a už předem cítila štěstí toho okamžiku. Porodila dvě děti, otcem prvního byl muž, jehož nenáviděla, otcem druhého muž, jehož zbožňovala. Oba její synové jí dali něco naprosto neočekávaného; co u Ayakiho začalo jako povinnost dostát cti a zajistit pokračování rodu Acoma, se proměnilo v čistou radost, když zjistila, že dědice, kvůli němuž tolik trpěla, začala milovat. Byl to její potomek, který zdědí velikost domu Acoma. A nikdy jí rodinná čest nepřipadala tolik jako vzdálený, neskutečný pojem jako tehdy, když držela v náručí své dítě a těšila se z jeho smíchu.

Mara dychtivě očekávala okamžik, kdy Hokanu sám pocítí ono kouzlo. Narození jejich syna je sblíží a ukončí toto chladné měření vůlí. Vrátí se mír a obě děti budou vyrůstat pro velkou budoucnost domů Acoma i Šinzawai.

Mara k muži, jehož pojala za manžela, nikdy necítila vášeň, ale zvykla si na jeho blízkost. Jeho pochopení jí bylo útěchou, jeho moudrost štítem, jeho vtip únikem z trápení a starosti a jeho tiché citlivé porozumění pomocí, bez níž už nedokázala žít. Postrádala jej. Jeho láska se stala základní součástí jejího štěstí, již si neuvědomovala, dokud nebyla nucena se bez ní obejít. Protože ačkoliv seděl vedle ní, jeho duch byl někde daleko. A to Maru bolelo více, než by si kdy předtím dokázala představit.

Neustále jí něco připomínalo, že se věci změnily; něžný dotek jeho ruky na tváři už ji nevítal ze spánku, když se probouzela; lehce nadzvednuté koutky jeho rtů naznačující, že chce na poradě říct něco vtipného, už dlouho nebyly k vidění. Přestali spolu pít svůj pravidelný odpolední šálek chochy, při němž Hokanu pročítal hlášení svých válečných rádců a ona studovala zprávy o obchodu, které jí denně připravoval Jican. V jejich vztahu převládlo napjaté ticho, a přestože se Hokanu o ničem nezmínil, začal protahovat své každodenní cvičení se zbraní i přes dobu, kterou obvykle trávili společně. Nevyměnili si žádná ostrá slova ani výčitky, ale rozpor ohledně Justinova dědického, titulu byl přítomen všemu, co dělali, a rozežíral jejich vztah jako jed. Mara se pohladila po břiše a modlila se, aby jejich odcizení skončilo v okamžiku, kdy se narodí jejich nový syn.

Kromě Nacoyi byl Hokanu jediným člověkem, který dokázal neomylně sledovat její myšlenky. Její útroby zasáhlo další kopnutí. Mara se zasmála. "Už brzy, maličký," zašeptala dítěti.

Služebná, čekající na příkazy, zvedla při zvuku jejího hlasu hlavu. "Paní?"

Mara těžkým krokem odstoupila od přepážky. "Nechci nic než to dítě, které se podle všeho nemůže stejně jako já dočkat, až se narodí."

Služebná se poplašeně narovnala. "Mám zavolat -"

Mara zvedla ruku. "Ne, ještě je čas. Porodní bába a ranhojič tvrdí, že to bude trvat ještě nejméně měsíc." Zamračila se. "I když mám pocit, že se tohle dítě narodí dříve."

Ozvalo se zdvořilé zaklepání na přepážku z vnitřní chodby. Mara si urovnala roucho na svém těhotném břiše a kývla na služebnou, aby odsunula přepážku. Na chodbě se jí uklonil Jican, její hadonra. "Paní, je tady obchodník a žádá dovolení uzavřít obchod."

Zeji Jican obtěžoval s věci, kterou by obvykle zařídil sám, bylo zvláštní. Staral se o její rozsáhlé majetky už tak dlouho, že dokázal předvídat každé její rozhodnutí, dokonce i to, s nímž nesouhlasil. Mara, dychtivá dozvědět se, co se stalo, řekla: "A co si přeješ?"

Jican, celý nesvůj v situaci, která se vymykala běžnému pořádku, nesměle odpověděl: "Myslím, že by sis měla sama prohlédnout zboží toho muže, paní."

Mara, vděčná za rozptýlení v dalším odpoledni bez Hokanuovy společnosti, zatleskala na komornou, aby jí přinesla vhodnější roucho na setkání s cizincem. Zahalená ve volné róbě z měňavého hedvábí s dlouhými rukávy pokynula hadonrovi, aby ji vedl. Obchodník čekal ve stinné síni lemované sloupovím v křídle vyhrazeném pro písaře. Mara s Jicanem museli projít dlouhými ponurými chodbami, částečně vytesanými do úbočí kopce, aby se sem dostali ze slunných pokojů, které Mara sdílela s Hokanuem. Z Jicanova rychlého kroku Mara poznala, zeje nervózní, a zeptala se: "Zboží, které ten obchodník nabízí, je něčím zvláštní?"

"Možná." Malý hadonra na ni vrhl boční pohled, který potvrdil jeho nejistotu. "Myslím, že bude třeba, abys to posoudila ty sama."

Během let jeho oddané služby se Mara naučila rozumět narážkám malého hadonry. Když jí hned nezačal popisovat nabízené zboží, pobídla jej: "A co ještě?"

Jican se zastavil. "Já..." Nejistota přešla do váhání. Omluvně se uklonil a pak vyhrkl: "Nevím, jak se mám k tomu muži chovat, paní."

Mara už znala hadonrovy slabé stránky, takže věděla, že jej tato otázka bude ještě chvíli trápit, a tak jen mlčky vykročila kupředu.

Po několika krocích přišlo vysvětlení. Jican řekl: "Protože
je...byl Tsuran."

Mara se zamyslela. "Z LaMutu?" V LaMutu vládl Hokanuův bratr a většina obchodníků, kteří přicházeli z Království, měla ve své družině bývalého tsuranského vojáka jako tlumočníka.

Jican s očividnou úlevou přikývl. "Tsuran, který dal přednost Království."

Důvod Jicanovy stísněnosti byl nyní jasnější: Mara sice ohýbala tradice a přijímala do služby muže bez pánů, ale že by

někdo dobrovolně zůstal v cizím světě zbavený pout k domu - a nezáleželo na tom, že jedním z oněch mužů byl Hokanuův bratr Kasumi - to byla myšlenka natolik cizí, že připadala nepochopitelná i samotné Maře. A skutečnost, že je takový člověk v čele obchodní delegace, činila jednání ještě choulostivější než obvykle.

Dlouhá chodba konečně vyústila do krytého sloupořadí, které lemovalo jižní stranu usedlosti. Podél něj vedla k hlavním dveřím štěrkovaná cestička a na ní ve stínu starých stromů čekala družina obchodníka, který je navštívil, malá skupina nosičů a deset osobních strážců. Maře se rozšířily oči. Vůbec si nejdříve nevšimla, zeje tam více strážců než obvykle, protože byli tak vysocí! Při pečlivějším pohledu se ukázalo, že všichni jsou Midkemiané, a Mara zpozorovala i poměrně vzácný úkaz, totiž že vojáci stojící na stráži u vchodu po nich pokradmu pokukují. K jejím uším dolehly útržky hovoru a jeho tolik známý přízvuk způsobil, že zůstala stát. Myslí jí plynuly vzpomínky na Kevina ze Zunu, dokud ji Jicanovo netrpělivé přešlapování nevrátilo do přítomnosti. Vzpamatovala se a pospíchala za ním k síni, kde na ni čekal obchodník.

Muž seděl na patách před neformálním stupínkem, který používala, když jednala s neurozenými osobami. Vedle něj ležely naskládány krabice a vaky se zbožím. Na sobě měl nádherné hedvábné roucho, na němž byl na první pohled patrný jeho cizí původ: způsob tkaní byl jiný a barvy vytvářely vzor v Tsuranuanni nevídaný. Celkově působil opovážlivým, téměř drzým dojmem, usoudila Mara, když ho pozorovala přimhouřenýma očima, zatímco se blížila ke stupínku. Přestože se představil jako obchodník, oblékal se jako rovný nejvznešenějším vládnoucím lordům Impéria. A přece nebyl šlechtic; namísto obvyklého znaku domu měl na rameni a šerpě vyšit barbarský symbol LaMutu, tvora podobného psu, kterého nazývali vlkem. Je to drzoun, rozhodla se Mara, když jí Jican pomáhal vystoupit po nízkých schůdcích k jejím polštářům.

Ale přesto bylo chování cizince bezchybné. Když se paní pohodlně usadila, uklonil se tak, až se dotkl čelem rohože, na níž klečel. Zůstal tak dost dlouho, aby vyjádřil hlubokou úctu, zatímco Jican sděloval Maře jeho jméno. "Má paní, toto je Janaio z města LaMutu."

Janaio se narovnal a usmál se. "Čest tvému domu. Dobrý Ochránce. Jsi zdráva, paní Maro?"

Mara lehce pokynula hlavou. .Jsem zdráva, Janaio z... LaMutu."

Pak ji do očí udeřila jedna věc. Ten člověk měl na sobě zlato! Mara zadržela překvapený nádech. Na základě císařského výnosu byly všechny šperky a předměty vyrobené z kovu u průchodu Trhlinou z Midkemie pečlivě kontrolovány. Obchodníci z barbarského světa se často zlobili, když jim byly zabaveny boty a místo nich na dobu pobytu v Impériu zapůjčeny obyčejné sandály; ale všechny své věci dostali při návratu zase v pořádku zpátky. Císařská pokladnice utrpěla těžký otřes, když se první výpravy Midkemianů vracely domů naboso a ekonomika provincie Las se obrátila vzhůru nohama, protože se zde jako platidlo začaly používat kovové hřebíčky vytažené z podrážek bot.

Obchodník se dotkl řetězu na své šíji. "Odpřísáhl jsem, že to zde nenechám, paní Maro," řekl, když si všiml jejího pohledu. To jí připomnělo jeho tsuranský původ, protože žádnému barbarovi by neuvěřili, že tváří v tvář pokušení dodrží své slovo. Midkemiané nevyznávali víru v Kolo života, takže se neobávali, že nečestným jednáním ztratí přízeň bohů.

Mara zachovala klid. Taková opovážlivost! Zatímco v zemi za Trhlinou mohl být podobný šperk vhodnou ozdobou zámožného muže, na Kelewanu by na něj nestačil ani roční příjem menšího domu. A on to věděl. Vystavoval svůj poklad na odiv s vypočítavou okázalostí. Mara s chladným odstupem uvažovala, co tento obchodník čeká, že od obchodu s ní získá.

Když usoudila, že mlčela dost dlouho, aby si uvědomil, kde je jeho místo, zeptala se: "Takže, co pro tebe mohu udělat?"

Muži neunikl její jemný náznak: použila překlad fráze z jazyka Království. Bez nevhodného zdůrazňování mu hned na začátku dala najevo, že s Midkemiany už jednala. Odpověděl jí bezchybně podle tsuranského protokolu. .Jsem prostý obchodník s jistými druhy koření a lahůdek. Vzhledem ke své minulosti" - učinil široké gesto rukou - jsem ve výhodě, neboť vím, že tyto jedinečné produkty mé nové vlasti se mohou stát v Impériu výnosným artiklem."

Mara odměřeně kývla. Janaio pokračoval vemlouvavým tónem. "Ale než bych tě připravoval o cenný čas zbytečným mluvením, raději s tvým laskavým svolením nechám své zboží hovořit samo za sebe."

Zaujatá Mara se zvědavě zeptala: "Co navrhuješ?"

Janaio ukázal na krabice a vaky po svém boku. "Mám tady vzorky. A protože se blíží hodina, kdy mnoho obyvatel Impéria odkládá práci a usedá k šálku chochy, možná bys místo ní okusila něco více cizokrajného?"

Mara si smutně připomněla, že obvykle tyto okamžiky trávila s Hokanuem, a potlačila povzdech. Byla unavená a toužila po chvilce spánku, protože dítě v jejím lůně rušilo její odpočinek v noci. "Na to nemám dost Času."

"Prosím," řekl Janaio rychle. Uklonil se, aby ji obměkčil. "Nezdržím tě dlouho. A za svou trpělivost budeš odměněna jak potěšením, tak bohatstvím, o tom tě mohu ujistit."

Jican se naklonil k Maře. "Dám zavolat ochutnavače, paní."

Mara se podívala na svého hadonru. Také vypadal zaujatě;

ale všimla si, zejí chce říct ještě něco o tomto záhadném obchodníkovi zpoza Trhliny. Vytáhla vějíř, který měla zasunutý za šerpou. Roztáhla jej a skryla za ním rty, aby návštěvník neviděl, jak šeptá: "Co ještě bych měla vědět o tom muži?"

Jican se neklidně zavrtěl. "Podezření," zašeptal tak tiše, aby to slyšela jen ona. "Obdržel jsem zprávu od jednoho správce, který je naším přítelem. Tenhle Janaio jednal také s lordem z Matawa."

"Který je neochvějným zastáncem tradicionalistů a Jira." Mara zamávala vějířem. "Myslíš, že doufá, že mu naše soupeření pomůže uzavřít obchod s větším ziskem?"

Hadonra zamyšleně našpulil rty. "To nemohu říct. Je to možné. Pokud má jeho zboží skutečně výjimečnou hodnotu,

dům, který získá práva na jeho další prodej, na tom může hodně zbohatnout."

To způsobilo, že se Mara rozhodla. Nesmí dopustit, aby kvůli potížím spojeným s jejím těhotenstvím bez boje přenechala domu Anasati jakoukoli výhodu. Zatleskala na domácího posla, aby z kuchyně přivedl kuchaře, který jí měl posloužit jako ochutnavač. Poslala také pro Sarika a Lujana, protože usoudila, že by od nich později mohla potřebovat radu.

U Janaia se její obezřetnost setkala s úslužným souhlasem. "Velmi moudré, paní Maro. Ačkoli tě mohu ujistit, že mé úmysly jsou pouze čestné."

Mara bez odpovědi zkřížila ruce na zaobleném břiše. Žádná obezřetnost nebyla dost důkladná, když nosila pod srdcem Hokanuovo dítě. Čekala, netečná k Janaiovým pokusům zapříst rozhovor, dokud nedorazil její rádce.

Sarikův překvapený výraz prozradil, že v prvním okamžiku muže pokládal za Midkemiana, který si libuje v módě Impéria. Jediný pohled na prvního rádce domu Acoma přiměl Janaia, aby se napřímil. Jako by jej instinkty upozornily, že Sarikův úsudek nelze podceňovat, začal spěšně vypočítávat svá bezpečnostní opatření. "Abych tě ušetřil starostí, vznešená paní, protože chuť pochutin, které ti nabízím, je v této zemi neznámá, takže by nebylo možné rozpoznat, že je do nich něco přimíšeno, navrhuji, abych se o každý šálek s tebou podělil."

Sarik, na nějž neudělal dojem ani zlatý řetěz, ani výřečnost, přijal jeho nabídku s bezvýraznou tváří. Pozorně sledoval, jak si muž vyhrnul rukávy a ukazuje, že nemá prsteny ani náramky, v nichž by mohl ukrývat jed. "Pokud by mohli sluhové připravit horkou vodu, tři konvice a šálky, já připravím směsi. Pak si zvolíš, ze kterého šálku mám ochutnat." Se zářivým úsměvem se podíval na nehybného Sarika a řekl: "Jestli tě to uklidní, paní, podělím se s tebou o riziko."

Mara se navzdory Sarikovu chladu se zájmem zeptala: "Co vlastně přinášíš do našeho Impéria?"

"Vynikající nápoje, paní. Úžasný sortiment chutí a vůní, které uchvátí tvůj jazyk. Pokud bude toto zboží výnosné, a já tě ujišťuji, že bude, mohl bych ti také dodat cizokrajná vína a piva z nejlepších vinic a pivovarů Ostrovního království."

Mara v duchu rozebírala své dojmy. Nebylo divu, že tento muž zůstal v Midkemii. Možná že v závěrečných bojích Trhlinové války sloužil jako voják některého z domů, ale ve skutečnosti to byl rozený obchodník. Vrhla pohled stranou na Lujana, který právě vstoupil a rázně připochodoval na své místo za jejím ramenem. Kdyby osud zavál na druhou stranu Trhliny jeho, pak by vzhledem k jeho mrštnému jazyku a pohotovému myšlení bylo docela dobře možné, že by tady seděl on a prodával jí cizokrajné zboží.

Tato úvaha ji svým způsobem přesvědčila. Ale přesto neměla ve zvyku se jen tak vzdávat opatrnosti, zejména když Sarik ani jediným slovem nepodpořil cizincův návrh. Mara se rozhodla napadnout jeho styky s nepřítelem. "A jak ses dohodl s lordem z Matawa?"

Janaio se na ni usmál jako rozený Midkemian. Jiného tsuranského lorda by touto otázkou urazila, ale znala Kevina natolik, že se v tomto případě nemohla zmýlit; kdyby nic jiného, tyto cizí způsoby ji uklidňovaly. Janaio pokračoval:

"Slyšela jsi o mých rozhovorech, ale ujišťuji tě, že nejsou tajné. Zboží, které mám na prodej, je vzácné a potřebuje jemné zacházení a zkušené vyjednavače, aby se dostalo na správné trhy. Byl bych špatný obchodník, kdybych se nesnažil prozkoumat všechny možnosti. Lord z Matawa už vyslal přes Trhlinu mnoho svých obchodních agentů, aby zprostředkovali dodávky našeho zboží."

Mara sevřela rty, když si uvědomila možné následky toho, co se právě dozvěděla. Jican něco zašeptal Sarikovi, který přikývl a dotkl se Marina rukávu. "Má paní, všichni víme, že Matawa si přeje proniknout na trhy, které ovládáš. Nechce porušit tvá dovozní práva chráněná císařským výnosem, ale snaží se zajistit dovoz zboží, které nekontrolujeme, a pak na ně získat výhradní práva. Arakasi ve svém hlášení naznačil, že prostředky k tomu mohou pocházet od Jira."

Znechucená tím, že politika už zasahuje i do těch nejneškodnějších podniků, kývla Mara na Janaia. "Dej si přinést všechno, co potřebuješ."

Její sluhové uposlechli s oddanou snaživostí. Pyšní na to, že mohou dostát cti své paní, rychle přinesli podnosy s konvicemi a porcelánovými šálky. Za nimi spěchal otrok s kotlíkem vroucí vody.

Janaio si s divadelní okázalostí kolem sebe rozložil různé
váčky a flakónky.

"Na začátek," oznámil, "něco vonného a lahodného." Nalil vodu do jedné z konvic a vhodil do ní malý váček. "Tato vzácnost roste na keřích v jižní části Království, paní. Lístky se složitým způsobem suší a jejich doprava je velmi náročná, protože jsou choulostivé na vlhko, takže na severu si mohou malé množství dopřát jen ti nejbohatší. Proto nápoj, který připravuji, není v mém městě LaMutu příliš oblíben. Až ho ochutnáš, budeš muset přiznat, že je to nejspíše způsobeno jen neznalostí." Zvedl z konvice pokličku, vdechl stoupající páru a zavřel oči. "Budeš jistě souhlasit, že si tento jemný nápoj získá oblibu u tsuranských šlechticů."

Při těch slovech začal nalévat tekutinu do šálků a místnost naplnila cizokrajná kořeněná vůně. Když naplnil tři šálky, kývl na Marina sluhu, který zvedl podnos a odnesl jej ke stupínku, aby si paní vybrala. Ta pokynula otroku, jenž držel konvici, ať z jednoho ochutná. Sluha jí pak podal jeden ze dvou zbylých a odnesl tác zpátky Janaiovi.

Obchodník zvedl šálek a řekl: "Pij opatrně, aby sis nespálila jazyk, paní."

Cizí vůně Maru uchvátila. Žádná, kterou dosud znala, jí nepřipadala tak divoce lákavá. Usrkla si. Nápoj měl zvláštní trpkou, ale přesto osvěžující a plnou chuť. Chvilku ji zkoumala a pak poznamenala: "Myslím, že trochu medu by zmírnilo tu hořkost."

Obchodník se usmál. "Předbíháš má slova paní. V Midkemii často používáme rovněž bílý cukr vyráběný z rostliny zvané řepa. Někdo si do něj přilévá také mléko; jiní dávají přednost šťávě z kyselého ovoce podobného kelewanskému ketundi."

Mara upila další doušek a zjistila, že jí nápoj chutná stále více. „Jak tomu říkáte?"

Muž se usmál. "Čaj, Dobrý Ochránce."

Mara se zasmála. "Mnoha nápojům se říká 'čaj', Janaio z LaMutu. Co je to za bylinu, z níž jsi ho připravil?"

Obchodník odpověděl tsuranským pokrčením rameny. "To je jméno té byliny, nebo spíše keře, ze kterého jsou ony lístky. Když někdo v LaMutu řekne 'čaj', myslí tím právě tento nápoj, a ne odvary z různých bylin, které se pijí tady. Ale i čajových keřů je mnoho druhů, z nichž se připravuje nápoj tmavý, světlý, sladký nebo hořký."

Okouzlená Mara přikývla. "Co máš ještě?"

Janaio si vzal další konvici a připravil další horký nápoj. "Tohle je něco úplně jiného."

Černá tekutina se silnou, bohatou vůní zaujala i Jicana natolik, že přemohl svou opatrnost a nabídl se jako ochutnavač. Mara ani nepočkala, až se hadonra napije jako první, a dychtivě usrkla. Nápoj byl hořký, a přece chutnal příjemně. "Co je to? Trošku mi to připomíná chochu."

Janaio se uklonil, když viděl její neskrývané potěšení. "To je káva, paní. Stejně jako čaj i ona má mnoho odrůd. Ta, kterou právě piješ, vyrostla vysoko na svazích Yabonu. Dobrá, silná, ale nijak zvlášť jemná." Zatleskal na svého sluhu, který přinesl košík převázaný zdobnou stuhou. "Dovolím si nabídnout ti dárek. Tady mám pro tebe tucet vzorků, které můžeš vyzkoušet ve chvílích odpočinku. Všechny jsou srozumitelně označeny, co se týká druhů použitých bobů i přípravy nápoje."

Mara odložila napůl vyprázdněný šálek. Tato ochutnávka ji sice rozptýlila a odvedla její myšlenky od manželských starostí, ale den míjel, zatímco zde otálela. Nechtěla promeškat hodinu, kterou vždycky trávila se svým synem, než povečeřel. Justinovi bylo právě pět let, a to nebyl věk, kdy se dítěti dá vysvětlit zdržení.

Janaio vycítil její netrpělivost a zvedl ruku. "Nejúžasnější nápoj teprve přijde." Rychle, dříve než paní mohla vstát a odejít, požádal jejího sluhu: "Mohl bych dostat trochu needřího mléka?"

Mara mohla vyvodit důsledky z troufalosti tohoto muže, jenže u Midkemianů se předpokládalo, že budou jednat neuváženě. Skryla svou únavu a pokynula sluhovi, ať splní jeho prosbu. Mezitím se Sarik naklonil k Marinu uchu. "Ne-nech se zmást jeho prohnaností," poradil jí. "Tenhle člověk je rodilý Tsuran. Napodobuje midkemianskou neomalenost, skoro jako by věděl, že jsi kdysi měla pro takové chování slabost. Nelíbí se mi úlisnost, s jakou se snaží získat tvou přízeň, má paní. Bud, prosím, opatrná."

Mara si poklepala vějířem po bradě. Její rádce měl pravdu, když si přál, aby se chovala zdrženlivě. "Tenhle Janaio pije z téže konvice jako já. Určitě mi neublíží, když okusím ještě jeden nápoj. A pak ten pohovor ukončím."

Sarik lehce přikývl, ale vyměnil si s Jicanem pohled, který malého hadonru zarazil. Když se sluha vrátil s malým džbánkem mléka, požádal Jican, že by chtěl také šálek tohoto nápoje, ale navíc, nikoli místo otroka, který se měl opět vrátit ke své práci ochutnavače.

"Ale samozřejmě," řekl Janaio potěšené. "Jsi moudrý muž, který si přeje porozumět každému druhu obchodu, jaký může tvůj dům uzavřít."

Zatímco Mařini dvořané zvědavě přihlíželi, obchodník nalil do konvice stejné díly vody a mléka. Jeho řetěz se leskl, když se nakláněl nad své košíky a stále přitom mluvil. "Někdy se používá pouze mléko, které nápoji dodává sytost."

Dokončil své přípravy s ještě větší okázalostí než předtím. Znovu předal podnos s naplněnými šálky sluhovi a naznačil Maře, aby si vybrala. Neudělala to, ale počkala, až si vezmou Jican a ochutnavač. Vůně tohoto nápoje byla opojná. Malý hadonra setřásl svou úzkost a napil se. Vzápětí s bolestným syknutím ucukl, protože si spálil jazyk.

Obchodník byl natolik ohleduplný, že se nezasmál.

"Omlouvám se, má paní. Měl jsem tě upozornit, že tento nápoj se podává velmi horký."

Jican se vzpamatoval. "Má paní," vykřikl nadšeně, "chuť této vzácnosti je neuvěřitelná."

Hadonra i paní se podívali na otroka sloužícího jako ochutnavač. Byl mnohem opatrnější než Jican, takže si nespálil jazyk, a upíjel nápoj s tak blaženým výrazem, že Mara pokynula sluhovi, aby jí podal tác.

Když si vybrala z posledních dvou šálků, řekl Janaio: "Pokud ti káva připomíná chochu, tak tento zázrak ti připomene chocha-la, tak jak se připravuje dětem. Ale skromně podotýkám, že chocha-la se k čokoládě má asi jako mé nízké postavení ke tvé vznešenosti."

Mara upila a zavřela oči nad tou úžasnou chutí. Neschopna skryt překvapení a radost, slastně si povzdechla.

Janaio si s úsměvem vzal poslední šálek z podnosu a zhluboka se napil. "To je čokoláda, pani."

Mara si nemohla pomoci, aby si nevzpomněla na Kevina, který si mnohokrát stýskal, jak mu chybí čokoládové cukroví prodávané na slavnostech v jeho vlasti. Teď jej konečně pochopila.

Zamrkala, neboť ucítila vlhko v očích, a zakryla svou slabou chvilku předstíráním, že uhýbá před párou stoupající z šálku. "To je úžasná věc," řekla.

Janaio odložil vyprázdněný šálek a uklonil se. "Přál bych si, abys mi poskytla výhradní práva na dovoz, paní."

Mara s neskrývanou lítostí zavrtěla hlavou. "Ale to já nemohu, Janaio z LaMutu. Mé povolení od císařské vlády je omezeno jen na určité druhy zboží."

Očividně zklamaný obchodník široce máchl rukou. "Tak alespoň obchodní dohodu. Pokud jsou výhradní práva mimo tvé možnosti, zprostředkuj mi spojem s nejvýznamnějšími domy, které se zabývají obchodem."

Mara se ještě napila lahodného nápoje a pak si konečně vzpomněla na opatrnost. "A co Matawa?"

Janaio si znechuceně odfrkl. "Jejich nabídka byla urážlivá, ne, ponižující, a navíc nemají zkušené obchodní správce, jaké zaměstnáváš ty. Požadují tlumočníky k uzavírání obchodů, což je nepříjemná situace pro někoho jako já, kdo se pohybuje na trzích s luxusním zbožím. Nestojím o nic, co by mohlo vést k nedorozumění, nebo dokonce k podvodu."

Mara, vychutnávající poslední kapky nápoje, řekla: "To ti mohu zajistit." Lítost se vkradla do jejího hlasu, když pokračovala: "Nemohu omezit jiné v dovozu těchto pochoutek, ale snad by chytrý nákup v LaMutu mohl zabránit ostatním, aby ohrozili naše zájmy." Pak se připravila k odchodu, s důvěrou přenechávajíc vyjednání podrobností dohody Jicanovi.

Obchodník se uklonil, až se čelem dotkl podlahy. "Paní, tvá moudrost je pověstná."

Mara vstala. "Až oba zbohatneme na dovozu Čokolády do Impéria, pak tvou lichotku přijmu. Ale teď si jiné záležitosti

vyžadují mou pozornost. Jican sestaví dokumenty potvrzující dohodu, kterou jsi žádal."
Zatímco sluhové přispěchali, aby posbírali použité nádobí, a Jican se mračil nad podrobnostmi obchodní smlouvy. Mara s pomocí Lujana a Sarika opustila místnost.
Venku, v šeru vnitřní chodby, se Sarik kysele podíval na svou paní. "Smrtelně jsi riskovala, paní. Každý obchodník z Midkemie, který se narodil jako Tsuran, kdysi přísahal věrnost domu Minwanabi."
Mara, nervózní, že zameškala svůj odpočinek, podrážděně odpověděla: "Všichni jste to viděli. Pil totéž co já." Pak mírněji dodala: "A cítím se po těch vzácných nápojích skvěle."
Sarik se uklonil, ale mlčením dával najevo svou nelibost.
Mara se vydala směrem k dětskému pokoji, odkud byl až do druhého křídla slyšet Justinův křik. Její povzdech se proměnil ve smích. "Opozdila jsem se a služky mají, jak je slyšet, plné ruce práce." Položila si ruku na své nepříjemně velké břicho. "Nemohu se dočkat, až se tohle dítě narodí, ale na druhou stranu se obávám, že si pak už nikdo neužije ani chvilku klidu." S dívčím úsměvem zamířila ke svému rámusícímu synovi. "Možná že mi začne chybět ta péče, když si budu muset zvyknout na to, že mi při sedání nepomáhají dva urostlí mladí muži."
Lujan se uličnicky ušklíbl a jeho výraz se zrcadlově objevil i na Sarikově tváři. "Hokanu udělá, co bude moci, abys čekala dítě co nejčastěji."
Mara se zasmála, ale její rádcové postřehli hořký podtón v jejím hlase. "Tím jsem si jista, ovšem jen pokud se dohodneme, že se Justin stane dědicem domu Acoma."
Sarik se nad skloněnou hlavou své paní podíval na svého bratrance. Jeho rty nehlasně vytvořily slovo: "Paličatá."

Obchodník jménem Janaio z LaMutu se za tmy vrátil spolu s družinou najatých midkemianských stráží do opuštěného skladiště ve městě Kentosani. Noc už značně pokročila. Knoty v pouličních lampách v bohatých čtvrtích byly téměř vyhořelé a natěsnaná obydlí v okolí nábřeží osvětloval pouze měsíc. Ulice halila inkoustová temnota, do níž pronikala mlha zvedající se z Gagadžinu. Kdysi zde městská spodina po libosti přepadávala vozy, které se sem odvážily vjet bez stráží, ale nyní císařské hlídky vytlačily všechny tuláky a povaleče do nejzapadlejších uliček. Jediní, kdo se plížili nocí, byli toulaví psi, prohledávající odpadky z tržišť.
Ačkoliv podle tsuranských měřítek vládl všude pokoj, Midkemianům se zdálo, že město má daleko k nočnímu klidu. Až do skladiště doléhaly výkřiky majitelky nevěstince, která spílala zákazníkovi, že byl hrubý na jednu z jejích dívek. Štěkali psi a kdákaly probuzené jigy. Někde blízko plakalo dítě. Žoldnéři najatí do Janaiova doprovodu se neklidně ošívali, do nosu jim vnikal ostrý pach splašků od řeky. Nevěděli, proč byli přivedeni do této prázdné, napůl zpráchnivělé budovy; nechápali ani pořádně, proč dostali zaplaceno za cestu Trhlinou. Jejich zaměstnavatel si s každým důkladně promluvil a ujistil se, že nikdo z nich neumí tsuransky. Ale od bitvy v Sethanonu byla v Království nouze o práci a muži, které doma nic nedrželo, si rádi vydělali nějaké peníze,
Nosiči složili svá břemena na zem a čekali na další příkazy, zatímco najatí strážcové se shromáždili za Janaiem. Náhle se ze střešních trámů snesly hedvábné šňůry se zatíženými konci. Každá z nich se ovinula kolem hrdla jednoho z barbarských vojáků.
Za nimi z neviditelných úkrytů seskočili vrazi v černém a využili své váhy, aby strážce strhli k zemi. Čtyři muži zemřeli okamžitě se zlomeným vazem, zatímco další kopali a svíjeli se, když se jim smyčky utahovaly kolem hrdel a pomalu je škrtily.
Nosiči s rozšířenýma očima a ztuhlí hrůzou přihlíželi, jak midkemianští žoldnéři umírají. Neodvažovali se ani vykřiknout.
Jejich úděs měl však krátké trvání. Z temnoty se vyloupli dva další černě odění vrahové a prolétli jejich nehybnou neozbrojenou skupinou jako vítr rákosím. Během necelé minuty leželi Janaiovi nosiči na zemi a z jejich prořízntutých hrdel tryskala krev na dřevěnou podlahu. Vrahové, kteří drželi své oběti vzpřímené, uvolnili šňůry. Mrtví Midkemiané s temným zaduněním padli na zem, tady jeden jako pokroucená hromádka hadrů, tam druhý s prokousnutým jazykem, z něhož mu krev vsakovala do vousů.
Janaio ze sebe shodil drahý oděv a nechal jej ležet vedle mrtvol. Jeden z černě oděných vrahů se před ním uklonil a podal mu malý vak. Janaio z něj vytáhl černé roucho a přehodil si je přes ramena. Z kapsy vyňal lahvičku, jejíž sladce vonící obsah si nalil na ruce a pomocí něho si z nich setřel nános barvy; při silnějším světle by se jasně ukázala červená barva a tetování spolku Hamoi.
Z nejtemnějšího kouta se ozval hluboký hlas: "Udělal jsi to?"
Muž, který nebyl žádným obchodníkem a který si říkal Janaio, sklonil hlavu: "Jak jsi přikázal, ctěný mistře."
Mohutný muž překvapivě lehkým krokem vystoupil ze stínu. Když se pohyboval, ozývalo se chřestění a cinkání, jak kostěné ozdoby zavěšené na kožených řemínících narážely na nástroje smrti, které měl zasunuty za opaskem. Jeho roucho bylo pošito kousky vypouklých kostí z lebek obětí; řemínky jeho sandálů byly z vydělané lidské kůže. Nevěnoval ani jediný pohled mrtvolám na podlaze, ačkoliv se pečlivě vyhýbal kalužím krve. Obajan spolku Hamoi kývl hlavou a jediný pramen vlasů, splývající z temene jinak hladce vyholené hlavy, se mu zkroutil na zádech. "Dobře," řekl. Zvedl svalnatou paži a ze záňadří svého roucha vyňal malou lahvičku. "Určitě se napila?"
"Stejně jako já, mistře." Někdejší obchodník se znovu hluboce uklonil. "Dal jsem jed do čokolády, protože vím, že se jí dá nejhůře odolat. Její hadonra unikl, protože si spálil jazyk. Ale paní vypila do poslední kapky. Spolkla tolik pomalého jedu, že by to zabilo tři muže." Vrah domluvil a olízl si rty. Přestože byl zpocený úzkostí, ovládl se a Cekal.
Obajan si kutálel po dlani lahvičku s protijedem na vzácný jed zamíchaný do čokolády. S kamennou tváří pozoroval, jak ji oči jeho podřízeného sledují; ale jedem zasažený muž držel své zoufalství na uzdě. Nezačal prosit.
Obajan se usmál. "Vedl sis dobře." Podal mu lahvičku, jejíž barva byla zelená jako symbol života. Muž, který si říkal Janaio z LaMutu, přijal příslib záchrany do chvějících se rukou, odstranil voskovou zátku a vypil hořkou tekutinu až do dna. Pak se také usmál.

O okamžik později jeho výraz ztuhl. Jeho útrobami proběhla nejprve lehká křeč, která ho vyděsila. Následovala prudká bolest a on se rozšířenýma očima podíval na prázdnou lahvičku. Pak jeho prsty povolily sevření. Nádobka se svým falešným příslibem života dopadla na podlahu a jemu se podlomila kolena. Ze rtů mu uniklo zasténání. Zkroucený klesl k zemi.

"Proč?" vyrazil ze sebe mezi dvěma křečovitými záškuby.

Obajan odpověděl mírným hlasem. "Protože viděla tvou tvář, Kolosi, a její rádcové také. A protože to vyhovuje potřebám Hamoi. Zemřeš se ctí ve službě spolku. Turakamu tě s velkou slávou přivítá do svých síní a Kolo života tě vrátí zpět v mnohem vyšším postavení."

Zrazený muž bojoval s agónií. Obajan nevzrušeně poznamenal: "Bolest brzy pomine. Už teď z tebe uniká život."

Umírající muž úpěnlivě zvedl oči, aby viděl tvář toho druhého, skrytou v temnotách. Trhaně, bolestně se nadechl. "Ale... otče..."

Obajan poklekl a položil rudě obarvenou ruku na čelo svého syna. "Přinesl jsi čest své rodině, Kolosi. Přinesl jsi čest mně." Zpocené tělo pod jeho dotekem sebou ještě jednou dvakrát škublo a pak zůstalo bezvládně ležet. Svaly svěračů s příchodem smrti povolily a v šířícím se pachu Obajan vstal a povzdechl si. "A kromě toho, mám ještě jiné syny."

Vůdce spolku Hamoi dal znamení a vzápětí jej obklopili jeho černě odění zabijáci. Na jeho příkaz rychle a tiše vyklouzli ze skladiště a mrtvé nechali ležet tam, kde padli. Uprostřed krvavé scény zůstal Obajan sám, neviděn živýma očima. Vyňal ze svého roucha kousek papíru a pohodil jej k nohám mrtvého syna. Zlatý řetěz na mrtvole přitáhne pozornost; těla budou objevena a okradena a papír poslouží při pozdějším vyšetřování.

Když se náčelník spolku otočil na patě k odchodu, sklouzla na podlahu rudo-žlutá pečeť domu Anasati, zbrocená novou krví.

První bolest Mara pocítila ještě před úsvitem. Probudila se stočená do klubíčka a slabě vykřikla. Hokanu vedle ní vyskočil ze spánku. Jeho ruce se k ní starostlivě natáhly. "Stalo se ti něco?"

Nepříjemný pocit zmizel. Mara se zvedla na lokti a čekala. Nic se nedělo. "Jen křeč. Nic víc. Je mi líto, že jsem tě probudila."

Hokanu pohlédl na svou ženu v šedavém světle počínajícího svítání. Odhrnul jí z tváře zcuchané vlasy a na rtech se mu objevil náznak úsměvu, který u něj už několik týdnů neviděla. "Dítě?"

Mara se s radostí i úlevou usmála. "Myslím. Možná mě kopl, když jsem spala. Je dost divoký."

Hokanu jemně přejel rukou po jejím čele a tváři a pak ji nechal lehce spočinout na jejím rameni. Zamračil se. "Jsi celá studená."

Pokrčila rameny. "Trošku."

Jeho starost vzrostla. "Ale ráno je teplé." Znovu se dotkl její skráně. "A hrozně se potíš."

"To nic není," řekla Mara rychle. "Budu v pořádku." Zavřela oči a znepokojeně se zamyslela, jestli na ni nějak škodlivě nezapůsobily cizokrajné nápoje, které ochutnala minulého dne.

Hokanu vycítil její váhání. "Dám zavolat ranhojiče, ať tě prohlédne."

Myšlenka na to, že by sluha narušil jejich první důvěrnou chvilku po mnoha týdnech, Maru podráždila. "Už jsem měla děti, manželi." Mírněji dodala: "Je mi dobře."

Přesto neměla ráno chuť k jídlu. Cítila však na sobě Hokanuův zkoumavý pohled, a tak se snažila udržovat hovor a nevěnovala pozornost prudké palčivé bolesti, jež jí na okamžik projela nohou, a namlouvala si, že je to od přesezeného nervu. Otrok, který jí sloužil jako ochutnavač, vypadal zdravě, když odnášel podnosy, a jakmile přišel Jican se svými tabulkami, ponořila se do obchodních zpráv, vděčná za to, že lehká křeč před úsvitem zmírnila Hokanuův odstup. Přisel se na ni podívat ještě dvakrát, poprvé, když si oblékal brnění ke svému pravidelnému cvičení s Lujanem, a podruhé, když se vracel z koupele.

O tři hodiny později bolest propukla znovu. Ranhojiči se seběhli kolem své paní a sténající ji odnesli do postele. Hokanu nechal ležet rozepsaný dopis svému otci a přispěchal, aby jí mohl být po boku. Držel ji za ruku a dokonale skrýval své zděšení, aby ještě více nepřispěl k jejímu vlastnímu strachu. Bylinkové odvary a masáže jí nepřinesly úlevu. Mara se svíjela v křečích, zpocená napětím a bolestí. Ranhojič položil ruce na její břicho a kývl na svého pomocníka. "Je čas?" zeptal se Hokanu.

Dostalo se mu mlčenlivého potvrzení. Ranhojič pokračoval ve svých léčebných úkonech a jeho pomocník odběhl, aby poslal Marina domácího posla pro porodní bábu.

"Ale tak brzo?" nedal se odbýt Hokanu. "Určitě není něco v nepořádku?"

Ranhojič na něj vrhl rychlý podrážděný pohled. Jeho úklona byla jen zběžným kývnutím. "To se stává, lorde manželi. A teď, prosím, ponech svou paní jejím porodním bolestem a pošli sem její komorné. Ony budou vědět lépe než ty, jak jí ulehčit. A pokud nebudeš mít klid nebo si nenajdeš nějaké rozptýlení, mohl bys přikázat kuchařům, ať připraví horkou vodu."

Hokanu nebral na vědomí ranhojičovy příkazy. Naklonil se nad svou manželku, políbil ji na tvář a zašeptal jí do ucha: "Má statečná paní, bohové Jistě vědí, jak tě miluji. Dohlédnou, abys byla v bezpečí a aby tvé bolesti byly mírné, jinak se mi budou zodpovídat ze svého selhání. Má matka říkávala, že děti z krve Šinzawai vždycky velice spěchaly na svět. Zdá se, že to naše nebude výjimkou." Mara mu odpověděla stiskem ruky, než jej sluhové na ranhojičův příkaz od ní odtrhli a vystrkali z jeho vlastních pokojů.

Hokanu se na svou manželku ohlížel do poslední chvíle, než za ním zasunuli přepážku. Zůstal stát opuštěný v chodbě a nejdříve ho napadlo, že by si mohl poslat pro víno. Vzápětí tuto myšlenku zavrhl, protože si vzpomněl, jak mu Mara vyprávěla, že její surový první manžel se u příležitosti narození Ayakiho zpil do němoty. Nacoya musela čekat, až ten pitomec vystřízliví, aby mu mohla sdělit radostnou zprávu, že se mu narodil syn.

Oslavy budou následovat, to bezpochyby, ale Hokanu nechtěl Maře připomínat nepříjemné okamžiky minulosti tím, že až k ní přijde, bude mu z úst páchnout alkohol. Přecházel sem a tam a nedokázal pro sebe vymyslet žádné vhodné rozptýlení. Nemohl si pomoci, aby nenapínal sluch a nesnažil se rozpoznat každý zvuk, který k němu přes zavřenou přepážku pronikl. Šoupání rychlých kroků mu neřeklo nic a ve chvílích ticha marně přemýšlel, co se právě s Marou děje. Tiše zaklel a v duchu zuřil, že mu nebylo dopřáno odhalit tajemství rození dětí. Pak se jeho rty zvlnily v polovičním úsměvu, když došel k závěru, že tento svíravý pocit zoufalé nejistoty se musí velice podobat pocitu ženy, jejíž manžel se vydává do bitvy.

Z úvah jej vyrušili Lujan, Sarik, Incomo a Keyoke, kteří přišli společně z velké síně, protože se Mary nedočkali na ranní poradě. Stačil jediný pohled na rozrušeného Hokanua a Incomo pochopil to, co jim žádný sluha neměl čas přijít říct.

"Jak je paní Maře?" zeptal se. Hokanu řekl: "Říkají, že už rodí." Keyokova tvář ztuhla v kamennou masku, aby nevyšly najevo jeho obavy, a Lujan potřásl hlavou. "Je brzy."

"Ale tyhle věci se stávají," pospíšil si Incomo s ujištěním. "Děti se nerodí podle nějakého neměnného řádu. Můj nejstarší syn se narodil v osmém měsíci a vyrostl z něj silný a zdravý chlapec."

Ale Sarik zůstával příliš zamlklý. Nepřispěl svým obvyklým vtipem ke zlepšení nálady. Upíral na Hokanua starostlivý pohled a neříkal vůbec nic. Jeho chmurné myšlenky se točily kolem obchodníka, který nosil zlaté šperky, jako by byly bezcenné.

Hodiny míjely. Žádná neodkladná povinnost neodváděla Mariny rádce od čekání. Společně s Hokanuem se usadili v malé útulné místnosti v ústrani, kterou Mara používala k meditacím. Lujan a Keyoke občas vyslali sluhu s rozkazy do kasáren nebo přišla zpráva od Jicana pro Sarika, ale když nastalo horké poledne a Hokanu dal přinést něco k jídlu, nikdo neměl chuť. Zprávy o Marině stavu byly stále stejné a poté, co se pomalu začalo schylovat k večeru, utichly i Incomovy útěšné fráze.

Skutečnost už se nedala déle popírat: Marin porod byl velice těžký. Několikrát k nim chodbou dolehly tlumené steny a výkřiky, ale většinou Mařini nejbližší slyšeli jen ticho. Vstoupili sluhové a zapálili lampy. Přiběhl Jican, kterému už nezbyly žádné svitky k vyřízení a na jehož rukou stále ještě ulpíval křídový prach.

Hokanu se právě chystal říct mu několik přátelských slov, když Marin pronikavý výkřik prořízl vzduch jako nůž.

Hokanu ztuhl, pak se mlčky otočil na patě a vyběhl na chodbu. Přepážka do ložnice byla napůl odsunutá; kdyby nebyla, prostě by ji prorazil. Uvnitř v jasném světle lamp spatřil, jak dvě porodní báby přidržují Marino vzpínající se tělo. Jemná pokožka na jejích zápěstích a ramenou byla po hodinách tohoto utrpení celá rudá.

Hokanu vyděšeně zalapal po dechu. Viděl ranhojiče, klečícího v nohou spací rohože, s rukama pokrytýma její krví. Toho zachvátila panika, když vzhlédl, aby požádal svého pomocníka o ručník namočený ve studené vodě, a zpozoroval, kdo nad ním stojí.

"Pane, sem nesmíš!"

"Ani se odsud nehnu," štěkl Hokanu tónem, jakým udílel rozkazy svým válečníkům. "Řekni mi, co se s ní děje. A hned!"

"Já..." Ranhojič zaváhal a pak zanechal pokusů o vysvětlování, neboť Marino tělo se prohnulo do oblouku v děsivé křeči.

Hokanu přiskočil ke své manželce. Ramenem odstrčil jednu z porodních bab stranou, chytil Maru za roztřesené zápěstí a naklonil se nad její tvář.

"Jsem u tebe. Neboj se. Všechno bude v pořádku, ručím ti za to svým životem."

Slabě kývla mezi dvěma stahy. Její tvář byla zkřivená bolestí, po zešedlé pleti stékaly potůčky potu. Hokanu se jí upřeně zadíval do očí, aby ji uklidnil a zároveň aby sám před sebou ukryl přiznání, že vlastně nemůže udělat vůbec nic. Musí věřit, že ranhojič i porodní báby své práci rozumějí, přestože se jeho milovaná koupala ve vlastní krvi. Kolem jejích boků se na zmačkaných prostěradlech rozlévala karmínově rudá skvrna. Pak Hokanu něco uviděl, ale nedokázal si připustit existenci toho, co před ním vzlykající služebné nestačily včas zakrýt: drobné namodralé tělíčko, ležící bezvládně jako hadrová panenka u jejích nohou, potlučené, rozbité a bez života.

Vzedmul se v něm hněv, že se mu nikdo neodvážil říct, že jeho a Mařin syn se narodil mrtvý.

Křeč pominula. Mara ležela zhroucená v jeho náručí a on ji něžně konejšil. Byla tak vyčerpaná, že vůbec nevnímala, jen se zavřenýma očima lapala po dechu. Hokanu spolkl bolest jako žhavý uhlík a obrátil zoufalý pohled k ranhojiči. "Má žena?"

Muž tiše zavrtěl hlavou. Pak zašeptal. "Pošli svého nejrychlejšího posla do Sulan-Qu, můj lorde. Ať najde Hantukamova kněze, neboť" - žalem se mu zadrhl hlas - "já už zde nic nezmůžu. Tvoje paní umírá."

Kapitola sedmá

PACHATEL

Posel prudce změnil směr.
Arakasi, který se jen o vlásek vyhnul srážce, zůstal stát na místě. Slunce už stálo vysoko na obloze, příliš vysoko, než aby posel domu Acoma spěchal takovou rychlostí, pokud by k tomu neměl skutečně závažný důvod. Arakasi se zamračil, když si vybavil kurýrův úzkostný výraz. Pak se otočil a rozběhl se zpátky směrem ke Kentosani.
Arakasi měl rychlé nohy a byl oblečen jako kurýr menší obchodní společnosti. Přesto mu trvalo několik minut, než posla doběhl, a ten ani po jeho naléhavé otázce nezpomalil krok.
"Ano, nesu zprávu z domu Acoma," odpověděl. "Její obsah není tvoje věc."
V horku a prachu stálo Arakasiho hodně úsilí, aby udržel krok s mužem, který se nechtěl nechat obtěžovat. Zahleděl se na jeho tvář s úzkýma očima, velkým nosem a dlouhou bradou a vylovil z paměti jeho jméno.
"Hubaxači," řekl po chvilce. "Jelikož jsem oddaným Mařiným služebníkem, je určitě mojí věcí vědět, jaká naléhavá potřeba tě nutí běžet do Kentosani v pravé poledne. Paní neposílá své posly do největšího horka jen tak z rozmaru. Z toho vyplývá, že se stalo něco vážného."
Posel překvapeně vzhlédl. Rozpoznal Arakasiho jako jednoho z jejích starších rádců a konečně zpomalil do klusu.
"Ty!" vykřikl. , Jak jsem tě měl poznat v tomhle oblečení? Nejsou to barvy obchodní společnosti Kesčai?"
"Na tom nesejde," štěkl Arakasi, kterému už docházel dech i trpělivost. Sundal si z hlavy čelenku, která zmýlila posla. "Řekni mi, co se stalo."
"Jde o paní," zasípal posel. "Měla špatný porod. Její syn nepřežil." Zdálo se, že nabírá sílu, aby mohl říct další větu. "Paní je na tom hodně zle, krvácí. Poslali mě pro Hantukamova kněze." "Bohyně milosrdenství!" Arakasi téměř vykřikl. Otočil se a rozběhl se přímo k usedlosti Acoma. Úplně zapomněl, že čelenku, která tvořila hlavní část jeho převleku, stále drží v ruce. Jestliže Mařin nejrychlejší posel běží pro Hantukamova kněze, znamená to pouze jedno: paní umírá.

Vánek se lehce opíral do závěsů a sluhové chodili neslyšným krokem. Hokanu seděl vedle Mary, na tváři netečný výraz, jímž maskoval úzkost, a přál si raději čelit tisíci nepřátel s mečem, než se spoléhat na naději, modlitby a nejisté umění léčitelů. Už nemyslel na malou promodralou mrtvolku. Dítě bylo ztraceno, odešlo k Turakamuovi dříve, než se stačilo poprvé nadechnout. Mara ještě žila, ale jen taktak.
Její tvář byla porcelánově bílá. Zábaly a studené obklady, jimiž se porodní báby snažily zmírnit krvácení, nepomáhaly. Pomalý rudý výtok neúprosně pokračoval. Hokanu viděl na bojištích strašlivá zranění, která ho děsila méně než rozlévající se krvavé skvrny, objevující se s hrozivou pravidelností při každé výměně obkladů. S tichým zoufalstvím se kousal do rtů a nevšímal si slunečního svitu ani troubení rohů, oznamující, že se vrátila bárka se zprávami z Kentosani.
"Maro," zašeptal Hokanu něžně, "odpusť mi mou tvrdohlavost." Ačkoliv nebyl nijak nábožný, věřil, že její wal, duše, slyší a pamatuje si, co její uši a vědomí nemohou vnímat.
Mluvil, jako by Mara byla vzhůru a naslouchala mu, přestože nehybně ležela v komatu.
"Jsi poslední Acoma, paní, a to jen proto, že jsem nechtěl vyhovět tvé žádosti, aby se Justin stal tvým dědicem. Teď lituji svého sobectví a neochoty připustit, jaké nebezpečí hrozí jménu Acoma." Odmlčel se, aby ovládl nejistý hlas. "Já, který tě miluji, si nedokážu představit nepřítele, jenž by se odvážil proklouznout kolem mě, aby ti ublížil. Nedovolím to ani samotné přírodě."
Maríny řasy se nezachvěly. Její rty se nesevřely ani ne-usmály a dokonce i vráska mezi obočím nebyla vidět. Hokanu pohladil Maru po dlouhých černých vlasech, rozprostřených po hedvábných polštářích a potlačil vzlyk. "Nyní hovořím formálně," pronesl a hlas mu selhal. "Žij, má silná, krásná paní. Žij, abys mohla nad svou rodinnou natami přijmout přísahu nového dědice domu Acoma. Slyš mne, milovaná ženo. Já v této chvíli uvolňuji Justina, syna Kevinova, ze všech závazků vůči domu Šinzawai. Je tvůj, aby jméno a dědictví domu Acoma bylo opět silné. Žij, má paní, abychom měli ještě hodně synů pro budoucnost našich domů."
Ani teď Mara neotevřela oči, aby se potěšila svým vítězstvím. Bezvládná pod svou pokrývkou se ani nezachvěla, když její manžel sklonil hlavu a konečně prohrál svou bitvu se slzami. A nepohnula se, ani když se ozval hedvábně jemný hlas. "Ale ona má nepřítele, který chladnokrevně ublížil jí i dítěti v jejím lůně."
Hokanu se vymrštil jako pružina a otočil se, aby čelil postavě zahalené do stínu: Arakasimu, který právě dorazil na bárce z Kentosani. Jeho oči byly neproniknutelné jako onyx.
"O čem to mluvíš?" Hokanuův hlas byl ostrý jako meč. Všiml si, jak je Arakasi zaprášený, zpocený a vyčerpaný, i rezavo-modré čelenky v jeho chvějící se ruce. "Copak se stalo něco víc než nešťastný potrat?"
Vrchní špeh vypadal, že sbírá síly. Pak Hokanuovi bez vytáček sdělil poslední novinu. "Jican mi to řekl hned, jak jsem dorazil. Mařin ochutnavač se neprobudil z odpoledního zdřímnutí. Ranhojič jej prohlédl a řekl, že vypadá, jako by byl v komatu."
Na Hokanuovi byla na okamžik patrná jeho zranitelnost. Pak sevřel čelisti. Přes zaťaté zuby zněl jeho hlas tvrdě jako barbarské železo. "Tvrdíš, že má manželka byla otrávena?"
Nyní to byl Arakasi, kdo nemohl promluvit. Pohled na bezmocně ležící Maru ho zlomil a on dokázal pouze mlčky přikývnout.
Hokanuova tvář zbělela, ale ovládal každý centimetr svého těla, zatímco šeptal: "Byl tady včera obchodník s kořením z druhé strany Trhliny a nabízel Maře obchodní smlouvu na dovoz midkemianských bylin, z nichž se připravují vzácné nápoje."
Arakasimu se vrátil hlas. "Mara je ochutnávala?" Její manžel přikývl na souhlas a vzápětí se oba jako jeden vrhli k přepážce na chodbu.
"Kuchyně," křikl Hokanu a málem porazil porodní bábu, jež se vracela vyměnit Maře obklady.
"Přesně na to jsem myslel," řekl Arakasi, vyhýbající se domácímu poslu, který seděl na svém místě u přepážky. "Máme

naději, že použité nádobí ještě nebylo umyto?"
Usedlost byla obrovská, s množstvím po staletí postupně přistavovaných místností. Když Hokanu nejvyšší možnou rychlostí běžel bludištěm průchodů pro služebnictvo, chodeb a schodišť, divil se, jak je možné, že Arakasi zná nejkratší cestu do kuchyně, třebaže se doma zdržuje tak málo; a přesto vrchní špeh ani na okamžik nezaváhal.
Když se dostali do haly, v níž se protínalo pět chodeb, Arakasi neomylně zvolil tu správnou. Hokanu užasl natolik, že zapomněl na strach.
Arakasi si toho i přes své znepokojení povšiml. "Mapy," vydechl. "Zapomněl jsi, že toto kdysi bylo sídlo Marina úhlavního nepřítele. Jen špatný vrchní špeh by neznal rozvržení místností v domě takového muže. Bylo třeba dát pokyny agentům, u kterých dveří naslouchat, a to už se nezmiňuji o případu, kdy musel nájemný vrah dostat přesný popis, jak proniknout k pěti sluhům, které měl zabít -" Arakasi umlkl. Jeho oči získaly zamyšlený výraz. "Co je?" naléhal Hokanu, když pokračovali v běhu kolem kamenného sloupořadí a vzduch zvířený jejich pohybem rozvlnil hedvábné závěsy. "Na co myslíš? Vím, že se to týká Mary."
Arakasi odmítavě potřásl hlavou. "Jen takové tušení. Až mu dám pevné obrysy, řeknu ti víc."
Hokanu měl v úctě schopnosti vrchního špeha a nevyžadoval odpověď. Vložil celé své síly a srdce do běhu a dorazil do kuchyně půl kroku před Arakasim.
Vyplašení sluhové vzhlédli od přípravy svačiny pro zemědělské dělníky. Poznali svého pána a s vytřeštěnýma očima se vrhli čelem k zemi.
"Co si přeješ, pane," vykřikl vrchní kuchař s tváří přitisknutou k dlaždicím.
"Konvice, šálky," zasípal Hokanu přerývaně. "Všechno nádobí, které má paní používala, když tady byl ten cizí obchodník s kořením. Musí to prozkoumat ranhojič."
Kuchařova šíje zbělela. "Pane," zamumlal, "nemohu splnit tvůj příkaz. Všechno špinavé nádobí ze včerejška bylo jako obvykle večer umyto a uklizeno."
Arakasi a Hokanu si vyměnili rychlý zoufalý pohled. Ty odpadky, které nebyly hozeny jigám, byly spáleny, aby se nerozšířil nepříjemný hmyz. Nezůstala žádná stopa, z níž by se dalo vyčíst, jaký druh jedu mohl prodavač koření z Midkemie použít. A pokud se nezjistí, čím byla Mara otrávena, není naděje na nalezení protijedu.
Arakasi vycítil, že Hokanu je na pokraji zbytečného zuřivého výbuchu, a pevně jej uchopil za ramena. "Poslouchej mě!" řekl tónem, který přiměl sluhy klečící na podlaze ještě více se přikrčit. "Umírá, to ano, a dítě je mrtvé, ale ještě není všechno ztraceno."
Hokanu neřekl nic, ale jeho tělo se v Arakasiho sevření napjalo jako tětiva luku.
Vrchní špeh mnohem mírněji pokračoval: "Použili pomalý jed-"
"Chtěli, aby trpěla!" vykřikl Hokanu ztrápeně. "Její vrahové chtěli, abychom tomu my všichni jen bezmocně přihlíželi."
Arakasi riskoval nevýslovné následky, když se opovážil vztáhnout ruku na Šlechtice a zároveň provokovat muže blízkého výbuchu vzteku a žalu, ale přesto Hokanuem prudce zatřásl. "Ano a ano!" zakřičel mu do obličeje. "A právě tato jejich krutost jí může zachránit život."
Hokanu se na něj pozorně zadíval. Zpocený Arakasi si uvědomoval, v jakém je nebezpečí, ale pokračoval. "Hantukamova kněze nedokážeme přivést včas. Nejbližší -"
Hokanu jej přerušil. "Zemře dříve na krvácení než na působení jedu."
"Je mi líto, ale ne," řekl Arakasi krutě. "Mluvil jsem cestou sem s porodní bábou. Poslala do Lašimina chrámu pro sušené květy zlaté koruny. Odvar z nich zastaví krvácení. To mi poskytne alespoň trochu Času, abych vypátral toho obchodníka s kořením." Do Hokanuových očí se vrátil rozum, ale jejich pohled nezměkl. "Měl barbarské nosiče."
Arakasi přikývl. "A byl také nápadně oblečený. Všechno to zlato, které přitahovalo pozornost."
Přestože byl Hokanu naprosto pohlcen svým utrpením, po těchto slovech překvapeně vzhlédl. „Jak to vis? Potkal jsi toho muže na své cestě?"
"Ne." Arakasi se na něj vychytrale ušklíbl, když pouštěl jeho ramena. "Slyšel jsem, jak si o tom povídají sluhové."
"Existuje vůbec nějaká podrobnost, která ti unikne?" řekl
Marin manžel užasle.
"Mnoho, k mé nekonečné lítosti." Arakasi pohlédl na podlahu, kde, jak si právě on i jeho pán uvědomili, stále klečelo všechno kuchyňské služebnictvo.
"Pro milost všech dobrých bohů!" vykřikl Hokanu. "Vstaňte všichni a věnujte se své práci. Vy přece za nemoc své paní nemůžete."
Zatímco otroci a sluhové vstávali a vraceli se ke svým rožňům a krájecím prkénkům, Arakasi klesl před Hokanuem na kolena. "Žádám tě o formální svolení, abych mohl vystopovat onoho prodavače cizích koření a najít protijed pro mou paní Maru."
Hokanu úsečně přikývl. "Učiň tak a neztrácej zbytečně čas úklonami, Arakasi."
V příštím okamžiku byl vrchní špeh na nohou a na cestě ze dveří. Teprve když se ocitl v bezpečné vzdálenosti ve stínech chodby, uvolnil své železné sebeovládání. S otevřenou úzkostí zkoumal možnosti, o nichž se Hokanuovi nezmínil.
Obchodník s kořením byl skutečně nepřehlédnutelný, se svými barbarskými nosiči a okázalými šperky; a určitě ne náhodou. Muž z Kelewanu by nenosil své klenoty na veřejnosti, pokud by k tomu neměl pádné důvody. Arakasi už věděl, že obchodníka najde snadno: ten muž měl v úmyslu nechat se sledovat. Vrchní špeh najde jen to, co si pán toho muže bude přát, aby našel, a protijed pro Maru to rozhodně nebude.
V průchodu mezi velkou síní a schodištěm k ubytovnám sluhů se Arakasi dal do běhu. Už měl podezření: očekával, že prodavače koření a všechny jeho nosiče nalezne mrtvé.
V malé rohové místnůstce na půdě nad skladišti Arakasi otevřel truhlici. Kožené závěsy zaskřípaly, když opřel víko

truhly o tenkou omítnutou stěnu. Zalovil v jejích útrobách a vytáhl hwaetově zbarvené roucho potulného kněze méně významné bohyně poutníků, Alihamy. Tkanina byla potřísněna prachem a starými skvrnami od tuku. Marin vrchní špeh si přehodil roucho přes nahá ramena a zavázal tkanice. Pak vytáhl sešlapané sandály, rudě pruhovanou šerpu a dlouhou kápi se střapci. Nakonec našel kadidelnici z pálené hlíny, šňůru s hliněnými zvonečky a dvojitou řehtačku.

Převlek za Alihamina kněze byl nyní úplný; ale jako vrchní špeh přidal Arakasi ještě sedm kovových vrhacích nožů, dokonale vyvážených a tenkých jako břitva. Pět z nich ukryl v široké šerpě; zbylé dva zasunul do podrážek svých sandálů, které k tomu byly zvlášť upraveny.

Když vycházel ze svého podkrovního pokojíčku, šel klátivým, houpavým krokem a na schodech kolem sebe opatrně mžoural, protože šilhal na jedno oko.

Jeho proměna byla tak důkladná, že když opouštěl usedlost, Hokanu si jej málem nevšiml. Ale široká, nápadná šerpa upoutala pozornost dědice domu Šinzawai, a jelikož v kuchyni neviděl žádného kněze, který by tam prosil o jídlo, uvědomil si, že kolem něj proklouzl Arakasi. "Počkej!" zavolal.

Vrchní špeh se ale neotočil. Šouravou chůzí pokračoval k přístavišti s úmyslem nastoupit na první loď odplouvající do Kentosani.

Hokanu měl na sobě vysoké boty a těsné kalhoty, jaké nosili Midkemiané při jízdě na koni. Cítil se proto dost nepohodlně, když se rozběhl, aby Arakasiho dostihl. Uchopil vrchního špeha za rameno a ve válečnickém střehu uskočil poté, co se Arakasi s neuvěřitelnou rychlostí vykroutil z jeho sevření.

Arakasiho ruka klesla od jeho šerpy. Zašilhal na Hokanua a řekl hlasem měkkým jako samet: "Překvapil jsi mě."

"To vidím." Nezvykle rozpačitý Hokanu ukázal na kněžskou kutnu. "Lodí a pěšky je cesta příliš pomalá. Pojedu s tebou a oba si vezmeme koně." Vrchní špeh ztuhl. "Tvé místo je po boku tvé paní." "Ano, já vím." Hokanu nervózně kroutil jezdeckým bičíkem, který měl zastrčený za šerpou. "Ale co u ní zmůžu jiného než dívat se, jak z ní vyprchává život? Ne. Jedu s tebou." Nezmínil se o tom, nač oba pomysleli: že Arakasi je služebníkem domu Acoma a Hokanu není jeho právoplatným pánem; nemohl mu rozkazovat. "Jsem nucen prosit," řekl bolestně. "Nech mě jít s tebou. Kvůli naší paní, dovol mi pomáhat ti."

Arakasi jej chvíli bez soucitu pozoroval a pak odvrátil pohled.

"Vím, co by to s tebou udělalo, kdybych tvou žádost odmítl," řekl klidně. "Ale koně nejsou vhodné. Můžeš se mnou jít, pokud si to přeješ, jako můj pomocník."

Ale v tomto bodě se Hokanu nemínil vzdát. "Kolik lidí za hranicemi našeho statku kdy vidělo koně z barbarských zemí za Trhlinou? Myslíš, že si někdo bude všímat jezdců? V okamžiku, kdy přestanou civět na zvířata, už budeme v oblaku prachu daleko od nich."

"Dobře," připustil Arakasi, ačkoliv mu dělal starosti nesoulad mezi jeho převlekem a Hokanuovým výběrem způsobu dopravy. Stačil jediný všímavý Člověk, který si spojí jeho tvář s knězem, cestujícím v rozporu se svým náboženským přesvědčením, a s podivným tvorem zpoza Trhliny, a všechna jeho práce přijde vniveč. Ale když uvážil, jakému nebezpečí je vystavena Mara, uvědomil si, že ji miluje víc než svou práci, víc než svůj vlastní život. Kdyby zemřela, všechna jeho naděje na budoucnost a na vytvoření lepšího, silnějšího Impéria by se rozpadla v prach.

Z náhlého popudu řekl: ‚Jak si přeješ, můj lorde. Ale musíš mě připoutat k sedlu a poženeš mě před sebou jako svého věžně."

Hokanu, který už vyrazil směrem ke stájím, překvapeně vykřikl: "Cože? To bych nikdy nemohl, takhle tě zneuctít!"

"Mohl." Arakasi jej několika kroky doběhl. Oko mu stále šilhalo; zdálo se, že neexistuje nic, co by jej rozrušilo natolik, aby vypadl z role. "Musíš. Budu tuhle kněžskou kutnu potřebovat později; proto se musíme přizpůsobit podmínkám. Jsem svatý muž, který byl tak nečestný, že se pokusil o krádež. Tvoji sluhové mě chytili. Ty mě vezeš do Kentosani, abys mě odevzdal chrámu k potrestání."

"To zní rozumně." Hokanu netrpělivě mávl na stuhu, který spěchal otevřít bránu a šplhal přes plot, aby u ní byl včas. "Ale tvé slovo stačí. Nebudu té připoutávat."

"Budeš," odpověděl Arakasi s náznakem úsměvu. "Pokud se nechceš každé půl míle zastavovat a sbírat mě ze země. Pane, už jsem použil všechny převleky možné v tomto Impériu a mnohokrát i cizí, ale ještě nikdy jsem neseděl na žádném zvířeti. Ta vyhlídka mě děsí."

Došli do dvora, kde na Hokanuův rozkaz už čekal najatý Midkemian se dvěma osedlanými koňmi. Jeden z nich byl grošák a druhý hnědák, a přestože oba vypadali mnohem mírněji než ohnivý vraník, který kdysi patřil Ayakimu, Hokanu si všiml, že Arakasi na ně hledí s úzkostí. Ale přes své obavy o Maru zaznamenal, že vrchní špeh stále šilhá.

"Lžeš," vykřikl Šinzawai pobaveným tónem, který jeho obvinění zbavil urážky. "Máš místo krve studenou vodu a kdybys nebyl tak nešikovný v zacházení s mečem, mohl by se z tebe stát obdivuhodný velitel vojsk."

"Sežeň nějaký provaz," odpověděl Arakasi suše. "Ukážu ti, jak se vážou lednické uzly, pane Hokanu. A pro dobro nás obou doufám, že je pevně utáhneš."

Koně se hnali cvalem; za jejich kopyty se v žlutých oblacích zvedal prach. Doprava na silnici se měnila v chaos. Needry, táhnoucí naložené vozy, frkaly a plašily se a klopýtaly svýma šesti nohama, jak se snažily dostat do bezpečí za okrajem silnice. Jejich poháněči křičeli vzteky a pak strachy, když kolem nich procválali čtyřnozí tvorové zpoza Trhliny. Poslové s očima rozšířenýma hrůzou uskakovali do příkopů a obchodní karavany se ve zmatku rozpadaly a jejich vůdcové hleděli s otevřenými ústy, stejně jako rolníci na polích.

"Tato stvoření se nikdy nedostala za hranice statku," odhadl Arakasi napjatým hlasem. S rukama připoutanýma k sedlu a kotníky svázanými provazem protaženým pod břichem koně trpěl nepopsatelným nepohodlím, když se snažil udržet rovnováhu i důstojnost. Jeho kněžské roucho za ním vlálo jako prapor a kadidelnice ho při každém kroku koně tloukla do holeně.

"Uvolni se," radil mu Hokanu ve snaze být nápomocný. On sám seděl v sedle s nepochopitelnou lehkostí a pevně svíral otěže. Nevypadal jako člověk s odřeninami na nejmenovatelných místech. Kdyby neměl obavy o svou manželku, určitě by se bavil zmatkem, který barbarská zvířata působila na silnici.

„Jak víš, že musíme začít v Kentosani?" zeptal se Hokanu, když na lesnatém úseku silnice přitáhl koním uzdu, aby si trochu vydechli.

Arakasi zavřel oči a tiše trpěl, protože jeho kůň zareagoval na tah otěží tím, že několikrát poskočil, než přešel z cvalu do klusu a pak do klidné chůze. Vrchní špeh vzdychl, odkopl kadidelnici od modřinami pokryté holeně a úkosem vrhl na Hokanua mnohovýznamný pohled. Ale odpověděl vyrovnaným hlasem.

"Svaté město je jediným místem v Impériu, kde už jsou usídleni Midkemiané a kde Thurilové a dokonce i muži pouště chodí ve svých národních krojích. Domnívám se, že náš obchodník s kořením si přál být nápadný a pak se ztratit tam, kde bude mnohem obtížnější sledovat jeho stopu, takže ho najdeme, ale ne hned. Jsem totiž přesvědčen, že má pána, který mu dal přesné příkazy týkající se naší paní, a tento muž, tento nepřítel, bude chtít zachovat své tajemství."

Vrchní špeh nedoplnil druhý, mnohem výmluvnější závěr, k němuž dospěl. Raději nevysloví svá podezření, dokud nezíská důkaz. Dva muži pokračovali v cestě mlčky pod klenbou stromů ulo. Ptáci poplašeně odlétali z větví, když uviděli neznámé tvory a ucítili jejich pach. Koně ocasy odháněli mouchy a ptáků si nevšímali.

Hokanuova uvolněnost v sedle byla v příkrém rozporu s city, bouřícími v jeho nitru. Za každým ohybem silnice a v každém temnějším stínu pod stromy viděl číhající nebezpečí. Pronásledovaly ho vzpomínky na Marinu bledou tvář na polštáři a její nepřirozeně nehybné ruce spočívající na přikrývce. Zlobil se na sebe, že se těmito myšlenkami jen zbytečně trápí, ale nedokázal se od nich odtrhnout. Trýznilo ho, že ani jako válečník nedokázal udělat víc než obstarat koně, aby Arakasi získal více času na svůj úkol. Vrchní špeh byl mistrem svého umění; doprovod ho bude s největší pravděpodobností pouze zdržovat. Přesto Hokanu cítil, že kdyby zůstal doma, pohled na umírající Maru by jej přiváděl k takové zuřivosti, že by mohl provést něco nepředloženého. Shromáždil by vojsko a vytáhl proti Jirovi. Zamračil se. I teď měl co dělat, aby neuchopil bičík a nezačal švihat do zvířete pod sebou. Nutil by koně běžet, dokud by nepadl, a v divoké jízdě by možná ulevil své zuřivosti, vině i bolesti.

"Jsem rád, že jsi se mnou," řekl náhle neočekávaně Arakasi.

Hokanu se probral ze svých temných myšlenek a zjistil, že na něj vrchní špeh upírá záhadný pohled. Vyčkával a po chvíli naplněné ševelením větru v korunách stromů Arakasi pokračoval.

"S tebou po svém boku si nemohu dovolit být lehkomyslný. Tato dodatečná zodpovědnost mě uklidňuje, protože poprvé ve svém životě mám nutkání jednat unáhleně." Se staženým obočím, pohroužený do sebe, se Arakasi zahleděl na své spoutané ruce. Zkroutil prsty a zkoumal uzly. "Mara pro mě má mimořádný význam. To, co cítím k ní, jsem ke svému bývalému pánu nikdy necítil, dokonce ani tehdy, když jeho dům vyhladili nepřátelé."

Hokanu překvapeně řekl: "Nevěděl jsem, že jsi sloužil jinému domu."

Jako by si až nyní uvědomil, že se svěřuje, pokrčil Arakasi rameny. "Původně jsem svou síť vybudoval pro dům Tuscai."

"Aha." Hokanu přikývl. Tato skutečnost mnohé vysvětlovala. "Takže jsi přijal službu u domu Acoma ve stejné době jako Lujan a ostatní bývalí šedí válečníci?"

Vrchní špeh přikývl a očima sledoval každou drobnost v chování Marina druha. Zdálo se, že dospěl k nějakému vnitřnímu rozhodnutí. "Sdílíš s ní její sny," prohlásil.

Hokanu se napřímil. Pozorovací schopnost toho muže byla nepříjemně pronikavá. "Chci Impérium bez nespravedlnosti, schvalovaných vražd a otroctví, pokud máš tohle na mysli."

Koně kráčeli dál a vyvolávali zmatek v blížící se karavaně, kde všichni poháněči i vozkové začali vykřikovat a ukazovat si na ně. Arakasiho klidná odpověď přehlušila hlomoz. „Její život je mnohem důležitější než život nás obou. Jestli se mnou půjdeš, pane, musíš pochopit, že pro ni budu riskovat tvůj Život stejně nemilosrdně jako svůj vlastní."

Hokanu vycítil, že vrchní špeh mluví ze srdce a že se mu tato slova neříkají snadno, a tak se ani nepokoušel o přímou odpověď. "Je čas opět vyrazit kupředu." Pobídl patami svého koně a obě zvířata se dala do klusu.

V zastrčených uličkách Kentosani páchly odpadky a splašky. Vrchní špeh a lord ze Šinzawai nechali své koně v péči roztřeseného majitele hostince. Ubohý muž se ukláněl a koktal, že není hoden starat se o tak vzácné tvory. V jeho tváři se zračila hrůza, když zvířata přebíral; a rozruch, který koně svou přítomností způsobili mezi návštěvníky hostince, pomohl Arakasimu a Hokanuovi zamaskovat vlastní odchod. Všichni se vyhrnuli ven a ukazovali si na midkemianské koně, s nimiž si stájoví sluhové, zvyklí na tupé needry, nevěděli rady.

Jakoby ironií osudu se nyní role obrátily. Hokanu, oblečený pouze do bederní roušky, předstíral, že je kajícníkem, který si své hříchy odpykává službou u kněze, jehož bohyni urazil. Vmísili se do odpoledního davu.

Pěšky namísto v nosítkách a poprvé v životě bez čestné stráže kráčel Hokanu městem a uvědomoval si, jak se změnilo od doby, kdy císař převzal od Nejvyšší rady absolutní vládu. Velcí lordi a paní už nemuseli cestovat pod ochranou svých ozbrojených válečníků, neboť pořádek v ulicích střežily hlídky Císařské bílé stráže. Ale zatímco hlavní ulice, v nichž panoval čilý ruch a tlačili se v nich rolníci s naloženými vozíky, chrámová procesí a spěchající poslové, byly bezpečné, do tmavých, úzkých uliček, kde bydleli nádeníci a žebráci, nebo do rybami páchnoucích průchodů za skladišti v docích nebylo radno vstupovat bez ozbrojeného doprovodu.

Arakasi znal tato temná zákoutí ještě z dob předtím, než Ičindar zrušil úřad Vojevůdce. Proplétal se pod mechem obrostlými kamennými oblouky, mezi barabiznami natěsnanými tak blízko sebe, že nedovolovaly slunečnímu světlu proniknout do ulice, a kus cesty šel dokonce i páchnoucí, odpadky zaplněnou stokou.

"Proč takové okliky?" zeptal se Hokanu, když je minula horda špinavých vřeštících dětí, které se hnaly za vyhublým psem.

"Zvyk," připustil Arakasi. Zapálená kadidelnice se mu houpala u kolenou, ale vonný dým, který z ní stoupal, neúspěšně soupeřil se zápachem z odpadní strouhy. Minuli okno, u něhož seděla scvrklá babka a kostěným nožem loupala jomach. "Hostinec, v němž jsme nechali zvířata, je poměrně počestný dům, ale scházejí se tam prodavači informací, aby si vyměnili novinky. Nepřál jsem si, aby nás někdo sledoval; když jsme odtamtud odcházeli, měli jsme v patách sluhu z domu Ekamči. Viděl koně u hlavní brány a pochopil, že patříme k domácnosti Acoma nebo Šinzawai."

"Setřásli jsme ho?" zeptal se Hokanu.

Arakasi se mírně usmál a zvedl štíhlou ruku, aby požehnal žebrákovi, který před ním poklekl. Muž měl divoký pohled a stále si něco mumlal; bylo zřejmé, že jej bohové navštívili šílenstvím. Vrchní špeh rozhoupal kadidelnici, z níž se vyvalil oblak vonného dýmu, a odpověděl: "Ano, setřásli. Očividně si nechtěl umazat sandály v odpadkové jámě, kterou jsme procházeli dvě ulice zpátky. Obešel jí, ztratil nás na okamžik z očí..."

"A my jsme zatím zmizeli v té stoce," dokončil Hokanu se smíchem.

Minuli zavřený obchod s látkami a zastavili se u pekařství. Arakasi koupil žemli a namazal ji máslem a marmeládou ze sä. Pekař zpozoroval dalšího zákazníka a pokynul svému tovaryši, aby kněze s jeho sluhou zavedl do zadní místnosti, oddělené závěsem. O několik minut později se objevil sám. Pozorně si oba návštěvníky prohlédl a nakonec se obrátil na Arakasiho. "Nepoznal jsem tě v té veteši."

Vrchní špeh si olízal marmeládu z prstů a řekl: "Potřebuju informace. Je to naléhavé. Obchodník s kořením, nápadně oblečený, měl kovové šperky. Doprovázeli ho barbarští strážci. Můžeš ho najít?"

Pekař si otřel pot z tučné tváře. "Jestli počkáš do osvitu, kdy vyhazujeme zbytky těsta žebravým dětem, mohl bych ti odpovědět."

Arakasi vypadal mrzutě. "Příliš pozdě. Potřebuju tvého posla." Jakoby eskamotérským trikem se v jeho ruce objevil svitek. Možná jej měl schovaný v rukávu, pomyslel si Hokanu, ale nebyl si tím jist.

"Chci, aby tohle doručil výrobci sandálů na rohu ulice Sudových obručí a Barvířské uličky. Jmenuje se Čimiči. Řekni, že se ti pálí koláč."

Pekař vypadal pochybovačně.

"Udělej to!" řekl Arakasi ostrým šepotem, při němž se Hokanuovi zježily vlasy v zátylku.

Pekař zvedl zamoučené ruce dlaněmi vzhůru na znamení, že se podřizuje, a křikl na svého učedníka. Chlapec odběhl s listinou a po celou dobu, co byl pryč, přecházel Arakasi po místnosti jako sarkat v kleci.

Výrobce sandálů Čimiči se ukázal být hubeným mužíkem s pouštní krví, protože měl pod tunikou propocené střapce s talismany. Zplihlé vlasy mu padaly do šikmých očí. Na rukou měl jizvy, které mohly pocházet od toho, že mu při práci sjel nůž, ale pravděpodobněji, usoudil Hokanu podle jejich počtu a rozmístění je způsobil zkušený mučitel. Protáhl se závěsem s očima stále mrkajícíma od oslnění sluncem a v ruce třímal žemli namazanou marmeládou stejně jako ta, kterou držel Arakasi.

"Blázne," zasyčel na kněze. "Riskuješ mé odhalení, když používáš nouzový signál, abys mě sem přivolal. Pán tě nechá upálit za takovou lehkomyslnost."

"Pán rozhodně ne," řekl Arakasi suše.

Výrobce sandálů nadskočil. "To jsi ty! Bohové, nepoznal jsem tě v těch kněžských hadrech." Čimičiho obočí se svraštilo do zamračení hodného jeho tsubarských předků. "Co se stalo?"

"Jistý obchodník s kořením, měl zlatý řetěz a midkemianské strážce."

Čimičiho výraz se uvolnil. "Mrtvý," oznámil prostě. "Jeho strážci a nosiči taky. Ve skladišti na ulici Obchodníků hwaetem, pokud se dá věřit zlodějíčkovi, který se pokoušel u směnárníků vyměnit řetěz za peníze. Ale už to, že takový člověk skutečné měl zlato, vylučuje možnost, že by si tu historku vymyslel."

"Císařská stráž už o těch mrtvolách ví?" přerušil jej Arakasi.

"Asi ne." Čimiči odložil žemli a otřel si prsty ulepené marmeládou do pracovní zástěry. Hluboké zešikmené oči se obrátily k vrchnímu špehovi. "Už jsi někdy viděl směnárníka, který by hlásil, co nemusí? Ceny za kovy jsou vysoké, obzvlášť teď, kdy Nebeská záře potřebuje posílit vojsko proti hrozbě tradicionalistů zastávajících tvrdou linii."

Arakasi zdviženou rukou uťal mužovo řečnění. "Vteřiny utíkají, Čimiči. Já se svým společníkem teď půjdeme do skladiště prozkoumat těla. Tvým úkolem bude zaměstnat císařskou hlídku tak, aby si nevšimla, že jdeme dovnitř a ven. Chci, aby žádný Císařský bílý nezačal ty vraždy vyšetřovat dříve než já."

Čimiči si odhodil vlasy z obličeje a usmál se, až se zableskly jeho oslnivě bílé zuby. Přední měl podle pouštního obyčeje opilované do špiček. "U Keburčiho, Boha zmatků," zaklel s očividným potěšením. "Už dlouho jsme tu neměli pořádný rozruch. Začínala to tady být nuda."

Ale když dokončil větu, zjistil, že mluví k prázdnému pokoji. Zmateně zamrkal a zamumlal si. "Matka toho člověka musela být prokletým stínem." Pak se ustaraně zamračil. Otočil se a vyběhl ven za úkolem, který převrátil poklidný, obyčejný pracovní den v obchodní čtvrti vzhůru nohama.

Padl soumrak a prohloubil šero v už tak temném skladišti. Hokanu se zapálenou loučí v ruce dřepěl vedle Arakasiho. Zvenku sem z přilehlé uličky doléhaly výkřiky a zvuky tříštění; do řinkotu rozbíjeného nádobí někdo hulákal nadávky a kletby.

"Sklad obchodníka s vínem," zamumlal Hokanu. "Každou chvíli můžeme čekat společnost." Odmlčel se a zvedl louč zhotovenou ze smotku látky, která mu dohořela skoro až k prstům. "Dveře téhle budovy nejsou příliš pevné."

Arakasi přikývl s tváří skrytou ve stínu kněžské kápě. Jeho prsty se se zlodějskou hbitostí pohybovaly po těle jednoho ze strážců. Posmrtná ztuhlost už dávno pominula a mrtvola se začínala nafukovat. "Uškrcený," zamumlal Arakasi. "Stejně jako všichni ostatní."

Posunul se temnotou dále. Škvírami v prkenných stěnách prosvítaly záblesky záře pochodní nebo ohňů, ale jeho

soustředěnost zůstala nenarušena.
Hokanu sebou trhl, když mu plamen louče ožehl prsty. Rychle zapálil poslední cár látky, získaný z jeho už tak sporé bederní roušky. V okamžiku, kdy vzhlédl, zkoumal už Arakasi mrtvolu obchodníka s kořením.
Zlato a drahocenné hedvábí zmizelo spolu se zlodějem, o němž se zmiňoval Čimiči. Světlo vržené loučí odhalilo dost podrobností, aby bylo jasné, že tento muž nezemřel škrticí smyčkou. Jeho ruce byly zkroucené a vyschlé oči obracely prázdný, vytřeštěný pohled ke stropu. V otevřených ústech bylo vidět prokousnutý jazyk. Na jeho stále ještě učesaných a navoněných vousech ulpěla zčernalá krev.
"Něco jsi našel," řekl Hokanu, znepokojený Arakasiho nehybností.
Vrchní špeh vzhlédl a oči se mu zaleskly v hloubi kápě. "Mnoho." Otočil jednu mužovu ruku a ukázal na jeho tetování. "Náš pachatel patřil ke spolku Hamoi. Tady má znamení. Jeho převlek za muže přicházejícího zpoza Trhliny je důkladný a vypovídá o dlouhodobém plánování." "To není v Jirově stylu," poznamenal Hokanu. "Rozhodně ne." Arakasi si znovu sedl na paty, aniž by věnoval pozornost rámusu ozývajícímu se poblíž skladiště. "Ale máme si myslet, že ano."
Venku zaklel nějaký lodník a někdo jiný zuřivě zařval. Vzteklé hlasy se blížily a do nich se ozvalo troubení rohu císařského velitele hlídky.
Hokanu také pokládal listinu s pečetí domu Anasati za podvrh. Žádný Tecumův syn ani lord, jehož rádcem je někdo tak ďábelsky chytrý jako Čumaka, by se k něčemu takovému nesnížil. "Kdo?" řekl Hokanu se zoufalstvím v hlase. S každou uplynulou minutou rostla pravděpodobnost, že už nikdy neuvidí Maru živou. Vzpomínka na to, že ji doma zanechal v bezvědomí a krvácející, mu téměř zatemnila rozum. "Dá se spolek koupit i k vykonání něčeho jiného než vraždy? Myslel jsem, že smlouvy uzavírají v naprostém utajení."
Arakasi už byl zase zaměstnán prohledáváním obchodníkova prádla. Neodradila jej ani skutečnost, že bylo znečištěné, ani zápach. "Rozhodující slovo, řekl bych, je 'smlouva'. A najde se v tomto Impériu nějaký zatvrzelý tradicionalista, který je tak bohatý, že může obětovat zlatý řetěz, jen aby se pojistil, že nalezneme stopu, kterou budeme moci sledovat?" Jeho ruka znehybněla, sevřela se a vytáhla malý předmět. "Ha!" V hlase vrchního špeha se ozval vítězný tón.
Hokanu zahlédl záblesk zeleného skla. Zapomněl na zápach mrtvoly, přisunul se blíže a zvedl louči k předmětu, který Arakasi držel.
Ukázalo se, zeje to malá lahvička. Na jejích stěnách ulpěly zbytky tmavé, lepkavé tekutiny; zátka, pokud tam nějaká byla, chyběla.
"Lahvička s jedem?" zeptal se Hokanu.
Arakasi zavrtěl hlavou. "Uvnitř je jed." Dal Hokanuovi přičichnout. Pach byl pronikavě hořký. "Ale sklo je zelené. Lékárníci obvykle nádobky téhle barvy používají na protijedy." Podíval se do obchodníkovy tváře, stažené smrtelnou křečí. "Ty ubohý parchante. Myslel sis, že jsi z ruky svého pána dostal Život."
Vrchní špeh zanechal svých úvah a podíval se na Hokanua. "Proto ochutnavač neměl žádné podezření. Tento muž požil stejný jed jako Mara, protože věděl, že působí pomalu a on dostane protijed."
Hokanuovi se chvěla ruka a plamen louče se zatřepetal. Hlasy venku přerostly do jekotu a řinčení mečů se přiblížilo.
"Musíme Jít," zdůraznil Arakasi.
Hokanu ucítil, jak ho za zápěstí uchopila pevná ruka a zvedla ho na nohy. "Maro," zašeptal v záchvatu neovladatelné bolesti. "Maro."
Arakasi jím trhl kupředu. "Ne," řekl ostře. "Máme naději."
Hokanu k němu obrátil nevidoucí oči. "Cože? Ale obchodník je mrtvý. Jak můžeš tvrdit, že máme naději?"
Arakasimu zableskly zuby ve spokojeném úsměvu. "Protože víme, že existuje protijed. A ta lahvička s jedem měla na dně značku výrobce." Odvlekl ztuhlého Hokanua k uvolněnému prknu v místě, kudy původně přišli. "Znám lékárníka, který používá tuhle značku. Už jsem si od něj kdysi kupoval informace." Vrchní špeh se sklonil a proklouzl ven do vlhké, páchnoucí uličky za rybím trhem. "Teď se jen musíme vyhnout tomu kraválu, který kvůli nám Čimiči vyvolal, najít toho muže a položit mu pár otázek."

Kapitola osmá

VÝSLECH

Hokanu běžel.
Ulice se staly jedním blázincem, tvořeným hlukem a hemžením lidí, mezi nimiž se Arakasi ztrácel jako stín, zahlédnutelný pouze díky vlajícímu kněžskému rouchu. Hokanu měl sice tvrdý vojenský výcvik, ale nebyl zvyklý chodit naboso. Poté, co si okopal palce o hrany dlažebních kostek, uklouzl v blátě strouhy a šlápl přímo na hliněný střep, přivítal by i nepadnoucí sandály bez ohledu na to, že by se mu v nich nadělaly puchýře. Ale přestože Arakasi

věděl o jeho potížích, nezpomalil.
Hokanu by raději zemřel, než by si stěžoval. Marin život byl v sázce a s každou další minutou narůstal jeho strach, že pomalu působící jed jí ublíží tak, že už jí nebude pomoci.
"Nemysli," zasípal nahlas sám pro sebe. "Prostě utíkej."
Proběhli stánkem s hrnci, jehož majitel vyběhl v noční košili a hrozil za nimi pěstí. Arakasi odstrčil Šinzawaie doprava. "Válečníci," vydechl, také už téměř u konce s dechem. "Pokud poběžíme rovně, narazíme přímo do nich."
"Císařští?" Hokanu poslušně změnil směr a zašklebil se, protože pod nohama ucítil něco, co podle zápachu mohla být shnilá cibule.
"Nevím," odpověděl Arakasi. "V tom mihotavém světle se nedá poznat barva chocholů." Zhluboka se nadechl. "Nebudeme čekat, abychom to zjistili."
Zahnul doleva do uličky ještě užší a ještě více zapáchající než ta předchozí. Hluk rušných ulic už sem nedoléhal. Vystřídalo jej cupitání krys, šouravé kroky lampáře, vracejícího se z práce, a skřípání káry pouličního obchodníka, tažené vychrtlou needrou.
Arakasi si přehodil kápi přes hlavu a zastavil se u branky porostlé mechem. "Jsme tady. Pozor na hlavu - oblouk e nízký."
Hokanu se musel sehnout, aby mohl vstoupit. Ocitl se na zapleveleném dvorku, v jehož části bylo něco, co vypadalo jako zahrádka s léčivými bylinami. Uprostřed se nacházel rybníček, také zarostlý plevelem a rákosem; Hokanu se zde na okamžik zastavil, aby si opláchl nohy. Voda byla teplá jako moč a nepříjemně páchla. Hokanu znechuceně zapřemítal, jestli tuto louži nepoužívají lidé nebo psi jako záchod.
"Původně to byla nádrž," řekl Arakasi tiše, jako by odpovídal na jeho myšlenky. "Teď tam Korbargh vylévá splašky, soudě podle zápachu."
Hokanu nakrčil nos. "Co to je za jméno, Korbargh?"
"Thurilské," odpověděl vrchní špeh. "Ale nenarodil se tam. Řekl bych, že má v sobě více pouštní krve. Ale nenech se zmást. Je chytrý a mluví tolika jazyky jako já."
"A to je kolika?" zašeptal Hokanu.
Avšak Arakasi už zvedl ruku, aby zaklepal na prkno, které Korbarghovi sloužilo jako vstupní dveře.
Dveře se otevřely tak prudce, až Hokanu nadskočil.
"Kdo je to?" zavrčel zevnitř rozmrzelý hlas.
Arakasi nevzrušeně něco řekl hrdelním jazykem pouště. Ten, ke komu mluvil, se snažil dveře zabouchnout, ale vrchní špeh strčil do mezery svou kadidelnici. "Pusť nás k svýmu šéfovi, prašivej trpajzlíku, nebo ti rozmažu hubu po celý držce!" řekl tsuranským nářečím, používaným zloději a žebráky. Tón, kterým promluvil, u něj Hokanu ještě nikdy neslyšel, ale naskočila mu z něj husí kůže.
Trpaslík odsekl něco, co znělo jako urážka.
"To není zrovna nejlepší," odpověděl Arakasi a kývl hlavou na svého domnělého sluhu, aby mu pomohl rozrazit dveře.
Sílený strachem o svou manželku se Hokanu vrhl proti prknu. Vrazil do něj ramenem s takovou silou, že odhodil trpaslíka dozadu a utrhl kožené závěsy dveří, které se s rachotem zřítily. Arakasi a Hokanu vpadli do jakési předsíňky s dlaždicemi z pálené hlíny a hrubě tkaným ozdobným kobercem, který zde zbyl z dob, kdy tato čtvrť vzkvétala. Trpaslík si směsicí jazyků stěžoval, že má rozdrcené prsty a hlavu rozbitou závorou z dveří, které byly vyraženy z pantů a teď leží v troskách na zemi.
"Stejně byly shnilé," poznamenal Hokanu a smetl si z ramene třísky. "V žádném případě nás nemohly zdržet více než nějaká krysa."
Arakasiho dotek ho umlčel. Do místnosti vstoupil obrovský svalnatý cizinec v rouchu s vyšitými ptáky li. Šlechtic ze Šinzawai vytřeštil oči. "Pouštní krev, říkal jsi?" zamumlal tlumeně.
Arakasi ponechal jeho otázku bez odpovědi a místo toho řekl něco pouštním jazykem trpaslíkovi, který okamžitě přestal skuhrat, vyskočil na nohy jako pronásledovaný gazen a utekl.
"Bohové na nebi," zaduněl obr v zženštilém oděvu. "Ty nejsi žádný kněz."
"To mě těší, že sis toho všiml," řekl vrchní špeh. "Ušetří nám to zbytečné vysvětlování." Zvedl ruce, jako by si chtěl shodit z hlavy kápi, a rukávy, jež se mu přitom shrnuly, odhalily křížem přes předloktí uvázané pruhy kůže. Pochvy na nože, které přidržovaly, byly prázdné; jejich obsah se stříbrně zaleskl v Arakasiho dlaních, když spouštěl ruce.
Hokanuův překvapený vzdech nad tím, že Marin vrchní špeh vlastní zbraně ze vzácného kovu, přehlušilo Korbarghovo býčí zařvání. "Ták! To jsi byl ty, kdo zabil mého učedníka."
Arakasi mlaskl. "Paměť ti slouží dobře, jak vidím. To jsem rád." Jeho nože se ani nezachvěly, jako by je držela kamenná socha. "Takže si taky určitě vzpomeneš, že tě dokážu trefit do srdce dřív, než na útěk jen pomyslíš, natož aby ses pohnul." Hokanuovi vrchní špeh řekl: "Odvaž můj opasek a spoutej mu zápěstí a kotníky."
Obr se nadechl k protestu, ale lehký pohyb Arakasiho ruky ho umlčel.
Hekánu si dával obzvlášť velký pozor, aby se ani na okamžik neocitl mezi oběma muži, když odvazoval kněžský pás; byl spletený z řemínků z needří kůže a mnohem pevnější než lano. Hokanu pevně utáhl uzly, strach o Maru ho zbavil všech ohledů na mužovo pohodlí.
Strop místnosti podpíral mohutný dřevěný trám, do něhož byly vsazeny háky z rohoviny, na jaké si bohatí lidé věšeli olejové lampy; teď na nich visely pouze pavučiny, ale na rozdíl od kožených smyček, používaných ke stejnému účelu chudinou, háky ani nezpuchřely, ani se nerozedřely.
Hokanu sledoval Arakasiho pohled a téměř se usmál, když pochopil. "Chceš, abych ho tam připoutal za zápěstí?"
Arakasi přikývl a obr cosi zaječel v jazyce, který Hokanu neznal. Vrchní špeh odpověděl toutéž hrdelní řečí, pak s

ohledem na svého pána přešel do tsuranštiny. "Není ti pomoci, Korbarghu. Tvá žena a ten klacek, co si říká osobní strážce, kterého jsi s ní poslal, se jen tak nevrátí. Venku vypukly nepokoje a ulice, kde nakupovala, obklíčila Císařská bílá stráž. Pokud má tvoje žena dost rozumu, přespí v nějaké krčmě a vrátí se domů až ráno. Tvůj sluha Mekeh se právě teď schovává v sudu od piva v nejtemnějším koutě tvé kůlny. Viděl, jak umíral tvůj učedník, a dokud tady budu, neodváží se ani vystrčit nos, natož aby běžel sehnat nějakou pomoc. Takže se ptám a ty mi odpovíš, jaký protijed jsi dal do lahvičky, kterou ti ukáže můj společník."

Hokanu pevně utáhl a zajistil šňůru a pak vyňal zelenou lahvičku získanou od mrtvého obchodníka.

Korbargh, už pobledlý z toho, jak visel za ruce, nyní úplně zbělel. "O tomhle nevím vůbec nic. Vůbec nic."

Arakasi povytáhl obočí. "Nic?" Jeho tón byl lítostivě mírný. "Ach, Korbarghu, zklamal jsi mě." Pak jeho výraz ztvrdl a jeho ruka se strašlivě rychle pohnula.

Ocel zasvištěla místností. Ostří škráblo Korbargha na tváři, uťalo mu pramen mastných vlasů a zabodlo se do trámu.

Arakasi změněným hlasem řekl: "Na lahvičce jsou tři číslice pouštním písmem a jsou psány tvojí rukou. Tak mluv." Když zajatec jen zvedl bradu na znamení, že neodpoví, Arakasi pokračoval. "Můj společník je válečník. Jeho manželka umírá na následky požití tvého odporného lektvaru. Má ti můj přítel popsat, jaké používá způsoby, aby vytáhl informace ze zajatých nepřátelských zvědů?"

"Klidně," zasípal postrašený, ale stále vzdorující Korbargh. "Nepromluvím."

Arakasiho temné oči se upřely na Hokanua. Jeho rty se zavlnily v nemilosrdně krutém úsměvu. "Pro záchranu své paní, řekni tomuto muži, jak nutíš vězně mluvit."

Hokanu pochopil záměr vrchního špeha a opřel se ramenem o zeď. Jako kdyby celý život nedělal nic jiného, barvitě líčil způsoby mučení, jak je znal z vyprávění, ze starých záznamů nalezených v usedlosti Minwanabi, když ji vyklízeli před Mařiným příchodem, z příběhů, jimiž staří válečníci strašili nováčky, a něco si sám vymyslel. A protože se zdálo, že Korbargh nemá příliš bujnou představivost, popisoval mu Hokanu se zvráceným potěšením i ty nejstrašlivější podrobnosti.

Korbargh se začal potit. Jeho ruce se zmítaly v poutech, nikoli v naději na uvolnění, ale v zoufalém strachu. Hokanu vystihl přesný okamžik a obrátil se k Arakasimu. "Kterou metodu použijeme nejdříve, rozžhavené jehly, nebo páky a provazy?"

Arakasi se zamyšleně poškrábal na bradě. Očima zkoumal alchymistovo třesoucí se tělo. Pak se pomalu usmál. "Tak tedy," protáhl. Jeho pohled mrazil jako led. "Chceš vědět, co si myslím?"

Korbargh se zazmítal v poutech. "Ne!" vykřikl chraptivě. "Řeknu vám, co chcete vědět."

"Čekáme," řekl Hokanu úsečně. "Myslím, že ta vyřezávaná hůl ve vedlejším pokoji velmi dobře poslouží jako páka. A vím, kde tady v okolí najít ty masožravé brouky -"

"Ne! Počkej!" zaječel Korbargh.

"Tak nám řekni recept na protijed, který byl v téhle lahvičce."

Korbargh zuřivě zakýval hlavou na souhlas. "Lístky sessali máčet dvě hodiny ve slané vodě. Pak osladit medem červených včel, aby tvá paní slané byliny nezvrátila. Dát malý doušek. Minutu počkat. Potom další doušek. Znovu počkat. Pak tolik, kolik snese. Čím více toho spolyká, tím dříve se uzdraví. Pak, až jí klesne horečka a oči se vyjasní, po tři dny malý šálek směsi každých dvanáct hodin. To je všechno."

Arakasi se otočil k Hokanuovi. "Běž," řekl stručně. "Vezmi koně a jeď domů.,Sessali má v zásobě každý ranhojič a času není nazbyt."

Hokanu pohlédl na napjaté tělo Korbargha, který teď hystericky vzlykal úlevou.

"Já budu sledovat jeho spojení," řekl Arakasi rychle, ale zjistil, že mluví do vzduchu. Hokanu už byl pryč.

Vstupním otvorem dovnitř vanul noční vzduch. Ulicí se potáceli dva opilci a zpívali. Někdo vylil z okna kbelík splašků, do jejich šplíchnutí se ozvalo polekané zakňučení toulavého psa.

Arakasi stál nehybně.

Korbargh, znervózněný jeho nečinností, zacloumal svými pouty. "P-pustíš mě u-už?" Pak našel ráznější tón. "Řekl jsem ti recept na protijed."

Arakasi se pomalu otočil, stín na pozadí temné zdi. Oči mu zasvítily jako šelmě. "Ale ještě jsi mi neřekl, kdo od tebe koupil jed v lahvičce na protijedy."

Korbargh se znovu zazmítal. "Stálo by mě to život, kdybych ti to řekl!"

Neslyšně jako kočka přistoupil Arakasi ke svému vězni a vytáhl z trámu nůž; v kelewanské kultuře chudé na kovy byla jeho hodnota nevyčíslitelná.

Vrchní špeh přejel po oceli prstem, jako by zkoumal ostří. "Ale tvůj život už dávno není předmětem jednání. Jediné, co je třeba ještě určit, je způsob tvé smrti."

"Ne," zakňoural Korbargh. "Ne. Nemůžu už nic říct. I kdybys mě oběsil a bohové odstranili mou duši z Kola života pro hanebnou smrt."

"Oběsím tě," řekl Arakasi rychle, "pokud nebudeš mluvit. To je jisté. Ale provaz pouze sprovodí člověka ze světa, zatímco čepel mu může velice ublížit. Otázka není, jestli čestně, nebo hanebně, Korbarghu, nýbrž jestli milosrdně rychlý konec, nebo dlouhé bolestné umírání. Znáš drogy, které mohou přivodit blaženou smrt." Špičkou nože se dotkl tučné paže svého vězně. "A víš, které drogy z tvých zásob způsobí, že se budeš svíjet ve strašlivých bolestech, než po dlouhé době zemřeš, které zesílí bolest, udrží tě bdělého a po nichž se ti bude zdát, že Čas ubíhá pomaleji."

Korbargh zůstal ochable viset za zápěstí a oči se mu rozšířily strachem.

Arakasi zamyšleně poklepal na špičku svého nože. "Mám tolik času, kolik potřebuju, ale nemíním jej marnit tím, že budu poslouchat ticho."

"Moje žena -" začal prodavač jedů zoufale.

Vrchní špeh ho přerušil. "Jestli se tvoje žena vrátí dříve, než mi řekneš, co potřebuju vědět, připojí se k tobě. Tvůj tělesný strážce zemře, ještě než vstoupí do dveří, a pak se budeš dívat, jak na ní zkouším své metody. Nacpu do ní drogy, aby zůstala při vědomí, a budu z ní stahovat kůži po proužcích." Když mohutný muž začal kvílet hrůzou, zeptal se jej Arakasi: "Ten tvůj trpasličí učedník ti vyrabuje dům, nebo vám oběma zařídí aspoň slušný pohřeb?" Arakasi pokrčil rameny. "Asi ukradne všechno, co půjde prodat, to víš." Rozhlédl se kolem sebe a dodal: "Když uvážíš, v jakých končinách bydlíš a jaké máš zákazníky, bude ti asi jasné, že nikdo nebude spěchat, aby ohlásil tvou vraždu městské stráži. Takže je možné, že nad žádným z vás kněz nepřenese pohřební modlitby."

Korbargh zamumlal něco nesrozumitelného a Arakasi přestal vyhrožovat. Přistoupil k němu, uchopil jeho roucho a odtrhl cár látky. Nebylo to hedvábí, ale tkanina byla jemná a lem zdobila výšivka. Arakasi z pruhu látky zručně vyrobil roubík. Než ho ale mohl Korbarghovi nasadit, mohutný muž zajíkavě vyhrkl: "Co to děláš, hlupáku? Když mi dáš roubík předtím, než začneš se svým ohavným mučením, jak pak můžu promluvit, i kdybych nakrásně chtěl."

Arakasi nepřerušil svou práci a zastrčil smotek látky mezi zuby obchodníka s jedy. Přestože se obrovitý muž kroutil a trhal sebou, vrchní špeh roubík pevně zavázal uzly, za něž by se nemusel stydět žádný lodník. "Jsem všechno, jen ne hlupák," řekl sametově jemným hlasem.

Arakasi nechal spoutaného muže o samotě a vyběhl po schodech do patra. Vrátil se s několika lahvičkami, které jednu po druhé podržel Korbarghovi před očima. "Kořen taigi, na zvýšení vnímavosti a zesílení bolesti," začal. "Prášek z jinabové kůry, po němž člověk týden nespí. Sinquiové listí, které způsobí, že čas zpomalí. Brzy zjistíš, že je znám stejně dobře jako každý ranhojič. A v používání nože mě školil vyhlášený odborník. Nemůžu tě nechat křičet bolestí, a pokud sis přál ušetřit si utrpení a promluvit, tak tu možnost už jsi propásl." S děsivou jemností vrchní špeh rozhalil Korbarghovo roucho. Obnažil mohutné chlupaté břicho pijáka vína sä a pak se otočil a zmizel ve vedlejším pokoji.

Korbargh sebou házel jako ryba na udici. Za chvíli se však vyčerpal a zůstal bezvládně viset. Arakasi se vrátil s olejovou lampou, určenou k osvětlení stolu, u něhož pracoval najatý účetní, a košíkem, v němž měla posluhovačka šití.

Mařin vrchní špeh položil tyto předměty na malý stolek, který si přisunul blíž ke své oběti. Pak ze šerpy vytáhl nůž a prohlédl si jeho ostří, jestli na něm není kaz. Ale kovová, jako břitva tenká čepel byla naprosto bezvadná.

Obchodník s jedy zasténal do svého roubíku, když mu Arakasi řekl: "Začnu bez drog. Tak si budeš moci lépe představit, jaké to bude, až je použiju." Naklonil se dopředu a opatrně udělal řez kůží od pupku šikmo ke klínu. Vytryskla krev a Korbargh zdušeně vykřikl. Začal kopat a zmítat se.

"Stůj rovně," napomenul jej Arakasi. "Nesnáším nepořádně odvedenou práci."

Jeho oběť nebyla v takovém stavu, aby poslechla, ale vrchní špeh si toho nevšímal. Rychlou rukou učinil další dva lehké řezy a strhl trojúhelník kůže, který odhodil stranou. Pak rozřízl vrstvu tuku a jako kdyby prováděl pitvu v lékařské škole, obnažil sval.

"Budeš mluvit?" zeptal se Arakasi přátelsky.

Korbargh trhl hlavou v záporném gestu. Spolu s krvi z něj kapal pot a vlasy a vousy měl už úplně mokré. Sténal do roubíku, ale v očích mu přetrvával vzdor.

Arakasi vzdychl. "Tak dobře. Ale musím tě upozornit, že skutečná bolest vlastně ještě ani nezačala." Ruka s nožem se opět pohnula a dokonalým řezem rozpůlila břišní sval.

Korbargh zdušeně zaskučel. Vrchní špeh se tím nenechal vyrušit, vyhledal rozťaté cévy a podvázal je nití. Pak začal pracovat nožem ve vnitřnostech a proud krve zesílil.

Podlaha už vypadala jako na jatkách a kolem se šířil i stejný zápach. Korbargh ztratil kontrolu nad měchýřem a jeho moč se na zemi smísila s jeho krví.

"Teď," řekl Arakasi a jeho stín se napřímil spolu s ním, když vzhlédl do tváře obchodníka s jedy, "už mi konečně máš co říct? Ne? Pak, obávám se, budeme muset začít pracovat s nervy."

Nůž zajel do živého masa, oddělil nervové vlákno a velmi jemně do něj škrábl.

Korbargh se roztřásl, neschopen vydat ze sebe jediný zvuk. Obrátil oči v sloup a zaťal zuby do promáčeného roubíku. Pak omdlel bolestí.

O chvilku později zvedl hlavu, neboť mu do nosu vnikl pronikavý zápach. Zmateně zamrkal, ale to už mu silná ruka vlévala mezi rty odporně páchnoucí tekutinu, zatímco druhá mu ucpávala nos, takže byl nucen polknout. Bolest se znásobila až k agónii a v hlavě se mu náhle strašlivě vyjasnilo.

"Teď už budeš mluvit," řekl Arakasi laskavě. "Jinak v tom budu pokračovat až do rána." Otřel svůj krví ulepený nůž, pečlivě jej zasunul za šerpu a natáhl ruce, aby uvolnil uzly bránící Korbarghovi v řeči. "A až se vrátí tvoje žena, začnu s ní, abych zjistil, jestli náhodou něco neví ona."

"Démone!" zasípal zmučený muž. "Ďáble! Ať ti shnije tělo i duše a vrátíš se v příštím životě jako houba!"

Arakasi s dobromyslným výrazem sáhl do hlubin svého díla a zatáhl.

Korbargh se sebe vyrazil pronikavé zaječení. , Jméno," naléhal vrchní špeh neoblomně. A z Korbarghových úst splynula slova, po nichž Arakasi toužil.

"Ilakuli," zopakoval. "Prodavač informací, kterého je možné zastihnout v ulici Tesklivých snů."

Prodavač jedů zuboženě přikývl. Začal vzlykat s tváří žlutou jako žluklý tuk. "Myslím, že patřil ke spolku Hamoi."

"Myslíš?" povzdechl si Arakasi, jako kdyby opravoval dítě. "Já to vím." "Co moje žena?"

"Spolek ji možná najde. To je riziko, o němž jsi musel vědět, když jsi souhlasil s tím, že s nimi budeš obchodovat. Ale já už budu dávno pryč, až se vrátí, takže alespoň přede mnou bude v bezpečí."

Arakasi udělal bleskurychlý pohyb a podřízl Korbarghovi hrdlo.

Uskočil před proudem krve a jeho oběť sebou naposledy v životě zaškubala. Arakasi okamžitě uhasil olejovou lampu. Milosrdná temnota zahalila jatka v předsíni.

Arakasi nyní pracoval potmě a ruce se mu při tom neovladatelně třásly. Zahalil Korbargha do jeho roucha a pečlivě

zavázal Šerpu, aby jeho mladá žena hned při vstupu do domu neviděla nejhrůznější podrobnosti toho, co se zde v noci odehrálo. Pak odřízl tělo a položil je na podlahu. S krví nemohl udělat nic. Když předtím hledal lampu, zjistil, že tam není žádná voda na umytí. Jediné, co se dalo použít jako ručník, byl modlitební kobereček. Arakasi si do něj otřel ruce, jak nejlépe to šlo. Pak, v koutě Korbarghovy ložnice, mu povolily nervy. Klekl si k prázdnému nočníku a úporně zvracel.
Žaludek se mu obracel ještě dlouho poté, co jej úplně vyprázdnil. Nedokázal projít předsíní, a tak opustil dům oknem.
Ulice byly téměř pusté, nepokoje se už dávno uklidnily. Několik opozdilců spěchalo domů a v temných uličkách se potulovalo o něco více podezřelých postav. Roztřesený otrhaný kněz ale měl u sebe sotva něco, co by se dalo ukrást; Arakasiho nikdo neobtěžoval. Noční vítr ve tváři mu pomohl se vzpamatovat. Zastavil se u ozdobného jezírka před výstavnou budovou, nejspíš nevěstincem, a umyl si z rukou zaschlou krev. Za nehty mu zůstaly tmavé obloučky, ale ještě neměl žaludek na to, aby je vyškrábal nožem. Rozběhl se, a aby zapudil děsivé vzpomínky na to, co za sebou nechal v Korbarghově předsíni, obrátil pozornost k informaci, kterou získal tak strašlivým způsobem.
O Ilakulim už slyšel; a ve městě byl člověk, který mu může říct, kde ho najde. Arakasi vyrazil do noci.

Hokanu běžel. Své dva naprosto vyčerpané, zpěněné koně vedl za uzdy. Strach o Maru jej udržel na nohou ještě dlouho poté, co se jeho svaly a šlachy unavily. Na sobě měl stále jen bederní roušku kajícníka. V hostinci, kam se zastavil pro své věci, se nezdržoval oblékáním, pouze si obul sandály. Zbytek svých šatů nacpal do sedlových brašen a vydal se j na cestu, aniž by se ohlížel na to, že vypadá jako žebrák, polonahý a pokrytý potem a prachem.
Jediné, co jej zajímalo, byl předpis na protijed, poslední naděje pro jeho manželku.
Nad krajinou se převalovala mlha, z níž jako přízraky v předjitřním šeru vystupovaly stromy a keře. Čočokanova modlitební brána se zvedala z mléčného přítmí, jako kdyby pocházela z tajemné říše Turakamua boha smrti. Hokanu proběhl pod jejím obloukem a sotva si povšiml bohů, namalovaných ve výklencích, a zapálené lampy, kterou tu zanechal procházející kněz. Klopýtal dále a uvědomil si pouze, že tato brána označuje začátek konce jeho cesty. Hranice statku leží za dalším řetězem kopců a za soutěskou střeženou jeho vlastními vojáky. Na jejich stanovišti bude kromě důstojníka i domácí posel a polní ranhojič. S trochou štěstí bude mít u sebe potřebné byliny; a med červených včel se najde v každé kuchyni.
Supící námahou a s celým tělem bolavým Hokanu doufal, že mu Dobrý bůh odpustí, když protentokrát zanedbá modlitbu, k níž brána vyzývala každého, kdo se pod ní ocitl. Docházel mu dech a věděl, že kdyby se zastavil, padl by v mdlobách. K smrti unavený Hokanu prošel branou a vstoupil do perlově šedých mlh za ní.
Koně vycítili léčku dříve než on.
Velký grošovaný valach se zafrkáním trhl hlavou a zastavil se a klisna se polekala. Hokanu ucítil neočekávané škubnutí uzdy a překvapeně se nadechl. Šíp vystřelený z houští u silnice ho minul jen o několik centimetrů a neškodně spadl do trávy.
Hokanu prudce vrazil loktem do žeber valacha, který se vzepjal a roztočil se kolem dokola. Klisna začala vyhazovat zadníma nohama a valach řičel a kopal na všechny strany. Hokanu vytáhl z pochvy u sedla meč. Z obou stran kryt vzpínajícími se zvířaty zacouval zpět pod oblouk modlitební brány.
Hokanu se neodvažoval předpokládat, že. útočník je pouze jeden. Krátce se pomodlil k Dobrému bohu o to, aby jeho nepřátelé neznali koně z barbarského světa, protože tato zvířata byla jeho jedinou nadějí na záchranu.
Koně, připoutaní k sobě otěžemi, tančili před branou, valach připravený kopat a kousat, vyděšená klisna ve snaze uprchnout. Hokanu doufal, že žádný zabiják, narozený na Kelewanu, nebude mít odvahu přiblížit se k dusajícím a vyhazujícím kopytům. Útočníci měli v úmyslu napadnout jej, až projde bránou, a chvála Čočokanovi, že dávno mrtvý lord z Minwanabi, který ji nechal postavit, měl neobyčejně štědrou ruku. Brána byla mohutná, vybudovaná z kamene a klád s opěrnými oblouky podpírajícími její vysokou konstrukci. Byla bohatě zdobená, měla pozlacené věžičky a spoustu vnitřních výklenků a modlitebních koutků. Dovnitř se vešlo až šest lučištníků, kteří odsud mohli úspěšně ovládat okolí, což byl bezpochyby skutečný záměr skrytý za zbožným gestem dávného lorda.
Dnes mohl být Hokanu za takovou neúctu k bohům jen vděčný. Nechal vyděšené koně stát a vyšplhal se na spirálovou ozdobu. Pak přeručkoval až k příčnému trámu pod krokví. Vytáhl se na něj a skrčil se ve výklenku s namalovanou tváří Štěstěny. Skrčil se v jeho stínu a s široce rozevřenýma očima lapal po dechu. Okamžiky plynuly jako věčnost. Když ho přešla závrať, všiml si, že tvář nad ním je dutá. Její zadní část byla vybudována jako pozorovatelna s dírami v očích, jimiž mohl člověk ukrytý uvnitř sledovat každého, kdo procházel branou.
Kdyby Hokanu nebyl bez dechu a ve smrtelném nebezpečí, rozesmál by se nahlas. Ani náboženství nebylo v Imperiu ušetřeno Hry rady; bývalí lordi z Minwanabi zde očividně měli umístěny pozorovatele, aby je upozorňovali na všechny příchozí a také špehovali obchodní ruch na silnici. Ať už v minulosti na tomto místě povstaly jakékoli léčky, dnes Hokanu využil jeho výhod. Zachytil se podpěrného trámu, který masku přidržoval na místě, skočil do dutého místa za ní a vyhlédl jejíma očima ven.
Klisna a valach se stále točili dokola, teď beznadějně zapleteni do svých otěží. Jeden nebo druhý musel kopnout do podpěrného sloupu, protože jedna ze soch na jeho úpatí měla na sobě otisk kopyta. Najednou se obě zvířata otočila stejným směrem a valach zafrkal. Koně s nastraženýma ušima . napjatě hleděli do šera. Hokanu, varovaný jejich chováním, zahlédl pohyb ve stínu za branou.
Plížily se tam černě oděné postavy. Tři muži vpředu měli luky. Dva za nimi tvořili zadní hlídku a k úlevě muže, jehož pronásledovali, všichni upřeně pozorovali přízemní Části modlitební brány.
Klisna ucítila blížící se cizince dříve než valach. Vzepjala se s takovou silou, že přetrhla otěže a s hlasitým frkáním se rozběhla silnicí. Strach ji nutil hnát se cvalem tam, kde cítila domovskou stáj. Záškodníci v černém jí uskočili z cesty a pak se opět zformovali. Mnohem klidnější valach zůstal stát se stříhajícíma ušima a napjatě zvednutým ocasem. Pak potřásl hlavou a podrbal si hřbet o paži kopnuté sochy. Poodběhl stranou a kousek od silnice se začal pást.

Ve vlhce chladných útrobách modlitební brány se rozhostilo ticho; Hokanu pocítil záchvěv hrůzy. Plíce jej stále bolely z běhu a ze snahy utišit rozbouřený dech dostával závrať. Nakonec se rozhodl raději se nechat odhalit a bojovat než omdlít a dát se zabít v bezvědomí.

Jeho pět pronásledovatelů ho okamžitě zaslechlo. Ztuhli jako psi, kteří vystopovali kořist, a otočili se k místu jeho úkrytu. Pak si dva z nich navlékli luky přes rameno. Začali šplhat nahoru, zatímco zbývající tři zaujali obranné postavení.

Hokanu obrátil svůj meč a hodil jej jako kopí. Zbraň vržená shora zasáhla mohutnějšího muže do hrdla a pronikla za hrudní kostí až do srdce. Umlčený dříve, než mohl vykřiknout, padl se zaduněním, které přimělo valacha poplašeně zvednout hlavu. Hokanu si okrajově uvědomoval přítomnost koně, nervózně pobíhajícího za branou; teď se ale vrhl co nejvíce dozadu ve své skrýši, protože k němu letěly tři šípy.

Jeden se zabodl do dřeva a další dva odštíply třísky z ucha masky štěstěny, odchýlily se ze své dráhy a zaryly se do trámu nad ní. Hokanu uchopil nůž. ukrytý v bederní roušce. Vtiskl se do výklenku tak hluboko, jak mu to jeho postava dovolovala, a natáhl levou ruku, aby vytrhl jeden ze šípů.

Na pozadí mohutných trámů křižujících vnitřek modlitební brány se vynořila temná postava. Hokanuův vržený nůž ji zasáhl do týla a muž se s tlumeným zachrčením skácel dolů. Jeho druh nebyl takový hlupák, aby lezl dále, ale přikrčil se a sňal si luk z ramene. Hokanu viděl Jak se v šeru zaleskl hrot šípu. Uvědomil, že se nemá kam ukrýt a naskočila mu husí kůže. Otočil šíp v ruce tak, aby mohl bodnout, a chystal se skočit na lučištníka.

Zdola se ozval drsný hlas. "Nespěchej. Jen ho drž v šachu. Oridzu se vyšplhá na druhou sochu a zastřelí ho shora."

Hokanu si s pocitem zoufalství uvědomil, že jeho skrýš ho chrání pouze před útokem zdola; socha boha, tyčící se nad ním, skýtala skvělé taktické postavení nad místem jeho úkrytu. Kdyby se pokusil ukrýt před tím, kdo se na ni vyšplhá, vystaví se střelbě zdola. A co by bylo nejhorší a nejkrutější na jeho konci: předpis na protijed, který mohl zachránit Maru, by se k ní nikdy nedostal. Arakasi neměl důvod pochybovat, že včas dojede domů. Hokanu proklínal spěch, s nímž opustil Kentosani, aniž se zdržel alespoň na tak krátkou dobu, aby si zajistil doprovod. Mohl se zastavit pro vojáky v městském domě svého otce nebo si najmout žoldnéře. Jakákoliv ozbrojená družina by zmařila toto přepadení ze zálohy.

Ale on dal před vojenským doprovodem přednost rychlosti, které mohl dosáhnout sám na svých koních z cizího Království. Tato zvířata předstihla nejrychlejší běžce a Hokanuovi více záleželo na životě jeho manželky než na vlastním bezpečí.

A teď Mara zaplatí za jeho hloupost. Zemře a nikdy se nedozví, jak blízko byl muž, který ji miloval, tomu, aby jí přinesl protijed.

Když Hokanu zaslechl šramot, zaklel. Ne jeden, ale oba přeživší vrahové šplhali na sochy. Budou na něj střílet ze dvou stran a vzhledem k prohnanosti bývalých lordů z Min-wanabi by se ani nedivil, kdyby v modlitební bráně bylo více skrytých pozorovatelen. Zabijí ho a on útočníky ani nemusí spatřit.

Ocitl se v zoufalé, bezvýchodné situaci. Třásl se vyčerpáním a vztekem. Sevřel v dlani šíp, který byl jeho jedinou zbraní a připravil se k útoku na muže, jenž jej držel v šachu. Zemře, ale vezme s sebou do Turakamuových síní ještě jednoho ze svých nepřátel.

Ale když se napřímil, aby se odrazil od zdi, zasvištěl šíp. Vrhl se zpět, avšak příliš pozdě. Hrot se mu zaryl do boku a zastavil se o kost.

Hokanu sevřel rty, aby mu neunikl výkřik. Zvířecí bolest a nepříčetný vztek mu až nadpřirozeně projasnily mysl. Uchopil ratiště šípu a odlomil je. Ostrá bolest, která mu projela bokem, způsobila, že se bezděky schoulil. Další šíp se zaryl do dřeva v místě, kde se před okamžikem nacházelo jeho tělo. Vzepřel se na jednom koleně a se slzami bolesti v očích pátral zkrvavenými prsty po nějakém záchytném bodu, jehož by se mohl přidržet. Nohy mu vypověděly službu; do té nezraněné dostal křeč.

Nějakým zázrakem nahmatal chlazený konec trámu vyřezaný do tvaru držadla. Vynaložil poslední zbytky sil, aby k němu přitáhl své rozbolavělé tělo, a vykřikl, když se držadlo se skřípotem otočilo a povolilo.

Nebylo připevněné, uvědomil si s hrůzou. Sotva zaslechl ťuknutí, jak další šíp dopadl těsně vedle jeho ucha. Ztratil rovnováhu a zjistil, že klouže dolů, protože část zdi ustoupila.

Samozřejmě! pomyslel si a v následném přílivu adrenalinu se hlasitě zasmál. Bezejmenný starý lord z Minwanabi tady nechal vybudovat tajný východ pro své špehy a on jej náhodou objevil. Padací dveře se otevřely a Hokanu se z temnoty plné nepřátelských šípů ocitl v perlově šedém rozbřesku.

Nohy mu bezmocně sklouzly z trámu a on zůstal viset na klice. Skok dolů by pro zdravého muže nebyl problém; výšku odhadl asi na čtyři metry. Ale s hrotem šípu v boku se Hokanu obával, že by ho náraz mohl i zabít. Odhodil nepotřebný šíp, který stále třímal v dlani a pokusil se zachytit i druhou rukou, ale marně. Rána ho bolela tak, až se mu oči opět zalily slzami.

Ve výklenku, který právě opustil, se objevil černě oděný válečník. Nasadil na tětivu šíp a pomalu zamířil.

Hokanu se prudce nadechl a podíval se dolů, kde uviděl klubko dalších nepřátel vybíhajících na silnici. Jediné, co jim bránilo v otevřeném útoku, byl valach, pokojně se pasoucí na trávě u brány. Kůň byl klidný, ale vrahové zůstávali obezřetní, protože už viděli, jak vypadá, když je podrážděný. Zvíře zpozorovalo blížící se vrahy a pomalu ustupovalo, až se zastavilo přímo pod Hokanuem.

"Čočokan ti žehnej," napůl vzlykl Hokanu a pustil se. Při skoku se mu obrátil žaludek a náraz, když jeho tělo dopadlo do sedla, ho téměř zabil. Bolest, jež mu působilo zranění v boku, se ještě znásobila tím, jak při dopadu utrpělo jeho mužství. Valach hekl, podklesl v kolenou pod jeho váhou a překvapeně trhl hlavou.

"Utíkej, ty žrádlo pro psy!" zařval Hokanu, aby popohnal koně a zároveň aby ulevil rozbouřeným nervům. Oběma rukama se pevně zachytil hřívy. Přestože seděl v sedle jen napůl a jedna noha mu bezvládně visela koni po boku,

dokázal patou druhé nohy kopnout zvíře do žeber.
V tom okamžiku začali lučištníci střílet. Kun vyskočil všemi čtyřmi do vzduchu, zasažený do boku, plece a zadku, ale na Hokanua se opět usmálo štěstí; pohyb koně jej vyhodil v sedle do správné polohy, takže mohl vsunout zdravou nohu do třmene. Valach se tryskem pustil k domovu.
Hokanuovi hrozilo, že se při cvalu neudrží v sedle. Omámený a ohluchlý bolestí zatínal ruce do hřívy koně, až mu zbělely klouby. Krev z něj stříkala a ve větru se mísila s krví zvířete. Snažil se, ale nedokázal zachovat rovnováhu. Nehybná noha mu bránila posadit se rovně. Nedospěl tak daleko, pomyslel si se zaťatými zuby, jen proto, aby teď všechno zkazil tím, že spadne.
Ale stále nezadržitelně sklouzával na jednu stranu, až vlekl chodidlo po zemi. Visel v sedle už jen za koleno a valach se začal plašit. Jeden, dva, dři výskoky Hokanu přečkal. Ale pak ucítil, že má prázdné ruce. Jeho tělo se ocitlo ve vzduchu -
A bylo tvrdě a bez cavyků zachyceno párem rukou v rukavicích.
"Zatraceně!" vyjekl Hokanu a dopadl na zem. Pod náporem bolesti zajíkavě zasténal. Před očima se mu udělalo černo, pak oslnivě bílo a uslyšel hlasy.
Jeden z nich patřil Lujanovi.
"Zabijáci," zasípal Hokanu. "Za mnou."
"Už jsou všichni mrtví, můj lorde," řekl Marin velitel vojsk drsně. "Nehýbej se, krvácíš."
Hokanu s námahou otevřel oči. Obloha se nad ním točila, nepatřičně čistá a zelená. První sluneční paprsky zlatily tváře mužů jeho vlastní hlídky.
"Viděli jsme přibíhat klisnu bez jezdce," říkal někdo. "Usoudili jsme, že jste měli na cestě potíže. Byl Arakasi s tebou?"
"Ne," vydechl Hokanu. "V Kentosani. Poslouchejte."
A navzdory své bolesti odříkal recept na protijed, který byl jedinou nadějí na záchranu Mary.
S praktickou úsporností polního velitele Lujan nařídil nejrychlejšímu válečníku, aby si svlékl brnění a běžel k ranhojiči s pokyny od Hokanua. Když muž odchvátal, vynaložil Hokanu všechny své síly, aby se udržel při vědomí.
Několik mužů odběhlo pro nosítka, aby mohli odnést Marina zraněného druha do usedlostí a Hokanuovi se před očima střídala tma s barevnými kruhy. Slyšel, jak se trhá látka, a ucítil chlad na rozpálené kůži, když si Lujan prohlížel jeho zranění.
"Můj lorde," řekl velitel vojsk domu Acoma, je nezbytně nutné co nejdříve odstranit hrot z rány, aby nezhnisala."
Hokanu tvrdošíjně bojoval o dech. "Nikdo s tím šípem nebude nic dělat," zasípal, "dokud nebudu zpátky u své paní a na vlastní oči neuvidím. Že dostala protijed."
"Jak si přeješ, můj lorde." Velitel vojsk domu Acoma se vztyčil a úsečně nařídil: "Veliteli útoku, vezmi čtyři muže a vyrobte provizorní nosítka! Můj lord Hokanu se ke své paní musí dostat tak rychle, jak to jen bude možné."

Kapitola devátá

ZÁZRAK

Zešeřilo se.
Sluhové neslyšně vstoupili, aby v Mařině pokoji zavřeli přepážky a zapálili lampy. Vyplnili svůj úkol a tiše se uklonili před svou paní, voskově bledou a nehybně spočívající na polštářích. Pak odešli a nechali s ní Hokanua samotného v tichu, které mu užíralo nervy.
Uplynulo už sedm hodin od podání protijedu a Mara nejevila žádné známky zlepšení. Její víčka se ani nezachvěla a dech se neprohloubil ani nijak nezměnil. Když soumrak za přepážkami zhoustl a manžela s manželkou oddělil od okolní temnoty kruh sinalého světla lamp, přepadly Hokanua pochybnosti. Co když Korbargh lhal a dal jim vymyšlený předpis? Co když přepadení u modlitební brány zdrželo jeho návrat o několik rozhodujících minut a lék k Maře dorazil pozdě? Co když se bohové obrátili proti nim a takovýmto řízením osudu zmařili vše, čeho Mara a Hokanu dosud v životě dosáhli? Bolest v ráně a starost o Marin stav dohánělý Hokanua k šílenství. V nutkavé potřebě něco dělat, přestože se nedalo dělat vůbec nic, uchopil Mam za ruku. Byla to jeho představivost, nebo už byla její kůže nepatrně teplejší? Anebo on sám dostává horečku, protože se rána kolem ne-vyňatého hrotu zanítila? Pochybnosti stíhaly pochybnosti a Hokanu, aby se dostal z bludného kruhu trýznivých myšlenek, zkusil promluvit.
"Maro," začal. Prázdnota pokoje pouze zdůraznila jeho osamělost. "Maro." Marně hledal, co by řekl; všechna slova už byla řečena, nekonečné omluvy, přísahy lásky. Že malicherná politika ohrozila ženu, jež v sobě měla tolik života, sloužilo jen ke zdůraznění základního špatného rysu tsuranské společnosti: rysu, který se právě Mara snažila změnit.
Hokanu zavřel oči před slzami a nebyl si jist, jestli jeho slabost má svůj původ v hluboké lítosti, nebo v počínající horečce z rány.

Jak dlouho nehybně seděl a přemáhal city, jež se nepatřilo projevovat před ženou bojující se smrtí, nedokázal Hokanu říct. Ale když se ozvalo zaklepání na dveře a on zvedl hlavu, panovala za přepážkami hluboká noc.

"Vstupte," řekl a z náhlého pohybu hlavy jej přepadla závrať. Uvědomil si, že od minulého dne nejedl; to byla určitě příčina.

Vstoupil Lujan a rázně se uklonil. Ačkoliv v tuto dobu obvykle už seděl u večerního jídla, dnes měl stále ještě brnění a prostý meč, jaký nosil do služby. Napřímil se, zaprášený a páchnoucí potem, a zatímco čekal na dovolení promluvit, upřel na Hokanua pronikavý pohled a sevřel rty do tenké čárky.

Hokanu chabě pokynul rukou.

"Pane?" Tázavý tón byl u velitele vojsk domu Acoma velmi neobvyklý.

Hokanu si byl jist. Že se přišel taktně vyptat na jeho zdravotní stav, a ztuhl. Sevřel v dlani Marinu ruku a řekl ostře: "Máš nějaké hlášení?"

Lujan trhl bradou, když slyšel jeho drsný tón. "Dovolil jsem si vyslat průzkumnou hlídku pod velením velitele jednotek Irrilandiho." Bývalý velitel vojsk domu Minwanabi pátral v okolních kopcích ještě mnohem dříve, než se Lujan narodil.

Hokanu důstojníkovi pokynul, ať pokračuje.

Lujan řekl: "Hlídka narazila na malý ozbrojený oddíl. Vypukl boj. Většina nepřátel byla pobita, ale dva se podařilo zajmout živé. Jednomu se rozvázal jazyk. Ukázalo se, že těch pět lučištníků, kteří tě přepadli, bylo jen předsunutou hlídkou. Byli vysláni, aby prozkoumali cestu a našli vhodné místo k mnohem důkladnější léčce. Ale nečekali, že pojedeš na koni a objevíš se tam tak brzo. Zastihl jsi je nepřipravené, a tak museli improvizovat. Další muži, převlečení za bandity, ještě nebyli na svých místech, a to ti z milosti bohů pravděpodobně zachránilo život."

Hokanu s myslí napůl zatemněnou bolestí přikývl. "Zjistil jsi, kdo poslal ty vražděí psy?"

Lujan zaváhal s odpovědí. S neskrývanými obavami upřel oči přímo na Hokanua a zaklesl palce za svůj bandalír. "Jiro," řekl nakonec úsečně. "Důkazy jsou nezvratné. Stojí za tím lord z Anasati."

Hokanu zamrkal, aby se mu vyjasnilo v hlavě. "Pak musí zemřít."

"Ne, manželi. Něco takového bys neměl vůbec vypustit z úst. Jak se můžeš protivit rozhodnutí Shromáždění mágů?" ozval se z polštářů slabý hlas. Lujan i Hokanu se otočili jako na obrtlíku. Mariny otevřené oči svítily ve vyhublé tváři. Její prsty roztřeseně opětovaly stisk jejího manžela. "Jak můžeme zabít Jira, když nám Ctihodní zakázali prolít jeho krev?"

"Chvála Dobrému bohu!" vykřikl Hokanu. Sklonil se ke své ženě a políbil ji na tvář, přestože se mu z pohybu točila hlava. "Jak se cítíš, milovaná?"

"Špatně," přiznala Mara. "Měla jsem se rozmyslet, než jsem vypila tu čokoládu. Má touha získat obchodní monopol mě přišla draho."

Hokanu ji pohladil po ruce. "Odpočiň si. Jsme šťastní, že jsi opět mezi námi."

Mara nakrčila obočí. "A dítě? Co se stalo s naším synem?" Žal v Hokanuově tváři jí řekl všechno, co potřebovala vědět.

Zavřela oči. "Dva synové," zašeptala. "Dva synové mrtví a my nesmíme pomstít jejich smrt." Zdálo se, že se tím vyčerpaly všechny její síly, protože vzápětí upadla do spánku s ruměncem hněvu přetrvávajícím na jejích bledých tvářích.

Jakmile usnula, vběhli do místnosti sluhové. Ranhojič s mošnou plnou léků jim nařídil vyvětrat a ztlumit světlo lamp. Lujan nečekal na rozkazy, přiskočil a svými silnými pažemi zvedl Hokanua na nohy.

"Veliteli vojsk!" utrhl se na něj Šinzawai rozzlobeně. "Mohu chodit sám a pro tuto chvíli tě nepotřebuji. Můžeš jít."

Jako odpovědi se mu dostalo odzbrojujícího úsměvu. "Poslouchám jen paní Maru, pane Hokanu, a dnes večer nepřijímám žádné rozkazy od členů domu Šinzawai. Kdybys byl jedním z mých válečníků, přísně bych ti zakázal jen se pohnout s takovým zraněním. A popravdě řečeno se nejvíce bojím hněvu své paní. Teď tě odvedu k ranhojiči, aby ti vyndal ten hrot. Maře by nijak nepomohlo, kdybys zemřel následkem Jirových intrik, zatímco bude spát." Tón jeho hlasu byl téměř drzý, ale jeho oči vyjadřovaly srdečný dík muži, který zachránil ženu, jež byla oběma dražší než vlastní život.

Ranhojič odložil zkrvavené nástroje, vzhlédl a zachytil Lujanův pohled. Lampa ozařovala jeho zpocený obličej, v němž se zračila starost. "Ne, světla je dost," řekl drsně. "Vidím docela dobře."

"Takže vyhlídky nejsou dobré," zašeptal Lujan. Oběma rukama pevně přidržoval Hokanuovu nohu, spíše proto, aby povzbudil zraněného muže, než z potřeby zajistit, aby se pod ranhojičovým dotekem nepohnula. Hokanu byl napojen vínem sä s prostředky tišícími bolest a téměř si neuvědomoval, kde je a co se s ním děje, takže pro něj nebylo těžké zachovat důstojnost a zůstat bez hnutí. Přesto, bez ohledu na to, jak zatemněné bylo jeho vědomí, jeho duch zůstával bdělý. Jestliže se zpráva o jeho zranění ukáže být špatná, není nutné, aby ji Hokanuovo wal, jeho vnitřní já, slyšelo dříve, než se dostatečně vzpamatuje, aby ji přijal s patřičným sebeovládáním.

Avšak Lujanova slova nebyla dost tichá, nebo se zraněný muž vzpíral úplně podlehnout účinkům omamných bylin. "Pokud je něco špatně, chci to vědět."

Ranhojič si otřel ruce do hadříku. Osušil si také čelo, ačkoliv v jeho ošetřovně nebylo horko. Vrhl ustaraný pohled na Lujana, který přikývl, a podíval se zpět na Marina druha. "Hrot jsem odstranil, pane. Ale vězel hluboko v kosti a to, že ses snažil hýbat a běhat, způsobilo ještě větší poškození. Šlachy a vazy jsou zpřetrhané a není v mých možnostech některé z nich znovu sešít." Nedodal, že rána byla hluboká a pronikla do ní infekce. Mohl na ni přiložit obklad, ale to bylo všechno.

"Chceš mi říct, že nebudu chodit?" Hokanuův hlas se nechvěl, ozýval se v něm pouze rozkazovačný tón.

Ranhojič si povzdechl. "Budeš chodit, pane. Ale už nikdy nepovedeš své vojsko do útoku. Budeš kulhat a tvá

rovnováha bude narušena, V boji každý zkušený nepřítel zjistí, že jsi v nevýhodě, a snadno tě zabije. Už si nikdy nebudeš moci obléknout brnění." Soucitně potřásl šedou hlavou. "Je mi to líto, ale nemohu ti slíbit nic lepšího."

Hokanu se obrátil tváří ke zdi. Dokonce ani nesevřel ruce v pěsti; jeho bolest nebo vztek zůstávaly skryty v jeho nitru. Ale Lujan, který byl také válečník, znal jeho myšlenky: že je dědicem svého otce a velitelem vojsk domu Šinzawai. A že je pro muže, jehož čekal plášť vládnoucího lorda velkého domu, velmi zlé, když se z něj stane mrzák. Lujan postřehl nepatrné zachvění ve svalech pod svýma rukama. Srdce mu překypovalo soucitem, ale neodvažoval se projevit svou účast ze strachu, že by se Hokanuova zoufale udržovaná důstojnost mohla zhroutit.

Avšak muž, za něhož se Mara provdala, ještě jednou ukázal pevnost své povahy. "Pokračuj ve své práci, ranhojiči," řekl. "Sešij, co se dá, a pro lásku bohů, už mi nedávej to své víno. Chci mít jasnou hlavu, až se má paní probudí, a ne se napůl opilý utápět v sebelítosti."

"Tak zvedni lampu," zamumlal ranhojič. "Chci s tím být hotov nejrychleji, jak se dá."

"S tím ti mohu pomoci, dobrý služebníku," ozval se od dveří mírný hlas.

Ranhojič s rukou vztaženou k nástrojům překvapeně vzhlédl; Lujan téměř pustil Hokanuovu nohu a nevrle vykřikl: "Řekl jsem strážím na této chodbě, že pán nesmí být rušen. Z žádného důvodu." Napůl se obrátil a nabral vzduch do plic, aby vynadal nedbalému vojákovi, a strnul.

Scvrklý muž v hrubém hnědém rouchu, který stál na okraji dosahu světla lampy, nebyl sluha, ale kněz Hantukamy, boha Uzdravovatele. Lujan už se s ním kdysi setkal. Tehdy kněz zachránil život Keykovi, který utrpěl v boji četná zranění a dostal infekci do rány po amputaci nohy. K jakému řádu muž patří, se dalo poznat také podle vyholeného půlkruhu na zadní části lebky a tenkého copánku splývajícího z jeho týla. Lujan věděl, jak obtížné je získat služby takovéhoto kněze, a uklonil se před ním hluboko jako poslední otrok, aby omluvil svou bezmyšlenkovitou poznámku.

"Odpusť mi, dobrý kněze, mé nevhodné chování. Jsi zde vítán jménem mé paní, přestože mé špatné způsoby jsou skvrnou na cti tohoto domu."

Bosý kněz tiše přistoupil blíž. Na jeho sluncem osmahlé tváři se nezračila uraženost, ale hluboká laskavost, když se dotkl válečníkova ramene. "Pokud jsou tvůj pán i paní nemocní, byl bys špatný strážce, kdyby ses je nesnažil ochránit před vyrušováním."

Lujan promluvil s tváří stále přitisknutou k podlaze. "Dobrý kněze, mé pocity jsou naprosto bezvýznamné, jde-li o potřeby mého pána a paní."

Teď se kněz zamračil a tento výraz působil hrozivě na obvykle mírné tváři. Jeho ruka se s překvapivou silou sevřela na Lujanově rameni a zvedla jej z pokorného pokleku. "Přesně naopak," řekl příkře. "Duše a pocity všech lidí jsou si rovny v očích mého boha. Odpouštím ti pochybení v chování, statečný válečníku. A teď jdi. Nech mě zde se svým pánem a zůstaň na stráži přede dveřmi."

Lujan zasalutoval knězi rukou přitisknutou k srdci a odešel, jak mu bylo řečeno. Ranhojič se spěšně uklonil a chystal se jej následovat. Ale kněz mu pokynul, aby zůstal. "Můj novic je ještě chlapec a je po dlouhé cestě příliš unaven, než aby mi mohl pomáhat. Spí a já budu potřebovat někoho k ruce, pokud mám sloužit svému bohu."

Kněz odložil svou mošnu. Vzal zpocenou ruku zraněného muže do své a podíval se Hokanuovi do očí. "Jak se cítíš, synu mého boha?"

Hekánu sklonil hlavu, což byla největší zdvořilost, jaké byl v tomto okamžiku schopen. "Docela dobře. Chvála tvému bohu i Čočokanovi, jenž zavedl tvé kroky do tohoto domu." Ztěžka se nadechl a přiměl se promluvit pevným hlasem i přes sílící bolest. "Smím-li ti navrhnout, jdi nejdříve k mé paní. Potřebuje tě více než já."

Kněz našpulil rty. "Ne. Řekl jsem, ne" - zvedl ruku, aby předešel Hokanuovým protestům - "a je na mně, abych rozhodl. Už jsem Dobrého Ochránce viděl. Přišel jsem kvůli tvé paní, protože její sebeobětování a láska k jejímu lidu je vysoce ceněna následovníky mého boha. Ale uzdravuje se i bez Hantukamovy pomoci. Přinesl jsi protijed včas."

Hokanu s hmatatelnou úlevou zavřel oči. "S vděčností slyším, že zase bude v pořádku."

"Bude v pořádku." Kněz se odmlčel a v jeho tváři se náhle objevil ustaraný výraz. Jako kdyby pečlivě volil slova, dodal: "Ale měl bys jako její druh vědět, že může mít už jen jedno dítě. Jed napáchal velkou škodu a více než to mi léčebná síla propůjčená mým bohem nedovolila."

Hokanu doširoka otevřel oči, černé v mihotavé záři lamp. Jeho sebeovládání válečníka mu nedovolilo projevit bolest nad tím, že Mara nebude moci porodit tolik dětí, kolik bylo třeba k bezpečnému zajištěni pokračování jejího i jeho rodu. "To je dost, dobrý kněze."

V místnosti se rozhostilo ticho. Ranhojič zůstal stát bez hnutí v úctě k citům svého pána. Syčení olejových lamp se mísilo s šuměním větru za přepážkami a se vzdáleným dusotem vojenského kroku při výměně stráží. V pozdním létě už nebylo slyšet obojživelné tvory na břehu jezera; pouze hmyz bzučel ve vlahém teple noci.

Hantukamův kněz, přerušil ticho panující v této pozdní hodině a promluvil. "Pane Hokanu, to není dost."

Marin druh nacházející se stále pod vlivem omamných prostředků s námahou zaostřil pohled. Podíval se na malého scvrklého kněze a nadzvedl se na lokti. "Co ještě ode mne žádáš, co bych už nedal?"

Hantukamův kněz povzdechl a slabě se usmál. .Jde o to, že dáváš příliš mnoho, synu mého boha. Tvá láska a oddanost ke tvé paní spotřebovává všechno, co máš, a všechno, co jsi. Pro ni dědic domu Šinzawai riskuje celistvost své nohy a pro ni je ochoten položit život, aby zachránil její. A já říkám jako hlas svého boha, že to je příliš mnoho."

Nyní Hokanuovy tváře zahořely hněvem.

"Jakou čest bych získal, kdybych zachránil sebe místo Mary?"

Kněz jej mírným, ale nesmlouvavým dotekem zatlačil zpět do polštářů. "Nepotřebuje tvou ochranu." řekl stroze. "Je Ochráncem Impéria a paní z Acoma. Má svou vlastní sílu. Potřebuje tě jako důvěrníka a společníka po svém boku, a nějako štít před sebou."

Hokanu se nadechl, aby odporoval. Kněz jím však zatřásl, až hekl. "V očích Impéria a mého boha nejsi o nic méně

důležitý než ona. Pokračování tohoto národa a lepší život pro všechny, jak slíbila Nebeská záře, závisí na tobě jakožto dědici domu Šinzawai stejně jako na ní. Jsi významným hráčem této změněné Hry rady. To musíš pochopit."
Hokanu byl příliš zesláblý, než aby odporoval. Klesl zpět do polštářů. "Mluvíš, jako kdybys znal budoucnost," řekl unaveně. "Co víš, co my nevíme?"
Ale kněz neodpověděl. Místo toho odstoupil od Hokanuova ramene a položil ruce po stranách rány na jeho boku. Mírným, ale pevným hlasem oslovil ranhojiče. "Otevři mou mošnu, dobrý léčiteli. Pokud má tento muž vstát a chodit bez kulhání, máme před sebou dlouhou práci a budeme muset přivolat požehnání mého boha."

Zpráva o léčce na Hokanua a Marině uzdravení zastihla Arakasiho na bárce plující po proudu řeky z Kentosani. Posel, který tuto novinku přinesl, dorazil za úsvitu během zastávky na naložení Čerstvého ovoce. Vstoupil na palubu společně s otroky, prohýbajícími se pod koši s jomachem, a nenápadně se vmísil do houfu cestujících, kteří za nepohodlnou přepravu platili centi za každého. Na bárce se tísnily tři rodiny sezónních česačů ovoce, dva špinaví žebráci, prchající z Kentosani, protože provozovali své řemeslo bez patřičného povolení od císařské kanceláře, a cechovní posel s oteklým kotníkem Jenž putoval na jih, neboť doufal, že dokud se neuzdraví, postará se o něj jeho strýc.
Arakasi s kápí staženou do obličeje seděl mezi dvěma soudky. Protože byl špinavý jako žebráci a vypadal jako pouliční zloděj, rolnické matky s ukřičenými kojenci a hejnem vyhublých dětí si od něj odsedly co nejdále. Nově příchozí se vmáčkl vedle něj a zašeptal mu, co se stalo na usedlosti Acoma.
Vrchní špeh se zavřenýma očima a hlavou opřenou o soudek předstíral, že spí; za nehty měl špínu a na bradě zanedbanou jizvu. Páchl, jako kdyby se týden nemyl. Ale slyšel dobře. Po chvilce usilovného přemýšlení se zavrtěl jakoby ze spánku, otočil hlavu a odpověděl nejtišším šepotem.
"Nebudu vystupovat v místě větvení řeky. Řekni tamější spojce, ať paní a pánovi předá mé pozdravy. Pokud by mě potřebovali, ať se síť na mě zeptá brusiče klenotů sídlícího vedle krámku vycpavače trofejí v Sulan-Qu. Poznáš to místo podle lebky harultha na vývěsním štítu."
Posel se dotkl zápěstí vrchního špeha na znamení, že porozuměl. Pak si znechuceně odfrkl, naklonil se k nejbližšímu cestujícímu a začal mu kázat o víře v Lulondiho, málo významného boha rolníků.
"Zmiz, otravo," odsekla jeho oběť. "Nemám rád zeleninu a mouchy už mě na téhle cestě dost obtěžují, než abys mi tady o nich ještě vykládal." Posel se uklonil a bezstarostně přitom vrazil loktem do kolena sedlákovy manželky. Ta ho obdařila nadávkou a ještě ho kopla do holeně.
Rozruch vzbudil pozornost majitele bárky. "Hej, vy tam! Buďte zticha, nebo vás všechny dám hodit přes palubu."
Sedlákova žena se okamžitě hlasitě ozvala. "Tenhle vyvrhel tady otravuje slušný lidi. Zaplatil vůbec za cestu?"
Majitel bárky se zamračil, přiskočil a zahleděl se na muže, na něhož selka ukazovala obviňujícím prstem.
"Ty! Holoto mizerná, darebáku prašivěj! Máš centi na zaplacení cesty?" Majitel natáhl ruku zpocenou vzteky.
Muž začal mumlat omluvy. "Pro dobro Lulondiho požehnání. prosím tě, nech mě na palubě."
Majitel bárky se znovu zamračil a luskl prsty. "Já ti ukážu Lulondiho požehnání." Na jeho znamení se přiblížili dva muži od bidel, kteří právě odpočívali u brlení. Svalnatí jako zápasníci přikráčeli na křivých nohou a uklonili se před svým pánem. "Vyhoďte ho," nařídil jim majitel znechuceně. "A nemazlete se s ním, aby ho přešla chuť cestovat načerno."
Na tvářích obou mužů se rozhostil stejný úsměv. Uchopili svou oběť za zápěstí, zvedli ji a přehodili přes zábradlí.
Dopadl s hlasitým šplouchnutím a vlna špinavé vody málem převrhla loďku prodavače ovoce připoutanou k boku bárky. Otroci ho odstrkovali svými pádly a celá posádka bárky, cestující i čumilové na břehu se smáli, když ubožák osvobozoval ruce a nohy ze záhybů svého roucha a plaval jako vodní krysa k suché zemi.
"Lulondiho požehnání, to tak," zabručel majitel bárky. Pak se otočil a s myšlenkami opět u obchodu překročil chrápajícího Arakasiho, aniž mu věnoval jediný pohled.

O dva dny později se Marin vrchní špeh vylodil v Sulan-Qu. Přešel nábřeží, nenápadný v poledních stínech. Ulice byly téměř pusté, obchody měly zavřeno kvůli siestě. Několik povalečů podřimovalo ve stínu balkonů a plátěných baldachýnů nad okny a další se navzdory zápachu přehrabovali v odpadcích, jestli nenajdou něco k snědku. Arakasi došel k domu U sedmi hvězd, nevěstinci, určenému bohatým šlechticům s neobvyklými zálibami. U zadního vchodu pod obloukem zdobeným líbajícími se andílky zaklepal smluvené znamení. Dveře se otevřely a nesmírně tlustá dáma, ověšená korálky a náhrdelníky z korkary, jej vtáhla dovnitř.
"Bohové," zamumlala mužsky hlubokým hlasem, "musíš vždycky, když přijdeš, smrdět jako stoka? Máme nahoře zákazníky, kteří by se mohli urazit."
Arakasi se ušklíbl. "No tak. Bubaro, neříkej mi, že už jste vypotřebovali všechnu vodu na koupání s kekaliovou a citrusovou vůní?"
Madam si odfrkla. "To sotva. Dívky a chlapci musejí sladce vonět." Mávla těstovitou rukou za závěs, odkud přiběhl nahý hluchoněmý chlapec s pokožkou barvy zrnek chocha-la a uklonil se před ní.
Pokynula směrem k Arakasimu a kývla.
Chlapec se podíval na špinavého návštěvníka, naklonil hlavu na stranu a potěšené se usmál, když ho poznal. Nevěnoval pozornost zápachu, uchopil vrchního špeha za ruku a vedl ho pryč.
Arakasi pohladil chlapce po vlasech a ze skryté kapsy vytáhl bonbony vyráběné cho-ja. Hoch v úsměvu vycenil dojemně holé dásně, přestože ve svém věku už měl mít zuby. Zavrněl radostí a na znamení díků se čelem dotkl sevřených pěstí.
Jako kdyby ho to napadlo až teď, přidal Arakasi dvě mince ze škeblí. "Někdo by ti měl koupit nějaké šaty," řekl, a když se chlapec vrhl tváří k zemi, vzal ho za loket a zvedl. Znovu ho pohladil po hlavě a poslal ho pryč, protože zde byl už

mnohokrát a věděl, kam má jít.
Došel do chodby, zatlačil do vyřezávaného panelu maskujícího tajné dveře a vystoupil po úzkém ztemnělém schodišti do podkrovního pokojíku, zatímco chlapec si přitiskl drahocenné dary k hrudi a samou radostí se začal válet po přepychových kobercích.
V těsné místnůstce, rozehřáté, jak se do tašek na střeše opíralo polední slunce, se Arakasi začal přehrabovat v truhlách a krabicích plných nejrůznějšího oblečení od vyšívaných rouch až po pracovní halenu zemědělského dělníka. Vybral si oranžovo-purpurově pruhovanou livrej a pár zaprášených sandálů s dírou v podrážce na místě levého palce. Pak nacpal své nevyprané šaty do jiné krabice, kde byly naskládány žebrácké hadry, a oblečen pouze ve špinavé bederní roušce, vydal se zpátky ze schodů, aby si dopřál vonnou koupel.

O hodinu později klečel s kbelíkem a kartáčem v kanceláři cechu půjčovatelů peněz. Odpoledne obchody pokračovaly a nikdo si nevšímal muže, který už delší dobu čistil dlaždice na jednom místě u rohu krajního stolu. Přicházející a odcházející obchodníci do něj kopali, aby jim uhnul z cesty, obzvlášť tehdy, když se opozdili se splátkou, nebo když potřebovali půjčit, protože je postihlo nějaké neštěstí: karavana přepadená bandity či náklad hedvábí potopený na moři.
V horkém odpoledním vzduchu visely hádky a nikdo sluhovi, který čistil podlahu a něco si přitom bručel, nevěnoval pozornost.
Kromě úředníka, jenž s hlavou nakloněnou na stranu přepisoval řady čísel.
"... musel uklízet psí hovna," brblal Arakasi. "Na paničky, co nechávaj svý mazlíčky srát na ulici, by měl bejt zákon." Popotáhl nosem, proklel svá bolavá záda a stejným kňouravým hlasem pokračoval: "Nos se mi z toho obrací naruby, jo, a všiml sis, že by tu měl červenej kluk nějakej dlužní úpis na prachy, který by mohl použít na najmutí vrahů? Jestli budu muset zase vytírat nějaký hovna, tak se na to vykašlu, pořád si měnit vodu v kýblu."
Úředník si otřel pot z obočí, vzal z rohu stolu tabulku a něco na ni poznamenal. Pak ji vsunul do hromádky popsaných a poškrtaných tabulek a kopl myče podlahy do žeber. "Hej, ty. Vyčisti to."
Arakasi si odhodil vlasy z čela a přitiskl nos k mokrým dlaždicím. .Jak si přeješ, pane, pane, jak si přeješ." Přijal stoh tabulek, popadl hadr a začal plnit svěřený úkol. Pokračoval v bručení, až dospěl k tabulce s poznámkou. Při pohledu na čísla na ní se zašifrovanými daty po straně sotva udržel hadr v ruce. Tři pohyby zápěstím a tabulka byla čistá a číslice a data uložená v jeho paměti. Navenek zůstal klidný, ale srdce se mu rozbušilo.
Protože "červený kluk" bylo krycí jméno pro dům Anasati a úředník Arakasiho pečlivě umístěným agentem. Čísla znamenala značné sumy v kovu vyzvednuté prvním rádcem domu Anasati. Nebyly určeny k obchodním účelům; v tom případě by jejich přijetí podepsal hadonra. Jedna z těchto částek byla vypůjčena krátce před onou události ve skladišti látek, kde Arakasi jen o vlásek vyvázl z nastražené léčky. Je tady nějaká souvislost? A další dvě výpůjčky z pozdějšího data mohly být určeny na zaplaceni spolku Hamoi za objednané vraždy.
Arakasi otřel poslední tabulku a odšoural se zpět k úředníkovu stolu. Měl teď v úmyslu začít vytírat hadrem a šťavnatě zaklel, když úředník odhodil do odpadkového koše zmačkaný thyzový papír a minul. Papírová koule dopadla na právě umyté dlaždice. Arakasi ji zvedl, úslužně se uklonil a umístil ji do příslušné nádoby. Ale další kousek papíru, zabalený uvnitř, mu přitom zůstal v ruce a vzápětí zmizel v záhybech jeho bederní roušky.
Snášel kopance a šťouchance od obchodníků, dokud se svým hadrem nedospěl do bezpečí vzdálenějšího kouta místnosti.
Těsně před zavírací dobou, když hlasy dosahovaly nejvyšší síly a nálady největšího podráždění, přistoupil ke stolu Arakasiho agenta nápadně oblečený obchodník. Pátravým pohledem přelétl místnost, a když viděl, že všichni jsou zaneprázdněni, tiše se na něco zeptal.
Očividně zneklidněný úředník upustil křídu. Arakasi vylovil z kbelíku kartáč a začal opět drhnout podlahu, ale hlavu držel tak, aby měl pod paží dobrý výhled na úředníkův stůl.
Oba muži spolu několik minut hovořili. Pak jistá částka ve škeblích změnila majitele, což žádná stojící osoba nemohla zpozorovat, ale klečící sluha ano. Obchodník se spokojeným úsměvem pohlédl napravo a nalevo.
Arakasi potlačil zamračení. Kde jsem už tohoto člověka viděl? pomyslel si. Kde? A jakožto odborníkovi na uvádění věcí do souvislostí mu okamžitě vytanula odpověď.
Se vzrušeným zachvěním v křiklavě oblečeném obchodníkovi poznal Čumaku, prvního rádce domu Anasati.
"Pro lásku Čočokanovu," zabručel. "Ta zatracená podlaha nemá konce." Odtáhl svůj kbelík kousek stranou a napůl zatarasil dveře na záchod. O chvilku později se mu dostalo ještě jednoho kopance do žeber, když do něj narazil úředník, který spěchal odpovědět na volání přírody.
"Pitomé nemehlo!" Úředník se sklonil k dalšímu vzteklému kopanci a mezi hlasitými nadávkami šeptem řekl: "Ten obchodník chtěl vědět, jestli se tu někdo neptal na výpůjčky domu Anasati. Abych ho trochu poplašil, tak jsem mu řekl, že mi za tyto informace několik podezřelých existencí nabízelo úplatky."
Arakasi potlačil úsměv a vrhl se tváří k zemi v otrocky prosebném gestu. "Odpusť mi, pane, pane, odpusť mi. To je velice zajímavá zpráva, odpusť mi mou nemotornost, prosím."
"Nic ti neodpustím!" vykřikl úředník. "Maž na.ulici a vydrhni před vchodem! A když už tam budeš, postarej se, aby nám spratci z ulice neobčůrávali sloupy."
Arakasi se uklonil a vyběhl ze dveří. Ale přestože podrobil děti z ulice tomu nejpřísnějšímu výslechu, aby zjistil, kterým směrem Čumaka odešel, nepodařilo se mu vypátrat sebemenší stopu.
Za soumraku byl Marin vrchní špeh nucen uznat chytrost onoho muže. A zároveň ho toto zjištění naplnilo obavami. Zamrazilo ho při pomyšlení, že člověk, který se mu vyrovná svými schopnostmi, patří do nepřátelského tábora. Protože Jiro nejenže přísahal, že zničí Maru, ale byl také nejnebezpečnějším členem tradicionalistického křídla, jež usilovalo o

svržení císaře. Jiní možná vyjadřovali svůj odpor důrazněji, ale Arakasi nepochyboval, že je Jiro chytře využívá, aby hlásali jeho myšlenky. Všechen pokrok, dosažený po svržení vlády vedoucí ke stagnaci a úpadku, byl ohrožen. Po setmění se Arakasi vydal tmavými ulicemi k domu u Sedmi hvězd. Musí opět změnit totožnost a pak se nejkratší cestou vrátit ke své paní. Při pátráni po spolku Hamoi se sice dostal do slepé uličky, ale měl pro ni jiné důležité zprávy, týkající se politických záležitostí Impéria. A nejvíce jej znepokojil náhodný objev, že Čumaka, první rádce domu Anasati, nějak zjistil, že za sebou musí zametat stopy.

Který z jeho agentů, pomyslel si Arakasi s úzkostí, byl odhalen?

Kapitola desátá

MEZIDOBÍ

Mara se trápila.

Následky požití jedu přetrvávaly na její vkus příliš dlouho. Dva měsíce po oné nešťastné události byla ještě tak slabá, že nemohla cestovat. Pozorovala pruhy slunečního světla na koberci ve své pracovně a mračila se. Touhle dobou měla být ve Svatém městě na shromáždění císařských rádců, které se konalo každého půl roku. Frasai z Tonmargu, nejvyšší velitel císařských vojsk, onemocněl; šuškalo se, že už začíná senilnět. Tyto fámy se sice nezakládaly na pravdě, ale lord z Tonmargu i ve svých nejlepších letech jako válečný náčelník klanu vládl spíše nejistou rukou a snažil se vyhovět všem rozhádaným frakcím. Mara si dělala starosti. Frasaiova autorita byla zpochybněna a císařský kancléř, Hokanuův otec Kamatsu, čelil ze všech stran přicházejícím útokům tradicionalistů, ohrožujících nejen jeho osobně, ale i jeho spojence a přívržence. Dalo se čekat, že se půda, na níž se uskuteční letošní podzimní setkání, promění v bojiště.

Dny, kdy se Hra rady hrála podle krvavých pravidel určovaných Vojevůdcem, měli všichni ještě v živé paměti.

Mara v nechtěném projevu pocitu marnosti uhodila vyhublou pěstí do psací desky a vstala. Byla příliš slabá na to, aby mohla chodit bez pomoci hole, a to jí vehnalo do tváří ruměnec zlosti. Služebníci, kteří jí byli k ruce, a dokonce i domácí posel u přepážky na chodbu, odvrátili pohledy od své paní, na jejíž tváři se jasně zračilo její duševní rozpoložení.

Ale dnes byla příliš vyčerpaná, než aby plýtvala silami na udržení správného tsuranského netečného výrazu. Kdyby tady byl barbar Kevin, určitě by si z ní kvůli tomu utahoval. Mara náhle pocítila bolest v ráně, o níž se domnívala, že už se zacelila. "Zatracený chlap," zamumlala a pro zdůraznění udeřila holí do země.

Z chodby k ní dolehl tichý hlas. "Císařství se nezboří jen proto, že se jeho oblíbený Ochránce nemůže dostavit na poradu." Hokanu, oblečený pouze v tunice propocené z cvičení s mečem, vstoupil do místnosti. Po jeho kulhání už nezůstalo téměř ani stopy. Když se k němu Mara vztekle otočila, uchopil ji za útlá zápěstí. Neměla vůbec žádnou sílu; jeho prsty obemkly její zápěstí jako pouta, ale zároveň tak jemně, aby jí sevření neublížilo. Hokanu pevně a naléhavě pokračoval: "Má paní, lord Hoppara si se vším dobře poradí. Nestane se nic hrozného, když tam jednou nebudeš."

Vzhlédla s jiskřícíma očima a po chvilce řekla: "Přestaň se mnou zacházet, jako bych byla ze skla. Víš stejně dobře jako já, že tradicionalisté využijí každé příležitosti k intrikám a v poradní síni se odehraje ani ne polovina všeho, co se stane. Budou se uzavírat smlouvy, určovat termíny, sjednávat podmínky, a mnoho z těch, kdo by se jinak chovali obezřetně, se osmělí k činu jen proto, že já tam nebudu!"

Hokanu se usmál, osvobodil jedno z jejích zápěstí a urovnal uvolněný pramen jejích vlasů. Když jej oviíjel kolem - podle jeho úsudku správné - jadeitové jehlice, skryl svou bolest nad tím, že její temné kadeře ztratily lesk a její pleť už nezáří jako povrch korkary. Během týdnů strávených na loži zmizela i její taneční lehkost. Byla vyhublá, ale dokonce ani Lujan ji nedokázal přimět k tomu, aby si v odpoledních vedrech šla odpočinout. "Politiku stranou, můj krásný ptáčku. Dovolil jsem si svolat tvé komorné; máš návštěvu.

"Dobří bohové, obřadní roucha?" Marin hněv se změnil v rozmrzelost, "Vždyť se v nich udusím. Čí otec přišel tentokrát s nadělí, že se dotkne lemu mého roucha a nakloní si tím osud tak, aby jeho pět šeredných dcer získalo bohaté ženichy?"

Hokanu se zasmál a zvedl ji do náručí. "To jsme dneska zlí. Víš, že Jicana navštívil obchodník a nabízel mu kov za tvé odložené Šaty? Chtěl je rozstříhat na kousky a prodávat jako suvenýry."

Mara se uraženě napřímila. "A Jican mi to neřekl!"

"Věděl," začal Hokanu a hekl, když ho loket jeho ženy zasáhl do bránice. Zvedl Maru tak, aby nedosáhla na pohmožděninu, kterou utrpěl při výcviku s mečem, a statečně pokračoval v řeči. "Tvůj hadonra ti to neřekl, protože věděl, že bys toho nešťastníka nechala vypráskat z usedlosti, což by Jican považoval za nedostatek pohostinnosti, a to dokonce i vůči takovému drzému hulvátovi."

Vykročil do chodby. Maře uniklo slovo, které rozhodně nezapadalo do představy, jakou si o ní vytvořili prostí lidé. Pak rýpla svého manžela do paže. "Tak kdo je ten návštěvník, o němž jste se s Jicanem shodli, že mi setkání s ním

neublíží?"
Na Hokanuově hezké tváři se rozhostil šibalský úsměv. "Budeš chtít své líčení. Je to paní Isašani z Xacatecas."
"Tady?" Marin hlas se zachvěl hrůzou. Začala si ohmatávat účes.
Bylo to poprvé od jejího potratu, co projevila zájem o svůj zevnějšek, a Hokanu za to vyzývavé krasavici, sedící v Mařině přijímacím pokoji, v duchu poděkoval. Možná že po dnešku paní z Acoma dostane rozum a nebude plýtvat energií potřebnou k uzdravení. Kněz-léčitel potvrdil, že protijed zachránil Maru v okamžiku, kdy už vstupovala do Turakamuových síní, a že pokud bude mít dostatek odpočinku a klidnou mysl, bude trvat tři měsíce, než se zotaví, a další měsíc, než získá plnou sílu. Ale Marino duševní rozpoložení poté, co ztratila další dítě a sama téměř přišla o život, bylo všelijaké, jen ne klidné. Hokanu se obával, že potrvá mnohem déle než tři měsíce, než bude Mara stejná jako dřív.
Důrazné zavrtění jeho manželky Hokanuovi bolestivě připomnělo, že nejen její zdraví utrpělo. Pokud se on sám nevypotí v horké lázni, a to co nejdříve, zaplatí za to pořádně ztuhlými svaly. Porozuměla jeho grimase jako vždycky.
"Nesmíš otálet se svou koupelí, drahý. Pokud je tady Isašani, budou se kolem ní vznášet intriky a vychytralost stejně jako parfémy. Bude třeba přitažlivé tváře, aby z ní bylo možno vytáhnout informace, a protože nejsem muž a její oblíbenec, usedneš na čestném místě po mém boku jako druh paní z Acoma."
Hokanu nebyl ani tak unavený z cvičení, ani tak hluchý k jemným nuancím v jejím hlase, aby nepostřehl záchvěv strachu. "Co tě trápí, má paní. Jindy by tě návštěva paní Isašani potěšila."
Mara k němu zvedla oči, temné v hustém šeru chodby. "Velká hra." zašeptala. "Příliš často se obrací v krveprolití a opět kolují zvěsti o spiknutí proti císaři."
Hokanuova tvář ztvrdla. "Přijdu. Ale až potom, co se vykoupu a co si vy ženy přátelsky popovídáte na úvod." Nebezpečná politika mohla být skutečným důvodem návštěvy vdovy po lordu z Xacatecas; a Hokanu by si neodpustil, kdyby propásl příležitost k tomu, aby Maře pomohl těžit z pronikavého úsudku a důvtipu bývalé vládnoucí paní domu Xacatecas.

Mara vypadala jako ztracená v těžkých nádherných šatech, které ji halily. Vstoupila do přijímacího pokoje drobnými krůčky, ne proto, aby působila křehkým dojmem, ale z důvodu své slabosti. Oproti záři smaragdů byly její oči příliš matné a úklona, kterou věnovala vysoké ženě v purpurovém a zlatém rouchu, byla krátká a mělká z pouhé nutnosti. Při hlubší úkloně by určitě klesla na kolena a zatvrzelá hrdost jí bránila, aby ji doprovázel stuha, jenž by ji podpíral.
Paní Isašani vstala z polštářů zahalena dojemného hedvábí a vůně parfémů. Měla temně hnědé, cizokrajně sešikmené oči. Její kaštanové vlasy už prokvétaly stříbrem a v thyzovém pudru, který používala, musel být přimíšen prášek z drcených hlubinných škeblí. Drobounké třpytící se body krášlily její mléčně růžovou pleť, jež si jakoby kouzlem zachovávala svěžest mládí. Vdova po lordu z Xacatecas, proslulá svou krásou, obávaná pro svou chytrost a známá jako manipulátorka, jíž nebylo rovno, učinila rychlý krok kupředu a uchopila Maru za loket.
"Očividně ještě nejsi zdravá, drahá." Její hlas byl sytý a měkký jako tón vzácného starého nástroje, děděného generacemi hudebníků. "A mezi přáteli jsou formality zbytečné."
Mara s povděkem klesla do polštářů. Její vlastní hlas jí připadal suchý a drsný, když pronesla starodávná slova na uvítanou osobě stojící výše na společenském žebříčku. "Vítej v mém domě, paní. Jsi zdráva?"
Isašani pokývla hlavou a milý úsměv jí vytvořil dolíčky ve tvářích. "Děkuji Dobrému Ochránci za nezaslouženou laskavost," odpověděla, upřímně potěšena tím, že Mara obrátila jejich role. Třebaže starší a zkušenější, přece jen byla pouhou bývalou vládnoucí paní a Mara Ochráncem Impéria. "Jsem docela zdráva, ale ty vypadáš jako zbytky hwaetové kaše pro dobytek ponechané na slunci. Má drahá, jíš ty vůbec?" To, že její slova byla přímá jako rány kopím, Maru nepřekvapilo. Tato otevřenost už vyvedla z míry mnoho protivníků domu Xacatecas, kteří ztratili svůj důvtip tváří v tvář Isašanině odzbrojující roztomilosti.
Mara sklouzla pohledem z nádherného fialového hedvábí zdobeného bohatou zlatou výšivkou k podnosu s cukrovím a krájeným ovocem, určeným k občerstvení hosta. Vyhnula se přímé odpovědi. "Jistě jsi mě nepřišla navštívit proto, abys poslouchala, jak si stěžuji na své zdraví." Ve skutečnosti jí jídlo vůbec nechutnalo. Následkem požití jedu jí zůstal také citlivý a podrážděný žaludek.
Isašanina odpověď ťala ostře jako nabroušený meč. "Rozhodně jsem tě nepřišla navštívit proto, abych se dívala na tvou rozmrzelost."
Mara se ovládla, aby sebou netrhla. Od kohokoli jiného by tuto výtku přijala jako urážku; ale v Isašaninych hlubokých očích viděla soucit, který ji pálil jako políček, protože byl upřímný. Vzdychla. "Je mi to líto. Neuvědomila jsem si, že je má nálada tak snadno rozpoznatelná."
"Lítost nestačí." Isašani vztáhla dokonale pěstěnou ruku, vybrala si talíř a naložila na něj porci ovoce. ‚Jez, nebo zavolám tvé služebné a nechám tě odnést rovnou do postele."
Což by také udělala, pomyslela si Mara, a ty proradné služebné by ji určitě poslechly, aniž by se jen na okamžik pozastavily nad tím, jestli je to i přání jejich paní. Isašani vyzařovala autoritu jako ostřílený polní generál a lidé v její přítomnosti měli sklony udělat, co jim řekla, a teprve pak o tom přemýšlet.
Mara se necítila dost silná, aby se s ní přela, a tak začala uždibovat z kousku jomachu. Ona si také mohla dovolit být přímá. "Proč jsi tedy přišla?"
Isašani na ni zkoumavě pohlédla; pak, jako by se ujistila, že Marin duch neutrpěl tolik jako její tělesná schránka, si nalila chochu z konvice na podnosu s občerstvením. "Lord Jiro z Anasati učinil nabídku přátelství nejstaršímu levobočkovi mého zesnulého manžela." V rozporu s její křehkou krásou zněl její hlas tvrdě jako vzácná barbarská ocel.
Mara odložila nakousnutý plátek jomachu. Zamračila se. "Wenaseti," řekla tiše tázavým tónem.
Ladné přikývnutí jejího hosta potvrdilo, že si jméno dotyčného levobočka pamatovala správně; Isašani jí věnovala uznalý úsměv. Že Mara vůbec věděla, o koho jde, bylo působivé, protože lord Čipino sbíral konkubíny a kurtizány jako

vzácná vína. Měl nemanželských dětí jako smetí, a přestože dům Xacatecas spravedlivě poskytl všem stejnou výchovu, jejich povahy a vlastnosti se různily jako počasí. Starý lord si své souložnice vybíral podle krásy i podle inteligence, a ačkoli žádná z nich nemohla ohrozit postavení Isašani jako jeho manželky a paní, mnohé svou porážku přijaly s hořkostí a přenesly svou zášť i na své potomky. Současný dědic Hoppara se opíral o skutečnost, že jeho matka pevně třímala otěže rodinné politiky a starala se o to, aby mezi početnými nevlastními sourozenci nevznikaly rozbroje.

Je naším velkým štěstím," dodala Isašani s jiskrou v oku, která vypovídala o vyhrocenosti zažehnané situace, "že Wenaseti je syn oddaný své krvi. Jiro byl odmítnut."

Mara se nepřestávala mračit a výraz Isašaniných očí ne-změkl. Jako zástupce lorda Frasaie, nejvyššího velitele císařských vojsk, zaujímal lord Hoppara z Xacatecas klíčové postavení na císařově dvoře. Ale pro tak významný úřad byt příliš mladý, a to jej činilo zranitelným; jeho spolehlivé rady a rychlý postřeh často pomohly váhavému lordu Frasaiovi včas zasáhnout proti snahám tradicionalistických skupin podkopat reformy a znovu ustanovit zrušený úřad Vojevůdce.

Pokud by byl lord Hoppara odstraněn, znamenalo by to zásadní oslabení pozic a nebezpečně by se přiblížila hrozba krveprolití, nebo dokonce občanské války. Něco v Isašanině výrazu Maru znepokojilo. "Byl na vás podniknut vražedný útok," řekla. Isašanina tvář zůstala porcelánově nehybná. "Několik." Mara zavřela oči. Cítila se nesmírně slabá, náhle na ni dolehla únava, jež ji nutila vzdát se velkého boje a oslabit tak své naděje na přežití domu Acoma tváří v tvář nebezpečí, které se kotem ní stahovalo jako kruh obnažených mečů. Ale ona nyní byla Ochráncem Impéria, a nikoliv nezkušenou dívkou, vytrženou ze služby v Lašimině chrámu, aby se postarala o ohrožený dům. Císařovi nepřátelé byli i nepřáteli domu Acoma; protože ona tvořila hlavní sloup podpírající velkou střechu. Aby mohl svrhnout císařskou vládu, musel Jiro se svými spojenci nejdříve zničit její podporu.

Za tím už sama následovala myšlenka, že spolek Hamoi byl až příliš úspěšný ve svých vražedných útocích na její přátele, spojence a rodinu. A jak dlouho bude Jiro vládnout, tak dlouho se bude dům Anasati snižovat k najímání vrahů; spolek se stal příliš závažnou hrozbou, než aby jej bylo možno přehlížet. Mara nikdy nezapomene na hrůzu, kterou prožila, když jen o vlásek unikla uškrcení, nebo na bolest při potratu vyvolaném jedem. A po celý život bude trpět žalem kvůli Ayakiho smrti. Maru, pohrouženou do chmurných myšlenek, až Isašanin formální pozdrav upozornil na to, že přišel Hokanu.

Otevřela oči a spatřila svého manžela, jak se sklání nad rukou paní z Xacatecas. Byl rozpačitý jako chlapec, což se podivně vyjímalo u muže, který jménem císaře velel celým vojskům a jehož vystupování ve společnosti vyneslo Maře závist neprovdaných dívek z velkých domů. Ale Isašani dokázala vyvádět muže z míry tak snadno, že se povídalo, že je čarodějnice, ovládající muže pomocí zaklínadel. Hokanu patřil k jejím oblíbencům a díky jejím jemným škádlivým žertům se rychle opět uvolnil. Bylo známo, že muži, o něž nedbala, zůstávali v její přítomnosti pozoruhodně dlouhou dobu němě stát.

Hokanu, stále ještě napůl omámený Isašaniným půvabem, usedl po boku své manželky. Sevřel Marinu ruku ve své a řekl: "Už nás také unavuje hrát se spolkem mo-jo-go." Hovořil o karetní hře. v níž se často hrálo o vysoké sázky. "Opravdu by se nám ulevilo, kdyby Ičindar zplodil syna. Mužský nástupce na císařský trůn by udusil oheň zapálený tradicionalistickými frakcemi."

V Isašaninych tmavých očích se pobaveně zablesklo. .Jsou to špatné roky pro dohazovače, s tím souhlasím. Všichni urození mladíci si místo manželek berou konkubíny s nadějí, že získají ruku císařovy dcery. Na večírcích začíná být pěkně dusno, protože neprovdané dívky prskají jedna na druhou jako sarkatí mláďata."

Pak se hovor stočil k obchodní válce mezi klany Omechan a Kanazawai, která způsobila Hokanuovu otci ztráty na trhu s pryskyřicí. Cech výrobců brnění, rozzlobený nedostatkem laminované kůže, už byl připraven také se zapojit do sporu společně s majiteli lodí a vykladači zboží v Jamaru, které rozčilila embarga, jež narušila plavební řády. Protože domu Acoma plesnivěly kůže ve skladištích v Sulan-Qu, a domu Anasati nikoli, panoval obecný názor, že za celým rozruchem stojí Jirovi spojenci. Nebylo radno připomínat klanu Omechan, že to byla jeho nejednotnost, co vyvolalo události vedoucí k počátku císařovy absolutní vlády.

Odpoledne se schýlilo k večeru. Když začala být Mařina únava příliš zjevná a ona se omluvila, že si bude muset jít odpočinout, zvedla se k odchodu i Isašani. Jakmile se u hlavního vchodu usadila do nosítek, zvedla své temné oči ještě jednou k Hokanuovi a břitce poznamenala: "Skutečně, mladý pane, měl by ses důkladně postarat o to, aby tvá manželka jedla, nebo se rozšíří klevety, že se ji snažíš vyhladovět k smrti, aby ses mohl připojit k nápadníkům Ičindarovy nejstarší dcery."

Hokanuovo obočí vyletělo vzhůru, jako by do něj někdo píchl mečem. "Paní, loje výhrůžka?"

Isašani se usmála s jedovatou sladkostí. "Na to se spolehni. Můj zemřelý manžel měl Maru rád a já nestojím o to, aby mě jeho duch chodil strašit. A můj Hoppara by tě pravděpodobně vyzval na souboj cti, kdyby viděl tvou paní tak smutnou. Po jejím hrdinství během Noci krvavých mečů s ní srovnává všechny dívky, s nimiž se setká."

"Opravdu." Hokanuův hlas zvážněl. "Žádný muž v celém Císařství se o našeho Dobrého Ochránce nestará víc než já. A tvá návštěva pro ni znamenala víc, než si možná myslíš."

Návštěva paní Isašani Maru přiměla alespoň k tomu, že se vrátila k dřívější péči o svůj vzhled. Začala opět využívat umění svých komorných při líčení, a přestože stále trávila dlouhé hodiny nad zprávami, snažila se více jíst; a když se rozhodla meditovat na malé loďce uprostřed jezera, rychle ustoupila i její bledost.

"Je to velmi těžké, dělat si starosti, když je kolem člověka jen voda a nebesa a všude takový klid," řekla poté, co jednoho večera, kdy poslední sluneční paprsky měnily vodu i krajinu ve zlato, vystoupila na břeh. Hokanu ji sevřel v náručí a nenáviděl skutečnost, že musí tento krásný okamžik ukončit. Ale brzy by to zjistila sama a on nechtěl vyvolat její výbuch vzteku nad tím, že jí zatajuje nejčerstvější zprávy.

"Arakasi se vrátil."
"Tak brzo?" Mara zvedla hlavu a políbila svého manžela na rty s nepřítomným chvatem někoho, kdo už je myšlenkami někde jinde. "Musel slyšet o útoku na lorda Hopparu Ještě než jsem mu poslala výzvu k návratu."
Okamžik důvěrné blízkosti byl pryč a Mara spěchala na schůzku se svým vrchním špehem. Hokanu ji doprovodil do usedlosti a pak chodbami zahalenými do večerních stínů, kde sluhové zapalovali olejové lampy. Náhle se z jednoho dvora ozvaly Justinovy šťastné výkřiky.
"Co toho malého tak rozveselilo?" zeptala se Mara.
Hokanu jí položil paži kolem ramen. "Nová hra. Tvůj válečný rádce se s ním vsadil, že se nikdy nenechá překvapit ze zálohy. Justin teď číhá za nábytkem a sluhové nechtějí používat zadní chodby, protože se vždycky leknou, když tam na ně znenadání vyskočí."
"A Keyoke?" Mara zahnula za poslední roh a vydala se další chodbou vydlážděnou starodávnou ošlapanou mozaikou. "Dal se chytit?"
Hokanu se zasmál.
"Několikrát. Už neslyší tak dobře jako kdysi a jeho berla z něj činí snadnou kořist."
Mara zavrtěla hlavou. .Jen proto jej Justin nebude trápit. Ten starý válečník už utrpěl dost ran ve službě domu Acoma, než aby jej někdo otloukal ještě na stará kolena."
Ale Hokanu věděl, že Keyokovi těch několik modřin ani v nejmenším nevadí, protože Justina miloval jako vlastního vnuka, kterého mu osud nedopřál.
Dvojice došla až ke vchodu do Mariny pracovny. Tam Hokanu zvedl paži a tázavě pohlédl na svou manželku. Sluhové sem ještě nedospěli a lampy zůstaly nezapálené. Marina tvář se rýsovala ve stínech jako bledý ovál a její výraz se nedal rozpoznat. Po chvilce řekla: "Zůstaň dnes se mnou. Zprávy paní Isašani mě znepokojily a ráda bych znala tvůj názor."
Hokanu slyšel starost v jejím hlase. Zeptal se: "Mám poslat pro Sarika a Incoma?"
Mara zavrtěla hlavou. "Ne. Nesouhlasili by s tím, co mám v plánu, a já nemám chuť Čelit jejich kritice."
Ve vlahé temnotě bylo slyšet hlasy blížících se sluhů a cítit vůni linoucí se z kuchyní, kde připravovali večeři, ale Hokanu náhle pocítil chlad. Nadzvedl Marinu bradu. "Co máš na mysli, krásná paní?" Tón jeho hlasu neladil s obavami, které mu braly dech.
Mara odpověděla až po chvíli. "Mám na mysli, že spolek Hamoi nám dělá starosti už příliš dlouho. Ztratila jsem jeho přičiněním syna i nenarozené dítě. Nechci vidět paní Isašani trpět ze stejného důvodu. Přinejmenším to dlužím jejímu zemřelému manželovi, lordu Čipinovi."
Hokanuovi unikl povzdech, vyvolaný napětím, které mezi nimi panovalo v otázce dětí. "Jenže to není spolek, nýbrž ten, kdo si jej najal, koho se musíme obávat."
Mara nepatrně přikývla. "Já vím. A proto chci Arakasimu uložit, aby pronikl do jejich hlavního stanu a ukradl jejich záznamy. Tak zjistím, kdo je zaměstnává, a veřejně odhalím jeho intriky."
"Jeho jméno pravděpodobně bude Anasati," řekl Hokanu.
"Jedno z jeho jmen." Marin hlas zněl zlověstně. "Chci znát i ta ostatní, aby už žádní rodiče neztráceli své dědice kvůli vražedné politice. Pojď, pověříme Arakasiho tímto obtížným úkolem."
Hokanu mohl pouze přikývnout a doprovodit svou paní do její pracovny. Ode dne, kdy s vrchním špehem pátral po protijedu pro Maru, k němu choval obdiv hraničící s úctou. Ale žádat i po muži tak obdařeném schopnostmi měnit totožnost a strojit lsti, aby pronikl do spolku Hamoi, znamenalo chtít po něm nemožné. Hokanu nevyjádřil svůj názor, že Mara posílá svého vrchního špeha na jistou smrt v době, kdy jeho služby nejvíce potřebuje.

Arakasi opustil pracovnu své paní zamyšlený. Ochraptěl z mluvení. Jeho zpráva na této noční poradě byla dlouhá, závěrečný výsledek několikaměsíční práce v terénu. Vrchní špeh tvrdě prohánět své agenty a ti hledali odpovědi na jeho otázky i tváří v tvář nebezpečí, hrozícímu ze strany Jirova prvního rádce Čumáky. Dva muži byli odhaleni při snaze získat informace a zvolili raději sebevraždu ostřím než mučení a riziko, že prozradí, kdo je jejich paní. A třebaže bylo objeveno několik intrik tradicionalistů a změn ve starých spojenectvích proti císaři, jméno toho, kdo poslal spolek Hamoi proti Maře, zůstalo utajeno.
Mnohem znepokojivější zprávy než ta o posledním útoku na lorda Hopparu byly, že další vražedné pokusy zmařila Arakasiho agentka přímo v domácnosti Xacatecas. Dvakrát "nešťastnou náhodou" převrhla hrnce s jídlem, o němž měla podezření, že je otrávené.
Tato zpráva Maru zjevně rozrušila. Zbledla a pak zrudla hněvem, jaký u ní Arakasi ještě nikdy neviděl. Její slova se mu stále ozývala v paměti, poznamenaná žalem, který ji od Ayakiho smrti neopustil. "Arakasi," řekla. "Chci, abys nasel způsob, jak ukrást záznamy spolku Hamoi. Ty útoky proti nám a nyní i proti spojencům našeho císaře musejí být ukončeny. Pokud za nimi stojí ještě někdo kromě Anasatiho, chci vědět, kdo to je."
Arakasi vyslechl její příkaz s pěstí po vojenském způsobu přitisknutou k srdci. Po měsících snahy proniknout do účetnictví domu Anasati a třech neúspěšných pokusech umístit do Jirovy usedlosti nové agenty přijal nový úkol téměř s úlevou. Arakasi byl s pocitem zklamání nucen uznat, že Čumaka je nejprohnanějším protivníkem, s jakým se až dosud setkal. Ale ani brilantní politický hráč úrovně prvního rádce domu Anasati nebude předvídat tah tak šíleně odvážný, jakým byla přímá akce proti nájemným vrahům. Čumaka nemohl znát Mařina vrchního špeha jménem, ale průběžně se s jeho metodami seznamoval tak, že postupně byl schopen předpokládat, co asi Arakasi udělá. A něco neočekávaného, obzvlášť pokud nebude znát motiv, by Čumáku mohlo alespoň na chvíli vyvést z míry.
Tichý jako stín a pohroužený do myšlenek kráčel Arakasi, jak bylo jeho zvykem, po temnější straně chodby, která protínala jednu z nejstarších částí usedlosti. Podlaha zde byla dvouúrovňová, pozůstatek po dávném bezejmenném lordu, který se domníval, že musí za všech okolností stát výše než jeho služebnictvo. Tento lord, nebo některá z jeho

manželek, měl také slabost pro různé celky, neboť do zdí byly vyhloubeny výklenky pro sochy a jiná umělecká díla. Arakasimu osobně se to vůbec nelíbilo, protože některé výklenky byly dost velké na to, aby se v nich mohl ukrýt vrah. Nebo dítě.

Takže byl připraven, když se za ním ozval uširvoucí jekot a něco na něj zezadu skočilo s úmyslem srazit jej k zemi.

Otočil se, lehce a rychle, a najednou měl plnou náruč šestiletého chlapce, který kopal a vztekal se, že jeho překvapivý útok byl včas odhalen.

Vrchní špeh si odfoukl ze rtů pramen zlatorudých vlasů a klidně řekl: "Copak se tak podobám Keyokovi, že ses dnes rozhodl vyzkoušet moje reflexy?"

Malý Justin se vrtěl a kroutil, dokud se mu nepodařilo vytasit dětský meč vyřezaný ze dřeva a zdobený lakováním. "Keyoka už jsem dneska zabil dvakrát," zahalekal.

Arakasi povytáhl obočí. Nadhodil si rozdivočelého chlapce v náručí, překvapen silou, jakou musel vynaložit na jeho udržení. Byl to rozhodně pravý syn svého otce se svým drzým chováním a nohama dlouhýma, jaké měly koráni, antilopám podobná zvířata, známá svým rychlým během. "A kolikrát zabil Keyoke tebe, skřítku?"

Justin se zachmuřil. "Čtyřikrát." Dodal neslušné slovo v barbarském jazyce, které pravděpodobně zaslechl v kasárnách od vojáka, jenž se spřátelil s Kevinem během tažení do Dustari. Arakasi postřehl, že chlapec má uši stejně bystré jako hlavu; tohle dítě už nebylo tak malé, aby neposlouchalo, co si povídají dospělí. "Mám takový pocit, že jsi měl být dávno v posteli," řekl vrchní špeh káravě. "Vědí tvé chůvy, že jsi vzhůru?" A vydal se směrem k chlapcovým pokojům.

Justin si odhodil z obličeje hřívu kudrnatých vlasů. "Chůvy nevědí, kde jsem." Pyšně se usmál a pak v něm začaly hlodat pochybnosti a postrašeně se ohlédl. "Že jim to neřekneš? Určitě by mě potrestaly."

V Arakasiho temných očích zajiskřilo. "Mám ale své podmínky," řekl se vší vážností. "Musíš mi výměnou za mé mlčení něco slíbit."

Na Justinově tváři se objevil slavnostní výraz. Pak, jak to viděl u vojáků, když při hře v kostky pečetili sázku, chlapec zvedl zaťatou pěst a palcem se dotkl čela. "Dodržím své slovo."

Arakasi potlačil úsměv. "Velmi dobře, ctný mladý pane. Takže teď ani nehlesneš a já s tebou proklouznu do tvé ložnice, uložím tě na tvou rohož a ty zavřeš oči a neotevřeš je, dokud se neprobudíš, a to už bude ráno."

Justin ze sebe vyrazil zoufalé zaječení nad podlou zradou. Je stejný jako jeho otec, pomyslel si Arakasi, když vlekl protestujícího chlapce do jeho pokojů. Ani Kevin neuměl dodržovat protokol nebo zásady slušnosti. V nesnázích se choval Čestně, ale lhal, kdykoli mu to vyhovovalo. Byl prokletím dobře vedené tsuranské domácností, ale po jeho odchodu Trhlinovou bránou zpět do Midkemie se život stal méně zábavným. Dokonce i Jican, který byl terčem značné části Kevinových žertů, si občas smutně posteskl nad jeho nepřítomností.

Ve skutečnosti Justin přestal křičet už v dost velké vzdálenosti od svých pokojů. Hlasité protesty mu nestály za riziko, že se vystaví hněvu svých chův. Svíral svůj válečnický meč, když jej Arakasi ukládal do postele a přikrýval; ale oči nezavřel. Upíral zamračený, rozhořčený pohled na Arakasiho, který u něj zůstal stát, dokud malý válečník neprohrál bitvu s únavou a neupadl do hlubokého zdravého spánku.

Arakasi nepochyboval o tom, že kdyby u něj nezůstal na stráži, chlapec by navzdory danému slovu opět vyklouzl ze své ložnice. Justin byl v mnoha ohledech více Midkemian než Tsuran a jeho matka i nevlastní otec u něj tyto stránky povahy podporovali.

Zda se pro něj jeho netsuranské rysy stanou v dospělosti výhodou, nebo zda jejich vinou bude jméno i natami domu Acoma více ohroženo ze strany Jira a jeho spojenců, se nedalo dopředu soudit. Arakasi vzdychl a protáhl se přepážkou do zahrad, zalitých měsíčním světlem. Došel do pokojů, které užíval při svých řídkých pobytech na usedlosti, a odložil šaty podomního obchodníka s lacinými šperky, za něhož se převlékl na svou cestu sem. Vykoupal se ve vychladlé vodě, protože nechtěl budit sluhy, aby mu ji znovu ohřívali, a zatímco ze sebe drhl prach silnice, přemýšlel.

Jediné psané záznamy smluv Hamoi nebo kteréhokoli jiného spolku bude mít u sebe Obajan. Pouze jeho důvěryhodný nástupce, obvykle syn, bude vědět, kde jsou tyto záznamy přechovávány, pro případ, že by se Obajanovi něco stalo. Takže aby Arakasi zjistil místo úkrytu dotyčných svitků, musí se dostat do styku s vůdcem Bratrstva rudého květu, nejmocnějšího spolku v Císařství.

Arakasi si vymýval barvu z vlasů. Třel si je zuřivě, aby se zbavil pocitu zoufalství. Proniknout do srdce spolku bude mnohem obtížnější než jeho dřívější výpravy za brány císařského paláce.

O riziku Arakasi nemluvil. Stačil mu jediný pohled do Mařiny unavené tváře, aby pochopil, že další starosti by pouze prodloužily její už tak pomalý návrat ke zdraví. Pokud znala rizika, která s sebou nesl její příkaz, pak už ji sama o sobě znepokojovala natolik, že nebylo třeba, aby ještě někdo jiný zpochybňoval její úsudek.

Arakasi se ve vaně pohodlně opřel bez ohledu na to, že poslední zbytky tepla z vody už dávno vyprchaly. Zamyslel se nad svým setkáním s Justinem. Všechny Mariny starostí se točily kolem jejího jediného přeživšího dítěte, to Arakasi věděl. A jeho povinností bylo zajistit, aby se chlapec dožil dospělosti. To v tomto okamžiku znamenalo najít prostředky, pomocí nichž by dokázal přivodit pád nejlépe chráněného muže v Císařství: Obajana spolku Hamoi.

Že by každý rozumný člověk považoval jeho úkol za nesplnitelný, Arakasiho vůbec netrápilo. Starosti mu působilo jen to, že poprvé ve své dlouhé a pestré pracovní dráze nevěděl, kde začít. Místa hlavních sídel bratrstev nájemných vrahů byla pečlivě tajena. Jejich spolupracovníci, kteří si za své služby nechávali platit, nebyli snadnými cíli jako lékárník, jehož kdysi mučil v Kentosani. Spáchali by sebevraždu - jako to už v minulosti mnohokrát udělali - dříve, než by vyzradili svou spojku. Byli oddáni svému vražednému kultu stejně jako Arakasiho agenti Maře. Arakasi vylezl z vany a osušil se. Oblékl si jednoduché roucho. Téměř polovinu noci proseděl ve stavu blízkém rozjímání, probíral se paměti a hledal fakta a tváře, které by mohl využít jako výchozí bod.

Několik hodin před úsvitem vstal, provedl soubor protahovacích cviků a posbíral věci, o nichž předpokládal, že by je

mohl potřebovat. Opustil usedlost, aniž upoutal pozornost stráží. Hokanu kdysi zažertoval, že když se Arakasi nepřestane za nocí plížit po statku, nějaký válečník ho jednou omylem zabije. Vrchní špeh mu tehdy odpověděl, že v tom případě by onen voják měl být povýšen, protože by Maru zbavil neschopného služebníka.

Za úsvitu už byl na vzdálené straně jezera a pevně kráčel za svým cílem. Vymyslel, přezkoumal a zase zavrhl několik plánů, ale necítil zoufalství, pouze výzvu. Když vyšlo slunce, stál mezi lidmi čekajícími u řeky na loď, bezejmenný cestující na pouti do Svatého města.

Kapitola jedenáctá

TĚŽKÁ ZTRÁTA

Míjely měsíce.

Do Mařiných tváří se konečně vrátila barva. Přišlo jaro, needry se telily a barbarským klisnám se narodilo sedm hříbat. Hokanu s Lujanovým svolením vybral dvě hlídky válečníků a do létaje naučil jezdit na koních a vytvořil z nich jízdní oddíl.

Prach zvířený při jejich výcviku se v suchých horkých dnech vznášel nad cvičištěm a za podvečerů se na břehu jezera rozléhal smích a žertování, když vojáci, kteří právě nebyli ve službě, pozorovali, jak jejich kamarádi plaví svá barbarská zvířata nebo smývají pot z jejich lesklých hřbetů. Leckdy to dopadlo tak, že nakonec nebyli mokří pouze koně a jejich jezdci. Mara často přihlížela z terasy, z níž kdysi Tasaio z Minwanabi řídil výcvik svých vojsk. Společnost jí dělaly služebné, její mladý syn a Čím dál Častěji i manžel, vždy oblečený v kožených jezdeckých kalhotách, s bičíkem a šavlí.

Jednoho odpoledne zjizvený šedivý starý veterán políbil svou klisnu na nos a Mara se poprvé po mnoha týdnech bezstarostně zasmála. "Ti muži si skutečně zvykli na své koně. Nemálo jejich žen si bude stěžovat, že tráví více času ve stá' jích než v příslušném loži."

Hokanu se zasmál a objal Maru kolem štíhlého pasu. "Má to znamenat, že si také stěžuješ?"

Mara se otočila v jeho pažích a setkala se s Justinovým upřeným pohledem širokých nevinných modrých očí. Palčivě jí připomněl svého otce, dokud neudělal rukama neslušné gesto, které se určitě nenaučil od svých chův. "Dneska v noci spolu budete dělat dítě," prohlásil, pyšný na svůj úsudek, a do rozpaků jej nepřivedl ani políček, který mu uštědřila nejbližší chůva.

"Drzý kluku! Jak se opovažuješ takhle mluvit se svou matkou? A ať ses to znamení naučil kdekoli, jestli je ještě jednou použiješ, dostaneš výprask." Zrudlá chůva se spěšně uklonila paní a pánovi a hnala protestujícího Justina do postele.

"Ale slunce ještě svítí," bylo slyšet jeho vzdorovitý hlas. "Jak můžu spát, když ještě vidím ven?"

Dvojice zmizela v chodbě vedoucí do útrob kopce a Justinovy vlasy v jejím šeru zazářily jako pochodeň.

"U všech bohů, ten ale roste," řekl Hokanu vesele. "Budeme mu muset najít učitele boje. Čtení a psaní ho očividně nezaměstnává natolik, aby mu nezbyl čas na špehování sluhů."

Mara objala svého manžela kolem pasu a s obdivem se přivinula k jeho pevnému břichu, vypracovanému díky hodinám jízdy na koni denně. "Potuluje se kolem kasáren a ubytoven otroků, kdykoli se mu naskytne příležitost. A dychtivě poslouchá, jak si muži povídají o svých zážitcích s dámami z Rákosové čtvrti nebo se služkami. Když jde o ženy, projevuje se jako dokonalý syn svého otce. Dnes ráno řekl mé komorné Keši něco, po čem zčervenala jako panna, jíž už dávno není."

Naklonila hlavu na stranu a podívala se na svého manžela skrz dlouhé řasy. "Je to nevycválaný malý chlípník, kterého bychom měli včas oženit, jinak kolem sebe bude rozsévat levobočky domu Acoma jako zrní hwaetu a polovina otců mladých dívek Císařství s ním bude na meče."

Hokanu se zasmál. "Ze všech problémů, jaké bys s ním mohla mít, mě tenhle trápí nejméně."

Mara rozevřela oči. "Je mu sotva sedm!"

"Nejvyšší čas, abychom mu opatřili bratříčka," řekl Hokanu. "Dalšího malého démona, o něhož by se staral a přestal by myslet na hlouposti."

"A ty jsi taky nevycválaný malý chlípník," odvětila Mara a s veselým zavýsknutím se vymanila z jeho objetí. S rozevlátým rouchem se rozběhla chodbou do nitra kopce.

Hokanu se vzpamatoval z překvapení a vydal se za ní. Spíše radostí než námahou se mu tváře zbarvily dočervena. Jeho paní se takto hravě nechovala už hodně dlouho. Protože věděl, co si Mara přeje, běžel lehce a neprodloužil svůj válečnický krok, aby ji nedostihl, dokud nedospěje do rokle na břehu jezera.

Léto bylo v plném proudu. I navzdory suchu si tráva zachovala zbytky zeleně. Bodavý hmyz už se nevyskytoval tak Často jako dříve a vzduch byl sladký a vlahý. Hokanu chytil svou manželku zezadu a oba klesli k zemi, bez dechu, rozcuchaní a naprosto vzdáleni jakékoli obřadnosti.

Mara řekla: "Můj lorde a druhu, zdá se, že máme problém týkající se nedostatku dědiců."

Jeho prsty už rozvazovaly poslední tkanice na jejím prádle. "Lujan po setmění posílá hlídky na obchůzku kolem jezera."
Její úsměv se zableskl v houstnoucím šeru. "Takže nesmíme ztrácet čas."
"Což," řekl Hokanu rozmarně, „Je sotva nějaký problém." Pak už ani jeden z nich nepromluvil.
Dlouho očekávaný dědic domu Šinzawai musel být počat oné noci, buď pod širým nebem, nebo v navoněných polštářích pozdě v noci po poháru vína sä v soukromí ložnice. O šest týdnů později si Mara byla jista. Poznala příznaky, a přestože se budila s nevolností, Hokanu slyšel, jak si po ránu zpívá. Jeho úsměv byl hořkosladký. Věděl, co ona neviděla, totiž že toto dítě bude jejím posledním, protože více jí Hantukamův kněz svým zázračným léčebným zásahem nemohl poskytnout.
Dokud nevyslechl rozhovor mezi kuchyňskými pomocníky a nemanželským synem jednoho ze správců domácnosti. ani ve snu ho nenapadlo, že by jeho dítě mohla být dcera. Nevěnoval však této záležitosti pozornost a nevšímal si sázek uzavíraných v kasárnách na pohlaví očekávaného dítěte.
Že by poslední Marino dítě, které jednou zdědí jméno a majetek domu Šinzawai, nemělo být chlapcem, prostě nepřicházelo v úvahu.
Těhotenství, jež začalo v bezstarostně povznesené náladě, nepokračovalo v tomtéž duchu - ne po pokusu otrávit Maru a po vražedných útocích na spojence domu Acoma. Lujan ztrojnásobil stráže a osobně kontroloval jejich stanoviště. Ve věžích modlitební brány nad říční cestou k jezeru se střídali pozorovatelé a celá jednotka válečníků byla udržována v bojové pohotovosti. Ale přišel podzim, vybrané needry byly odehnány na trh a obchod bez narušení pokračoval. Dokonce ani karavany s hedvábím neutrpěly žádné škody při přepadeních, což bylo neobvyklé a nikomu to na klidu nepřidalo. Jican si celé hodiny mumlal nad náručemi tabulek. Ani neočekávaně vysoké zisky ho nedokázaly uspokojit.
"Příroda je nejpokojnější před nejničivější bouří," bručel zachmuřeně, když si Mara stěžovala, zeji z jeho neklidného přecházení sem a tam bolí za krkem. Obtížena rostoucím břichem už nemohla dost dobře chodit spolu s ním, aby naslouchala jeho účetním výkazům.
"Je prostě příliš velký klid," řekl malý hadonra jako sestřelený pták klesl do polštářů před jejím psacím stolem. "Nelíbí se mi to a nevěřím, že Jiro sedí nevinně až po nos zahrabaný ve starých svitcích."
Ve skutečnosti Arakasiho agenti poslali zprávu. Jiro neseděl nečinně. Najal si truhláře a konstruktéry, aby na místě bývalého vojenského cvičiště jeho otce zbudovali podivně vyhlížející soustrojí. Zdálo se pravděpodobné, že zařízení bylo určeno k obléhání, a lordu Hopparovi se pomocí důvtipně rozšířených fám podařilo přesvědčit lorda Frasaie z Tonmargu, aby vydal něco císařských peněz. Najatí dělníci v hradbách Kentosani a ve zdech císařovy vnitřní citadely opravovali trhliny, které před lety způsobilo zemětřesení vyvolané na císařských hrách odpadlickým mágem Milamberem.
Podzim se vlekl a přiblížilo se období dešťů. Mara zjistila, že je stejně neklidná jako hadonra, jenže si nemohla ulehčit přecházením. Jedinou událostí, kdy zapomněla na své starosti, byly osmé narozeniny jejího syna. Hokanu Justinovi věnoval jeho první skutečný meč, ne dřevěnou napodobeninu pro děti. Chlapec přijal zbraň se vší důstojností a odolal pokušení začít sekat do všeho, co mu přišlo pod ruku. Keyoke mu vysvětlil, jak se má správně chovat, ale už následujícího dne Justin na rady starého válečníka zapomněl, když se hnal z kopce s obnaženou čepelí na první hodinu výcviku v šermu. Mara sledovala svého syna z terasy s přáním, aby mohla být jeho výuce přítomna. Ale ranhojič jí nedovolil vstát z polštářů a její manžel, který obvykle jejím rozmarům vyhověl, tentokrát zůstal neoblomný. Dědic, jehož nosila pod srdcem, nesměl být vystaven žádnému riziku. Pro zpříjemnění domácího vězení sejí však dostalo všeho, oč požádala.
S tím, jak se blížil její čas, začaly přicházet dary šlechticů, některé nákladné, jiné jen drobné cetky, minimum, jaké tradice vyžadovala. Jiro poslal drahou, ale obzvlášť ošklivou vázu. Mara ji s trpkým humorem obdařila přízviskem "noční" a předala ji sluhům, aby v ní vynášeli z domu příslušný odpad.
Nejvítanějším darem se jí staly vzácné knihy, které přišly ve schránkách páchnoucích vlhkem a prachem. Poslala je Isašani namísto obvyklejších lakovaných skříněk nebo cizokrajných zpěvných ptáků. Když si Mara četla průvodní dopis, musela se smát. Pod Isašaniným líčením a ženskostí se skrýval neomezený důvtip. Byl to její syn Hoppara, kdo Maře poslal tradiční, byť nádherně vázanou kytici sladce vonících květin.
Mara se nadechla vůně kekali z malovaných váz, které ji obklopovaly, a snažila se nemyslet na barbara Kevina, jenž ji kdysi dávno v zahradě za soumraku naučil být skutečnou ženou. Se soustředěným výrazem začala studovat pojednání o zbraních a válečných taženích. Její zachmuření se prohloubilo, když ji napadlo, že Jiro pravděpodobně četl přesně tentýž text. Pak se jí myšlenky rozeběhly. Od doby, kdy pověřila Arakasiho úkolem získat záznamy spolku Hamoi, přicházela jeho hlášení nepravidelně. Už ho neviděla měsíce a chyběl jí jeho ostrovtip a neselhávající smysl pro získávání informací z obyčejných klevet. Zavřela knihu a pokusila se představit si, co teď asi Arakasi dělá. Možná že sedí někde daleko v hospodě převlečený za vozku nebo lodníka. Nebo večeří s nějakým obchodníkem. Odmítala jen pomyslet na to, že by docela dobře mohl být i mrtvý.

Právě v tom okamžiku ležel Arakasi na boku v hedvábných přikrývkách a lehkými zkušenými prsty přejížděl po těle rozdychtěné dívky. Že podle závazné smlouvy byla majetkem jiného muže a on jejím svedením riskoval život, ho nijak zvlášť nezajímalo. Přišel oknem. Opuštěná ložnice pána byla posledním místem, kde by sluha nebo strážce ctnosti otrocké konkubíny očekával, že najde svou svěřenkyni s milencem.
Dívka se natolik nudila, že ji toto dobrodružství vzrušovalo, a byla natolik mladá, že věřila, že právě jí se nic zlého nemůže přihodit. Její pán byl starý, tlustý a jeho mužná síla se s věkem ztrácela. Arakasi jí nabízel jinou výzvu. Byla to ona, kdo se cítil přesycen, neboť se od šesti let připravovala na to, že bude poskytovat rozkoš. Nyní šlo o to, jestli on dokáže vzrušit ji.

Pro Mařina vrchního špeha však byla sázka na vítězství mnohem vyšší.

V pološeru za zavřenými přepážkami se vznášel těžký vzduch prosycený kadidlem a dívčiným parfémem. Pokrývky byly napuštěny odvarem z bylin, které se v jistých kruzích považovaly za afrodiziaka. Arakasi mimo jiné studoval i lékařské texty, a tak věděl, že tato víra je pouhý mýtus. Stárnoucí pán byl pravděpodobně natolik bohatý, že si mohl dovolit zbůhdarma vyhazovat peníze. Vůně byla tak silná a omamná, že Arakasi začal litovat nutnosti uzavřených přepážek. Raději by čelil zápachu špinavé bederní roušky a zástěry, kterou si koupil od barvířů v Sulan-Qu a kterou používal jako převlek, když nechtěl, aby si urození kolemjdoucí příliš všímali jeho tváře. Zápach by ho přinejmenším udržoval bdělého. Takhle měl co dělat, aby ho nepřemohl spánek.

Dívka se pohnula. Hedvábí zašustilo, jak jí klouzalo z těla. Byla nádherná v měkkém odpoledním světle s těžkými kadeřemi medově zbarvených vlasů rozprostřenými na polštářích. Mírně sešikmené oči jadeitové barvy upřela na Arakasiho. "Nikdy jsem neříkala, že mám sestru."

Zmiňovala se o poznámce, která padla před několika minutami. Prsty vrchního špeha sklouzly níže po jejím boku a pokračovaly v laskání. Její překrásné oči se přivřely a prsty se zaťaly do pokrývky jako kočičí drápky.

Sametový Arakasiho hlas řekl: "Vím to od obchodníka, který uzavíral tvoji smlouvu."

Ztuhla pod jeho dotekem a přivedla tak deset minut jeho soustředěné práce nazmar. Měla už tolik mužů, že jí to vůbec nevadilo. "To od tebe nebylo obezřetné."

Její hlas nezněl uraženě; sama věděla, že není ničím víc než drahou prostitutkou. Ale kdo koupil její sestru, to bylo nebezpečné vědět, a obchodník, který tuto koupi zprostředkovával, by se sotva zachoval tak bezstarostně nebo tak hloupě, aby o tom mluvil. Arakasi odhrnul její medově zlaté kadeře a vsunul ruku pod její šíji. "Já nejsem obezřetný muž, Kamlio."

Rozevřela oči a rty se jí zvlnily v šibalském úsměvu. "Ne, to nejsi." Pak její výraz zvážněl. "Jsi zvláštní," řekla zamyšleně. Zhluboka se nadechla a našpulila ústa. "Někdy si myslím, že jsi šlechtic, který si hraje na chudého obchodníka." Upřela na něj pátravý pohled. "Tvoje oči jsou starší, než na kolik vypadáš." Když uplynula chvíle a on neodpovídal, řekla: "Nejsi příliš sdílný." Pak si vyzývavě olízla rty. "Ani zábavný. No tak. Bav mě. Jsem hračka někoho jiného. Proč bych měla kvůli tobě riskovat jeho nemilost?"

Když se Arakasi nadechl k odpovědi, zvedla Kamlio prst a položila mu jej na ústa. Nehty měla poprášeny zlatým práškem, nejdražším líčidlem. "Jen neříkej, že mě z lásky vykoupíš. To by byla příliš otřepaná fráze."

Arakasi něžně políbil růžovou pokožku jejího prstu. Pak jemně odsunul její ruku, aby mohl odpovědět. Ve tváři měl lehce dotčený výraz. "Nebyla by to otřepaná fráze. Byla by to pravda." Mara mu neurčovala žádné hranice při čerpání finančních prostředků a při tak náročném úkolu, jako byl přístup k záznamům spolku, by ho těžko omezovala v jeho potřebách.

Dívka v jeho náručí ztuhla nedůvěrou. Kdyby ji chtěl vykoupit z podepsané a zaplacené sedmileté smlouvy uzavřené s jejím starým pánem, stálo by ho to cenu městského domu; ale vykoupit ji od majitele domu rozkoše by znamenalo zaplatit její hodnotu a ještě k tomu náklady na výcvik a výchovu, které do ní vložil - a za tuto sumu by se dala pořídit menší usedlost. Byly by uzavírány nové a nové smlouvy na její prodej, dokud by nepovadla natolik, že by jí nestačily ani její schopnosti a zkušenosti v loži.

"Na to bys nikdy neměl dost peněz." I její hlas zněl pohrdavě. "A pokud by tvůj pán, který tě zaměstnává, byl skutečně tak bohatý, pak riskuji život, když s tebou vůbec mluvím."

Arakasi sklonil hlavu a políbil ji na šíji. Jeho ruce nebojovaly s jejím napětím; mohla se kdykoli odtáhnout a ona to pochopila a ocenila, a právě proto zůstala klidně ležet. Jen málo mužů se k ní chovalo jako k bytosti s vlastní vůlí a city. Tento byl výjimkou. A měl velmi zkušené ruce. Porozuměla tónu jeho hlasu, když řekl: "Ale já nepracuji pro žádného pána."

Tak tedy paní. A ta těžko najde využití pro drahou kurtizánu. Nabídka svobody mohla být upřímná, pokud má přístup k penězům.

Arakasiho ruce opět dobyly ztracené území a Kamilo se zachvěla. Byl více než výjimka, byl obdařen vzácným nadáním. Lehce se zavrtěla a pevně se přimkla k jeho tělu.

Jako kdyby po chodbě nechodili sluhové, odděleni pouze tenkou přepážkou, rozpaloval Arakasi svými doteky její zlatavé tělo. Rozkoš k ní přicházela zřídka jako k někomu, kdo je jen věcí kupovanou a prodávanou proto, aby plnila přání jiných. Odhalení by jí vyneslo bití; život jejího milence by hanebně skončil na oprátce. Byl výjimečně odvážný a jeho bezstarostnost hraničila s šílenstvím. Přes kůži, vydrážděnou hlazením a laskáním až k nechtěné citlivosti, dívka vnímala nezrychlený tlukot jeho srdce.

"Ta paní," zašeptala Kamlio malátně. "Znamená pro tebe mnoho?"

"Právě v tomhle okamžiku na ni nemyslím," řekl Arakasi, ale nebyla to jeho slova, co ji přesvědčilo. Jeho rty se přitiskly k jejím s téměř nábožnou něhou. Polibek zaplašil všechny pochyby a vzápětí i myšlenky. Tlumené sluneční světlo pronikající okny splývalo se září v jejích očích, když z ní vysával rozkoš chutnající jako nejjemnější víno.

Nakonec, vzdychající a pokrytá tenkou vrstvou potu z milování, se Kamilo rozplynula v jeho náručí v divokém výbuchu slasti a uvolnění. Plakala a smála se a někde mezi úžasem a vyčerpáním zašeptala, kde se nyní nachází její sestra, prodaná do vzdáleného Ontosetu.

Navzdory tajemství, jež ho obklopovalo, Kamilo ani na okamžik nenapadlo, že by její milenec mohl být hercem, který ji chtěl pouze využít. Dokud se neotočila a nezjistila, že se jí dotýkají jen hebké záhyby její přikrývky. Odhodila si provlhlé vlasy z čela a krásné oči se jí zúžily vztekem, když viděla, zeje okno otevřené a on pryč.

Otevřela ústa a bez ohledu na jeho šikovné ruce a lživé sliby chtěla vykřiknout v pomstychtivé naději, že bude chycen a potrestán. Ale v okamžiku, kdy vzduch naplnil její plíce, se zvedla závora na přepážce.

Arakasi musel zaslechnout těžký krok jejího pána, předčasně se vracejícího ze schůzky se svým hadonrou. Nahrbený,

neduživý a šedovlasý muž se vbelhal do pokoje. Jeho kalné oči zamrkaly na zmačkané pokrývky a suchá studená ruka se dotkla její pokožky, ještě vlhké a rozpálené opojením z rozkoše.

"Má drahá, nejsi nemocná?" řekl stařecky roztřeseným hlasem.

"Měla jsem zlé sny," odpověděla, rozmrzelá, ale vycvičená k tomu, aby uměla zapůsobit svým půvabem. "Zdřímla jsem si v odpoledním horku a zdálo se mi něco ošklivého, nic víc." Kamlio si povzdechla, vděčná, že její hbitý černovlasý milenec včas uprchl, a napřela všechny síly a schopnosti k tomu, aby uspokojila svého vetchého pána, což, jak se zdálo, bylo mnohem obtížnější než uspokojit ji samotnou.

Venku za oknem, chráněn před nevítanými pohledy přerostlou révou a neudržovanými akasi, Arakasi naslouchal zvukům z pokoje. S úlevou, ale i s nezvyklým hněvem na sebe navlékal šaty. Lhal jen jednou: nikdy nepřestal myslet na svou paní. Po celá léta od okamžiku, kdy přísahal věrnost domu Acoma, byla Mara ústředním bodem jeho života.

Ale ta napůl zkažená dívka, s duší okoralou až k zahořklé otupělosti kurev z Rákosové čtvrti, se ho nějakým způsobem dotkla. Jeho zájem o ni byl skutečný, a už to samo o sobě ho znepokojovalo. Arakasi potřásl hlavou, aby si ji vyčistil od vzpomínky na Kamliiny dlouhé jemné vlasy a oči zářící jako drahokamy. Ceká na něj ještě hodně práce, než jí bude moci zařídit svobodu. Protože informace, kterou mu poskytla v naivní víře, že pouze prozrazuje rodinné tajemství, znamenala odhalení možného umístění harému Obajana spolku Hamoi. Slabé spojení, které si sestry dokázaly udržet a které využívaly k výměně útržkovitých zpráv, s sebou neslo větší nebezpečí, než si Kamilo vůbec uměla představit.

Trvalo měsíce, než Arakasi vystopoval informaci, že dívka neobvyklé krásy, sestra další dívky, byla prodána kupci, jehož Arakasi podezříval, že je agentem spolku Hamoi. Teď byl mrtvý, což byl nezbytný vedlejší účinek skutečnosti, že ho Arakasi odhalil, ale koupě tak drahé konkubíny vedla téměř k jistotě, že musela být určena pro Obajana nebo pro některého z jeho nejbližších pobočníků.

A zjištění, že byla poslána do Ontosetu, mělo obzvláštní význam; pro spolek bylo mnohem bezpečnější vybudovat své sídlo co nejdále od svého styčného bodu, malé svatyně vně Turakamuova chrámu. Arakasi sám měl mnoho agentů, kteří se domnívali, že jeho hlavní stan je v Jamaru nebo v Yankoře, protože odtamtud jim přicházely všechny jeho zprávy.

Arakasi odolal pokušení vydat se okamžitě do Ontosetu a strávil několik cenných týdnů v Kentosani, aby našel dívčinu sestru.

Vrchní špeh dlouho sledoval svou kořist, než se s ní osobně seznámil. Její otázky odbýval neurčitými odpověďmi, z nichž vyrozuměla, že je synem mocného šlechtice, zavrženým svým otcem kvůli romantické lásce.

Opakovaně riskoval hanebnou smrt, aby se s ní mohl setkat, a ona ho nakonec pozvala do svého lůžka.

Bez ní by Arakasi mohl pátrat celý život a nemusel by se ani o kousek přiblížit splnění příkazu, který mu dala Mara. Když seděl, nehybný jako kámen, a čekal na soumrak a příležitost k nepozorovanému odchodu, přemýšlel, kolik dluží dívce, která byla vychována k tomu, aby se stala hračkou do postele. Věděl, že by měl odejít a nikdy už se s tou ženou nesetkat, ale něco v jeho nitru se tomu bránilo. Teď se potýkal s novým strachem: že pokud požádá Maru, aby zasáhla a vykoupila ji, svobodná Kamilo se mu vysměje a odejde.

Jako člověk vychovaný ženami z Rákosové čtvrti by ji docela chápal. V úkrytu za keři dostával křeče do svalů z toho, jak seděl nehybně schoulený, a navíc ho obtěžoval bodavý hmyz. Povzdechl si. Zavřel oči, ale nedokázal Uniknout zvukům z ložnice, kde se Kamlio usilovně snažila uspokojit chlípného muže, příliš starého na to, aby se její snaha setkala s úspěchem. Arakasi se obrnil trpělivostí vůči bolestně dlouhému čekání. Když si byl jist, že stařec usnul, tiše vyklouzl ven. Ale doprovázely ho živé vzpomínky a nepříjemné, nevítané vědomí, že mu Kamilo není lhostejná. Chovat k ní jakékoli city bylo pošetilé; citová vazba na někoho, kdo nepatří k domu Acoma, by ho činila zranitelným. A věděl, že pokud bude zranitelný on, bude zranitelná i paní Mara.

Posel se uklonil a pak zaváhal. Udýchaný po běhu přes kopce obklopující statek Acoma měl právo na obvyklou přestávku, aby uklidnil rozbouřené plíce; až na to, že jeho ruce byly napjaté a v očích, jež zvedl k Hokanuovi, se zračil smutek.

Dědic domu Šinzawai nepatřil k lidem, kteří by prchali před nepřízní osudu. Během vojenských tažení se naučil, že nezdarům je nutno čelit ihned a překonat je, jinak získá nepřítel výhodu a zvítězí. "Zpráva, kterou přinášíš Je špatná," řekl rychle. "Mluv.!

Stále mlčící posel se znovu uklonil, tentokrát s účastí, a z válcovité schránky, vyrobené z kostěných proužků propletených šňůrkou, vyňal svitek. V okamžiku, kdy Hokanu spatřil rudou stuhu, připevněnou k listině, věděl, že zpráva je o smrti, a ještě než zlomil pečeť, uhodl, že jméno uvnitř bude patřit jeho otci.

Nemohlo se to stát v nevhodnější dobu, pomyslel si v té chvilce nevěřícné otupělosti, než jej žal zasáhl jako pěstí. Jeho otec mrtev. Muž, jenž mu rozuměl jako nikdo jiný; jenž jej přijal za svého, když byl jeho skutečný rodič povolán do Shromáždění mágů, a jenž jej vychoval s láskou, jakou si jen mohl syn přát.

Už nebudou žádné noční hovory u hwaetového piva a žerty o kocovině po ránu. Už nebudou žádné učené spory, výtky nebo sdílená radost z vítězství. Vnuk, který se co nevidět narodí Maře, nikdy nepozná svého dědečka.

Hokanu, bojující s náhlým přívalem slz, jako stroj propustil posla.

Objevil se Jican, jakoby přivolaný kouzlem, a rychle se postaral o občerstvení a známku ze škeble, kterou dostávali kurýři, aby sejí mohli prokázat, že splnili svůj úkol. Hadonra vyřídil tyto nezbytnosti a vyčkávavě se obrátil k manželovi své paní. Hokanu se ani nepohnul kromě toho, že zmačkal svitek v dlaních.

"Zpráva je špatná," řekl Jican s účastí.

"Můj otec," odvedl Hokanu přiškrceným hlasem. "Zemřel ve spánku, bezbolestně a přirozenou smrtí." Na okamžik zavřel oči, pak je otevřel a dodal: "Naši nepřátelé se přesto budou radovat."

Jican ostýchavě, ustaraně a tiše mnul třásně na své šerpě. Setkal se s Kamatsuem ze Šinzawai; velmi dobře se znal s

jeho hadonrou. Cítil, že nemůže svou soustrast projevit obyčejnými nebo vyumělkovanými slovy. Nakonec promluvil. "Byl to muž, který bude svým služebníkům chybět, mladý pane. Velmi jej milovali."

Hokanu zvedl oči, potemnělé bolestí. "Můj otec byl takový." Vzdychl. "Nikdy neublížil člověku ani zvířeti. Měl velké srdce. Stejně jako Mara dokázal spravedlivě posuzovat tradice. Jen díky němu jsem tím, kým jsem."

Jican mlčel. Rozhostilo se ticho rušené zvenku doléhajícími kroky stráží. Po chvilce Jican jemně řekl: "Mara je v dílně s výrobcem hraček."

Novopečený lord ze Šinzawai přikývl. Odešel hledat svou manželku s rameny svěšenými pod tíhou zlé zprávy. Více než kdy jindy byl nyní dědic, jehož Mara nosila pod srdcem, důležitý. Hokanu sice měl nespočet bratranců a jednoho či dva nevlastní synovce, ale žádný z nich nevyrostl pod vlivem myšlenek jeho adoptivního otce. Žádný z nich neměl předvídavost a jasně stanovené cíle, aby mohl nahradit muže, jenž byl pravou rukou císaře Ičindara.

V dílně se vznášel prach, prohřátý od sluncem rozpálených střešních tašek, a směs vůní dřeva, pryskyřice a needřího klihu. Police v rozích byly zaplněny vyřazenými oděvy, košíky s peřím a sbírkou truhlářského nářadí, mezi nímž nechyběl ani z barbarského světa dovezený vzácný kovový nůž, jímž si Mara získala neskonalou úctu a služby Orkata, výrobce hraček, génia a opilce se zálibou v oplzlých žertech. Mara přehlížela jeho hrubost, jeho sklony k tomu, zapomínat, že jeho paní je žena, a chovat se k ní jako rovný k rovnému, i to, že čpěl potem a tekkovými zrny, jimiž si kořenil jídlo. Když Hokanu vstoupil, jeho paní i řemeslník zaujatě skláněli hlavy nad dřevěnou konstrukcí, vysokou k pasu, kolem níž bylo rozestavěno vojsko dřevěných vojáčků.

"Tady," řekl Orkato roztřeseným stařeckým hlasem, v němž však znělo i chlapecké nadšení. "Když natáhneš tuhle strunu a povolíš tuhle páku, pak se, paní, dozvíme, jestli jsme jen nepromarnili spoustu času."

Jeho slova usvědčoval ze lži ďábelsky radostný svit v očích; Mara ve vysokém stupni těhotenství, rozcuchaná, zpocená a se šmouhou prachu na tváři nešlechticky zavýskla a zatáhla za šňůru se střapcem.

V odpověď se jí z konstrukce ozvalo cvaknutí, klepnutí a divoké skřípání šňůry, dřeva a proutí. Ale to, co Hokanu rozpoznal jako repliku stroje, pomocí něhož se vrhají kameny přes zdi obleženého města, nevykonalo očekávaný manévr. Namísto toho se vrhací rameno ohnulo a rozprášilo svou nálož mezi řady kolemstojících vojáčků. Dřevěné figurky popadaly a kamínky zarachotily o stěny. Hokanu se jim vyhnul, když se odrazily zpět, a trhl sebou poté, co zaslechl šťastný smích své paní.

Hračkář Orkato potěšené zakejhal a z kapsy pod zástěrou z needří kůže vytáhl láhev. "Na zdraví bohů šprýmů a neplech." Nabídl doušek Maře a strnul, jakmile u dveří uviděl Hokanua.

"Dokázali jsme to, můj pane," oznámil rozjařeně. "Našli jsme způsob, jak Jirovu vášeň pro stroje obrátit proti jeho vlastnímu vojsku." Odmlčel se, zhluboka se napil, znovu zahýkal smíchy a nabídl svou láhev pánovi.

Byla to Mara, kdo si všiml napětí v Hokanuově tváři. "Co se stalo?" zeptala se a v hlase jí zazněla náhlá starost jako výkřik. Nasměrovala své rozměrné břicho kolem dřevěné konstrukce a prošla mezi rozházenými figurkami vojáčků.

Hokanu při pohledu na žal, který na její tváři vystřídal radost, namáhavě hledal slova.

"Dobří bohové," zašeptala Mara a vztáhla k němu paže, aby ho objala. "Je to tvůj otec, že ano?" Přivinula se k němu. Cítil, jak se chvěje, a věděl, že její smutek je skutečný. Jeho otec byl všemi milován. Slyšel svůj hlas bezbarvě říkat: "Zemřel přirozenou smrtí. Netrpěl. Ve spánku."

Hračkář mu podal láhev. Hokanu ji přijal a napil se, aniž se zajímal o její obsah. Ostrý nápoj ho trochu vzpamatoval. "Bude státní pohřeb. Musím tam být." Ale měl příliš velký strach o svou těhotnou manželku a dědice, který nyní nesměl být ohrožen sebemenším rizikem. Když viděl, jak Mara nabírá dech, zavrtěl hlavou a rychle řekl: "Ne. Ty nepůjdeš. Nevystavím tebe a tvé nenarozené dítě našim nepřátelům."

Pohnula se, aby začala protestovat.

Hokanu jí jemně zatřásl a nevšímal si toho, že přitom z láhve vyšplíchl nechutnou tekutinu na její rameno. "Ne. Kamatsu by to pochopil, má lásko. Jednal by stejně jako já a požádal by tě, abys navštívila svou adoptivní rodinu, kterou jsi v poslední době dost zanedbávala. Pojedeš do Kentosani složit poklonu svému císaři Ičindarovi. Ztratil v mém otci silného zastánce. Měla bys tam být a zmírnit jeho žal."

Opřela se o něj; a on z toho poznal, že jej chápe a je mu vděčná. Nepřela se s ním, ačkoliv vycítil, že ukryla svou tvář na jeho rameni proto, že pláče kvůli němu a kvůli krutosti politiky, která ji nutí, aby ho opustila v okamžiku jeho těžké ztráty.

"Má paní," řekl tiše a zabořil tvář do jejích vlasů.

Za nimi, přes podlahu posetou figurkami padlých Jirových vojáků, se hračkář neslyšně vykradl z dílny ven.

Kapitola dvanáctá

VAROVÁNÍ

Dav křičel.

Vojáci domu Acoma doprovázející svou paní měli co dělat, aby odolali náporu rozvášněných lidí, jásajících nadšením při pohledu na ženu, jež byla Ochráncem Impéria, a natahujících ruce, aby se mohli alespoň dotknout jejích nosítek. Podle pověsti si ten, kdo se dotkne Ochránce, zajistí šťastný osud. Protože paní samotná pro ně byla nedosažitelná, snažili se zmocnit aspoň kousku látky ze záclon nosítek. Avšak poté, co se jednou vydala z domu se stráží, kterou ještě před udělením titulu považovala za dostatečnou, a na schůzku na druhém konci města dorazila s šaty i záclonami u nosítek roztrhanými na cáry, se Mařini důstojníci poučili.

Už ji nepustili na veřejnost s méně než padesáti vojáky doprovodu. A dnes zpocený Lujan zjistil, že i tento počet sotva dostačuje. Lidé milovali svého Dobrého Ochránce natolik, že byli ochotni riskovat rozdrcené palce u nohou, podlitiny, a dokonce i údery ratištěm kopí, jen aby se k ní dostali blíže. Nejhorší na tom bylo, že vůbec nevnímali tvrdé zákroky vojáků, kteří se je snažili zatlačit zpět. Ochotně se vrhali proti jejich zbraním bez ohledu na to, že mohli utrpět vážné zranění, a křičeli Mařino jméno.

Mara, zahalená ve volném rouchu a skryta před zraky davu za těžkými závěsy, které uvnitř udržovaly nepříjemné horko, se zavřenýma očima a s rukama položenýma na vzdutém břiše spočívala na polštářích. Cítila slabou vůni chrámových kadidel, příznačnou pro Svaté město, která s sebou přinášela vzpomínky. Vůně kvetoucích stromů k ní nepronikla vůbec, stejně jako zpěvavé vyvolávání pouličních prodavačů. Snášela nárazy do nosítek a křik davů. Se smutkem si připomínala dny, kdy jako novicka Lašimina chrámu chodívala bosá po těchto ulicích. A pokoušela se nemyslet na poněkud pozdější dobu, kdy po straně jejích nosítek kráčel vysoký rudovlasý barbar a naplňoval její uši drzými poznámkami a její oči svým úsměvem.

V dusivé temnotě za závěsy, zbarvenými rudě na počest Boha smrti a pohřbu Hokanuova otce, místo toho uvažovala o svém manželovi, který se účastnil obřadu sám a sám čelil nepřátelům a jejich pletichám a zjišťoval, kdo z přátel jeho otce zůstane věrný i jemu, když teď převzal plášť vládnoucího lorda domu Šinzawai. Protože ještě neměl dědice, určitě ho obklopí obchodníci prodávající smlouvy s konkubínami a neprovdané mladší dcery ho budou svádět, aby tím, že budou mít dítě s mocným mužem, pozvedly své společenské postavení.

S ohledem na svého manžela si přála, aby nemuseli odjíždět v takovém spěchu. Ale její porod se blížil a po smrti muže tak vysoce postaveného v císařské mocenské struktuře bude třeba zajistit mnohem více než jen budoucnost domu Šinzawai. Kamatsu po sobě v Císařské radě zanechal prázdné místo, o jehož obsazení se bude svádět nelítostný politický boj.

Mnohem více než vlastní bezpečnost ji vedlo k tomu, aby navštívila císařovu rodinu. A přestože Císařská bílá stráž bude střežit jejího malého syna. Justina, stejně pečlivě jako vlastní děti Nebeské záře, dělala si starosti.

Po zrušení úřadu Vojevůdce sice síň Nejvyšší rady naplňovala pouze ozvěna minulosti, ale sám císařský palác se stal centrem všech intrik. Arakasi tam měl své agenty; jejich úkolem bylo vyčenichat pikle, které se zde kuly. Ale její život tady bude mnohem stísněnější, spoutaný ceremoniemi a zbavený každodenních obchodních problémů, s nimiž se tak ráda potýkala. Neutěšila ji ani skutečnost, že záležitosti obchodu zanechala v rukou schopného a spolehlivého Jicana. Pod všemi jejími starostmi se skrývala pravá příčina její nervozity: nepřála si porodit své dítě v cizí posteli a bez Hokanuovy láskyplné ochrany. Pokud její dítě přijde na svět dříve, než se Mara stačí vrátit domů, nezbude jí nic jiného než prodloužit svůj pobyt v Kentosani, dokud novorozeně nezesílí natolik, aby přestálo obtíže cesty.

Mara přitiskla prsty k provlhlé tkanině svého roucha, jako by chtěla utišit svého kopajícího potomka. Přepadl ji neurčitý strach ze sil, které pracují proti domům Acoma, Šinzawai i proti císaři, a nedopřejí si oddechu ani nepočkají, až děti dorostou do věku, kdy budou moci uplatnit své dědické nároky.

Nosítka se s lehkým nárazem dotkla země. Mara se napřímila, když se záclony rozhrnuly a propustily dovnitř světlo. Dospěla do paláce. Byla tak ponořena do svých úvah, že si ani nevšimla, že hluk davu je nyní vzdálenější; lidé stále křičeli a volali, ale už ji od nich dělila mohutná dřevěná pozlacená brána, která vedla do Císařské čtvrti.

"Má paní?" řekl Sarik tázavě. První rádce domu Acoma nabídl Maře rámě, aby jí pomohl vstát. Incomo ji na této cestě nedoprovázel, nýbrž zůstal po Hokanuově boku, aby mu pomáhal čelit machinacím hostů, kteří se shromáždili na pohřebním obřadu v usedlosti Šinzawai. Přestože mu ještě nebylo čtyřicet, naučil se Sarik hodně od doby, kdy opustil řady válečníků domu Acoma, aby se stal dvořanem. Mara dlouho váhala, než mu oficiálně přidělila úřad prvního rádce, a rozhodovala se, jestli nemá na toto místo jmenovat Incoma, který je zastával v domě Minwanabi. Ale nakonec se spolehla na úsudek své bývalé první rádkyně: navzdory neustálému reptání na Sarikovy způsoby si Nacoya vysoko cenila jeho bystrého úsudku a rychlého chápání. A Sarik se ukázal být dobrou volbou. Mara se zahleděla do oříškových očí svého prvního rádce, který se na ni díval a v koutcích rtů skrýval úsměv podobný úsměvu svého bratrance Lujana.

"Na co myslíš, má paní?" zeptal se, zatímco jí pomáhal z nosítek. Záblesk v jeho očích popíral nevinnost jeho otázky, a když si všiml, že to jeho paní zpozorovala, zdušeně se zasmál. Stejně jako Lujan si často dovoloval neformální chování, blížící se až drzosti.

Mara zkoumavým pohledem přelétla jeho sice dobře ušité, ale příliš prosté cestovní roucho, a řekla: "Myslím na to, že ti budeme muset obstarat nějaký přiměřený obřadní oděv."

"Byl jsem hned od první chvíle v úřadu tak zaneprázdněn. že jsem neměl čas zajít za krejčími. Ale co nejdříve se o vhodný oděv postarám." Pak se usmál. "Pochybuji, že by mi padly obřadní šaty po staré matičce."

Maní zasáhla zmínka o Nacoyi, ale necítila bolest, spíše stesk. Řekla: "Mluvíš příliš lehkomyslně o svých povinnostech, a přitom, jak vidím, ses nedokázal postarat ani o mého dědice."

"O Justina?" Sarik povytáhl obočí a ohlédl se. Chlapec skutečně zmizel z místa po jeho boku, kde ještě před okamžikem stál. Sarik odolal pokušení šťavnatě zaklít. Měl předpokládat, že Justin bude neposedný, když už dříve zareagoval

výbuchem vzteku na skutečnost, že bude muset cestovat v nosítkách, a ne na svém oblíbeném místě na Lujanových ramenou v čele družiny. To, že v ulicích přeplněných davy lidí zdravících Dobrého Ochránce by byl snadným terčem nepřátelského útoku, nemělo pro chlapce, toužícího po dobrodružství, žádný význam.

Rychlý pohled kolem mramorového nádvoří se stromy ověšenými girlandami květů odhalil několik kamenných oblouků, jimiž mohl chlapec proběhnout, aby si našel úkryt.

"No dobře," řekla Mara odevzdaně, "těžko ho někdo zabije v paláci, který hlídají dva tisíce vojáků Císařské bílé stráže." Nedodala, že si je jista tím, že se Justin určitě zaplete do nějakého darebáctví. A protože ji přišel přivítat samotný císař, poslat za chlapcem vojáky dřív, než budou zakončeny uvítací formality, by byla urážka.

Uhladila si roucho, zvedla bradu a vykročila uklonit se Nebeské záři.

Ičindar sám jí podal ruku a pomohl jí vstát, aby se její neohrabané tělo nestalo příčinou jejích rozpaků. Jeho ruka byla teplá, přestože v ní Mara při doteku cítila každou kost. Usmála se a pohlédla do císařovy tváře, předčasně poznamenané starostmi. Ačkoliv byl ještě mladý, nesl velkou tíhu svého úřadu a zodpovědnosti. Ramena se mu ještě více ohnula od doby, kdy ho viděla naposledy, a jeho oči vypadaly větší, protože měl pohublejší tvář. Nikdy nebyl válečníkem, a proto spoléhal na střih a nádheru svého roucha, že mu propůjčí majestátnost nezbytnou pro jeho postaveni. Dnes tonul v diamantové záři šatu protkávaného drahocenným stříbrem. Hlavu mu tížila rozměrná čelenka ozdobená zlatými pery a na šíji, zápěstích a kolem pasu se mu lesklo zlato. Jeho pohled byl hřejivý a jasný, když si při svém přivítání na oplátku prohlížel zase on ji.

Pak, jakmile byly formality u konce, sňal si z hlavy těžkou čelenku. Přiběhl sluha, uklonil se až k zemi a mlčky ji od něj převzal- Ičindar, jedenadevadesátkrát císař Tsuranuanni, si rukama, na nichž se skvěly prsteny, prohrábl medově hnědé vlasy a usmál se. "Chyběla jsi mi, paní. Už je to dávno, kdy jsi mě naposledy potěšila svou přítomností." Jeho hlas zněl upřímně, ačkoliv nebylo tajemstvím, že dává přednost mužské společnosti. Potřeba zplodit dědice jej nutila trávit noci s nekonečným zástupem manželek a družek, které byly vybírány spíše podle krásy a schopnosti počít dítě než podle inteligence.

Ale Maru jmenoval Ochráncem Impéria proto, že její zásluhou upevnil svou moc na zlatém trůně. Zajistila Impériu stabilitu tím, že měla rozhodující podíl na zrušení úřadu Vojevůdce, o nějž v minulosti probíhaly spory, které mnohokrát přerostly v krvavou občanskou válku.

Ačkoliv se tehdejší plány do budoucna stále nepodařilo naplnit a tradicionalistické křídlo si každým dnem získávalo stále větší podporu, považoval Ičindar paní Maru za mocného spojence, a co více, za přítele; její návštěva mu působila vzácné potěšení. Podíval se na ni zblízka, všiml si jejích kradmých pohledů směrem k obloukům a zasmál se. "Tvůj syn odběhl před chviličkou s mou nejstarší dcerou, Jehiliou. Jsou spolu v ovocné zahradě, pravděpodobně sedí na stromě a trhají zelené jomachy. Půjdeme tam a klepneme je přes ulepené prsty, než dostanou bolení břicha?"

Na Marině tváři bylo vidět úlevu. "Bolení břicha je to nejmenší," přiznala. .Jak znám svého syna, jsou teď stráže pravděpodobně nedůstojně ostřelovány."

Ale než se Mara vyprostila ze zajetí proudu služebnictva se zavazadly a císařův doprovod se přeskupil, aby zahrnul i ji, ozval se nad sluncem zalitým pokojným nádvořím vysoký chlapecký výkřik plný vzteku. Mara i Ičindar přidali do kroku, nechali ostatní dvořany za sebou a zmizeli pod jedním z kamenných oblouků.

Pustili se pěšinkou lemovanou keři a záhony vzácných květin a vzápětí uslyšeli šplouchnutí. Pak spatřili Justina, jak stojí na mramorovém okraji rybníčku, drží ruce v bok a nadýmá hruď jako kohout. U jeho nohou ve vodě seděla dívka zamotaná do promočených zlatobílých Šatů, které ji svou tíhou táhly dolů. Plavé vlasy měla přilepené k obličeji, po němž si vztekle rozmazávala drahá líčidla.

Mara nasadila výraz mateřské přísnosti, zatímco císař se snažil potlačit smích. Ale než kdokoli z nich stačil zasáhnout do situace, která vypadala, že se každou chvíli zvrhne do zápasnického souboje, vřítila se na scénu třetí osoba, oblečená ve stejně drahocenném rouchu, jaké měla na sobě dívka, ale navíc ještě zahalená v oblaku cizokrajné vůně. Byla také plavovlasá a oslnivě krásná. Zoufale mávala rukama a bylo na ní patrné, že si není příliš jista svými výchovnými metodami.

"Och!" vykřikla. "Och! Ty zlý kluku, co jsi udělal mému pokladu?"

Justin k ní otočil zrudlou tvář a řekl pohotově a jasně do Jehiliina pláče: "Praštila mě do obličeje, ten tvůj poklad."

"Och!" vykřikla žena. "Ale to neměla! Můj poklad!"

V tomto okamžiku Mara přistoupila k Justinovi, uchopila ho za paži a stáhla ho z jeho vyvýšeného místa na okraji rybníčku. "A ty jsi do ní strčil, že ano?"

Odpovědí jí byl drzý úšklebek a záblesk modrých očí v pihovaté tváři. Políček setřel jeho úsměv, a přestože se mu pod okem začala tvořit podlitina, neměla s ním Mara slitování. "Podáš princezně ruku, pomůžeš jí z rybníčku a omluvíš se!'

Když chlapec otevřel ústa k protestu, ostře jím zatřásla. "Uděláš, co ti říkám. Justine. Pošpinil jsi čest domu Acoma a musíš to napravit."

Uražená Jehilia se zvedla na nohy. Rybičky se jí v poplašených kruzích míhaly kolem kotníků, když se pyšně vypjala a čekala na své zadostiučinění.

"Och, mé zlatíčko, vylez z té vody," kvílela žena, která vzhledem ke své podobnosti s dívkou nemohla být nikým jiným než její matkou, paní Tamarou, Ičindarovou první manželkou. "Onemocníš, když zůstaneš takhle mokrá!"

Jehilia se zamračila a její růžová pleť znachověla. Zírala na Justinovu napřaženou ruku, jako by to byla zmije, zatímco její otec - císař všech Tsuranuanni a Nebeská záře - bezmocně přihlížel. Mnohem lépe si uměl poradit se svárlivými lordy než se spory vlastních potomků s příslušníky adoptované rodiny.

Mara vycítila, že se ocitl ve slepé uličce, a rázně napomenula dívku. "Přijmi Justinovu ruku, princezno. Je to jediná správná věc, kterou můžeš udělat, protože jsi urazila jeho hrdost, když jsi ho uhodila. Je zbabělé uhodit muže, neboť on nemůže vrátit ránu ženě. Jestliže do tebe Justin strčil, zasloužila sis to tím, že jsi udeřila první, a měla by ses z této

nešťastné události poučit. Chovej se jako dospělá dáma, nebo dohlédnu na to, aby vám oběma chůvy uštědřily výprask Jako malým dětem, kterými s největší pravděpodobností ještě jste."
"Och! Mého drahouška nikdo bít nebude!" vyjekla matka císařovy nejstarší dcery. "Pokud se o to někdo pokusí, omdlím."
Nato Ičindar upřel na Maru pohled jiskřící ironií. "Můj život ztrpčuje přemíra křehkých žen. Děti nesmějí být bity, nebo jejich matky omdlí."
Mara se zasmála. "Bij děti tak, jak si zaslouží, a nech své paní omdlévat po libosti. Možná si pak zvyknou."
"Och!" První manželka zbledla. "Toho se naše Nebeská záře neodváží! Je to jemný muž a všechny jeho manželky ho zbožňují."
Ičindarovy rty se lehce zkřivily nechutí. Očividně by raději ustoupil, než aby pak snášel jejich nářky. Ženy ho uváděly do rozpaků, to Mara věděla. Rozesmutnilo ji, když ho viděla tak zastrašeného, a napadlo ji, jak se asi musí cítit muž, přinucený už ve věku dvanácti let plnit manželské povinnosti s manželkami a konkubínami, které se po měsíci střídaly v císařském loži. Rozhodla se znovu zasáhnout.
Justin dokončil své omluvy Jehilii. Odříkal je bez zloby nebo hořkosti, připraven odpustit stejně rychle jako jeho barbarský otec. Když se jí uklonil. Mara uchopila dívku za ledové prsty a odvedla ji k její vyplašené a rozzlobené matce. "Jehilio," řekla paní z Acoma, "vezmi paní Tamaru do paláce a předej ji do péče dobré komorné. Pak se převlékni a přijď mě navštívit do mé zahrady. Ukážu ti, tak jako kdysi ukázal můj bratr mně, co dělat, když tě obtěžují drzí chlapci."
Jehiliina zuřivost se proměnila v radostné překvapení. "Ty umíš zápasit. Dobrý Ochránce?"
Mara se zasmála. "Naučím tě to, a když Justin slíbí, že tě zase neshodí do rybníčku, může mi pomoci."
Dědic pláště domu Acoma po jejím boku potěšené zavýskl a Jehilia ze sebe vyrazila válečný pokřik. Pak se otočila, až jí mokré vlasy zavířily kolem hlavy, a odtáhla svou zmatenou a protestující matku ze zahrady. Ičindar za nimi užasle hleděl.
Obrátil se k Maře s pohledem naplněným obdivem. "Měl bych tě sem povolávat častěji, abys vnesla pořádek do mého harému."
Marin úsměv pohasl. "Dobří bohové, to ne. Copak nevíš o ženách vůbec nic? Nejlepší způsob, jak mezi ně zasít nesváry, je podřídit je jiné ženě. Brzy bych měla na krku ošklivou vzpouru, můj císaři. A jediný problém mezi tvou vznešenou osobou a tvým harémem podle mě spočívá v tom, že jich je přesila pět set třicet sedm na jednoho."
Císař všech Tsuranuanni se zasmál. "Pravda. Jsem muž, kterého obklopuje největší hejno jig ze všech Národů. Možná že kdyby všechny mé paní nebyly tak krásné, bylo by pro mě snadnější držet je zkrátka."
Mara si odfrkla. "Můj velitel vojsk, který ve svém volném čase rád prohání mladé služebné, tvrdí, že čím hezčí dívka, tím větší potřeba držet ji zkrátka."
"Snad," připustil Ičindar se stopou smutku v hlase. "Kdybych je znal lépe, byl bych tomu více nakloněn. Ale musíš si uvědomit, že zůstávají pouze ty, které mi dají dítě. Z těch pěti set... co já vím kolika manželek a družek jsem jen se sedmi mluvil častěji než párkrát."
Jeho ustaraný tón Maře neunikl. Ani palácové zdi nezabránily pouličním klevetám proniknout dovnitř - dokonce i císař už slyšel své sluhy šeptat, že mu chybí mužná síla k tomu, aby zplodil syna. Přestože se o to pokoušel téměř dvacet let, měl pouze sedm dcer, z nichž nejstarší měla jen o dva roky více než Justin. Ičindar pokynul směrem ke stinné verandě. "Občerstvení čeká, má paní Maro. Při tvém stavu by to ode mne bylá urážka nechat tě stát na slunci byť jen o chvilku déle."

Kouř z pohřební hranice visel ve vzduchu jako těžký mrak. Štiplavý pach naplnil Hokanuovo chřípí. Mladý muž stál s lokty opřenými o zábradlí galerie nad dvorem plným hostů. Ve srovnání s rozlehlými zahradami obklopujícími usedlost Acoma nebo císařský palác vypadaly Zahrady domu Šinzawai skromně. Hosté se procházeli po úzkých pěšinkách, hovořili tlumenými hlasy a pojídali lehké občerstvení, které mezi ně roznášeli sluhové. Vzhledem ke Kamatsuovu postavení a cti přišlo i mnoho těch, kdo s ním nebyli v žádném rodinném nebo klanovém svazku, aby využilo pohostinnosti domu.
Obřad ke cti zesnulého Šinzawaie musel být s ohledem na panující horko uspíšen; čekalo se pouze na příchod jeho dědice. Mnoho hostů dorazilo na usedlost už před ním; ti více zdvořilí nebo méně zvědaví počkali, dokud nebude přítomen Hokanu.
Podvečerní slunce pronikalo kouřem, který se stále vznášel nad hranicí. Výčet Kamatsuových činů byl dlouhý, protáhl se hodně přes poledne. A teď byl popel ještě příliš horký, než aby se dal sebrat do urny, kterou Hokanu odnese do posvátného háje, v němž byla uložena rodinná natami. Vzduch byl prosycen vůní citrusů, hřebíčku a mandlí, použitých ke zmírnění puchu smrti, parfémy vznešených paní a vonnými oleji, jimiž si hejskové pomádovali vlasy. Občas vánek rozfoukal kouř a roznesl nádvořím vůni květin v květináčích u vchodových dveří, do níž se mísil mdlý pach barvy z rudých závěsů smrti. Místy sem pronikla i vůně pečeného masa, čerstvého chleba a zákusků. V kuchyních bylo rušno.
Hokanu se s přivřenýma očima schoulil ve svém rudém rouchu; vypadal by jako zasněný nebýt zbělelé ruky svírající zábradlí. Hovor, který k němu doléhal, se soustřeďoval na politické záležitosti. Převažovala dvě témata: způsobilost nápadníků soupeřících o ruku desetileté princezny Jehilie; a to, kterého lorda Nebeská záře určí Kamatsuovým nástupcem v uprázdněném úřadu.
Ti chamtiví mrchožrouti mohli alespoň počkat, až vychladne popel starého muže, pomyslel si Hokanu s odporem.
Na chlazené prkenné podlaze za ním se ozvaly kroky. Záda mu ztuhla, jak očekával, že jej další sluha osloví "můj lorde"; ale titul zůstal nevyřčen. Hokanu se s pocitem neurčitého strachu napůl otočil a jeho ruka sevřela jílec drahocenného kovového meče, který si vzal k uctění tohoto dne a jímž přeťal rudé šňůry poutající zápěstí jeho otce, a tím osvobodil jeho duši, aby mohla vstoupit do Turakamuových síní.

Ale neocitl se tváří v tvář vrahovi. Stál před ním muž střední postavy zahalený do tmavého roucha.
Hokanu s provinilou rychlostí pustil hedvábím opletený jílec své zbraně. "Odpusť, Ctihodný, neslyšel jsem zvon upozorňující na tvůj příchod."
"Nepřišel jsem magickou cestou," řekl mág známým hlubokým hlasem. Shodil si kápi z hlavy a slunce ozářilo jeho vráscitou tvář, v níž se dnes zračila jakási hořkost. Tvarem lícních kostí a obočí se pozoruhodně podobal Hokanuovi; a kdyby se v jeho očích neskrývalo tolik tajemství, měli by je téměř stejné. Ctihodný jménem Fumita přistoupil k Hokanuovi a formálně ho objal.
Ve skutečnosti byli otec a syn; ale podle pravidel Shromáždění pokrevní svazky jeho členů neměly žádný význam.
S ohledem na slabost, kterou viděl ve tváři staršího muže, Hokanu zašeptal: "Neměl bys tu být." Ve válečníkově nitru se svářily protichůdné pocity. Magické schopnosti jeho otce se projevily dost pozdě, což bylo vzácné, ale nikoli neslýchané. Jako muž v rozkvětu mládí opustil manželku a malého syna, aby oblékl černé roucho. Hokanu si na Fumitu pamatoval jen útržkovitě, ale živě: na jeho drsné tváře, když ho otec bral do náručí, na pach potu, když si sňal brnění poté, co přišel z cvičiště. Jako mladší bratr lorda ze Šinzawai se měl Fumita stát velitelem vojsk domu Šinzawai, dokud nepřišli mágové a neodvedli ho pryč. Hokanu si s bolestí vzpomněl, že od onoho okamžiku se jeho matka už nikdy neusmála.
Fumitovo obočí se lehce pohnulo. "Ctihodný může jít kdykoli kamkoli." A mrtvý muž byl jeho bratr; moc je rozdělila a tajemství je udržovalo oddělené. O ženě, která se vzdala svého jména a postavení a vstoupila do řádu, mág nikdy nemluvil. Díval se do tváře syna, k němuž se nemohl hlásit, a hedvábné roucho, do něhož se lehce opíral vánek, vypadalo, jako by tížilo jeho napjatá ramena.
Nepromluvil.
Hokanu, jehož dar vcítění se někdy pohyboval na hranici nadpřirozených schopností, promluvil místo něj. "Pokud bych měl v úmyslu pokračovat v politice svého otce a postavit se po císařově boku, bude třeba, abych své záměry oznámil jasně a brzy. Pak nepřátelé, kteří by se jinak spojili proti Nebeské záři, budou muset nejdříve čelit mně jako jeho štítu." Krátce a nevesele se zasmál. .Jako kdyby na tom záleželo. Pokud se stáhnu a přenechám úřad císařského kancléře některému ze svých soupeřů, nepřátelé udeří na mou manželku, která nosí pod srdcem dědice našeho jména."
Ze šumu hovoru se zvedl drsný smích. Přepážkou na galerii prošel sluha; když viděl, že jeho mladý pán je zabrán do řeči s mágem, uklonil se a tiše odešel. Hokanu byl nadpřirozeně vnímavý ke svému okolí a zármutek nad smrtí jeho adoptivního otce způsobil, že se cítil, jako by měl obnažené všechny nervy. Slyšel hádavě zvýšený hlas jednoho ze svých bratranců. Podle všeho Devacal nemarnil čas tím, že by víno pouze ochutnával. Tato vzdálená větev rodiny nemusela přemýšlet o tom, co se stane se ctí a majetkem domu Šinzawai.
Někde v usedlosti se zahihňala služebná a rozplakalo dítě. Život šel dál. A podle naléhavosti v jeho pohledu Fumita nepřišel jen proto, aby uctil památku svého zesnulého bratra.
"Není to příjemné, jak vidím, ale je něco, co mi chceš říct?" řekl Hokanu s hrdlem staženým úsilím, které potřeboval, aby našel odvahu promluvit první.
Fumita vypadal ustaraně, a to bylo nezvyklé. Dokonce ještě předtím, než oblékl černé roucho, byl znám tím, jak dokonale dokázal ovládat svůj výraz, což z něj činilo nebezpečného hráče karet. Zaklesl palce za šňůru, která mu sloužila jako opasek, a neohrabaně se posadil přímo do truhlíku s květinami. Ze stonků rozdrcených jeho vahou se zvedl oblak syté vůně zeleně a rozplynul se v dusném vzduchu prosyceném kouřem. "Přišel jsem tě varovat, druhu Dobrého Ochránce."
Volba titulu napověděla mnohé. Hokanu by se také rád posadil, ale skvrny od šťávy z květin na jeho smutečním rouchu by mohly být vykládány jako známka slabosti, jako kdyby se zapomněl nebo byl přemožen mdlobami. Zůstal stát, přestože ho únavou bolely nohy. "Shromáždění má starosti ohledně mé manželky?" zeptal se.
Rozhostilo se ticho, přerušované hlasy hostů, nyní zvučnějšími, jak je rozpalovalo víno. Nakonec Fumita s očima upřenýma nikoli na Hokanua, nýbrž na prkna podlahy, jako by se v nich mohly skrývat neviditelné praskliny, opatrně řekl: "Dej pozor na tyto věci. Za prvé. Shromáždění je stejné jako každý jiný sněm, když jde o dosažení shody. Hádají se, přesvědčují jeden druhého, dělí se do skupin. Nikdo si nepřeje být prvním, kdo na sebe přivolá zlý osud tím, že ohrozí život Ochránce Impéria."
Hokanu se prudce nadechl. "Vědí o Mařinu výrobci hraček."
"I o Jirových konstruktérských pokusech." Fumita vzhlédl a pronikavě se na Hokanua zahleděl. "Je toho málo v Národech, co by moji druhové nevěděli. Jestli váhají, tak jen proto, že se ještě nedohodli na tom, jak postupovat. Ale provokace jakéhokoli druhuje sjednotí. A toho se obávej."
Směs vůní a kouře se najednou zdála být příliš hutná, než aby se dala vdechnout. Hokanu zkřížil pohled se Ctihodným a za jeho nehybnými rysy zpozoroval úzkost. "Rozumím. Co ještě?"
Fumita zamrkal. "Vzpomeneš si, že bývalý člen Shromáždění, barbarský Ctihodný Milamber, kdysi způsobil strašlivou zkázu na císařských hrách."
Hokanu přikývl. Tehdy u toho nebyl, ale Mara ano a Lujan také. Jejich popis oněch událostí zněl jako líčení nejděsivějších nočních můr a nikdo, kdo viděl hroutící se kamenné zdi, planoucí dřevo, oheň padající z nebes a zřícené budovy od vnitřních okrsků až po nábřeží, když Svatým městem otřásalo zemětřesení, na to nemohl zapomenout.
"Nikdo ze Ctihodných nemá takovou moc jako Milamber. Moc většiny z nich je mnohem menší. Někteří jsou více učenci než mistry v magii." Fumita umlkl s vyčkávavým výrazem v očích.
Hokanu se chytil tématu a doplnil očividný závěr. „Jsou hádaví, malicherní a snad příliš zaujatí sami sebou, než aby byli schopni účinně jednat."
"Kdyby došlo k nějakým problémům," řekl Fumita pomalu, "pak jsi to byl ty, kdo tohle řekl. V žádném případě já." Pak velmi tiše dodal: "Nejlepší, v co můžeš doufat, je pozdržení rozhodujícího úderu. Ti, kdo si přejí ukončit změny tradic,

jsou den ode dne silnější. Vyjednáváním můžeš získat trochu času, ale nikoho z nás, kdo by ti mohli pomoci, nebudeš mít po ruce." Upřel na svého bývalého syna pohled naplněný nevyslovenými city. "Ať se stane cokoli, nebudu tě moci chránit."

Hokanu přikývl.

"Rozluč se s mým bratrem Kamatsuem i za mne," řekl mág nakonec. "Byl radost a síla a moudrost a zůstane navždy v mých vzpomínkách. Vládni moudře a dobře. Často mi říkal, že je na tebe hrdý." Vytáhl ze svého roucha malý kovový předmět a stiskl na něm tlačítko.

Do šumu hovoru se ozvalo hluboké nepřirozené bzučení a Hokanu osaměl na galerii nad dvorem naplněným příbuznými a hosty; byli mezi nimi nepřátelé, pátrající po slabosti, kterou by mohli využít, nebo po síle, kterou by mohli podkopat. Taková byla Hra rady. Pouze nový lord ze Šinzawai, shlížející přes jemnou mlhu na jejich nádherné hávy, myslel na to, že ještě nikdy předtím nebyly sázky tak vysoké. Tentokrát je cenou pro vítěze samotné Impérium Tsuranuanni.

Poslední, nejsoukromější obřad za zesnulého patriarchu domu Šinzawai se uskutečnil až za soumraku, když posvátný háj pokryl lehký opar. Nový vládnoucí lord se ve vznešeném tichu háje zdržel déle, ukonejšen prohlubujícími se stíny a možností být chvíli sám.

Stíny se dloužily a temněly pod ovocnými stromy, na podzim obsypanými plody. Hokanu usedl na kamennou lavičku, ale horko bylo stále nepříjemné. Ani vánek nezafoukal, aby ho ochladil a popel z hranice se stále ještě vznášel ve vzduchu a zvýrazňoval pruhy slunečního světla prodírajícího se listovím stromů. Hokanu mnul v prstech roztřepené okraje roucha, které si roztrhl při obřadním rozloučení s Kamatsuem. Jeho ruce se pevně sevřely a pomačkaly jemnou látku. Má usedlost plnou hostů, na něž by měl myslet; v takové situaci bylo sobecké ukrást si chvilku klidu sám pro sebe.

Ale mír v háji rozjímání, kde jen hmyz líně bzučel na spadlém ovoci, mu poskytoval prostor k přemýšlení. Fumitovo varování se netýkalo pouze Mary, uvědomil si její druh. Hokanuovo obočí se stáhlo. Mágova skoupá slova byla namířena na dům Šinzawai a syna, který nyní nosil plášť vládnoucího lorda. Řekl: "Nebudu re moci chránit."

Kdyby Hokanu jako lord ze Šinzawai zvolil útok proti domu Anasati, a tím prospěl Maře, Shromáždění mágů by nemělo jiné východisko než zasáhnout - protože byl Mařiným druhem; ne jejím vládnoucím lordem, ale polovičním Acomou srdcem, když už ne jménem. A nebyl Ochráncem Impéria. Neměl Marino postavení a čest, aby je mohl použít Jako svůj štít.

Ano, Fumita ho varoval, aby nepokoušel trpělivost Shromáždění, rozděleného v názoru na věci, jaké neměly v minulosti obdoby.

Hokanua zastudil ledový pot. Uvědomil si, že se musí za každou cenu zdržet jakéhokoli projevu nepřátelství vůči lordu Jirovi. Se svou zděděnou schopností vcítění věděl, co Fumita ponechal nevyřčené. Že se stal vládnoucím lordem jednoho z nejmocnějších domů Císařství, a přestože ještě oficiálně není klanovým válečným náčelníkem, předpokládá se, že na příští poradě klanu Kanazawai tento titul zdědí. Pokud by se prostřednictvím manželského svazku spojily síly domů Šinzawai a Acoma a stanuly v čele klanů Kanazawai a Hadama, žádný protivník v celém Impériu by se jim nemohl postavit. Rozdělené Shromáždění by zanechalo svých sporů, neboť by je vyhrocená situace přinutila jednat.

Takový důvod jim nikdy nesmí být poskytnut, jinak budou domy Acoma i Šinzawai rozdrceny na prach a nikdy nebudou smět znovu povstat. Hokanu sám viděl smrt dvou set válečníků, následovanou vyhubením ctihodného domu, a to všechno rukou jediného mága. Kdyby se jich spojily stovky, žádné vojsko v Impériu by jim nebylo schopno čelit.

Hokanu vstal. Posvátný háj domu Šinzawai už mu nepřipadal jako útočiště klidu a pot na zádech ho mrazil. Místo po jeho boku, kde měla stát Mara, se najednou zdálo příliš prázdné a studené.

Kapitola třináctá

ZVRAT

Arakasi čekal.

Pod ním se tiše pohyboval hlídač, obutý ve zvláštních punčochách se zesílenou podešví, určených na zlodějské výpravy. Měl na sobě tradiční černou tuniku a kalhoty člena spolku Hamoi a hlavu mu halila kukla s otvorem pro oči. Přes záda měl zavěšen krátký luk a na opasku u boku toulec se šípy a sbírku různých zbraní. Prošel pod stromem, na němž nehybně seděl téměř nedýchající Arakasi, a jako stín mrtvého zmizel v šeru. Arakasi začal v duchu počítat stylem, který během let vyvinul pro přesné měření času a který byl nezávislý na dýchání, srdečním tepu nebo jiných okolnostech, jež by přesnost počítání mohly ovlivnit. Cvičením s přesýpacími hodinami dovedl svůj systém k

dokonalostí. Když dospěl k číslu označujícímu deset vteřin, jeho pátrající oči zachytily pohyb na vzdálenějším konci stezky. Pocítil triumfální uspokojení. Druhý hlídač se ukázal přesně v předpokládaném okamžiku.

Nejnebezpečnější úkol, jehož se kdy ujal, začal překvapivě slibně. Arakasi si nedělal iluze, že by toto štěstí mělo dlouhé trvání; byl sám v postavení, kdy by mu ani milost nebes nemohla zajistit přežití. Arakasi ležel bez pohnutí na větvi stromu v zahradě Obajana spolku Hamoi. Pod ním se procházel hlídač, který by ho v případě odhalení bez váhání zabil. Stejně jako jeho předchůdce i tento muž si pečlivě prohlížel trávu, stezky a keře a pátral po známkách vniknutí někoho cizího.

Vrchní špeh nezanechal žádné stopy; přesto se potil. Stráže byly nelidsky důkladné. Druhý zabiják kráčel dál po trase své obchůzky. Arakasi opět chvilku počítal, pak usoudil, že přišla jeho chvíle, a neslyšně se spustil ze stromu na zem. Dával si pozor, aby našlapoval pouze na okrasné kameny mezi květinovými záhony, a odkradl se do malé prohlubně s odtokovým kanálem, kde měl uschováno svých pár věcí. Tam, v úkrytu za chadiovým houštím mimo dosah obchůzkové trasy hlídačů z Hamoi, se zhluboka nadechl a uklidnil napjaté nervy.

Na okraji lesa sto kroků na západ čekal jeho vlastní muž s nožem v ruce pro případ nevítaného odhalení. Arakasi zvedl ulomenou větev a odsignalizoval zprávu, že stráže se pohybují podle předpokladu. Zahrada, do níž se snažil proniknout, byla střežena osmnácti zabijáky, bdělými, ostražitými, ale přece jen omylnými lidmi. Trasy jejich obchůzek byly na první pohled náhodné. Ale málo pozorovatelů mělo Arakasiho ledovou trpělivost nebo bylo tak posedlých matematikou. Nedělal si nic ze dnů, kdy ležel v prachu, pokousaný hmyzem a vystavený slunci a dešti. Důležité pro něj bylo, že rozluštil vzorec, podle něhož se pohybovali, a vypracoval plán, jak proklouznout za jejich zády dovnitř.

Muž, který ho kryl, byl oblečen v oděvu lašikiského lukostřelce-žoldnéře ze severní provincie. Stejně jako u Arakasiho vypovídal jeho zevnějšek o jeho skutečné totožnosti asi tolik, co tucet jiných převleků během minulých let. A Sabota také nebylo jeho pravé jméno. Arakasi na něj v tomto ohledu nijak nenaléhal;jeho skutečný původ byla jeho osobní věc, důležité bylo, že v minulosti bezpočtukrát prokázal, zeje mimořádně schopný kurýr. Ze všech agentů, které měl Arakasi poblíž Ontosetu, byl Sabota nejdůvěryhodnější. A tomuto muži Arakasi svěřil úkol, na němž závisel život jeho paní stejně jako jeho vlastní.

Tvář vrchního špeha maskoval měsíční porost vousů. Po týdnech strávených na venkově se podobal více žebrákovi než komukoli jinému. Ale pokud by byl pozorovatel tak blízko, aby mu viděl do očí, když začal pomocí větve posílat druhou, mnohem podrobnější zprávu, nikdy by se nemohl zmýlit v úsudku, že před sebou má nesmírně nebezpečného muže, který nepředpokládá, že přežije akci, do níž se právě pouští.

Na okraji lesa muž, který si říkal Sabota, luštil zprávu vrchního špeha. Měl neselhávající paměť. Jednou krátce přikývl a bez ohlédnutí zmizel mezi stromy.

Arakasi se přikrčil za houštím a zavřel oči. Nemodlil se. Nepočítal s nadějí. Sabota odešel s instrukcemi pro druhého muže v pořadí ve výzvědné síti domu Acoma. Byl to člověk, s nímž se Mara nikdy nesetkala a kterého Arakasi určil jako svého nástupce, kdyby se nevrátil z této výpravy.

Sázky byly uzavřeny. Pokud Arakasi o sobě nedá vědět do stanoveného dne, ohlásí se Maře nový vrchní špeh. Bude znát všechny podrobnosti o spolku, které dosud Arakasi dokázal shromáždit, a naplánuje nový pokus zničit Obajana Hamoi a zabránit Čumakovi z Anasati v průniku do sítě.

Arakasi pevně stiskl víčka. Hlava ho bolela z vypětí, což nebylo obvyklé. Život pro něj vždy znamenal chladnokrevný vypočítaný tanec s nebezpečím jako lhostejným partnerem. Trápily ho úvahy o tom, že Sabotu možná u sebe zdržel déle, než bylo nutné: klíč k rozpisu hlídek odhalil už před dvěma dny. To, že tak dlouho čekal, nebylo v důsledku obezřetnosti; ve skutečnosti se tím jen zvyšovala možnost, že hlídači změní své zvyky a on bude muset začít zase znovu. Arakasi si promnul spánky. Nebyl zvyklý na vnitřní sváry. Několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil.

Arakasi zůstal neochvějně oddaný Maře poté, co dům Acoma vykonal na domu Minwanabi pomstu, po níž tak dlouho prahl. Nyní jej pronásledovala starost o jeho paní, protože kdyby zahynul, jeho místo by zaujal méně schopný muž.

Když zanechal pokusů proniknout do Města mágů, zjistil, že jamarská větev jeho sítě po obnovení své činnosti vykazuje známky narušení. To mohla být práce jedině Čumáky z Anasati. Během bezesných nocí, kdy pozoroval hlídky Hamoi, přemýšlel Arakasi o načasování své akce. Jestliže byla kdovíjak hluboko narušena síť, je právě teď ta nejnešťastnější chvíle na úvahy o změně v jejím čele. Arakasi se v duchu pokáral. Pokud má zemřít, co záleží na životě? Nikdy předtím neztrácel čas starostmi o věci, které nemohl ovlivnit.

Nadešel čas pohnout se kupředu. Zaplašil další nepatřičnou vzpomínku na své ruce, hladící medově zlaté vlasy kurtizány, na niž měl zapomenout, a přinutil se soustředit na bezprostřední budoucnost. Přiblížila se další mezera mezi dvěma hlídkami. Jestli chce svou akci uskutečnit dnes v noci, nesmí otálet, protože podle všech poznatků, získaných během týdnů pozorování, vysoká malovaná nosítka, která odpoledne dorazila na usedlost, přinesla dlouho nepřítomného pána.

Obajan spolku Hamoi opět jednou navštívil své sídlo, aby si odpočinul a pobavil se.

Arakasi se vyplazil z prohlubně, prodral se nízkým křovím a sehnutý se rozběhl zahradní stezkou. Vrhl se do stínu pod nízkou zídkou, vědom si toho, že nyní už pro něj není cesty zpátky. Žádná další mezera mezi hlídkami neexistovala a nebude existovat až do rána, kdy nebude možné proběhnout zahradou, aniž by vetřelec nebyl spatřen z pozorovatelen na dřevěných balkónících ve štítech budovy.

Cekání pod zídkou potrvá hodinu. Aby si zkrátil tuto dobu, připomínal si Arakasi všechny přípravy, úspěchy i zklamání, které provázely jeho cestu až na toto místo.

Bylo to obtížné pátrání a začalo tím, že vystopoval sestru kurtizány s medovými vlasy. Obchodníka s otroky, který dívky prodával, našel lehce, ale na trhu, kde měla být Kamilina sestra prodána nákupčímu ze spolku, se po ní slehla země.

Další pátrání se pak omezilo na okolí Ontosetu, kde stará síť, rozpuštěná v důsledku nešťastné události ve skladišti

látek, začala být nahrazována novou, jenže ta stále ještě nebyla plně dobudována. Týdny sledování falešných stop nakonec přinesly závěr, že dívky vybrané pro spolek nikdy do Ontosetu nedorazily.

Arakasi se vydal po stopách zpět a z náhodné poznámky jednoho opilého vozky vyrozuměl, že vozy s otrokyněmi nevídané krásy občas odjíždějí směrem k úpatí hor severně od města. Uplynuly další týdny, během nichž byla prohledána a zmapována každá stezka, pěšinka a mokřina v rozsáhlých oblastech na sever od Ontosetu. Tuto práci vykonával Sabota společně s dalšími třemi agenty. Žili v lesích jako bandité, kradli jigy a zeleninu rolníkům, lovili ryby v potocích a v nouzi se živili i bobulemi a oříšky. Jeden z nich byl zabit, když se pokoušel ukrást obilí ve vesnici vzdálené daleko na severu - ale díky této ztrátě se podařilo získat poznatek, že tato oblast je pod kontrolou spolku a žádný cizinec zde není vítán. Onen "rolník", který zabil agenta domu Acoma, tak učinil zezadu nožem; Arakasi, odborník na práci s dýkou, prohlédl tělo vytažené z řeky. Vražda byla dílem zkušeného zabijáka. Arakasi se ukryl na půdě mlýna níže po proudu a poslouchal klevety: vesničané, kteří o vraždě věděli, o ní nepromluvili ani slovo, ale chovali se, jako by se nic zvláštního nepřihodilo.

Nikdo nezvětřil přítomnost vrchního špeha; nikdo si nevšiml stop, které za sebou zahladil, když odcházel. Znovu prověřil výsledky pátrání, k nimž dospěl v Ontosetu. Počítal vozy přijíždějící z venkova a prohlížel si barvu prachu na jejich kolech, když se zastavovaly u městské brány. Nikdo ho nesledoval, tím si byl jist. Další týdny strávil v příkopech u cest a jedl jen suchary a sušené ovoce. Několik měsíců po vraždě agenta vystopoval tři vozy z oné vesnice. Vrátil se do Ontosetu, převlékl se za vozku a připravil se na těžké noci strávené pitím. Vozy přijížděly a odjížděly, až nakonec dorazil jeden z těch, na které čekal. Vyšel z krčmy se třemi potácejícími se, zpívajícími kumpány, opřel se o vůz, aby se vymočil, a nožem ukrytým v druhé ruce udělal zářez na tvrzené kůži, jíž byla pokryta obruč kola.

Sabota, hlídající na silnici, musel čekat několik dní, než začalo pršet. Ale nakonec ho stopa označeného kola dovedla na místo, kde měl spolek svůj palác rozkoší.

Arakasi věděl, že odvedl dobrou práci. Nikdo neměl důvod spojovat opilce z putyky s nájemným zemědělským dělníkem putujícím od žně ke žni. Přesto se zpotil. Muž, po němž pásl, byl nejtajemnější osobou v Císařství, a také nejlépe chráněnou. Existovali lordi, kteří zemřeli jen proto, že náhodou zahlédli Obajanovu tvář.

Jedinou výjimku tvořil Tasaio z Minwanabi a o ceně v kovu, kterou za to zaplatil, se vyprávěly celé zkazky, pokud si člověk neuvědomil, že všechen kov nakradl během své vojenské služby za Trhlinou.

Brzy nadejde další přestávka v hlídce. Arakasi žvýkal proužek sušeného masa, přestože jej opustila všechna chuť. Jídlo je pro ty, kdo přežijí; anebo to bylo poslední jídlo v jeho životě.

Spolkl poslední sousto svých zásob a přitiskl se k vlhké zemi. Se zavřenýma očima soustředil své smysly na zvuky a pachy noci - bzučení hmyzu a vůni vlhkostí prosyceného vzduchu. Na načasování své akce se potřeboval dokonale připravit. Cekal a potil se. Do myšlenek mu pronikla nějaká nejasná znepokojivá představa, kterou nedokázal pojmenovat.

Tato nezvyklá věc ho podráždila, ale neměl čas ji prozkoumat, protože přišel okamžik, na který čekal. Z jedné strany zdi zaslechl šoupání sandálů po štěrkované cestičce;

deset vteřin, dvacet vteřin, třicet: Arakasi prolétl nocí jako duch.

Přehoupl se přes zídku a utíkal zahradou - přeskakoval cestičky a běžel po kamenných obrubnících květinových záhonku, aby v jemném štěrku nezanechal stopy. Stromy probleskло světlo. Arakasi se vrhl do potůčku a ukryl se pod obloukem ozdobného můstku. Voda byla v tuto roční dobu vysoká a její zurčení přehlušilo šplouchnutí jeho těla. Měl pod obloukem sotva dost místa na to, aby mu zůstala hlava nad hladinou. Zvuk proudu narážejícího do kamene zamaskoval jeho zalapání po dechu. S bušícím srdcem znehybněl. Po stezce přicházela skupinka mužů. Čtyři z nich měli černý oděv zabijáků, ale bílé šerpy poukazovaly na vysoké postavení. Dva další v roli strážců se ostražitě rozhlíželi po záhradě. Ze dvou mužů, které střežili, byl jeden štíhlý, zahalený do hedvábného roucha se vzorem květin hamoi, a jeho oči stále nervózně přejížděly sem a tam. Ale Arakasiho zaujal ten druhý.

Byl mohutné postavy, přestože na sobě očividně neměl jediný gram tuku. Měl oblečené volné hnědé roucho s kápí spuštěnou na ramena, takže mu bylo vidět do tváře, kterou odhaloval pouze doma. Muž, jenž se předtím patrně vydával za potulného kněze nebo mnicha, nyní hrdě vystavoval na odiv dlouhý pramen vlasů, splývající mu z temene a označující jeho nejvyšší postavení. Rudé tetování na kůži oholené lebky mohlo zdobit pouze Obajana.

V temnotě pod můstkem se Arakasi, přitisknutý ke kamennému oblouku, spokojeně usmál, když nad ním zaduněly kroky. Jeho práce nepřišla nazmar. Ocitl se v takové blízkosti vládce spolku Hamoi, že by se na něj mohl vrhnout.

Ale teď nebyl vhodný čas k útoku. Stráže prohlížely keře po obou stranách stezky. Vzhledem k nezvykle vysoké vodě byl prostor pod mostem příliš malý na to, aby se v něm ukryl normálně velký muž, aniž by nevytvořil překážku proudu. A skutečně, žádný obyčejný zvěd by se nedokázal tak vzepřít nad hladinu s lokty zaklíněnými o postranní podpěry. Arakasi si nevšímal rozbolavělých svalů. Ted tedy bylo v sídle čtyřiadvacet zabijáků. Potlačil pobavený úšklebek. Dokonce i záblesk zubů jej mohl prozradit. Osmnáct nebo čtyřiadvacet vrahů, strčil hlavu harulthovi do tlamy a vyzývá nejnebezpečnější kelewanskou šelmu, aby skousla.

Obajanova společnost jej minula a pokračovala v cestě, patrně aby si užila večera v pavilónku poblíž zdi. Arakasi měl na čekání celou noc. Až hodinu před úsvitem se pokusí vstoupit do usedlosti. Protože existoval jen jeden způsob, jak proniknout do tohoto hnízda vrahů, a potom, připomněl si s hořkým úsměvem, žádná bezpečná cesta zpátky.

Když nakonec noc začala blednout, třásl se Arakasi vyčerpáním. Napůl ležel ve vodě a děkoval Čočokanovi, Dobrému bohu, že stráže po příchodu Obajana nezměnily rozvrh hlídek. Přinutil se naplnit si břicho vodou. Měl před sebou nejzoufalejší čin svého života - pokus vniknout do usedlosti vůdce spolku Hamoi. Další hlídač přišel podle očekáváni. Když Arakasimu zmizel z dohledu, vyplížil se vrchní špeh tiše na břeh. Ze šatů mu crčela voda, ale ta se naštěstí ztratí v bohaté rose. Vydal se rychle kupředu, protože věděl, že nyní musí udržovat stejnou vzdálenost od dvou mužů

připravených okamžitě zabít každého, na koho narazí. Pokud se ten vpředu nepatrně zdrží anebo ten vzadu udělá několik rychlejších kroků než obvykle, Arakasi zemře dřív, než si uvědomí, že byl odhalen.

Vrchní špeh odolal pokušení pohybovat se rychleji. Jen málo akcí v minulosti od něj vyžadovalo tak přesné načasování. Plížil se tak tiše, jak jen to šlo, a země se dotýkal pouze předloktími, koleny a palci u nohou. To znamenalo obrovský nápor na jeho už tak vyčerpané síly.

Po šedesáti metrech postupu klesl k zemi. Přepadla ho závrať z toho, jak se snažil nelapat po dechu, a pokusil se alespoň sluchem zachytit nějakou známku toho, že byl spatřen. Ale neslyšel nic. Podíval se na oblohu. Předjitřní šero se začalo rozjasňovat. Ze zkušenosti věděl, že stráže mají největší potíže s viděním při rozednívání a za soumraku, kdy se všechny tvary mění jen v nejasné stíny.

Přiblížily se kroky. Hlídač, kterého měl za sebou, prošel asi ve vzdálenosti jednoho metru od místa, kde ležel. Ale muž upíral oči směrem ke vnější zdi, a ne na zem kousek od svých nohou. A Arakasi se zatajeným dechem a napjatýma rukama se stal stínem v trávě.

Hlídač se zastavil. Arakasi s čelem oroseným potem počítal. Když dospěl k určitému číslu, muž vykročil dále. Arakasi okamžitě vyskočil na nohy, vyňal z opasku šňůru a přehodil její zatížený konec přes větev stromu, který se nakláněl k budově u místa, kde byl balkon s dalšími strážemi. Nyní byl Arakasi vystaven pohledům ze tří stran a měl jen několik vteřin, než se zpoza rohu vynoří další stráž. Teď mu musí pomoci štěstí. Šplhal vzhůru a držel se přitom blízko kmene, aby při jeho pohybu nešustilo listí. Vyšvihl se na větev, přitiskl se k ní a svinul šňůru.

Tady už mu bylo jeho pozorování k ničemu. Neměl žádnou možnost, jak prozkoumat život uvnitř domu, a tak o něm nevěděl nic kromě přibližného půdorysu získaného sledováním přicházejících a odcházejících sluhů.

Arakasi slyšel hlasy a poznal, že služebnictvo už je vzhůru. Brzy se kuchaři a osobní sluhové vydají za svými povinnostmi a on bude muset být na správném místě.

Arakasi se posunul po větvi. Musel být opatrný. Nacházel se na stromě takai, pěstovaném pro osvěžující ovoce; větve těchto stromů byly poměrně slabé a při větším zatížení se snadno lámaly. Řídké listoví mu neposkytovalo dostatečný úkryt, když šplhal pod podpěrami balkonu se strážemi. Nutnost zachovat naprosté ticho způsobila, že dostával křeče do svalů, a zatajený dech ho pálil v hrudi jako oheň.

Domy na Kelewanu se obvykle budují s větracím prostorem mezi stropy a střechou, aby mohl unikat vzduch zahřátý sluncem rozpálenými střešními taškami. Tento dům by neměl být jiný, ale pro zvýšení bezpečnosti by do onoho prostoru mohly být zasazeny dřevěné mříže. Arakasimu však nic jiného nezbývalo. Byl příliš hluboko v nepřátelském území, než aby mohl pomýšlet na bezpečný návrat. Obloha už získávala stříbřitou barvu, ale pod krokvemi ještě vládlo šero. Arakasi zalapal rukou ve stínu.

Cesta dovnitř, o níž doufal, že ji zde najde, existovala, ale přesně jak se obával, průniku do prostoru mezi střechou a štukovými stropy bránily tenké dřevěné laťky. Arakasi vytáhl jeden ze svých vzácných kovových vrtacích nožů. Ocel dokáže odolat tlaku při páčení látek z míst, kde byly pomocí kolíčků zapuštěny do trámu, zatímco tsuranský nůž z laminované kůže by se při takové činnosti zlomil. Arakasi pracoval rychle. Proklestil si malý průchod, posbíral všechny úlomky a třísky a pak vlastním potem navlhčil kolíčky, aby je mohl bez skřípání zasunout zpět na místo. Povolil si okamžik tichého nadšení. Dokázal nemožné. Přestože se krčil v prostoru příliš malém, než aby se cítil pohodlně, byl uvnitř budovy.

Chvilku odpočíval, zatímco se venku střídaly stráže. Pak si prohmatával cestu kupředu mezi trámy, dokud nenašel hřebenovou vaznici. Tam se usadil a čekal. Měl před sebou celý den na to, aby prozkoumal rozmístění pokojů pod sebou.

Arakasi ležel na zádech a soustředěně naslouchal sladkým ženským hlasům z místnosti pod sebou. Jeho úspěch nyní závisel na tom, jestli Obajan navštíví své ženy, protože vrchní špeh pochyboval, že by byl schopen vydržet v suchém horkém vzduchu stísněného prostoru pod střechou ještě jeden den.

Hrany hrubě otesaných zaprášených trámů ho tlačily do stehen a paží a přes tenkou látku oděvu mu rozdíraly kůži. Občas ohýbal končetiny jednu po druhé, aby zabránil zmrtvění z přerušeného krevního oběhu. Vzduch byl stále dusnější, jak slunce zahřívalo střechu. Ačkoliv Arakasi už dva dny nespal, úporně odolával pokušení usnout. Padnout na tomto místě za oběť potřebám těla by znamenalo jistou smrt. Kdyby usnul, mohl by se skulit z úzkého křížení trámů a propadnout tenkým štukovým stropem dolů. Se suchým humorem si také představil, jak by zvuky chrápání mohly přivést stráže do jeho úkrytu. Nyní, připraven se svou ocelovou zbraní v temnotě, s tvářemi a rukama svědícíma od lezoucího hmyzu, cítil zvláštní směs radosti a smutku: radosti, že se bez odhalení dostal tak daleko; smutku, že tolik úkolů zůstane nesplněno.

Prasklinou ve štuku pod ním probleskla oranžová záře. Sluhové zapálili lampy, což znamenalo, že nastal večer. Arakasi slyšel zvonivý smích žen; mezi nimi se znovu a znovu ozýval hlas, který mu připomínal jinou dívku a odpoledne strávené v hedvábných přikrývkách. Arakasi se ošil, rozzlobený sám na sebe. Myslel na Kamilo příliš často: na dotek jejích hedvábných vlasů, smetanovou pleť, polibky; pouhá vzpomínka stačila, aby se zpotil touhou. Ale co jej opět a opět pronásledovalo v myšlenkách, nebylo jen splynutí těl. Snil o jejích hlubokých očích, v nichž se zračila inteligence, střídavě otupená nudou nebo proměněná v prohnanost následkem špatného zacházení. Chovala se drsně, ale to byla jen slupka cynismu kolem jádra bolesti. Věděl, že stejně jako jí jeho ruce a tělo dokázaly poskytnout rozkoš, odhalil by, pokud by měl dost času, její skutečnou sladkou povahu, skrytou jako poklad v jejím nitru.

Jestli přežije to, co se stane dnes večer, koupí jí svobodu a možná jí i ukáže opojnější radosti Života na volnosti. Pokud ho bude chtít; pokud po životě naplněném uspokojováním rozmarů mnoha pánů nebude muže považovat za nechutné... Arakasiho rty se v temnotě zkřivily sebeopovržením. On sní! Sní jako zamilovaný chlapec! Copak ho Život nenaučil nikdy nedůvěřovat nepředvídatelným touhám srdce?

Potlačil chuť zaklít.

Bylo ironií toho nejčernějšího a nejtrpčího druhu, že poslání, díky němuž ji poznal, pro ni také může znamenat smrtelné ohrožení. Logika mu v dusném horku pod střechou jasně napovídala, že bude potřebovat zázračnou pomoc samotných bohů, aby se z této výpravy vrátil živý. Až dosud mu štěstí přálo a on bude moci zaútočit na Obajana tak, jak si naplánoval. Ale i kdyby jej dokázal zabít, čekat, že unikne nejlepším zabijákům spolku - a navíc i pomstychtivé zlobě Tiranjana, Obajanova nástupce - by bylo bláhové.

Arakasi se zachvěl vyčerpáním a napětím. Sevřel rukojeť nože, nezvykle zvlhlou potem nejistoty. Jak ho mohla jedna kurtizána tak okouzlit, že staví její blahobyt nad vůli Mary, jeho paní, jíž přísahal věrnost a jejíž život miluje více než svůj vlastní? Přesto to Kamilo dokázala. Na přání Mary Obajan spolku Hamoi zemře. Ale pokud vrchní špeh, který se ujal tohoto úkolu, vyvázne živý, pák jedna malá tajná část jeho já, již právě odhalil, musí zůstat jen jemu samotnému. Jeho starost o kurtizánu, jež mohla, ale nemusela, být láskou - a docela dobře by to mohla být jen pošetilá lítost - se hlásila o to, aby byla prozkoumána. Sebeúcta, obnovená po pádu domu Minwanabi, vyžadovala toto: že bude naslouchat svým potřebám muže a uvede je do souladu se svými povinnostmi, jež ho denně přivádějí do nebezpečí.

Tisíckrát mohl zahynout jako bezejmenný v převleku za žebráka, potulného kněze, lodníka, hadače z ruky, obchodníka s kořením, pouličního prodavače, posla. A tisíckrát čelil onomu riziku bez zaváhání, protože se neobával smrti. Ale teď, kdy podobné zábrany potřeboval nejméně, zjistil, že to pro něj najednou má význam. Pokud má zahynout, přál si, aby byl jeho popel s poctami pohřben do země domu Acoma a aby krásná kurtizána před jeho pohřební hranicí křičela jeho jméno. A právě nyní musí jeho totožnost zůstat za každou cenu utajena.

Budoucnost domu Acoma, jehož milovaná paní mu navrátila čest, a možná celého Impéria závisela na jeho dokonalém sebeovládání. Arakasiho se až dosud dotkla láska jen jednou, a to spíše prostřednictvím oddanosti ženě, díky níž získal zpět svou hrdost a čest. Ale přestože Maru zbožňoval, nesužovala jej ve snech. Arakasi ji miloval, jako kněz miluje svou bohyni. Jenže Kamlio se v něm dotkla místa, které zůstalo před všemi skryto. Obzvlášť před ním samotným, pomyslel si smutně.

Smích žen umlkl. Arakasi se napjal, vytržený ze zamyšlení kroky vrzajícími na podlaze. Podle zvuku bylo možno soudit na okované kožené sandály a váhu mohutného muže. Ženský hlas pronesl přivítání a pak na dlaždicích zašustily bosé nohy; Arakasi předpokládal, že ženy přinášejí svému pánovi polštáře a občerstvení. Ruka, jíž svíral nůž, byla náhle horká a suchá.

V jeho těsném půdním úkrytu se najednou udělalo nesnesitelně dusno. Bojoval s nutkáním zhluboka se nadechnout, pohnout se, udělat něco hned; silou vůle přinutil každý bolavý sval se uvolnit a zůstat v klidu. Škvírami mezi trámy a stropem k němu stoupaly vůně parfémů. Pak Arakasi zaslechl cinknutí jemného křišťálu, když služebné nalévaly svému pánovi nápoj, a později k němu dolehly tóny vielly a ženský zpěv. Nato ucítil vůni sladkých olejů a uslyšel hluboké úlevné vzdechy muže nacházejícího se v péči zkušených masérek. Arakasiho vlastní utýrané tělo zaprotestovalo křečí.

Trpělivost, připomenul si v duchu. Později lehký krok napověděl, že přišla dívka starající se o ručníky; když odcházela, její krok se zkrátil pod nákladem vlhkých osušek. Arakasi přivřel oči a představil si scénu v pokoji pod sebou. Hudebník zvolnil rytmus, zpěvačka přestala zpívat slova a její hlas přešel do unylého broukání. Křišťálový džbán s kořeněným vínem sä zazvonil, jako kdyby byl postaven na .podnos z leštěného kamene - teď už byl skoro prázdný, usoudil Arakasi podle cinknutí skla. Voskové svíčky téměř dohořely. Záblesky světla, které sem pronikaly prasklinami ve stropě, získaly teplejší odstín plamene olejové lampy. Arakasi slyšel zašustění jemné látky, odhozené stranou. Pán se zapraskáním v kolenou vstal. S hlubokým nádechem se protáhl.

Poprvé od vstupu do svého harému Obajan spolku Hamoi promluvil. "Jeisa." Odmlčel se s očima snad se lesknoucíma chtíčem. "Alamena, Tori." Krutě protáhl chvíli hmatatelného napětí, zatímco se ostatní, nejmenované ženy shromáždily u jeho nohou a čekaly, zda budou také vyzvány, nebo odvrženy. Svou radost nebo zklamání nad pánovým rozhodnutím však pečlivě tajily.

Obajan opět vzdychl. "Kamini," zakončil. "Zbytek mých květin je pro dnešek propuštěn."

Arakasi zamrkal, jak jej v očích zaštípalo něco, o čem doufal, že to je pot. Kamini ne; bohové dnes večer nebyli laskaví. Přál si, aby se Kamini v tuto dobu nacházela co nejdále od ložnice svého pána, protože to bylá sestra Kamlio, dívky, která vrchního špeha pronásledovala v jeho snech.

Arakasi tvrdě vypudil ze svých myšlenek obraz Kamiliny tváře. Jestli bude snít, zemře tady.

V místnosti dole zašoupala zavíraná přepážka; vzápětí se jiná otevřela a Arakasi zaslechl, jak se do syčení olejové lampy mísí bzučení nočního hmyzu. Na půdě se neochladilo; střešní tašky v sobě stále držely denní teplo, přestože slunce dávno zapadlo a noc pokročila natolik, že by už měla začít padat rosa. Hudebník a zpěvačka ztišili svou melodii do pouhého Ševelení, takže Arakasi mohl zřetelně slyšet klouzání hedvábných pokrývek a zdušené zachichotání dívky.

Naslouchal, nehybný jako dravec, a čekal, až se klidný dech jeho kořisti zrychlí a promění se v divoké vášnivé vzdechy, a čekal dále, až dívka začne sténat rozkoší... nebo předstírat, že sténá rozkoší. Arakasi zaplašil vzpomínku na jinou dívku, která se od dětství učila předstírat všechny projevy slasti...

Arakasi se v duchu napomenul. Příliš se potil a následkem odvodnění organismu se stal nebezpečně lehkomyslným. Soustředil se. Všechny svaly mu ztuhly napětím. Cítil nůž ve své ruce jako prodloužení vlastního těla, když Obajan v objetí rozpálených dívek a provlhlého hedvábí otevřel ústa a výkřikem ohlásil, že dosáhl vyvrcholení.

V tom okamžiku se vrchní špeh odrazil a vrhl se horkým vzduchem dolů. Doskočil na štukový strop a spolu se sprškou úlomků a prachu propadl do místnosti. Jeho oči, přivyklé temnotě, už při pádu jasně viděly ve slabém světle lampy změť těl na rohoži pod ním. Vybral si to nejvíce nahoře, to nejmohutnější a namířil nůž.

V kratičkém okamžiku, který mu zbýval, se ještě stačil pomodlit, aby Obajan Hamoi měl své zbraně dál než na dosah ruky.

Pak dopadl na masu zpocených těl Obajana a jeho žen a vrazil drahocennou ocel do masa. Ucítil, jak se čepel svezla po

šlaše a narazila na kost. Smrtelná rána se nepodařila.

Obajan byl mohutný, ale tuku na sobě neměl ani gram. Jeho výkřik rozkoše se proměnil v řev bolesti. Arakasi byl ze své oběti odmrštěn jako návnada vyhozená z rybářské lodi. Zachytil nártem o nohu jedné z žen a upadl. Kromě toho, že byl silný, byl velmistr zabijáků i rychlý. Jeho ruka se vymrštila směrem k hromádce zbraní ležící vedle rohože. Tři šipky se zabodly do hedvábné přikrývky v místě, z něhož se Arakasi právě odkulil. Jedna z dívek vykřikla bolestí a strachem.

Olejová lampa se převrhla a zhasla. Viella s třeskem upadla na zem a zpěvačka umlkla, aby vzápětí začala ječet. V chodbě zaduněly rychlé;.kroky. Arakasi se vymotal z pokrývek a odhodil dívku, která mu zaťala nehty do ramene. Do ruky mu vklouzl druhý nůž, jako by žil vlastním životem a toužil vyplnit jeho přání. Arakasi trhl zápěstím a vypustil nůž, který zasáhl Obajanovu šíji.

Velmistr spolku Hamoi zařval znovu, tentokrát vztekem. Ale čepel se dotkla tepny a vytryskla krev. Obajan zvedl ruku, aby zastavil její proud, a téměř přišel o palec, jímž narazil na ostří trčící z rány. Na pozadí bledého obdélníku vstupní přepážky Arakasi viděl, jak se mužova ramena zachvěla, když z něj začal vyprchávat život. Obajan klesl na kolena a pramen vlasů mu přepadl přes rameno dopředu a zvlhl krví, jež mu zalévala hruď.

Arakasi se otočil a odstrkoval dívky a pokrývky, které mu bránily v útěku.

Převalil se a hodil polštář směrem, odkud slyšel kroky. Někdo zakopl a upadl na zem. Stráže, které vběhly dovnitř, si toho člověka spletly s útočníkem a vrhly se na něj. Jeho protesty přehlušily zvuky Arakasiho pohybu, když s rukama tápajícíma podél stěny běžel do vzdálenějšího kouta místnosti.

Světlo hvězd mu stačilo, aby se zorientoval. Opatrně, aby záblesk ocele neprozradil jeho pozici, vytáhl z opasku další nůž. Hodil a jeden ze strážců klesl k zemi, chytil se za břicho a začal skučet. Jím způsobený hluk zmátl ostatní a dovolil Arakasimu vytáhnout další nože a vyřídit Čtyři muže, kteří přiběhli z vnější chodby. Zemřeli jeden po druhém mezi výkřiky milostnic a sténáním zraněného muže ležícího na podlaze. Obajan spočíval na hedvábných přikrývkách, nehybný ve své smrti.

Arakasi proklouzl přepážkou a za jejím rámem se vrhl stranou, aby se dostal z dohledu. Neodvážil se počkat, aby zjistil, jestli některá z žen viděla jeho útěk. Poháněn adrenalinem se vymrštil vzhůru a zachytil se okraje střechy. Vytáhl se za ruce do stínu pod jejím převisem, poslední čepel svíraje v zubech.

Sotva se stačil usadit ve svém úkrytu, když do místnosti vběhli další muži z přilehlých chodeb.

"Venku!" vykřikl jeden ze zabijáků. "Muž, který zabil našeho pána, utekl do zahrady!"

Zoufalý Arakasi nahmatal v okapu úlomek střešní tašky. Spodním obloukem hodil kousek kamene do záhonu květin. Hlídač, který vyběhl dveřmi, svým ostrým sluchem zachytil šelest, vrhl se do křoví za záhonem a začal do něj sekat mečem. Arakasi by se mohl dotknout prsty jeho hlavy, když muž probíhal pod jeho úkrytem.

Z domu se vyřítili další zabijáci. "Kde je?"

Muž s mečem přerušil sekání. "Slyšel jsem, jak se tady něco pohnulo."

"Rychle!" vykřikl jiný hlídač. "Přineste pochodně! Vrah nám uteče, když budeme otálet!"

Rozběhli se kolem a začali pročesávat zahradu, zatímco další přibíhali s pochodněmi. Arakasi se spustil ze střechy. Jako stín v temnotě udělal několik kroků podél zdi a protáhl se přepážkou zpět do domu, kde jeho pronásledovatele ještě nenapadlo hledat.

Z ložnice vybíhali další muži. Setkali se s prvním, který se vracel. "Musel se dostat za zeď. Běžte hlídat obvod pozemku, ať nám neuteče."

Z harému se ozývaly vykřikované otázky. Zpráva o Obajanově smrti vyděsila sluhy, z nichž někteří propadli panice. Spolek byl rychlý a nemilosrdný, pokud šlo o odplatu, a jeho členové určitě pojmou podezření, že v domě tak důkladně střeženém, jako byl tento, musel vrah mít komplice, aby mohl úspěšně proniknout dovnitř. Může se stát, že pozabíjejí všechno služebnictvo, aby měli jistotu, že odstranili zrádce. Chytřejší sluhové pochopili, že nejlepší, co mohou udělat, je utéct, dokud je čas. Pouze čistý strach přiměl tyto ubožáky, aby sloužili bratrstvu; většina dala přednost nejisté budoucnosti než jisté smrti v hanbě.

Arakasi mohl pouze doufat, že zmatek způsobený tucty vystrašených sluhů mu dovolí proniknout dále do nitra domu, přestože každý rozumnější muž by se jej naopak snažil využít k útěku. Ale on svůj úkol ještě nesplnil. V Marině zájmu musí najít Obajanovu pracovnu a ukrást záznamy spolku.

Ve vedlejší ložnici panovalo ticho. Arakasi se odvážil risknout předpoklad, že všichni strážci opustili tělo svého mrtvého pána, aby mohli pronásledovat jeho vraha. Znovu vstoupil do místnosti, v níž došlo ke krveprolití.

Všude kolem rohože byla krev. Kromě mrtvého těla zabitého pána tam zůstaly dvě nahé dívky; světlo hvězd lemovalo jejich těla stříbřitou září. První z nich na něj němě hleděla. S nepříčetným výrazem v očích si opakovanými pohyby snažila setřít krev z kůže. Druhá ležela zamotaná v pokrývkách a sténala. Nebyla schopna vstát, protože ji zasáhla otrávená šipka. Arakasi s ponurou cílevědomostí sebral dva kovové nože, jeden z Obajanovy šíje a druhý z břicha strážce, který ležel u nohou svého pána.

Arakasi prošel kolem nohou postele a jeho zrak padl na zraněnou kurtizánu. Zastavil se. Jeho pozornost přitáhly dívčiny bledě zlaté vlasy, zářící jako rozlitý olej v měsíčním světle. Její tvář byla obrácena k přepážce a vystavena záblesků světla pochodní ze zahrady. Arakasiho jako střela do srdce zasáhlo zjištění, že její rysy jsou tytéž jako rysy její sestry.

Byly dvojčata.

Logika nemohla soupeřit s city, jimiž přetékalo jeho srdce. Dívka, štíhlýma rukama svírající šipku, jež jí čněla z hrudi, se nedala nijak rozeznat od té, které se dotýkal a s níž se miloval. Hruď mu sevřela prudká bolest. Pokusil se obnovit svou duševní rovnováhu a vrátit se k chladnému analytickému uvažování. Byl vrchní špeh domu Acoma a plnil úkol svěřený mu Ochráncem Impéria. Musí se vzpamatovat a najít Obajanovy svitky.

Ale právě když nejvíce potřeboval pevné nervy, chladnokrevnost jej opustila. Tváří v tvář umírající kurtizáně mu jeho

vlastní přežití připadalo stejně nesmyslné. Jako kdyby se pokoušel uchopit do rukou sluneční světlo.
Rozum ho přesvědčovat, že musí zůstat věrný Maře, zatímco srdce mu velelo pokleknout ke zraněné dívce. Čas a okolnosti ztratily význam. Už nebyl schopen rozeznat, kdo je kurtizána, která si jej k sobě připoutala, a kdo její sestra. V temnotě prozařované pouze svitem hvězd, v tomto bolestném okamžiku ztráty, jejich osoby jako by splynuly. Navzdory pudu sebezáchovy vzal Arakasi její tělo do náruče. Objímal ji, nehybnou a s rozšířenýma očima, dokud se nezachvěla, nezačala se dusit a pak, po chvíli, jež mu připadala jako věčnost, nepřestala dýchat.
Arakasi se cítil jako spráskaný. Zaťal nehty do dlaní a kousl se do rtu tak, až mu začala téct krev. Její slaná chuť na jazyku a pach smrti, který mu naplnil chřípí, způsobily, že se mu zvedl žaludek. Sotva si všiml druhé ženy, sedící mezi zkrvavenými přikrývkami. Slyšel její pomatené blábolení, ale nevnímal je. Trhaně se nadechl a přinutil se uvolnit ztuhlé paže. S mrazením v srdci sledoval, jak dívčino mrtvé tělo vyklouzlo z jeho sevření. Jen mechanicky zareagoval na zvuk za sebou, otočil se a hodil nůž. Zásah byl skoro přesný. Muž, který vstoupil dovnitř, byl kastrát sloužící v harému a přišel se postarat o své svěřenkyně. Nůž mu způsobil hluboké zranění na hrdle. Zapotácel se a narazil do rámu vstupní přepážky. Arakasi byl vždycky rychlý; ale dnes ho údy neposlouchaly tak, jak by si přál. Zakopl o ležící dívku. Nohy se mu zapletly do vlhkých přikrývek. Přesto kastráta dostihl, zápasnickým chvatem ho uchopil v pase a mrštil jím na bok. Umírající muž byl ale pozoruhodně silný. Arakasi se pokusil sevřít jeho hrdlo, ale klouzaly mu ruce. Vrazil tedy prsty do rány a trhl. Podle proudu krve, který z rány vytryskl, Arakasi poznal, že přetrhl tepnu. Sevřenou pěstí ucpal své oběti ústa, aby nevykřikla, ale muž mu prokousl ruku až na kost.
Kdyby Obajanovy stráže nepátraly venku po vrahovi, který by podle zásad zdravého rozumu v těchto chvílích utíkal jako o život, vzbudil by tento zápas jejich pozornost. Arakasi, visící na umírajícím muži, který se zachytával závěsů a převracel stolky a poličky, měl pocit, že to, co prožívá, není skutečné. Kastrátovi trvalo hodnou chvíli, než vykrvácel. Když pak konečně bezvládně klesl k zemi, vypotácel se Arakasi z místnosti.
Vnitřek domu nikdy neviděl. Získal sice nějakou představu o jeho uspořádání, .když čekal pod střechou, ale teď ho smysl pro orientaci opustil. Záznamy, které hledal, byly pro spolek klíčově důležité. V těchto knihách byly zapsány všechny smlouvy a jejich podmínky v šifrách známých pouze Obajanovi. Vykonavatelé se nedozvěděli nic kromě jména oběti, kterou měli zabít.
Záznamy spolku nyní zdědí Taranjan, jenž bude muset převzít vedení po právě zavražděném velmistrovi. Záznamy nezůstanou bez ochrany a ještě dříve, než utichne ruch spojený s hledáním vraha, Obajanův rádce v květovaném rouchu pro ně pošle, aby je předal Taranjanovi.
Arakasi slyšel vzdálené hlasy a křik. Čas, který bude moci strávit v domě, se nyní omezil na pouhých pár minut, a jeho mysl byla stále zamlžena vzpomínkou na dívčinu trýznivou smrt. Otřásl se, aby se vzpamatoval, a připomněl si závěry, k nimž dospěl během hodin strávených pod rozpálenou střechou. Toto byl palác rozkoše. Obajan se sem uchyloval, aby se pobavil a odpočinul si. Knihy se záznamy však nikdy neponechával mimo svůj dosah, a tak tady musí být, na místě zvlášť pro ně vyhrazeném. Nejpevněji zbudovaná vstupní přepážka povede do komory, v níž jsou svitky uloženy.
Arakasi se pustil chodbou a držel se pokud možno co nejvíce ve stínu. Kde mohl, zhášel lucerny, a kdykoli zaslechl vzdálený zvuk, zachvěl se. Zahnul za roh a málem se srazil s mužem, otočeným k němu zády. Cinknutí oceli, když Arakasi vytahoval poslední nůž, způsobilo, že se muž obrátil. Byl to válečník, jehož úkolem bylo střežit zamčené dveře. Arakasi skočil kupředu a v okamžiku, kdy muž sáhl po meči, přeťal šlachy na jeho zápěstí. Vrchní špeh sám necítil bolest v pokousaných krvácejících prstech, když sevřel strážcův hrtan a prudce jím udeřil o dřevěný rám.
Někdo vykřikl.
Arakasi protlačil svého soupeře skrz přepážku. Hlídač se zuřivě bránil s očima rozšířenýma hrůzou. Když ztratil rovnováhu a přepadl po zádech do místnosti, rukou, která mu ještě.sloužila, zoufale zahmatal po zdi.
Pak upadl. Patami zachytil o nástražný drát a ze stěn vylétly Šipky. Vzápětí se z otvorů ve vzorovaných dlaždicích vysunuly naostřené dřevěné kolíky a probodaly jeho svíjející se tělo.
Arakasi nevěnoval smrtelnému chroptění své oběd sebemenší pozornost. Veden posledním vědomým činem onoho muže prozkoumal zeď a objevil v ní výklenek. Ihned pochopil význam tohoto prostoru; byl to otvor pro klíč, jímž se vyřazoval z činnosti mechanismus pastí v místnosti. Zastrčil do otvoru svůj nůž a vstoupil dovnitř.
Po zádech mu přeběhl mráz. Z chodeb slyšel blížící se dusot běžících nohou. Před ním, ozářena slabým světlem jediné lampy, stála vysoká konstrukce podobná obrovskému stolu, na níž ležela těžká kniha. Arakasi přeskočil mrtvolu strážce a začal usilovně přemýšlet.
Pokud byly pasti u dveří, tady budou také. A jejich tvůrci určitě předpokládali, že zloděj, který přes všechna bezpečnostní opatření pronikne až sem, bude mistrem v překonávání podobných nástrah. A proto Arakasi zvolil nečekanou taktiku: pokusí se použít násilí.
Spolkl kovovou příchuť paniky. Popadl stojan těžké hliněné lampy, sehnul se a prorazil jím vykládanou přední desku stolu. Nahlédl dovnitř, aby odhalil a zneškodnil síť jemných nití a pák, které by spustily past, kdyby někdo zvedl knihu, a objevil ještě něco.
Pod mechanismem ležel silný svitek listin. Arakasi jej vytáhl a podíval se na něj. Vrchní dokument byl popsán šiframi a svitek byl převázán stuhou s vetkaným symbolem květiny spolku Hamoi. Kniha na vrchní desce byla jen návnadou, umístěnou na viditelném místě. Skutečné záznamy držel v rukou.
Otočil se k útěku, zachvácen náhlým strachem ze svého úspěchu. Přestože si vše pečlivě naplánoval, ve skutečnosti nepočítal s tím, že přežije Obajanovu smrt. Teď se nebezpečí ještě zdvojnásobilo; bez záznamů spolku se Taranjan nemůže ujmout vlády. Smlouvy nebudou dodrženy a vrazi z Hamoi ztratí čest. Arakasi měl vlastně v rukou natami vražedného bratrstva. Bez ní spolek ztratí důvěryhodnost a s největší pravděpodobností zanikne, jako se dým rozplyne ve větru.
Chodbu, kterou Arakasi právě opustil, naplnil křik pronásledovatelů. Objevili rozbitou přepážku a vzápětí se ozvaly

výkřiky, když muži vběhli do místnosti a padli za oběť pastem, jež Arakasi tím, že vytáhl svůj nůž z otvoru, opět uvedl do provozu. Ti, kdo přežili, se okamžitě vydali pátrat dále. Arakasi vyskočil z okna těsné předtím, než ho jeden z nich téměř dostihl.

Bolest v rameni mu označila místo, kam jej zasáhla zabijákova šipka. Určitě byla otrávená, ale on neměl jinou možnost než nevěnovat jí pozornost. Protijedy, které si vzal s sebou pro případ, že by byl zasažen, ležely v úkrytu za hranicemi usedlosti. Rozběhl se přes zahradu, vyšplhal se na strom a přeskočil zeď. Slyšel za sebou svištění šipek i hlubší zvuk Šípů, které mu prolétly nad hlavou.

Zoufale se rozhlédl. Za ním spěchala skupina vyděšených sluhů. Tiše přelézali zeď a pokoušeli se uniknout na svobodu.

Arakasi se vmísil mezi ně. Jedna žena vykřikla a jeden z mužů se vrhl na kolena a začal prosit o milost. Arakasi si s radostí blížící se hysterii uvědomil, že si ho kvůli jeho černému oděvu spletli se členem spolku. Zhluboka se nadechl a z plných plic vykřikl: "Sluhové zavraždili Obajana! Zabijte je všechny!" Jeho zuřivý křik způsobil, že se sluhové dali na bezhlavý útěk a on běžel spolu s nimi směrem k vnější zdi. Ať si pronásledovatelé hledají jeho stopy v tomhle zmatku, pomyslel si, když si odíral dlaně při jejím přelézání.

Na pokraji duševního i tělesného vyčerpání doběhl do úkrytu, který si zřídil navzdory svému přesvědčení, že se mu tento úkol nepodaří dokončit. Tam měl uloženy protijedy a zásobu drog, které mu měly pomoci získat sílu a bdělost, dokud se nedostane do bezpečí nebo do spárů smrti. Zaplatí za jejich užití strašlivou cenu a bude potřebovat týdny na zotavení, ale přežití za tu cenu stálo. Rychle spolkl dávku, svlékl si zakrvácené šaty a ukryl je pod velkým kamenem. Z další ze svých lahviček si do dlaně nalil tekutinu páchnoucí tak, až mu zaslzely oči. Byl to výměšek pachových žláz slu-li-ta, velkého stopního tvora. Tato látka všechna ostatní zvířata odpuzovala, včetně psů. Ve skutečnosti pes vystavený tomuto puchu ztratil čich i na několik dnů. Když si Arakasi vtíral smrdutou tekutinu do kůže, bolest v rameni mu připomněla, že má stále v těle otrávenou šipku. Vytrhl ji z rány a oblékl si čistou košili. S pokousanými prsty nemohl udělat nic. Zaklel, protože si byl téměř jist, že do ruky dostane infekci.

Co se týkalo protijedu, mohl jen doufat, že vybral správně. Řídil se při tom svými poznatky, které získal při prohlídce Korbarghových polic.

Vydal se do noci; nohy obuté v sandálech pevně kráčely po kamenité stezce vedoucí do bezpečí. Když pak šel dál orosenou travou, vzpomínal na Korbarghův konec a další smrt a zjistil, že se změnil. Už nikdy nepoužije takové prostředky proti žádnému člověku, ani kvůli Maře, ani kvůli povinnosti, ani kvůli cti. Ne od okamžiku, kdy držel v náručí umírající kurtizánu a na chvíli šiji spletl s jinou dívkou. Nezvratně si začal uvědomovat své vlastní srdce.

Pokud Korbarghovy protijedy nebudou působit... Arakasi se odevzdal osudu - dokud se mu nevybavila další vzpomínka: šílená dívka v Obajanově ložnici. V paměti se mu ozývaly její vzlyky a nyní s mrazivou jasností porozuměl jejímu mumlání. Říkala: "On zná Kamini!"

Kamini byla pouze polovinou páru dvojčat, z nichž jedno náleželo nemohoucímu starci a druhé zahynulo spolu s Obajanem. Arakasi se rozběhl, přestože se mu nedostávalo dechu. Poprvé v životě se vroucně modlil k bohům Kelewanu a prosil Sibi, jež je Smrtí, aby ho ještě neodváděla do síní svého bratra Turakamua. Potřeboval štěstí nebo zázrak, a nejlépe obojí. Protože tím, že v Obajanově ložnici podlehl svým citům, poslal smrt ke Kamliiným dveřím. Nechal naživu pomatenou dívku, která svým blábolením poskytne zabijákům stopu. Obajanovy stráže nemohly v noční temnotě prohledat každou skulinu na usedlosti. Ale přijde ráno, dorazí Taranjan, aby řídil další pátrání, a to už bude mnohem důkladnější. Vyslechnou kurtizánu. ,

Arakasi si uvědomil druhou nepříjemnou pravdu: kvůli Kamilo by ho donutili promluvit, kdyby ho dopadli. Potlačil pocit úzkosti. Dívku, kterou miloval, mohl zachránit jen prostřednictvím Mary; a Maru mohl chránit jen prostřednictvím dívky, která věděla, že on pracuje pro mocnou a bohatou paní. V Impériu nebylo mnoho vládnoucích pani. Spolek by zdvojnásobil své pokusy zabít Maru. Zatímco dříve zabijáci útočili z důvodu cti, nyní by jim Šlo o přežití jejich bratrstva. Arakasi byl jen několik minut před nimi v závodě o to, kdo se dříve dostane ke Kamlio. Kdyby měl čas vyhledat jednoho ze svých nových agentů v Ontosetu, mohl by mu předat svou vzácnou kořist, ale nesměl promarnit ani okamžik. V této chvíli bylo jasné, že Obajanův vrah poznal Kamini. Bratrstvo bude pátrat a půjde po stopě zpět k obchodníkovi s otroky a dále k žijící sestře. A za sebou bude nechávat mrtvé. Jestli agenti spolku dostanou zprávu dříve, než on najde Kamilo...

Zpocený Arakasi ještě zrychlil krok přes pole a zahrady a přes udusanou půdu zvířecích stezek. Kdyby tak teď měl jednoho z těch Hokanuových proklatých koní...

Až po nějaké době jej začalo naplňovat podivné rozjaření, jako by si teprve nyní uvědomil, že zůstal naživu. Jeho šílený útok na Obajana se podařil a získal také záznamy spolku. Vítězství mu působilo závrať. Výmoly na cestě, třísky pod kůží, bolest při každém nadechnutí, to všechno byly věci, které stálo za to si vychutnat. Část jeho mozku rozpoznávala účinky požitých drog, ale zároveň věděl, že tato povznesená nálada má původ v odhalení toho, co pro něj skutečně bylo v sázce.

Jak pospíchal nocí, rozebíral své prožření. Jako syn ženy z Rákosové čtvrti nikdy nepovažoval lásku mezi mužem a ženou za nějaký druh záhady. Pro něj měl vždy význam pouze rozum, vnímavost a schopnosti získané studiem chování lidských bytostí. Viděl Marinu náklonnost k barbarskému otrokovi Kevinovi a zaujalo jej to. Žár v očích své paní v přítomnosti onoho muže připisoval ženské potřebě prožívat romantické vztahy. Proč by také jinak na sebe braly tu zodpovědnost a procházely útrapami rození dětí, uvažoval tehdy chladně.

A teď běžel jako o život, v hrdle ho pálily zadržené slzy a myslel na dívku s medovými vlasy, která stále ještě žila, a její mrtvou sestru.

Když se prodral podrostem zmáčeným rosou a s nezvyklou bezstarostností vklopýtal na silnici ozářenou měsíčním světlem, pochopil, že se mýlil. Hloupě, politováníhodně se mýlil.

Prožil polovinu času, který bohové lidem vyměřili, a za celou tu dobu nepoznal význam toho, čemu básníci říkají láska. Zastavil se a rozhlédl se na obě strany, aby našel nosítka, jež tu na něj měla čekat.

Lapal po dechu a přemýšlel, jestli - pokud se mu podaří dívku zachránit před pomstou spolku -jí její cynická povaha vypěstovaná na troskách snů dovolí naučit ho to, co si nyní tak přál znát. Bolestně toužil dozvědět se, zda prázdnota, kterou v sobě objevil, vůbec může být zaplněna.

Otočil se na prázdné silnici a uvědomil si další věc, stejně děsivou jako všechny ostatní v této noci účtování: že toto byl poslední úkol, kterého se ujal s vírou, že ho jeho splnění nijak osobně nepoznamená. Protože dnes nenávratně ztratil nezaujatost, jíž se odlišoval od všech ostatních a která mu poskytovala křišťálově čistý objektivní pohled, činící ho mistrem svého řemesla.

Probudila se v něm potřeba, která ho změnila; už se nebude moci dívat na ostatní pohledem necitelné lhostejnosti. Už nebude moci napodobovat jejich chování a svévolně měnit totožnost. Plavovlasá kurtizána to navždy změnila.

Někde v lese zazpíval noční pták. Větve stromů se skláněly nad silnicí a bránily světlu měsíce proniknout dolů. Arakasi zůstal na prázdné silnici ve snášející se mlze. Neměl žádné vodítko, podle něhož by zjistil, kde najde čekající nosítka, a tak se vydal náhodně vybraným směrem. Začal trpce uvažovat, jestli jeho protivník ve hře intrik, Čumaka z Anasati, je také postižen touto vadou lidské povahy a žije bez lásky. A jestli nově nabytá zranitelnost Arakasiho nevystaví útoku muže, který už projevil ďábelské nadání pro špionáž a který je Mařiným nesmiřitelným nepřítelem.

Arakasi se poplašeně rozhlédl. Zdálo se mu, že se mu hlasy nočních tvorů vysmívají. Pocítil v posledních minutách více úzkosti než za celý svůj dosavadní život. Ale pak se vyčerpaný, vyděšený, a přesto rozjařený vrchní špeh vydal na cestu k budoucnosti a k cíli mnohem závažnějšímu, než byly ty, které nechal za sebou.

Kapitola čtrnáctá

ODHALENÍ

Mlha se zvedla.

K smrti unavený Arakasi kráčel přístavní čtvrtí Jamaru. Přestože nezpozoroval žádné známky toho, že by byl sledován, neodvážil se ani na okamžik zastavit, aby si odpočinul. Věděl, že má spolek v patách jako štvané zvíře honící psy. A pokud jej nenajdou v tomto městě, kde se může ztratit mezi davy lidí, prostě se pustí po další stopě - která vede ke Kaminině sestře. Bude to záležitost jen několika dnů, než najdou Kamlio.

Jestliže je Mara stále ještě v císařském paláci, mohl by ztratit i ten nepatrný náskok, který získal. Nejrychlejší nájemná nosítka se dvěma dodatečnými skupinami nosičů ho dopravila z Ontosetu do Jamaru za týden. Během kodrcavé cesty nemohl spát, ale upadal do mrákotného stavu vždy, když nosiči na několik hodin denně zastavili, aby si odpočinuli.

Teď, šest dní poté, co zabil Obajana, zaplatil vyčerpaným nosičům u vstupu na největší jamarský trh a ztratil se mezi dělníky, kteří stavěli prodejní stánky a vykládali zboží. Jamar byl největším obchodním přístavem Císařství a přístavní čtvrť tvořila obec samu pro sebe, kde se střetávaly říční lodě s námořními korábky. Arakasi našel žebravého chlapce sedícího před nevěstincem, v tuto ranní hodinu zavřeným. Zvedl škebli v ceně sta centi, což bylo víc, než si chlapec vyžebral za celý rok. "Jak se nejrychleji dostanu po řece nahoru?"

Chlapec vyskočil na nohy a gesty naznačoval, že je němý. Arakasi mu pokynul, aby mu ukázal cestu. Prodrali se houfem lidí, tlačícím se u boudy prodavače klobás, a chlapec odvedl Arakasiho k přístavišti, u něhož kotvilo asi půl tuctu lodí. Tam malý žebrák před očima statného lodníka vrchnímu špehovi posunky sdělil, že jsou na místě. Arakasi mu dal škebli.

Tato transakce neunikla pozornosti lodníka, který špinavého otrhaného muže nejprve pokládal rovněž za žebráka. Když viděl škebli, opravil svůj názor a široce se usmál.

"Chceš cestovat po řece, pane?"

Arakasi řekl: "Potřebuji se spěšně dostat do Kentosani!"

Mužova masitá tvář se rozzářila pýchou. "Mám nejrychlejší loď ve městě, dobrý muži." Ukázal na nízkou, dobře udržovanou kurýrní loď s malou kajutou, která kotvila v jisté vzdálenosti od mola. "Říkám jí Vládkyně řeky. Čtyři lavice pro osm veslařů a plné oplachtění." Arakasi ohodnotil tvar lodi a velkou plachtu trojúhelníkového tvaru. Možná nebyla tak dobrá, jak se vychloubal její majitel, ale on neměl čas shánět nějakou jinou, která by nakonec nebyla o mnoho lepší.

"Vypadá slušně," řekl Arakasi neutrálně. "Jsou muži na palubě?"

Kapitán odpověděl: "Zajisté. Čekáme na obchodníka z Peše, který cestuje do Sulan-Qu. Má kajutu, pane, ale pokud si přeješ vyplout s námi, můžeš ji po něm převzít ze Sulan-Qu do Kentosani. Cena je obvykle pět set centi, ale protože se budeš muset o místo na lodi podělit, vezmu si tři sta."

Arakasi sáhl do tajné kapsy v rukávu a vytáhl kousek stříbra velikosti palce. Kapitána ani ve snu nenapadlo, že by kdy

v životě na vlastní oči viděl takový kus kovu, a tak jen zalapal po dechu. "Vezmu si kajutu," řekl Arakasi klidně. "A vyplouváme hned. Obchodník z Peše si to bude muset zařídit jinak."

Všechny námitky morálního charakteru zamrzly kapitánovi na jazyku. S nevídaným bohatstvím před očima téměř přepadl do řeky, když strkal Arakasiho směrem k malému člunu, který se houpal u břehu. Sestoupili k němu po žebříku, a jakmile se v něm usadili, začal kapitán zuřivě veslovat, jako by ho honilo deset tisíc démonů. Čest totiž vyžadovala, aby se vrátil pro obchodníka, kdyby se ten objevil na břehu.

Arakasi vystoupil na palubu, zatímco kapitán přivázal člun k lodi a zvedl kotvu. Zelený trup Vládkyně řeky byl natřen nedbale, ale nikde nebylo vidět práchnivinu nebo jiné známky špatné péče. Kapitán byl možná šetrný muž, ale o svou loď se staral dobře.

Veslaři a kormidelník dostali pokyny a kapitán odvedl Arakasiho k malé kajutě, zatímco se Vládkyně řeky otočila proti proudu a vydala se na cestu.

Kajuta nebyla ničím víc než malou boudou uprostřed paluby mezi lavicemi veslařů. Poskytovala prostor na spaní dvěma osobám. Světlo dovnitř propouštěla dvě malá okénka a na noc zde byla připravena olejová lampička. Místnost byla tmavá a zatuchlá, mísil se v ní pach starého lampového oleje s vůní parfému, která tu zbyla po předchozí pasažérce. Na okénccích visely vybledlé hedvábné závěsy a polštáře měly prodřené povlaky, ale Arakasi už musel snášet mnohem horší podmínky.

"To bude stačit," řekl. "A teď chci ještě jedno: nikdo mě nebude rušit. Každý, kdo vstoupí do kajuty dříve, než doplujeme do Kentosani, zemře. Je to jasné?"

Majitel lodi už zažil různé podivné cestující, a tak vzhledem k zaplacené ceně neměl proti podmínkám svého nájemce žádné námitky.

Arakasi si sedl a zavřel dvířka. Pak vytáhl malý raneček, který měl ukryt pod oděvem. Od okamžiku, kdy unikl z Obajanovy usedlosti, přechovával záznamy spolku přímo na těle. Nyní měl první příležitost prohlédnout si listiny podrobněji. Ale šifrované zápisy se mu záhy začaly rozplývat před očima. S hlavou skloněnou nad zažloutlými listy upadl do hlubokého spánku.

Když se probral, pohledem z okénka zjistil, že je už v polovině cesty do Svatého města. Spal celé dva dny. Pojedl ovoce z košíku, připraveného původně pro obchodníka z Pěše, a pustil se do zkoumání listin. Šifra, kterou spolek používal, byla důmyslná, ale nepřesahovala Arakasiho schopnosti, vzalo-li se v úvahu, že příští tři dny stejně neměl nic jiného na práci. Viděl čtyři sloupce a vyvodil z toho, že každý zápis se skládá ze čtyř údajů: data uzavření smlouvy, dohodnuté ceny, jména oběti a jména objednavatele. Téměř všechny zápisy, kromě několika posledních, byly označeny zvláštním znaménkem.

Arakasi prohlížel záznamy zpětně, dokud nenarazil na další zápis, u něhož chybělo znaménko. Usoudil, že jméno oběti zní Mara z Acoma a jméno objednavatele Desio z Minwanabi. Další, ještě dřívější zápis bez znaménka uváděl opět Marino jméno a vedle byl zapsán Desiův otec Jingu. Porovnáním jmen dospěl Arakasi k závěru, že jde o šifru, v níž se jednotlivá písmena nahrazují jinými znaky, přičemž klíč k jejich čtení se při každém použití mění.

Čtyři hodiny Arakasi studoval stránky a zkoušel jedno řešení, pak druhé, pak zamítl třetí. Ale po půldruhém dni práce se mu před očima začal objevovat vzorec.

V době, kdy dorazil do Kentosani, už měl všechny záznamy přeložené a několikrát zkontrolované. Od kapitána si obstaral pero a papír a vytvořil pro Maru dešifrovací kód. Netroufal si celý text přepsat, aby náhodou nepadl do nepovolaných rukou. Ale jeden zápis, který rozluštil s jistým rozechvěním, označil, aby Maře neunikl jeho význam.

Když loď zastavila ve Svatém městě, vyskočil Arakasi na molo ještě dříve, než kapitán stačil své plavidlo přivázat, a bez jediného slova zmizel v davu. Zdržel se jen na nezbytnou dobu, aby si obstaral vhodný oděv, a vydal se do paláce.

Tam se ohlásil a trpěl strašná muka při čekání, než jeden sluha předal jeho vzkaz druhému a ten zas třetímu, aby se mohl setkat s paní Márou. Kdyby měl více času a chuti, použil by převlek, aby se ke své paní dostal kratší cestou. Ale svitky, které nesl, byly příliš důležité, než aby si dovolil riskovat, že ho Císařská bílá stráž zabije jako nájemného vraha.

Když ho konečně přivedli k Maře do její soukromé zahrady, usmála se na něj, ale vzhledem k pokročilému těhotenství nevstala, aby ho přivítala.

Vanul odpolední větřík a vířil prach na cestičkách mezi záhony, když se vrchní špeh ukláněl před svou paní.

S pohnutím, které bylo v rozporu s jeho obvyklým strohým chováním, Arakasi řekl: "Paní, úkol je splněn."

Mara si všimla této změny. Pátravě se na svého vrchního špeha podívala, poslala sluhy pryč a pokynula Arakasimu, aby si k ní přisedl na lavičku.

Arakasi uposlechl a předal své paní balíček zabalený v hedvábí. Otevřela jej a uviděla svitky převázané stuhou s květy hamoi.

Mara řekla: "Spolek je zničen?"

Arakasiho zesláblost byla patrná i v jeho hlase. "Skoro. Zbývá vyřešit ještě jednu věc."

Mara pohlédla na šifry, spatřila klíč a odložila záznamy, aby si je důkladněji prostudovala později. "Arakasi, co se stalo?"

Vrchní špeh těžce shledával slova. "Objevil jsem... něco o sobě samém... na této výpravě, paní." Zhluboka se nadechl. "Už možná nejsem tím mužem, kterým jsem býval... ne, určitě nejsem tím mužem, kterým jsem býval."

Mara odolala popudu podívat se mu do očí. Nepokoušela se vyčíst z nich jeho pochybnosti, ale čekala na jeho další slova.

"Paní, v době, kdy jsme nejvíce ohroženi Shromážděním a Jirem z Anasati... nejsem si jist, zda se dokážu vyrovnat s úkoly, které máme před sebou."

Mara se konejšivě dotkla jeho paže. "Arakasi, vždy jsem obdivovala tvou vynalézavost a vždy mě pobavilo, když ses

záhadně objevil v tom či onom přestrojení." Pohlédla na něj s vážností skrytou pod lehkým tónem hlasu. "Ale za každým přestrojením byl příběh, v němž jsi vzdoroval nebezpečí a bolesti."

Arakasi řekl: "Zemřela jedna dívka."

Mara se zeptala: "A kdo byla ta dívka?"

"Sestra jiné dívky." Arakasi zaváhal, bolestně nejistý sám sebou.

"A taje pro tebe nějak důležitá?"

Arakasi se zadíval na zelenou oblohu nad zahradou a před jeho duševním zrakem se objevila výsměšná tvář kurtizány, která se proměnila ve vyděšenou umírající dívku. "Nevím. Nikdy jsem nepotkal někoho takového, jako je ona."

Mara chvilku mlčela. "Řekla jsem, že mezi těmi, kdo mi slouží, nejvíce obdivuji tebe." Pohlédla mu zpříma do očí. "Ale ze všech mých nejbližších dvořanů jsi mi právě ty nejvíce připadal, že necítíš potřebu důvěrného vztahu."

Arakasi si povzdechl. "Popravdě řečeno, má paní, jsem si také myslel, že nemám tuto potřebu. Teď nevím."

"Domníváš se, že vrchní špeh domu Acoma si nemůže takové přátelství dovolit?"

Arakasi důrazně zavrtěl hlavou. "Ne, nemůže, a to nás staví před problém."

.Jaký problém?" zeptala se.

Arakasi vstal, jako by to, že dá průchod svému neklidu, mohlo zmírnit jeho rozrušení. .Jediný muž, jehož schopnostem důvěřuji natolik, že bych jej přijal jako náhradu za sebe, je bohužel ten, který se tě snaží zničit."

Mara k němu vzhlédla s veselou jiskřičkou v oku. "Čumaka z Anasati?"

Arakasi přikývl. "Musím dále vyhledávat jeho agenty a ničit je." .

"A co ta neuzavřená záležitost se spolkem?"

Arakasimu stačil jeden pohled, aby zjistil, že Mara chce slyšet celý příběh, a tak jí vylíčil své pátrání, které vedlo k zabití Obajana. Zmínil se i o riziku, jež pro ně představuje kurtizána Kamilo. "Dokud bude mít spolek sebemenší naději, že by mohl získat své záznamy zpět, budou jeho Členové mučit a zabíjet každého, o kom se budou domnívat, že by mohl něco vědět. Teprve až se dostane na veřejnost, že přišel o čest, začne spolek chřadnout a hynout.

Ty záznamy jsou jediným dokladem, který mají o svých zákaznících a smlouvách. Když vyjde najevo, že byly ukradeny, může každý tvrdit, že mu spolek dluží vraždu, kterou si u něj objednal a zaplatil, a oni mu nebudou moci dokázat, že lže. A co více, je to jejich natami a její ztráta svědčí o tom, že Turakamu už nepohlíží na jejich snažení laskavým okem."

Arakasi si zaklesl palce za opasek. Odmlčel se, jako by hledal slova, a pak řekl: "Až si záznamy prostuduješ ke své spokojenosti, postarám se, aby se každý prodavač informací ve Svatém městě dozvěděl o jejich krádeži. Jakmile se ta zpráva rozšíří, spolek se rozplyne jako dým."

Mara se vrátila k tématu, které zůstalo otevřeno. "Ta kurtizána. To je ta dívka, která... byla příčinou tvé změny?"

Arakasiho oči prozrazovaly zmatek. "Možná. Nebo je jejím příznakem. Každopádně však... ohrožuje tvé bezpečí. Obezřetnost vyžaduje, aby byla... umlčena."

Mara chvilku pozorovala výraz svého vrchního špeha a pak se rozhodla.

"Běž a zachraň ji před spolkem," nařídila. "Umlč ji tím, že ji přivedeš pod ochranu domu Acoma."

"Na to bude třeba hodně peněz, paní." Praktický tón jeho hlasu jen nepatrně poznamenala úleva a rozpaky.

"Víc, než jsi žádal dříve?" zeptala se s hraným úlekem. Arakasi byl už léta jejím nejnákladnějším dvořanem a velkorysost, s jakou vždy vyhověla jeho požadavkům, provázely stálé nářky hadonry Jicana.

"Ale tohle není věc, kterou bych dělal v zájmu domu Acoma," vysvětlil a naznačil tak, že se mu stále ještě nepodařilo získat zpět železné sebeovládání. Nyní nebyl sebejistým dvořanem, ale prosebníkem. Pouze jednou ho Mara viděla v takovémto stavu, a to bylo tehdy, když se domníval, že selhal, a žádal ji, aby mu dovolila vzít si život ostřím. Vstala a pevně sevřela jeho ruku. "Pokud to uděláš pro sebe, budeš jednat zároveň v zájmu domu Acoma. To je má vůle. Jican je uvnitř. Poskytne ti vše, co budeš potřebovat."

Arakasi chtěl promluvit, ale nenacházel slov. Tak se pouze uklonil a řekl: "Paní."

Sledovala, jak odchází, a pak se vrátila do paláce. Když procházela dveřmi, pokynula sluhovi, který u nich čekal na její rozkazy. Potřebovala chladný osvěžující nápoj. Ve chvíli, kdy k ní přiběhla komorná, uvažovala nad možnými následky toho, že se neřídila Arakasiho úsudkem. Riskovala, když ho vyzvala, aby zachránil kurtizánu. Pak si s hořkostí nad minulými ztrátami pomyslela, jak by vypadala jejich budoucnost, kdyby si nepřipouštěla žádné záležitosti srdce.

Kupolí pronikalo slunce. Ozařovalo trůn, který planul zlatem jako oheň, a vrhalo trojúhelníky světla na schodiště. Proteplovalo mramor na jeho dvanácti stupních a na podlaze a odráželo se od zábradlí, k němuž přistupovali prosebníci a poklekali před Nebeskou září. Navzdory chlapcům, kteří usilovně mávali péřovými vějíři, se vzduch v trůnní síni nehýbal. Dva přítomní dvořané se potili pod svými obřadními rouchy. Mladší z nich, lord Hoppara, seděl nehybně. Bylo příliš horko i na to, aby se jen ošíval. Starší, lord Frasai, skláněl hlavu pod ceremoniální přilbou a pak ji opět trhavě zvedal, jako by přemáhal dřímotu.

Pět knězů mumlalo modlitby a mávalo kadidelnicemi a prosycovalo už tak nedýchatelný vzduch těžkou omamnou vůní.

Na zlatém trůnu, obtížen vrstvami nádherných rouch a vysokou péřovou čelenkou, seděl císař Ičindar. Na svůj ještě mladý věk vypadal příliš unaveně a pohuble. Celý den musel vynášet závažná rozhodnutí a slyšení ještě nebylo u konce. Jednou týdně se konal Den proseb, kdy císař od úsvitu do soumraku naslouchal svým poddaným. Dokud přicházeli prosebníci, musel setrvávat na svém místě a odpovídat na jejich žádosti až do okamžiku, kdy knězi zazpívali večerní modlitbu.

V minulých dobách, kdy Impérium řídil Vojevůdce v čele Nejvyšší rady, byl Den proseb pouze formální záležitostí. Žebráci, nižší kněži a prostí lidé s drobnými stížnostmi - takoví byli vybíráni, aby vyslechli moudrost, o niž se s císařem dělili samotní bohové. Ičindar se tehdy často nudil, protože kněži jednali jako jeho hlas a udělovali almužny a rady

podle vůle bohů.
Od těch dob se povaha Dne proseb změnila. Ti, kdo přicházeli nyní, byli často šlechtici, a mnohokrát i nepřátelé, kteří se snažili oslabit, nebo dokonce zlomit císařskou vládu nad Národy Impéria. Ičindar seděl strnule na svém trůnu, hrál smrtící Hru rady se slovy a věděl, že v sázce je jeho vlastní moc. Soumrak ho vždy zastihl tak vyčerpaného, že si mnohokrát nevzpomněl ani na jméno družky, která byla vybrána, aby s ním strávila noc.
Dnes se ani neodvažoval sklánět hlavu více než jen nepatrně v obavě, aby mu váha obřadní čelenky nezlomila vaz. Namířil prst s nehtem ozdobeným zlatým popraškem na ženu, která usedla na zlatobílý polštář u jeho nohou.
"Paní, nemáš být tady, ale odpočívat ve stinných zahradách u zpívajících fontán."
Mara ve vysokém stupni těhotenství a tak unavená, že její pleť vypadala průsvitně, se zmohla na slabý úsměv. "Pokud se pokusíš přikázat mi, abych odešla, poskvrním obraz tvé autority tím, že odmítnu."
Ičindar skryl smích za vysokým, perlami pošitým límcem. "A ty bys to udělala, nezkrotná ženo. Když jsem ti udělil titul Ochránce Impéria, stvořil jsem monstrum."
Mařin úsměv pohasl. Kývla hlavou směrem k podlaze pod schody, kde se uklánělo další prosebník. Její oči byly náhle tvrdé jako ze vzácného kovu a ruka svírající vějíř zbělela.
Ičindar sledoval její pohled a tiše si zamumlal něco, co znělo jako kletba. Jeden z kněží se poplašeně ohlédl, ale pak se rychle otočil zpět, když se císařův hlas rozlehl pod kopulí trůnní síně.
"Lorde Jiro z Anasati, věz, že prostřednictvím mého ucha ti naslouchají uši bohů. Nebesa uslyší tvou žádost a my odpovíme. Vstaň. Můžeš mluvit."
Lehká úsečnost v řeči prozrazovala Ičindarovu zlobu. Jeho oříškové oči se ledově zableskly, když sledoval, jak se lord z Anasati zvedá z pokleku, přistupuje k zábradlí a upírá dychtivý pohled přímo na zlatý trůn a také na ženu sedící u císařových nohou. Jiro se uklonil. Ačkoliv pečlivě dodržoval zásady zdvořilého chování, přece jen nějak dokázal působit výsměšně.
"Císařské schodiště dnes není opuštěno," začal. "Zdravím tě, paní z Acoma, Ochránce Impéria." Jeho rty se sevřely do něčeho, co by přítel mohl pokládat za úsměv. Nepřítel nikoliv.
Maře přeběhl po zádech mráz. Nikdy předtím neměla pocit, Že by ji těhotenství činilo tak bezmocnou; teď pod Jirovým dravčím pohledem cítila svou neohrabanost, a to ji rozčilovalo. Ale přesto neztratila sebeovládání natolik, aby se nechala vyvést z míry.
Ičindarův hlas prolomil chvíli mlčení, kdy se lord z Anasati a paní z Acoma měřili pohledy. Přestože císař vypadal pohuble a unaveně, jeho autorita byla nepopiratelná. "Pokud jsi přišel jako prosebník, lorde Jiro, nemarni náš čas jalovými společenskými řečmi."
Jiro, uhlazený jako vždy, odmítl jeho napomenutí mávnutím ruky, na níž se zlatě zablesklo; kovové prsteny byly jediné, čím dával najevo své bohatství. Jinak byl jeho oděv prostý. "Můj vládce," namítl lehce přátelským tónem, "přišel jsem jako prosebník. Ale můj důvod je, musím přiznat, společenský."
Mara odolala nutkání neklidně se zavrtět na svém polštáři. Co má Jiro za lubem? Už jeho neformální tón sám o sobě urážel Nebeskou záři, ale nebylo možné na to poukázat, aniž by tím nebyla dotčena Ičindarova důstojnost. Reagovat na Jirovu drzost by znamenalo dodat mu váhu jako muži. Nikdo, kdo sedí na trůnu bohů, si nemůže dovolit všímat si takových malicherností.
Během následující minuty, po kterou Jiro stál s vyčkávavě povytaženým obočím, zachoval císař ledové mlčení. Pokud chtěl dospět k tomu, proč přišel, musel lord z Anasati pokračovat sám.
Jiro naklonil hlavu, jako by si až teď vybavil skutečný důvod své návštěvy. Na tváři se mu objevil potměšilý výraz a spiklenecky mrkl jedním okem. "Přišel jsem, protože jsem slyšel tolik vyprávět o pověstné kráse tvé nejstarší dcery Jehilii. Žádám tě o laskavost, můj vládce: poděl se o svou radost se svým lidem. Prosím, abych jí mohl být představen."
Mara zadržela výbuch vzteku. Jehilia byla dítě sotva desetileté, jehož ženství se ještě nerozvinulo. Nebyla to žádná ženština z Rákosové čtvrti, aby na ni civěli nějací cizí muži! Byla rozhodně příliš mladá na dvoření, nebo dokonce jen na pomyšlení, že by přijímala nápadníky. Jiro musel být zvráceně mazaný, když se odvážil něco takového veřejně vyslovit. Nikoli nejmenším z nespočetných následků jeho troufalosti byla i urážka Ičindarova mužství. Bez mužského dědice by musel zajistit pokračování císařského rodu prostřednictvím sňatku své dcery, ale jak troufalý byl lord z Anasati, když popřával sluchu pouličním klevetám, že císař není schopen zplodit syna a že dvaadevadesátou korunovanou hlavou Impéria se stane muž, který získá ruku princezny Jehilii.
Ale zlostná slova nesměla být vyřčena; Mara zaťala zuby. Ičindarovi rádci stáli s tvářemi rudými vztekem po stranách jeho trůnu, ale nemohli nijak zasáhnout. Lord Hoppara hmátl k opasku, kde měl obvykle zavěšen meč, ale v císařově přítomnosti nebylo nošení zbraní dovoleno. Dívčin otec Ičindar zůstal sedět nehybný jako z kamene. Klenoty na jeho plášti se přestaly třpytit, jako by zadržel i dech.
Po dlouhou napjatou chvíli panovalo v síni naprosté ticho.
Pak s nevídanou nestoudností Jiro líným hlasem připojil ke své žádosti dodatek. "Právě jsem se dočetl velmi zajímavé věci. Jestlipak víš, můj vládce, že před obdobím tvé vlády bylo veřejně představeno sedm císařských dcer, přestože ještě nedovršily deset let věku. Mohu ti sdělit jejich jména, kdybys chtěl."
Mara věděla, že toto byla druhá urážka muže, od nějž ještě donedávna jeho úřad žádal pouze nekonečné opakování císařského rodokmenu a provádění náboženských úkonů, které se skutečným vládnutím neměly nic společného. Ičindar dobře znal oněch sedm dívek a určitě byl obeznámen i s okolnostmi, které vedly k tomu, že byly nuceny učinit tento krok v tak útlém věku. A jeho úřad nyní znamenal více než vykonávám náboženských obřadů.
Slunce rozpalovalo mramorovou podlahu a vojáci Císařské stráže stáli jako sochy. Ičindar si s ledovou rozhodností položil ruce zaťaté v pěsti na opěradla trůnu. Jeho tvář vypadala jako kamej lemovaná nádherou límce, který tížil jeho ramena. Ale svůj hlas ovládal, jako by uděloval běžnou odpověď na běžnou žádost.

"Můj lorde z Anasati," řekl a přesně formulovaná slova naplnila prostor síně, "více by nás potěšilo, kdybychom ti mohli představit svého syna, pokud by nám bohové požehnali dědicem. A co se týká naší dcery Jehilii, pokud lord z Anasati dá na klevety jejích chův, které jsou přesvědčeny, že každé dítě svěřené do jejich péče je obdařeno neobyčejnou krásou, pak slibujeme, že některému z umělců, nad nimiž máme patronát, zadáme úkol namalovat její portrét, který pak pošleme na usedlost Anasati. Taková je naše vůle."

Po této starodávné frázi se v síni rozhostilo ticho. Ičindar nebyl loutkou jako jeho předchůdci, ale císařem bojujícím o svou autoritu. Mara s úlevou uvolnila napjaté svaly; poradil si s Jirovým útokem příkladně. Portrét dítěte! Ale, bohužel, problém přetrvával. Jiro byl prvním, kdo se odvážil veřejně vyjádřit myšlenku, že se Jehilia stane cestou, po níž její manžel dojde ke zlatému trůnu. Už nebude dlouho trvat a z bezstarostného dítěte se stane vytouženou hlavní cenou ve Velké hře. Mara, která byla jako dívka vytržena z Lašimina řádu a vržena do krvavé politiky Impéria, pocítila k tomuto dítěti hluboký soucit.

Pevná ruka, jíž Ičindar svíral otěže vlády, povolí, jakmile se jeho nejstarší dcera provdá. Dokud císař nezplodí mužského potomka, budou tradicionalisté používat Jehiliu jako nástroj na podkopání jeho moci, obzvlášť když se jejím manželem stane vysoce postavený mocný Šlechtic.

U zábradlí pro prosebníky zkřížil Jiro paže na hrudi ve starodávném pozdravu císaři. Uklonil se před císařovou čestnou stráží a s úsměvem se napřímit. "Děkuji svému vládci. Bude mě velice těšit, když si budu moci pověsit Jehiliin portrét ve svém pokoji."

Ještě že se neodvážil říct "v ložnici", pomyslela si Mara nevraživě. Ale to, že vůbec byl schopen vyslovit takovou poznámku při veřejném slyšení, svědčilo o pohrdání, jaké choval k muži sedícímu na zlatém trůnu. A Mara, vedena svou intuicí, vycítila, že v její nepřítomnosti by nebyl ani zdaleka tak jízlivý. Výsměch Ičindarovi byl stejně tak určen i jí.

"Obávám se, že dnes jsem ti příliš neposloužila," zašeptala, když se za lordem z Anasati se zaduněním zavřely dveře.

Ičindar sejí chtěl chlácholivě dotknout, ale včas si uvědomil, Že udílí audience, a stáhl ruku dřív, než stačil přistoupit jeden z jeho rádců a zasáhnout. "Mýlíš se, paní," odpověděl jí rovněž šeptem. Do čela mu spadly vlasy zvlhlé potem, jemuž nedokázalo zabránit ani úsilí chlapců s vějíři, a ruce na opěradlech trůnu zůstaly sevřené v pěsti. "Kdybys nebyla přítomna jako pevná skála u mých nohou, určitě bych ztratil sebeovládání!" Domluvil s nenávistí, kterou zatajil před nepřítelem, jenž ho rozzlobil. "Je to velmi bezohledný muž, který se sníží k tomu, aby útočil na otce skrze jeho rodičovskou lásku."

Mara neřekla nic. Znala mnoho takto bezohledných mužů. Její vzpomínky se bolestně stočily ke dvěma zavražděným dětem, chlapci a holčičce, jimž ještě nebylo ani pět let - dětem posledního lorda z Minwanabi - které zemřely přímým následkem jejího jednání. Položila ruce na své zaoblené břicho, v němž se hýbalo její nenarozené dítě. S pevným rozhodnutím sevřela čelisti. Ztratila syna a další dítě, Hokanuovo, které ani neměla příležitost poznat. Znovu si přísahala, že smrt všech těchto dětí nesmí přijít nazmar. Raději ať zemře a jméno Acoma se obrátí v prach následkem hněvu Shromáždění mágů, než aby dovolila Jirovi z Anasati obnovit úřad Vojevůdce a vrátit zpět krvavé války, které tvořily součást Hry rady.

Teď, když byly učiněny první kroky ke změně, byla rozhodnuta nevzdat se dobytého území.

Její pohled se střetl s Ičindarovým a jako by mezi nimi přelétla nevyslovená myšlenka. Pak se otevřely dveře a vstoupil další prosebník.

Do soumraku bylo ještě daleko.

Hokanu si svlékl propocené jezdecké rukavice. "Kde je?" vyštěkl na bíle oděného muže, který stál ve dveřích a bránil mu vstoupit.

Ale nadměrně otylý služebník se ani nehnul. Jeho ruměná, jako měsíc kulatá tvář ztuhla nelibostí nad nezdvořilým chováním lorda ze Šinzawai, který projevil tak nemístný spěch. Císařský hadonra si potrpěl na maličkosti. Řídil chod rozlehlého komplexu císařových soukromých pokojů s neochvějnou chladnokrevnou výkonností. V císařských šatnících se nevyskytovali moli, sluhové plnili své povinnosti jako dokonale seřízený hodinový strojek a zoufalí manželé nerušili jeho každodenní ranní obchůzku svými rozkazy, hodícími se spíše na bojiště.

Muž, který svým mohutným tělem zatarasil vchod do předsíně, si založil masité paže na hrudi. "Nemůžeš teď tudy projít, můj lorde."

Hokanu zadržel jadrnou kletbu, deroucí se mu na jazyk. .Jak mi bylo řečeno, začala moje manželka před dvěma dny rodit. V okamžiku, kdy jsem se to dozvěděl, vyrazil jsem na hřbetě svého koně ze svého statku za Silmani a nezastavil jsem ani, abych si zdřímnul. Chci vědět, jestli je má žena zdravá a v bezpečí a jestli se můj dědic narodil v pořádku. Takže kdybys byl tak laskav a pustil mě do jejích pokojů."

Císařský hadonra našpulil rty. Pach barbarských zvířat, jímž byl Hokanu cítit, ho urážel. Bez ohledu na to, jak mocný to byl lord, bez ohledu na to, že byl věrným spojencem Nebeské záře, čpěl koňským potem a před vstupem do těchto síní by se měl vykoupat. "Nesmíš jít dále," řekl služebník nevzrušeně. "Císař si na dnešní ráno poručil představení sobatu." To byla forma klasické opery ve velkolepém stylu, kterých bylo zkomponováno pouze deset. Pak, jako by Hokanu nebyl vzdělaným synem vznešeného domu, služebník dodal: "Císařská společnost Šalo-tobaku používá tyto pokoje jako šatny, a jak ti asi nemusím připomínat, nesmí ji spatřit nikdo kromě císaře a jeho nejbližší rodiny."

Hokanu spolkl vztek. Příliš spěchal a byl příliš hrdý, než aby se hádal se sluhou, který by měl znát postavení jeho rodiny. Ovládl se natolik, že nesáhl po meči ani se neuchýlil k hrozbám. "Tak, dobrý muži, splň svou povinnost vůči císařským hercům a ukaž mi cestu kolem křídla, které používají."

Hadonra se zhoupl na špičkách a zvedl svou tučnou bradu ještě výše. "Nemohu opustit toto místo, můj lorde. Je mou povinností stát u těchto dveří a dohlížet na to, aby jimi neprošel nikdo, kdo není císařské krve."

Tato slova byla víc, než mohla trpělivost těžce zkoušeného otce snést. Hokanu se uklonil až k pasu, jako by chtěl

vyhovět hadonrově lpění na etiketě. Pak se bez varování vrhl kupředu. Jeho svalnaté rameno prudce narazilo do mohutného břicha. Císařský hadonra hekl a zhroutil se k zemi tak otřesen, že nebyl schopen ani vykřiknout.

Hokanu už byl stejně mimo doslech, protože jakmile se probil do předsíně, dal se do běhu. Dvě noci a den strávené v sedle ho nevyčerpaly natolik, aby nedokázal ovládat svaly, Prodral se skupinou mužů v pestrých kostýmech; někteří z nich měli oblečeny vyzývavé šaty kurtizán a všichni do jednoho byli křiklavě nalíčeni. Skočil přes hrbatý hřbet saganjana, nestvůry z legend, s níž bojovali dávní tsuranští hrdinové; maskovaná hlava se otočila, aby se mu vyhnula, zatímco nepozorná střední část byla stržena stranou a ztratila rovnováhu. Herec převlečený za přední tlapy ustoupil, aby zabránil katastrofě, ale břišní část za ním nepochopila jeho záměr a ukročila opačným směrem. Celek se zapotácel a o okamžik později se celá příšera zřítila v hromadě kopajících nohou a kleteb tlumených šupinami sešitými z kůže a látky.

Hokanu ani nevzal na vědomí, že skolil draka, a hnal se kupředu houfem zpěvaček, oblečených pouze do peří. Poté, co jimi proběhl, už na sobě většinou neměly ani to. Vyhnul se dřevěnému meči ovinutému stuhami a uskočil před karagabugem, který natahoval trpasličí paže a snažil se mu podrazit nohy.

Zaklel a vyhnul se mu a málem porazil holčičku, která vypadala jako jedna z císařových dcer. Cucala si palec a pozorovala zmatek kolem sebe vykulenýma očima tříletého dítěte. Pamatovala si Hokanua jako člověka, který ji bavil pohádkami o nestvůrách, a vesele vykřikla jeho jméno.

Některá rána, usoudil Hokanu, má Bůh žertů rozmarnou náladu a žádný čin na usmířenou jej neobměkčí. Na člověka se prostě bez oddechu valí jedna pohroma za druhou. Bude muset zaplatit tučné vyrovnání císařskému hadonrovi za to, že urazil jeho čest; nemluvě o tom, na jak přemrštěnou částku bude ohodnocena pošramocená důstojnost saganjana. V době, kdy za sebou zanechal naprosto zmatenou císařskou operu a vběhl do chodby vedoucí k Mařiným pokojům, byl rudý rozpaky a páchl vlastním potem stejně jako koňským.

Před bohatě vyřezávanou přepážkou potkal Misu, Mařinu osobní služebnou. Neschopný ovládnout svou úzkost vyhrkl: "Jak se má?"

Služebná se na něj zářivě usmála. "Ach, můj lorde! Budeš pyšný. Ona je nádherná."

"Samozřejmě, zeje nádherná," řekl Hekánu zhlouplý úlevou. "Vždyť jsem se s ní oženil."

Ani se nepozastavil nad tím, proč se Misa začala chichotat, a vpadl do pokoje naplněného sluncem a vánkem a jemným zurčením fontány ze zahrady. Teď mu skutečně začalo vadit, zeje špinavý a páchne. Zastavil se na navoskované podlaze před ženou, po níž tak bolestně toužil.

Seděla na vyšívaných polštářích a její opět štíhlé tělo bylo zahaleno do volného bílého roucha. Vlasy měla rozpuštěné, hlavu skloněnou a na tváři se jí objevil šťastný úsměv, když ji zvedla a viděla, že se k ní vrátil její manžel. A v náručí svírala bílý vrtící se uzlíček, z něhož vykukovaly temné oči podobné jejím a růžová pusinka, převázaný stuhami modré barvy domu Šinzawai: jeho vlastní dědic z ženy, kterou miloval.

"Můj lorde," řekla Mara nadšeně. "Vítej zpátky. Dovol, abych ti představila tvou dceru a dědičku, kterou jsem pojmenovala po tvém bratru Kasuma."

Hokanu, se zarazil uprostřed chvatného kroku vstříc své manželce. "Kasuma," řekl ostřeji, než zamýšlel, ale překvapení ho zbavilo sebeovládání. "Ale to je dívčí -" Oči se mu rozšířily pochopením. "Děvče?"

Mara přikývla s očima roztančenýma štěstím.

"Tady." Zvedla uzlíček, z něhož se ozvalo spokojené zavrnění. "Vezmi si ji a přivítej ji jako její otec."

Ale Hokanu nehybně zíral na dítě. "Dcera." Pak ztratil řeč. Zůstal otřeseně stát v němém vzteku, že když bohové dovolili Maře mít jen jedno další dítě, byli zároveň tak krutí, že ho zbavili možnosti mít syna, jehož potřeboval k zajištění velikosti svého domu.

Mara viděla jeho zmatek a její úsměv vyprchal. Nemluvně se zavrtělo a pro ni začalo být obtížné udržet je ve vztažených nikách; a Hokanu se přesto ani nepohnul, aby je od ní převzal. "Co se stalo?" zeptala se Mara a do jejího hlasu se vloudila úzkost. Byla po porodu stále ještě zesláblá a neschopná plně ovládnout své city. "Myslíš, že je ošklivá? Ale za několik dní sejí ta červená barva a vrásky z tvářičky ztratí."

Hokanu, bezmocný vůči rostoucí úzkosti své manželky i vůči nelaskavému osudu, zavrtěl hlavou. "Není ošklivá, má milovaná paní. Už jsem viděl novorozeňata."

Mara, stále vztahující ruce s dítětem k jeho otci, ztuhla počínajícím hněvem. Zmatena Hokanuovým odstupem řekla: "Takže se ti znelíbilo právě toto dítě, můj lorde?"

"Bohové," vybuchl Hokanu, nešťastný z toho, že ho opustil všechen takt, ale neschopný zakrýt své zklamáni. „Je velmi roztomilá. Mářo, ale já jsem si přál syna! Tolik potřebuji silného dědice."

Mara na okamžik vypadala ublíženě, ale pak v ní začal sílit hněv. Spustila vztažené paže, přitiskla si malou Kasumu k hrudi a uraženě se napřímila. Chladné řekla: "Tím chceš naznačit, že žena nemůže přijmout plášť vznešeného domu a učinit jméno svých předků velkým? Myslíš si, že dům Acoma by dosáhl větší slávy, kdyby v jeho čele stál muž? Jak se opovažuješ, Hokanu! Jak se opovažuješ předpokládat, že by naše dcera byla něčím méně než já! Není znetvořená ani duševně postižená! Bude mít naši podporu na své cestě vzhůru! Bude ztělesňovat čest domu Šinzawai a k tomu, aby dospěla k velikosti, jež je jejím osudem, nepotřebuje být nějakým chvástavým chlapcem!"

Hokanu rozhodil ruce. Těžce klesl na nejbližší polštář, zmatený, unavený, se srdcem sevřeným zklamáním, že jí není schopen vysvětlit své pocity. Chtěl to, co ztratil v Ayakim a Justinovi: kamarádský vztah s chlapcem, jehož by učil válečnickému umění i záludnostem vládnutí. Potřeboval náhradu za přetržené bratrské pouto poté, co Kasumi zůstal v barbarském světě; a za mužské přátelství, jaké sdílel se svým otcem, který odešel do Turakamuových síní. Věděl, že tato rodinná pouta už nebude moci obnovit, ale chtěl předat jejich odkaz svému synovi. "Tomu nerozumíš," řekl tiše.

"Čemu nerozumím?!" vykřikla Mara. Neměla daleko k pláči. "Tady je tvá dcera, narozená z mého těla. Co více potřebuješ, aby se stala tvým dědicem?"

"Prosím, Mářo," řekl Hokanu, "nemyslel jsem to tak. Samozřejmě že budu Kasumu milovat." Vycítil bolest skrytou za Mařiným hněvem a natáhl ruku, aby ji utěšil.

"Nedotýkej se mě!" vyhrkla a vyhnula se mu. "Dotkni se své malé dcery a přivítej ji jako otec."

Hokanu zavřel oči. V duchu se zahrnul výčitkami, že ho jeho ostrá vnímavost opustila právě v tak závažném okamžiku. Bylo by lepší, kdyby se saganjan zřítil na něj nebo kdyby ho císařský hadonra přemohl, než vpadnout do Mařiných pokojů a takhle zpackat své přivítání s ní. Vztáhl ruce, převzal nemluvně ze strnulých rukou své manželky a pokolébal je v náručí. Teplo malého tělíčka skutečně rozehřálo jeho srdce. Růžová pusinka se našpulila a velké černé oči se na něj zahleděly z červené svraštělé tvářičky. Jeho dcera byla krásná a rozkošná, ale nedokázala vymazat jeho zklamání, že se nenarodila jako chlapec.

Hokanu zvažoval své další možnosti, protože věděl, že Mara nebude moci mít další děti. Mohl by si vzít konkubínu nebo kurtizánu, aby domu Šinzawai dala syna. Ale z pomyšlení na další ženu ve svém loži se mu udělalo nevolno. Ne, nepřál si mít ženy jako chovné samice. Většina lordů by tuto možnost bez mrknutí oka přijala, ale Hokanuovi takové řešení připadalo odporné.

Vzhlédl a zjistil, že Mara pláče. "Má ženo," řekl jemně, "dala jsi mi překrásné dítě. Neměl jsem právo být hrubý a zkazit chvíli, která měla být pro nás oba radostná."

Mara potlačila vzlyk. Po týdnech strávených v císařském paláci, kdy se účastnila císařových porad, věděla mnohem více o skupinách, které usilovaly o podkopání autority zlatého trůnu. Vnímala vlny politiky zvedající se proti změnám a snažící se znovu nastolit starý krvavý pořádek Vojevůdcova úřadu. Jako nůž za svými zády cítila, jak blízko jsou Národy občanské válce. Dnes více než kdykoli dříve bylo třeba postavit pevnou hráz přílivu těch, kdo toužili po vládě tradicionalistů.

"Kasuma je částí nového pořádku," řekla Hokanuovi. "Musí od nás převzít naši pochodeň a bude mít za bratra Justina. Povede vojska, pokud bude muset, stejně jako on bude udržovat mír, který bude potřeba k vybudování lepší budoucnosti."

Hokanu sdílel její sen. "Já vím, milovaná. A souhlasím."

Ale nemohl se tak jednoduše zbavit žalu a zklamání, že jeho sny nebude naplňovat chlapec, s nímž by se podělil o zálibu ve válečných uměních.

Mara vycítila částečnou neupřímnost v jeho hlase. Viditelně se stáhla do sebe, když od něj přijala zpět své dítě a začala urovnávat Kasumin povijan. Skutečnost, že se zdráhal přijmout prvorozenou dceru za svého dědice, nebyla věc, kterou by byla ochotna jen tak odpustit. Nevěděla ovšem to, co Hokanuovi řekl Hantukamův kněz, totiž že už nebude mít žádné další dítě.

To si však Hokanu nechal pro sebe, přestože věděl, že kdyby prolomil své mlčení. Mara by okamžitě pochopila. Díval se na ni a uvědomil si, jak má propadlé tváře a jak po jejím pobytu v císařském paláci její obličej zestárl starostmi a usoudil, že lehké odcizení v jejich vztahu se časem urovná; ale bolest, kterou by ji přineslo vědomí její neplodnosti, by ji neopustila po celý život. Ať jí zůstane naděje, říkal si s pohledem upřeným na ni a svou novorozenou dceru, kterou s jistým odstupem začínal mít rád. "Nějak to zvládneme," zamumlal a ani si neuvědomil, že myslí nahlas. Pak si vzpomněl na varování Ctihodného Fumity a dodal: "Díky bohům alespoň za to, že dům Šinzawai nemá žádný spor s Jirem z Anasati. To by byla komplikace, kterou si nikdo z nás nemůže dovolit."

Mara se přestala zabývat svým dítětem a upřela na něj podivný pohled. Hokanu si její výraz vyložil správně. "Co se stalo, milovaná?" zeptal se.

Nezapomněla na svou křivdu, jen ji odsunula do pozadí, protože odpověděla úsečně. "Špatné zprávy. Arakasi se vrátil ze své výpravy proti Obajanovi spolku Hamoi a přinesl tohle."

Pokynula hlavou směrem k záznamům, ležícím na postranním stolku. Hokanu si je prohlédl. Černá písmena psaná těžkou rukou se skládala do šifrovaných slov. Hokanu se právě chystal prozkoumat, odkud záznamy pocházejí a jaký je jejich význam, když si všiml vodoznaku, jehož slabé obrysy se objevily na listině, jakmile na ni dopadlo sluneční světlo. Jemné linie vytvářely stylizovanou květinu, symbol spolku Hamoi, a svítek s jeho ošklivým písmem mohl být pouze záznamem vražd nájemných zabijáků.

Lord ze Šinzawai si byl vědom pronikavého pohledu své manželky, který na něj stále upírala. "Co je to?" zeptal se.

Mara se zhluboka nadechla. "Je mi to tak líto, milovaný. Tvůj otec měl nepřátele, mnoho nepřátel. Jeho smrt nezpůsobil věk ani přirozené příčiny, ale jed na hrotu šipky, jíž byl zasažen ve spánku. Smrt tvého otce má na svědomí vrah ze spolku a zaplatil za ni Jiro z Anasati."

Hokanuova tvář zkameněla. "Ne," zamumlal nevěřícně, přestože si byl vědom toho, že Mara říká pravdu. Teď se mu Fumitovo varování na pohřbu objevilo v novém světle. Pochopil, že jeho vlastní otec, mág, se nějakým způsobem dozvěděl o zásahu spolku do přirozeného běhu věcí. Zasáhl jej nový žal, že Kamatsuovy dny byly zkráceny, že moudrý a vnímavý muž musel dříve, než bylo nutné, opustit výsluní života.

Bylo to strašlivé! Urážka cti! Vůdce klanu Kanazawai byl předčasně poslán do Turakamuových síní a varování nevarování, Shromáždění neshromáždění, Jiro z Anasati za to musí zaplatit. Rodinná i klanová čest žádají smrt jako vyrovnání dluhu.

"Kde je Arakasi?" řekl Hokanu drsně. "Musím s ním mluvit."

Mara smutně zavrtěla hlavou. "Předal mi svitky a rozluštil šifru, takže jsem si je mohla přečíst. Pak mě požádal o volno, aby se mohl postarat o jistou záležitost týkající se jeho cti." Mara se nezmínila o sumě peněz, o kterou požádal, ani o tom, že tou záležitostí je mladá žena. "Jeho úkol byl nebezpečný a on si počínal statečně a hrdinně. Vyhověla jsem jeho prosbě."

Lehce se zamračila, když si vzpomněla na rozhovor s ním a na svou myšlenku, že by ji nikdy nežádal o podobnou laskavost v tak nepříhodné době, kdyby neměl v srdci skutečný zmatek. "Vrátí se hned, jakmile bude moci," dokončila

Mara. Nikdo si nebyl více než vrchní špeh vědom ničivé síly informací obsažených v záznamech spolku. Kolik smrtí podobných jako Kamatsuova v nich bylo uvedeno; kolik objednaných a ještě nevykonaných vražd spolu s částkami a jmény lordů, kteří se chtěli zbavit svých protivníků nebo nepřátel.

Jakákoli úkladná vražda byla zneuctěním jak oběti, tak, pokud se zjistila pravda, i rodiny, která za ni zaplatila. Kdyby se obsah svitků, které Arakasi přinesl, dostal na veřejnost, bylo by Císařství uvrženo do chaosu krvavých svárů mezi rodinami žíznícími po vyrovnání účtů stejně jako Hokanu.

Ale zavraždění Kamatsua otrávenou šipkou byla ukrutnost, kterou ani ona nemohla pominout. Když promluvila, byla její slova tvrdá jako barbarská ocel. "Můj manželi, nemáme jinou volbu. Musíme najít způsob, jak obejít příkaz Shromáždění a zničit Jira z Anasati."

"I kvůli Ayakimu," řekl Hokanu. Nikdy nezapomene na poslední vzdech chlapce umírajícího pod mohutným tělem černého koně.

"Ne." V Mařiných slovech se ozýval smutek. "Ayakiho smrt už je splacena." A pak se slzami v očích pověděla Hokanuovi o Obajanově osobni pomstě za to, že Arakasi lstí přiměl spolek, aby zavraždil pět služebníků domu Minwanabi, kteří se stali hrozbou bezpečnosti domu Acoma. "Spolek to přijal jako osobní urážku způsobenou domem Acoma," zakončila. "Uskutečnili útok na vlastní pěst, aby ukončili mou rodovou linii, ale jednali v rámci smlouvy, kterou s nimi uzavřel Tasaio z Minwanabi." Její poslední slova zazněla hořce. "Neuspěli. Obajan je mrtev, zabit příhodně Arakasiho vlastní rukou."

Hokanu na ni hleděl, když před ním seděla tvrdá jako křemen, s dítětem, na něž jako by zapomněla, tváří v tvář temným vzpomínkám a krvavé politice. Kasuma se jí zavrtěla v náručí, nespokojená s náhlým nedostatkem pozornosti, a nakrabatila tvářičku v počátku hlasitého pláče. "Má manželko," řekl smutný, rozzlobený a znechucený nespravedlnostmi života, "pojďme domů."

Obrátila k němu oči lesknoucí se nevyplakanými slzami. "Ano," řekla. "Pojďme domů."

Ale tentokrát neměla na mysli krásnou usedlost na břehu jezera, ale široké pastviny statku, kde strávila své dětství. Najednou silně a neodolatelně zatoužila vrátit se na rodinné pozemky. Chtěla mít kolem sebe důvěrně známé okolí, vyvolávající vzpomínky na lásku svého otce a na doby před tím, než poprvé ochutnala opojné víno moci a vlády. Možná že právě na zemi svých předků se dokáže vyrovnat s bolestí srdce a s obavami o budoucnost domů Acoma i Šinzawai.

Kapitola patnáctá

TAJEMSTVÍ

Mara si povzdechla.

Po cestě na původní statek Acoma jí bylo horko a cítila se unavená a znejistělá. Ale v tunelech cho-ja, jejím téměř zapomenutém útočišti, nalezla úlevu od poledního slunce. Manželství s Hokanuem a jejich těsné sepětí jí nahradilo potřebu útěchy, kterou kdysi hledala u královny choja. Ale v dobách, kdy byla ještě nezkušenou vládnoucí paní, jí kořeněně vonící podzemní chodby s pobíhajícími dělníky poskytovaly pocit ochrany, když ji zdánlivě nepřekonatelné nebezpečí ohrožovalo ze všech stran.

Ale tehdejší nebezpečí pocházelo z intrik lidských nepřátel. Možná jí tíseň z jejího nešťastného manželství se synem domu Anasati připadala zdrcující, ale v té době si vůbec nedovedla představit, jakým zkouškám bude jednou vystavena. Tělesné týrání bylo nahrazeno ranami na duši, zradou jediného muže, který skutečně rozuměl jejímu srdci. Ať už Jiro z Anasati proti ní v budoucnosti zesnuje jakékoli zákeřné intriky, jejími skutečnými nepřáteli byli mágové, kteří mohli jen z rozmaru vymazat jméno Acoma z paměti lidí. A jejich rozhodnutí ve skutečnosti tvořilo štít pro Jirovy pletichy.

Kamatsuova smrt zanechala v Mařině hrudi tvrdou kouli vzteku. Obavy, které musely zůstat nevyřčený, protože to zapovídala tsuranská čest, byly příčinou neustálého zatínaní zubů. Mara už ten pocit zažila, když stála tváří v tvář nepřátelům, ale nikdy ne po tak dlouhou dobu a nikdy nebyla stanovená cena tak vysoká. Všechno, co milovala, bylo v sázce. Od ztráty Ayakiho si tak zvykla na úzkost, že zapomněla, jaké to je, spát a nemít zlé sny.

Zahalilo ji šero podzemí. Uvolnila se, obklopena svým vlastním mlčením, ale ne sama, když její nosítka zamířila důvěrně známými tunely do nitra úlu. Její nosiči míjeli spěchající dělníky cho-ja, nad nimiž se ozývaly hvízdavé povely vojáků a cvakání dutinových předloktí o hruď, jak velitelé hlídek zdravili její družinu. Přestože věděla, že je to jen nakrátko, poddala se Mara přeludu bezpečí. Jako by se v těchto prostorách přenesla do dávných časů, kdy měla méně zodpovědnosti i bolesti. Její vnitřní zábrany se uvolnily a v očích ucítila vlhkost. Kousla se do rtu, ale nesnažila se zadržet slzy. V úlu cho-ja, skrovně osvětleném modrofialovou září z kouli u stropu, zůstala její slabost nepovšimnuta. Starosti, nezdary, každodenní utrpení z bezmoci provázející nemožnost oplatit domu Anasati zlo, které napáchal na její

rodině, to vše dohromady ji trýznilo. Už nedokázala popírat své city. Smrt dvou dětí a zlom ve vztahu s manželem a blízkým důvěrníkem na ni bylo příliš.

Roky, kdy oplývala sebedůvěrou a schopností zvládnout každou situaci, se zdály být nekonečně vzdáleny. Její vzestup až na vrchol ve starodávné Hře rady se nyní ukázal být falešným úspěchem. Shromáždění mágů jí jediným rozhodnutím zabránilo odpovědět obvyklým způsobem na urážky cti. Politika a intriky získaly úplně novou, netradiční tvář. Ztratila výhody, které jí dříve poskytovala její ochota lámat zažité obyčeje, protože vládnoucí lordové Impéria se nyní předháněli ve vynalézání nových prostředků, jak porazit své dávné nepřátele.

Staré pořádky byly převráceny vzhůru nohama.

Dokonce i zničení spolku Hamoi a zjištění skutečné Jirovy víny jí přineslo jen málo úlevy. Jedna hrozba domu Acoma sice pominula, ale Ctihodní jí nedovolili potrestat viníka.

Marina cesta po řece do domova jejích předků byla jen únikovým pokusem zvládnout své bolesti a zmatky, protože vlastně neměla Žádné jiné místo, kde by mohla hledat způsob, jak vyřešit rozpory, které ji trápily.

Mara zavřela oči, když se nosítka zahoupala, jak se nosiči po svažujícím se povrchu ubírali do nitra úlu. Vzduch tady byl teplejší, prosycený nezvyklými vůněmi. Světelné koule byly rozmístěny ve větších vzdálenostech a proud dělníků se ztenčil. Kroky lidských sandálů zněly silněji než cupot chitinových nohou. Mara věděla, že její družina se už přibližuje ke královnině jeskyni. Stěny, které byly při její poslední návštěvě jen hrubě opracované, dnes zářily vysokým leskem dokonale vyhlazeného povrchu a zdobily je závěsy. Jejich bohaté barvy a vzory sice připadaly lidským očím nezvyklé, ale přesto byly nádherné. Změny, které zde Mara viděla, se zdály být v podivném rozporu s jejími nedotčenými vzpomínkami. S prvními stříbrnými nitkami, které se jí objevily na spáncích, se vracela do svých dívčích let. Dům, v němž si hrála jako dítě, kde se poprvé provdala a porodila, kde poprvé ochutnala moc, se na první pohled vůbec nezměnil dokud ji jako dýka nezasáhlo ticho panující v chodbách, kde kdysi s veselým křikem běhával její syn.

Pocítila bodavou bolest osamělosti. Ayaki nebyl jediný, koho milovala a o koho přišla. Toto důvěrně známé prostředí jí kromě útěchy přineslo i smutek. Bohové, jak sejí stýskalo po rudovlasém barbarovi, Kevinovi ze Zunu, který ji ve zdejší kekaliové zahradě ukázal skutečnou podobu lásky; a po Nacoyi, její bývalé chůvě a první rádkyni, jejíž hubování a pronikavý úsudek Maře nejednou pomohly vyhnout se pohromě. Další slza skanula po Marině tváři. Ačkoliv ji Kevin často přiváděl k zuřivosti svou tvrdohlavostí a nevychovaností a Nacoiyna mrzutost a podrážděnost jí občas byla na obtíž, postrádala je oba. Porozumění, sdílené s Hokanuem, jež jí nahradilo tyto vztahy, se až dosud zdálo být baštou spolehlivosti. Ale od způsobu, jakým přijal narození jejich dcery, mezi nimi ležel stín. Stále rozzlobená Mara si otřela tvář do hedvábného rukávu. Drahocenná látka se promočí, ale s tím si hlavu nelámala. Muselo dojít téměř k vyhlazení jejího rodu, než Hokanu pochopil její potřebu ustanovit Justina dědicem domu Acoma. To, že musela vytrpět ztrátu jejich prvorozeného dítěte, aby ho přesvědčila, ji stálo méně bolesti než tohle!

Hokanuova nepochopitelná nechuť přijmout Kasuma jako dědičku domu Šinzawai mezi ně postavila další zeď. Syn, a jedině syn by ho uspokojil, jak se zdálo. Jako by mu v budoucnosti nemohla chlapce porodit, pomyslela si Mara hořce; nebo jako by neměl možnost uplatnit své právo vládnoucího lorda a obstarat si tucet konkubín, aby mu jeho přání vyplnily. Ne, poselství skryté za jeho chováním bylo bolestně jasné: to, co považoval za přijatelné u své manželky, pro něj bylo u dcery nepředstavitelné, totiž že žena může být schopna vládnout velkému domu.

Jako to udělala mnohokrát předtím, kdy ji zoufalství zbavilo odvahy, vstupovala do úlu cho-ja s úmyslem získat pohled z jiné, cizí perspektivy, který by jí mohl poskytnout nové nápady.

Záblesk světla ji vytrhl ze zamyšlení. Lujan ji pokynem hlavy upozornil, že družina dospěla k obydlí královny.

Když nosiči procházeli posledním klenutým vchodem, před nímž stály řady válečníků tak nehybných, že mohli být pokládáni za vyleštěné černé sochy, Mara se uklidnila. Při vstupu do obrovské jeskyně použila staré meditační cvičení, aby ze sebe setřásla nervozitu. Když pak nakonec nosiči položili nosítka na zem před rozměrným pódiem, byla už schopna zachovávat patřičnou etiketu.

Místnosti dominovala královna, jejíž mohutné tělo podpíral val hlíny. Mara si pamatovala, jak drobná byla královna, když se poprvé setkaly v jejím rodném úlu daleko odtud.

Křehké stvoření dospělo a během prvního roku ve svém vlastním úlu na pozemcích domu Acoma dosáhlo plné velikosti. Nyní byla mnohokrát větší než její poddaní, dokonce i válečníci vedle ní vypadali jako trpaslíci. Pouze její hlava a horní část hrudi zůstaly stejné jako kdysi. Kolem jejího ohromného těla pobíhali dělníci a udržovali je v čistotě a pohodlí, zatímco královna neustále snášela vajíčka, z nichž se líhly různé třídy cho-ja: válečníci, dělníci určení pro některé z tuctu řemesel a, pokud se úl rozrostl natolik, že bylo potřeba jej rozdělit, i nová královna.

Mara na pozdrav jen lehce sklonila hlavu, jak bylo vhodné mezi sobě rovnými.

"Zdravím tě, paní z Acoma, Ochránce Impéria," řekla královna. Její vysoký hlas se zřetelně nesl nad hemžením dělníků.

"Čest tvému úlu, královno," odpověděla Mara, když ji Lujan doprovodil k polštáři, který pro ni byl připraven před pódiem. Rychlost dorozumívání cho-ja pro ni zůstávala záhadou; královna musela v předstihu vědět o její návštěvě, jež, pokud mohla soudit, byla pro vládkyni úlu potěšením. Mara se nesnažila chápat cho-ja v lidských pojmech; soužití s cizozemským barbarem ji naučilo, že pohlížet na všechno pouze tsuranskýma očima znamená nevidět nové souvislosti.

Zatímco Lujan dohlížel na rozestavení čestné stráže, její sluhové připravili sladkosti a midkemianský čaj pro její občerstvení, ale také pro správce cho-ja. Navzdory Jicanovým pesimistickým předpovědím poté, co se falešnému obchodníkovi téměř podařilo ji otrávit, si Mara tento vonný nápoj velmi oblíbila. Nikdy nepromarnila příležitost, a tak překonala své osobní neštěstí a ovládla trh s Čajem, kávou a čokoládou.

Když skončilo ochutnávání čaje a obchod byl uzavřen, naklonila královna hlavu v gestu, které si Mara vyložila jako zvídavé. "Co tě k nám přivádí, paní Maro? Lahůdky, které jsi nám přinesla k ochutnání, jsi mohla zrovna tak poslat po některém ze svých služebníků."

Mara v duchu zalapala po odpovědi. Její váhání bylo tak neobvyklé, že Lujan porušil válečnickou etiketu a úkosem na ni pohlédl, jestli sejí něco nestalo. Mara si uvědomila, že její mlčení by mohlo být mylně vykládáno jako neupřímnost, a rozhodla se promluvit přímo, přestože riskovala, že bude vypadat hloupě. "Nemám žádný důvod kromě toho, že potřebuji tvou moudrost."

Královna neřekla nic. Její dělníci pobíhali kolem jejího těla a plnili své úkoly. Stráže zůstaly nehybné v přikrčeném postavení znamenajícím pohov, ale Mara věděla, jak rychle se dokážou pohybovat. Nejistá, jestli neporušila nějaké cizí zásady zdvořilého chování, odolala popudu začít se omlouvat. Pokud se opravdu dopustí urážky a pak projeví slabost vůči síle cho-ja, nemusí se z těchto tunelů dostat živá.

Jako by vycítila rozpaky svého hosta, královna řekla: "Mnohé z vašich pojmů jsou nám neznámé, paní z Acoma. To, co nazýváš 'moudrost', je také jednou z těchto věcí. Jak my tomu rozumíme, je to soubor myšlenek předávaný starší generací těm, kdo mají menší životní zkušenost. Odpusť mi, nepřeji si naznačovat, že náš druh je nadřazený vašemu, ale naše mysli nejsou oddělené. Vědomí úlu, které všichni sdílíme, sahá podle lidských měřítek tisíce let zpět do minulosti. Pro nás jsou vaše perspektivy prchavé, omezené trváním lidského života. Vzhledem k tomu, že my, cho-ja, můžeme sdílet i věci mimo naše chápání, naším společným vědomím vždy najdeme řešení."

Královna složila své drobné zakrnělé horní končetiny, a dala tak najevo trpělivost a ochotu čekat.

Mara nevidoucíma očima hleděla na zbytky čaje ve svém šálku. Byla si vědoma toho, že jednotliví cho-ja jsou spojeni s vědomím úlu; osobní svoboda byl pojem, který jejich kultura neznala, a pouze staletí vzájemného ovlivňování dovolila hmyzímu druhu pochopit smysl lidské bytosti oddělené od celku. Jednotlivec ponechaný sám sobě skrýval v sobě podle myšlení úlu příliš mnoho záhad a zmatků. Pojem hlouposti, tedy toho, že někdo jedná v rozporu se svými nejlepšími zájmy nebo zájmy své rodiny, se z hlediska cho-ja jevil jako šílenství nesmírných rozměrů. A kde neznají hloupost, pomyslela si Mara trpce, tam proces lidského učení nemá význam; abstraktní výraz "moudrost" Je v tom případě pro vědomí úlu příliš cizí, než aby se dal pochopit.

Mara se zamračila a začala znova. "Má krátká životní zkušenost, na níž se podílejí i rady, které jsem přijímala od jiných lidských bytostí i od tebe, mě naučila, že žiji v malém světě. Až dosud jsem se domnívala, že nad tímto světem mám jistou kontrolu." Nemusela se zmiňovat o Ayakiho osudu ani o dalších událostech. Zvěst o zásahu Shromáždění do sporu mezi ní a domem Anasati se roznesla do všech koutů Císařství, a přestože cho-ja možná docela nerozuměli pohnutkám lidského jednání, všechny události si přesně pamatovali.

Možná že vědomí úlu nějak vycítilo, že v pozadí Mařiných otázek stojí zákaz Shromáždění; rozhodně je něco varovalo. Zatímco královna seděla nehybně jako obvykle, poprvé v životě Mara viděla, jak dělníci, neustále pobíhající kolem královnina těla, přešli v jediném okamžiku z chvatného pohybu do naprostého klidu. Činnost ustala v celé rozlehlé jeskyni, ačkoliv se neozval žádný příkaz.

Marina nejistota se proměnila v strach.

Královna jí kdysi dávno prozradila, že spojenectví cho-ja se dá koupit jako zboží. Mara zaplatila vysoké částky za věrnost úlů na obou svých statcích. Zachvěla se při pomyšlení, že vliv Ctihodných může dosáhnout až sem a zeji může postihnout jejich trest za její slova nebo záměry. Kouzlem vyvolané zemětřesení jen zčásti tak velké jako to, které kdysi následkem hněvu mága Milambera otřáslo Svatým městem, by mohlo úplně zničit tyto tunely. Klenby a stěny se zhroutí a tuny černé země se zřítí... Mara si uvědomila, jak se jí třesou ruce, a skryla je do rukávů. Nesmí myslet! Pouze jednat. A královna se vlastně nevyjádřila o tom, komu chce poskytnout své spojenectví.

Jediné, co se dalo dělat, bylo čekat.

Ticho začínalo být děsivé svou silou. V jednom okamžiku Mariny přecitlivělé smysly zachytily lehký vysoký bzukot, jako když hmyz mává křídly. Zamyslela se nad tím, jestli tento zvuk znamená nějaký druh dorozumívání, a pak usoudila, že tomu tak musí být, protože královna náhle promluvila s vážností někoho, kdo dospěl k rozhodnutí. "Maro z Acoma, řekla jsi něco, co, pokud mohu posoudit, by tvá rasa nazvala moudrostí. Poznamenala jsi, že žiješ v malém světě. Udělala bys dobře, kdybys překonala hranice tohoto světa a rozhlédla se po světech, které existují vedle něj."

Mara se kousla do rtu a začala rychle přemýšlet. Za zdvořilým tónem královniných slov vycítila zdráhavost. Upozorněna na skryté příležitosti se pokusila získat více informací.

"Jaké světy mám prozkoumat?"

Dělníci setrvávali ve své strnulé nehybnosti, zatímco královna odpovídala: "Nejdříve tento svět, Kelewan. Často jsi nás navštěvovala, a to žádný šlechtic tvého lidu nikdy neučinil. Dokonce ani za úsvitu Národů, kdy naše dvě rasy uzavřely smlouvu, která stále platí, se o to žádný tsuranský lord nepokoušel."

Mara povytáhla obočí. Žádný svitek o dějinách, který studovala, se nezmiňoval o nějaké formální úmluvě mezi cho-ja a lidmi. Vztahy mezi Tsurany a cho-ja byly diktovány tradicí, jak se domnívala, stejně jako všechny ostatní stránky jejich života a kultury. Ale jak královna taktně připomenula, lidská paměť je krátká.

"Nikdy jsem neslyšela o smlouvě, o které mluvíš. Můžeš mi o ní říct víc?"

Královna ve své nehybnosti vypadala jako obrovský pomník z černého laku. "To je zakázáno."

Užaslá Mara zapomněla na podzemní ticho a znehybnělé dělníky. Její hlas se zvučně odrazil od stěn jeskyně, když vyhrkla: "Zakázáno? Kým?" "To je zakázáno."

Mara, poplašená královninou strohou odpovědí, začala usilovně přemýšlet. Pokud se zachovala neomaleně, ještě nebyla vykázána z královniny síně. Ačkoliv Lujanova ruka zbělela napětím na ratišti jeho kopí, válečníci cho-ja zůstali ve schouleném postoji. Puzena zvědavostí a nezbytností k riskantnímu nátlaku Mara dospěla k odvážnému závěru, že královnina zdrženlivost má původ v nějakém vnějším zdroji. Pokud věděla, neměli cho-ja žádné náboženství, žádnou víru v bohy nebo nadpřirozené síly. Jestliže zákaz nepochází z nebes, odkud tedy? Z tradice? Mara zavrhla tento nápad;

cho-ja byli podle lidských měřítek velmi přizpůsobiví. Jejich zásady vycházely spíše z potřeb úlu než z obyčejů.

Závazek mlčení se zdál nepravděpodobný, protože společné vědomí úlu přímo vylučovalo pojem tajemství: to bylo možné pouze mezi oddělenými vědomími.

Mara obezřetně volila slova, když pokračovala ve vyzvídání. "A co cho-ja, má královno? Jaké jsou dějiny tvé rasy?"

Královna zaklapala hornímí končetinami, jako by odpovídala na nějaký neznámý popud. Kdyby nebylo toho, že její dělníci pořád stáli nehnutě, zněl by její tón téměř družně. "Přišli jsme na Počátku, stejně jako ostatní rasy, rostli jsme a získávali poznání. Tehdy, před mnoha staletími, jsme žili prostě. Byli jsme jedním z mnoha inteligentních druhů, které hledaly své místo v bohatém světě, a které v době, kdy člověk poprvé vstoupil -"

"Zlatý most?" přerušila ji Mara, snažící se najít spojení s tím, co znala o původu svého vlastního lidu. . "Tak praví naše dějiny," řekla královna. "Cho-ja nebyli očitými svědky tohoto příchodu, ale jeden den nebyli žádní lidé a druhý den tábořil národ uprchlíků na pobřeží nedaleko místa, které nazýváte Městem plání."

Mara, sotva schopná skrýt své vzrušení, položila další otázku. "Máte nějaké legendy z doby před Zlatým mostem?"

"Legendy?" Královna jakoby odmítavě zamávala přední končetinou. "Výraz, který jsi použila, naznačuje přeháněni nebo přikrášlování založené na nedokonalé paměti. Prosím, neber to tak, že bych ti chtěla ublížit svou nečitelností, ale naše rasa si nepotřebuje pro své potomky něco vymýšlet. Pamatujeme si."

Mara cítila, jak jí buší srdce. "Říkáš mi, že máte přesný záznam toho, co se stalo, ve svém společném vědomí?" řekla opatrně, protože měla dojem, Že narazila na něco důležitého. "Nebo že si ty můžeš na něco vzpomenout tak, jako bys to viděla očima svých předků?"

, Jsme jedno vědomí a jeden národ." Královna nedala žádné viditelné znamení, ale dělníci se najednou rozběhli a pokračovali ve své běžné činnosti. "Co zakusí jeden, je sdíleno všemi, s výjimkou případů, kdy jednotlivec zahyne v odloučení daleko od ostatních."

S úlevou, že se hovor stočil k méně citlivým tématům, Mara zvažovala důsledky. Už dlouho věděla, že se zprávy přenášejí z úlu do úlu s neuvěřitelnou rychlostí; ale ani v nejdivočejších snech ji nenapadlo, že by toto dorozumívání mohlo být souběžné. "Ty můžeš... mluvit hlasem někoho, kdo tam byl...?" Snažila se představit si rozměr takového vědomí, které je schopno obsáhnout veškerou minulost.

Královna pobaveně zacvakala kusadly. "My jsme tam byli, Maro. Pokud to vy lidé jste schopni pochopit, já jsem tam byla... ne toto tělo, samozřejmě, ani tato mysl, ale... byli jsme tam my všichni. To, co mí předkové viděli, znám já tak, jak to poznali oni."

Mara pokynula sluhovi, aby jí nalil další šálek čaje, a neuvědomila si, že voda už dávno vychladla. Lujan potlačil úsměv nad jejím zaujetím. Ačkoliv neměl tak bystrý úsudek jako jeho paní, už byl tolikrát svědkem toho, jak za pomoci podobných podivných vědomostí dokázala získat výhody v politické aréně, že její zájem rozhodně nepovažoval za rozmar. On sám také nebyl žádný hlupák a uměl si představit dalekosáhlé následky toho, co královna prozradila. Cokoli viděl jeden cho-ja, pamatují si všichni, a to v průběhu celých staletí. Pozoroval Maru, jak se opět pouští na horkou půdu.

"A jak to bylo s cho-ja, než přišli lidé?"

Dělníci pokračovali v péči o královnu, která odpověděla: "Byli jsme první mezi mnoha, třebaže ne tak početní jako dnes. Museli jsme bojovat s jinými rasami, jako byl Thün, Nummongnum, Cadeš, Sunn." Z těchto jmen znala Mara pouze Thün. Odolala pokušení odbočit a začít se vyptávat na podrobnosti. Pokud přežije a najde prostředky, jimiž bude schopna zajistit svou bezpečnost před mágy, bude mít roky na to, aby ukojila zvědavost.

Královna jako kdyby vycítila přání svého hosta, nebo z jiných, pouze jí známých důvodů, pokračovala ve svém vyprávění jen v hrubých obrysech. "Naši válečníci jsou plozeni pro obranu; cho-ja se nikdy nepostaví proti cho-ja, kromě období hladu, kdy může jeden úl bojovat s druhým, aby přežil ten silnější. Ale i tyto boje o přežití se odehrávají bez nenávisti; zálibu ve vraždění nemáme v povaze. Ale proti jiným rasám jsme vedli války, protože ony měly jinou představu o svém místě ve světech. Mnoho života v úlech zbytečně zahynulo, protože mezi nás přišly bytosti, které strašlivě překračovaly zákony přírody a které zabíjely nejen pro obživu a obranu. Vyvolávaly boje pro rozkoš z vraždění, jak se nám zdálo tehdy i dnes. Zabíraly půdu, kterou nepotřebovaly, a rozpoutávaly války pod záminkou jakéhosi pojmu, jehož význam nechápeme, nazývaného čest."

Maře vyprchala barva z tváří. "Tsurané."

"Lidé," opravila ji královna s lehkým smutkem. "Tebe vidíme jinou, paní Maro, ale vědomí úlu dobře ví: žádná jiná rasa na tomto světě, který nazýváte Kelewan, se nemůže vyrovnat lidem, co se krutosti týče. Protože lidé bojují bez příčiny. Jak se vaše Impérium během let rozrůstalo, snažili jsme se my cho-ja vyřešit všechny spory mezi námi a vámi, ale lidé stále přicházeli, chtěli tuhle věc a tamtu věc, tohle právo a tamto právo. A když jsme odmítli Jejich nesmyslné požadavky, následovalo krveprolití. Mnohokrát jsme ukončili válku, protože jsme se domnívali, že věc je vyřízena, a byli jsme napadeni znovu z důvodů, v nichž jsme neshledali nic rozumného. Nakonec jsme podlehli."

Mara poklepávala prsty na šálek a hladina vychladlého nápoje se rozčeřila drobnými vlnkami. "Byli jste přinuceni uzavřít smlouvu?"

Všichni v místnosti opět strnuli a královnin zvonivý hlas zledověl. "To je zakázáno."

Mariny oči se rozšířily. "Je zakázáno mluvit o tom s námi?"

"To je zakázáno."

Mara už byla přesvědčena, že královnu neurazila, ale že cho-ja prostě o této věci nemohou, nebo přísahali, že nebudou, mluvit. Mariny myšlenky se rozběhly kupředu. "Kdo má moc vám nařídit mlčení - Shromáždění? Císař?"

"To je zakázáno."

Mara povolila bolestné sevření ruky dřív, než rozdrtila šálek z jemného porcelánu. "Odpusť mi mou zvědavost. Budu odpověď na tuto otázku hledat jinde." Chvěla se rozčilením a obavami, ale pokusila se ještě jednou. "Jaké další světy bych měla poznat?"

Napětí v místnosti nepolevilo. Mara zadržela dech, zatímco královna mlčela a tiché bzučení opět naplnilo chodby. Nakonec zacvakala kusadly a promluvila., Jsou jen dvě věci, které ti mohu říct, aniž poruším zákaz. Za prvé, existují ti, kdo se pro svůj vlastní prospěch staví proti tobě, a ty musíš najít způsob, jak se jim bránit. Poslouchej dobře, protože my víme: přijde den, kdy budeš muset chránit svůj dům Acoma před silami, které jsou považovány za nejvyšší."

Mara vypustila z plic zadržený vzduch a najednou měla pocit, že sejí zvedá žaludek. Odložila šálek, aby jí nevypadl z roztřesených prstů. Jediné síly považované v Tsuranuanni za nejvyšší byly vůle nebes a Shromáždění mágů. A protože cho-ja nevyznávali žádné náboženství, nemohla být královnina narážka jasnější. Dům Acoma musí porazit Ctihodné!

Zatímco Mara bojovala o znovunastolení duševní rovnováhy, královna pokračovala: "Možná, paní, by ses měla zeptat sama sebe: pokud jiné světy existují, kde jsou?"

Mara se pokusila překonat pocit ohrožení z nebezpečí, které se rozevřelo jako propast před jejíma nohama. "Myslíš Midkemii za Trhlinou?"

"Můžeš do ní vstoupit branami vytvořenými mágy, ale kde je Midkemie v kosmu?"

Mara se užasle napřímila. Poslednímu slovu nerozuměla. Tsurané si tento výraz vykládali jako "nebeskou klenbu" nebo "hvězdnou kopuli". Naznačuje královna cho-ja, že Midkemie je umístěna na nebesích mezi bohy? Ale to byl nesmyslný nápad, dokonce směšný! Mara však měla dost rozumu, aby se nevysmívala tomu, čemu věří jiné kultury. Válka v pouštích Tsubaru ji to naučila, stejně jako mnoho hádek s jejím barbarským milencem, Kevinem. Ačkoliv se taktně zdržela jakýchkoliv zlehčujících poznámek, královna musela zpozorovat její nevěřícné překvapení.

"Bylo by pro tebe přijatelnější, kdybych tvrdila, že existuje množství světů, které neleží ve větší vzdálenosti, než jaká se dá překonat během lidského života?" vyzvídala. Její dělníci se opět probrali z nehybnosti a začali čile pobíhat mezi ní a výklenky, kde přechovávali vajíčka.

Maru její slova naprosto vyvedla z míry. Pokusila se najít v nich nějaký smysl. Toto nebyla záhada vytvořená na základě vzorců cizího myšlení; z lidského hlediska se zdálo, že s ní královna hraje ka-ta-go, hru tsuranských dětí, spočívající v tom, že jeden hráč si myslí věc, rostlinu nebo zvíře, které se druhý pomocí otázek snaží uhodnout. Mara usoudila, že se ji královna podobným způsobem snaží navést k tomu, o čem sama nesmí mluvit. Po usilovném přemýšlení řekla: "Mohu mnohokrát překročit hranice Impéria, než se naplní Čas mého života."

"Ano." Královnina kusadla se zavlnila v napodobenině lidského úsměvu. "To jistě můžeš."

To bylo povzbuzení, pokud ne přímá informace; Marino rozrušení vzrostlo. "Thuril!"

Královna zůstala přísně nezaujatá. "Jsou i jiné. Zvaž, co je za hranicemi vašich národů."

Mara už byla přesvědčená, že informace, po které prahne, je zapovězená. Dychtivě se naklonila kupředu. "Za..." Samozřejmě! Jak mohla být tak hloupá! Jako většina Tsuranů si myslela, že všechny národy se nacházejí v područí Impéria, s výjimkou Ztracené země na jihu a Thurilu na východě. Tiše se zeptala: "Žije někdo na východ od Thurilské konfederace?"

Královna okamžitě odpověděla: "Nazývají se Čadana."

Mara byla sotva schopna ovládnout své vzrušení. "Lidé?"

"Jsou jako vy a Thurilové, má paní."

Mara se ohlédla na Lujana, který vypadal stejně užasle jako ona. Jak omezení byli její lidé, když považovali sebe a své Impérium za střed všech světů. Tsuranská filozofie by raději přijala lidské bytosti žijící v jiném světě za Trhlinou, než by připustila jejich existenci na dalších kontinentech Kelewanu. "Co leží za zemí Čadana?"

"Ohromné spousty vod," odpověděla královna. .Jsou slané jako Krvavé moře a jsou domovem egu."

Mara ještě nikdy neviděla žádného egu, obrovského hada obývajícího mořské hlubiny, ale už se plavila na moři a slyšela námořníky, jak popisovali souboje s těmito tvory, proti nimž se dalo bránit jen harpunami s hořícím hrotem. "A jsou za těmi oceány země?"

"Obývaje mnoho národů," řekla královna cho-ja. "Stejně jako země za oceány na západě."

Lujana její vyprávění zaujalo natolik, že zapomněl na protokol. "Proč naši lidé neznají tyto národy?" zeptal se.

Mara rychle přikývla, aby potvrdila jeho otázku. "Proč?"

"To je zakázáno."

Mariny myšlenky narážely jedna na druhou. Co je zakázáno? Znalost toho, že za hranicemi Císařství žijí jiné národy, nikoli, protože pak by jí královna tuto informaci nemohla poskytnout. Mají tito cizinci za dalekými oceány nějakou moc, jíž se černooděnci obávají? Mara se zachvěla. Takové myšlenky bylo příliš nebezpečné vyslovit nahlas, dokonce i zde. Mara i obrovská královna na sebe hleděly v napjatém tichu. Kdyby jen jejich rasy spolu mohly otevřeně hovořit, tolik věcí by se vyjasnilo! A přesto nevyslovené závěry neodbytně dráždily její zvědavost. Mara pocítila nový příliv naděje. Až dosud se zdálo, že síly Shromáždění jsou nepřekonatelné a jméno její rodiny bude zapomenuto, avšak nyní věděla, že za hranicemi Impéria leží jiný, větší svět. Může tam cestovat a hledat nové vědomosti, a možná nalezne i řešení svých problémů.

Najednou si uvědomila, kolik hodin strávila v podzemní jeskyni a zatoužila po návratu. Pokud bude chtít opustit Císařství, bude potřebovat nějakou lest, jíž by svůj odjezd zamaskovala, stejně jako zásoby a pečlivou přípravu. Její nepřátelé, a především Jiro, nesmějí mít o její cestě ani tušení. Když se probírala praktickými stránkami plánování, napadlo ji, že na probádání čekají i velké oblasti její vlastní kultury. Může začít u chrámů, jejichž kněží byli zasvěceni do mocných tajemství; a byli zde také provozovatelé magie na nižší úrovni a třeba i šarlatáni, kterým nebylo dovoleno studovat ve Městě mágů.

Mara, dychtivá hned začít, se připravila ukončit svou návštěvu u královny. "Má královno, Bohyně osudu musela vést mé kroky, protože jsem zde nalezla naději na to, že se mi podaří vyřešit mé potíže."

Královna mávla horní končetinou. "Jsme potěšeni. Přesto považujeme za podivné, že jsi vážila tak dlouhou cestu po

řece, když jsi nás měla nablízku."
Mara zvedla obočí. "Takže vědomí úlů je pouze jedno? Mohu s tebou hovořit prostřednictvím královny úlu na pozemcích, kde právě přebývám?"
"Zajisté."
S nadějí, že se bude moci na královnu obrátit všude, kam ji její putování zavede, se Mara zeptala: "A jestliže opustím Impérium, budu se s tebou moci spojit, když vyhledám úl v nějaké vzdálené zemi?"
"To je zakázáno."
Mara se napřímila, znovu vzrušena tím, že se dotkla nového objevu. "Ještě jednu otázku, pokud budeš moci odpovědět. Proč jednáš se mnou a s ostatními, když jsme si vás podrobili?"
Královna zaváhala. Maru napadlo, že nakonec ji přece jen urazila, a neodvažovala se ani dýchat. Ale práce dělníků nerušené pokračovala a Mara usoudila, že královna se ani tak nehněvá, jako váží slova. Chvíli Mara očekávala. Že se dozví, že tato odpověď je také zakázaná.
Ale královna nakonec lehce zaklonila hlavu a její hlas zazněl vážným tónem.
"My nejsme podrobený národ, paní z Acoma."
"A smlouva?" Mara si povzdechla. Měla pocit, že je jen krůček od pochopení.
Královna se statečně pokoušela o vysvětlení. "Dokonce i poražený národ může vyjednávat."
Mara vstala z polštáře, aby sluhové, kterým pokynula, ať sklidí Čajové nádobí, mohli splnit své povinnosti, aniž by ji rušili. "Proč mi říkáš všechny tyhle věci, královno?"
Černé složené oči se upřely na Maru, neproniknutelné stejně jako cizí myšlenky skryté za nimi. Pak vládkyně cho-ja promluvila téměř teskným tónem. "Ještě než jsem se spojila s vědomím úlu, vzpomínám si na jednu lidskou dívku, která byla laskavá a řekla, že jsem krásná. Ze všech lidí ty jediná jsi přišla se záměrem vytvořit mezi námi soulad. Vyjednáváš jako ostatní, ale jsi více... jsi to, co, jak se domnívám, vy lidé nazýváte přítel. Pokud břímě, které bylo tvým národem vloženo na bedra mého lidu, může být odstraněno nebo zmírněno... potřebujeme přátele se smělou myslí, jako jsi ty."
Takže "smlouva" nebyla uzavřena ve shodě, ale její podmínky byly národu cho-ja vnuceny! Mara zadržela dech. Neodvážila se víc naléhat, ne teď, kdy královna pokynula svému veliteli vojsk, aby doprovodil Marinu družinu k východu. Rozhovor byl u konce.
Mara si nebyla jista, podle jakého protokolu se vyjadřuje přátelství mezi rasami, a tak se rozhodla pro úklonu, stvrzující spojenectví mezi domy, a připojila několik osobních slov. "Vždy jsem tě považovala za svou přítelkyni. Budu se ke tvému lidu chovat stejně jako k domu, který náleží k mému klanu.'1
Poté, co královna kývnutím hlavy projevila svůj souhlas a dala družině Acoma svolení odejít, nabídl Lujan své paní, Že ji doprovodí k nosítkům. Pryč bylo tísnivé ticho, které ji provázelo na cestě do domu jejího dětství. Teď Mariny oči zářily. Dychtivě pokynula nosičům, aby zvedli nosítka. Velitel vojsk si nasadil přilbu s chocholem a po jejím boku vypochodoval z královniny síně.
Lujan, dlouholetý přítel, velitel jejích vojsk a bývalý bandita, nedokázal potlačit úsměv. Tady byla paní, pro niž by bez váhání zemřel, nejen ze cti a povinnosti jako pro kteroukoli vládnoucí paní, ale stejně tak i z lásky a hrdosti. Navzdory děsivé hrozbě Shromáždění mágů Mara projevovala nezdolného ducha, jímž si hned na začátku získala jeho srdce. Zatímco do tohoto bludiště chodeb vstupovala unavená žena středního věku, odcházela z něj paní zářící znovunabytou sebejistotou. Navzdory všem předpokladům se Mara vzepřela omezením situace, do níž se dostala, a nalezla novou naději a východisko tam, kde zdánlivě žádné neexistovalo, aby vyvázla z obtíží, které její kultura považovala za nepřekonatelné.
Mnoho tsuranských lordů by v zoufalství nalehlo na meč, kdyby muselo čelit takové pohaně, jaké se paní z Acoma dostalo od Ctihodných. Její dávný nepřítel Tasaio z Minwanabi, kdysi nejmocnější muž Národů, raději spáchal sebevraždu, než by žil zahanben. Ale to, co Maru poutalo k životu, nebyla zbabělost, nýbrž nezlomná vůle.
Shromáždění by si mělo raději hledět svého, pomyslel si Lujan v okamžiku rozpustilé drzosti. Ačkoliv jak tato drobná paní najde způsob, jímž by odvrátila magické síly takových rozměrů, jakými vládnou Černooděnci, vědí jen bohové.

Odpolední slunce pronikalo přepážkami a kreslilo světelné vzory na dřevěnou podlahu a bobule akasi prosycovaly svou vůní vzduch v pokoji, který Maře sloužil jako pracovna v původní usedlosti Acoma. Hodiny vyrobené cho-ja tiše odbily celou hodinu; místo na podlaze u přepážky, kde kdysi v sandálech s okovanými podrážkami vstoupit její první manžel vracející se z lovu na sarkata, a nadělal rýhy do vzácného dřeva, bylo vydrhnuto pískem, opraveno a pod nánosy vosku už téměř nebylo k rozeznání od zbytku podlahy. Jedna vzpomínka přivolala další; lorda Sezua pečetícího listiny, zatímco její bratr, Lanokota, kreslil na podlahu u otcových nohou obrázky křídou. Mara si pamatovala samu sebe, jak baculatýma dětskýma ručkama rozmazávala jeho čmáranice. Pach křídy jí i dnes plnil chřípí, stejně jako v těch dávno minulých dnech jejího dětství. Ale dítě u jejích nohou byla Kasuma; a chlapec, který na vypískované dřevo kreslil obrázky, jimž rozuměl pouze on sám, byl ohnivý zrzek po svém barbarském otci. A její byly ruce, jež tiskly pečeť domu Acoma na poslední dopis, který dnes napsala. Košík s listinami převázanými stuhou čekal vedle jejího psacího stolu na příchod posla, jenž je odnese cechu k co nejrychlejšímu doručení.
Mara odložila těžkou pečeť a v duchu si zopakovala pokyny pro Jicana, Incoma a Keyoka, kteří zůstali v usedlosti u jezera. Oni se postarají o hladký chod jejích statků a o všechno, co by se mohlo během její dlouhé nepřítomnosti přihodit. Irrilandi, její druhý velitel jednotek, byl právě na usedlosti Šinzawai, aby podpořil Hokanua, který upevňoval své postavení vládnoucího lorda. Uskutečnilo se tam několik drobných útoků nepřátel a jeden nebo dva domy pod nátlakem tradicionalistických skupin přerušily spojenectví. Ho-kanu ještě neodeslal oficiální odpověď na císařovu žádost, aby zaujal místo svého otce u císařského dvora. Ve svém dopise Maře vysvětlil, že jeho otálení je léčka, jejímž účelem je přinutit nepřátelské soupeře, aby se projevili.

Psal jí:
První rádce mého otce je poklad - je ďábelsky chytrý a má obrovský smysl pro humor. Rád pokořuje naše. nepřátele, tím, že je zesměšňuje. Jak mi jednoho dne řekl: 'Zabij muže a. zajistíš mu čest v ocích bohů. Vysměj se mu a zostudíš ho.'
Mara se pousmála, když si připomněla tuto pravdu. Pak se ale zamyslela nad zbytkem dopisu svého manžela a její úsměv pohasl. Přestože byl pod velkým tlakem a denně na něj dotírali žárliví bratranci, mohl se alespoň zeptat na zdraví své dcery. Skutečnost, že Mara má v úmyslu vydat se na dlouhou a možná nebezpečnou cestu, zatímco holčička stále ještě potřebovala chůvu na přebalování, ho nijak nerozrušila, jak se zdálo.
Ale na druhé straně Hokanu nebyl muž, který by upozorňoval na své starosti. Možná že se trápí, ale nechce ji zneklidňovat. Mara by mohla vydávat svou cestu za náboženskou pouť, kterou toužila vykonat, a tím zmást své tradicionalistické nepřátele. Anasatiho tak může vodit za nos několik měsíců, než Jirův první rádce zjistí pravdu, ale Shromáždění mágů může rychle prohlédnout její lest, pokud bude mít sebemenší pochybnost o jejích pohnutkách.
Mara zavřela oči a odhrnula si zvlhlé vlasy z čela. Zaplašila děsivou vzpomínku na ohnivý déšť, který se snesl na císařskou arénu, když Milamber dával najevo svůj hněv.
Pokud se černooděnci rozhodnou zastavit ji, všechno skončí v jedné krátké strašlivé chvíli. Nesmí jim zavdat žádnou příčinu k podezření, a to bude znamenat týdny pečlivého plánování.
Mara se opět pokusila vypudit ze svých myšlenek obraz hrůzy, kterou Milamber rozpoutal na císařských hrách. Podle toho, co slyšela, byl barbarský mág neukázněný, dokonce tvrdohlavý. Shromáždění ho vyloučilo ze svých řad poté, co navzdory Řádu nebes prohlásil otroky za svobodné muže. Napadlo ji, že možná tento Milamber pohlížel na život stejným spletitým způsobem jako její milenec Ke vin... že život znamená víc než čest a že náboženství nemá mít moc nad životy lidí, ale místo toho pouze nabízet vedení. Mara se zamračila. Pokud byl Milamber svými bývalými druhy pokládán za odpadlíka, nemohl by se pro ni stát zdrojem inspirace v jejím osobním problému?
Vedena náhlým popudem zatleskala. Sotva desetiletý chlapec s rozcuchanými vlasy, určený jejími sluhy za domácího posla, vběhl do dveří. Povýšil na místo otroka v domě z práce pohůnka a v livreji se stále ještě cítil nejistě. Mara si všimla, že se chvěje bázní, když se jí ukláněl.
Slitovala se nad ním; její synové bázliví nebyli a ona častěji uklidňovala rozvášněné válečníky, než vytahovala z kouta tiché myšky. "Kalizo," řekla. "Pojď sem."
Chlapec se vyškrabal na nohy. Opatrně přešel po okraji koberce a přistoupil k ní. Měl nové sandály, ještě nezměkčené používáním.
Mara vylovila z misky bonbon vyrobený cho-ja, hodila ho do vzduchu a usmála se, když chlapec ze sebe setřásl strach a bonbon chytil. "Kalizo, uměl bys mi říct, kdy má do Města plání vyjet příští zásilka hedvábí určená pro Midkemii?"
"Příští týden, paní." Chlapec trochu šišlal, což bylo ještě více slyšet, když měl ústa plná tvrdého bonbonu.
Mara se na chvilku zamyslela a pak se roztřesenými prsty natáhla po peru. "Potřebuji, aby správce, který bude tu zásilku doprovázet, doručil jeden dopis. Přiveď mi ho, musím si s ním promluvit."
"Ano, paní." Chlapec se uklonil, otočil se a vyběhl s rychlostí, která ospravedlňovala jeho výběr na toto místo. Když zmizel za přepážkou, kousla se Mara do rtu. Pak rychle zapečetila krátkou zprávu, která byla adresována Milamberovi, mágovi, Ostrovní království, Midkemie. Když tiskla pečeť do rozehřátého vosku, napadlo ji, jestli tím také nezpečetila svůj osud.
Pak se dostavil správce, přivedený Kalizem. Její pochybnosti se rozplynuly před nutností dát tomu muži pokyny, které způsobily, že se roztřásl. Jeho očividná nervozita podráždila Kasumu, ta se rozplakala a Mara musela zavolat její chůvu. Justin odhodil křídu a hlasitě oznámil, že má hlad. Přímý a rázný tam, kde byl Ayaki zachmuřený, vyskočil na nohy a vyzval Kaliza k závodu, kdo bude dřív v kuchyni. Mara pokynutím propustila malého posla, který se usmál a zavýskl, vůbec ne v rozpacích nad nabídkou závodu. Když oba chlapci vyrazili nejvyšší rychlostí z místnosti, Mara téměř očekávala, že uslyší reptání staré Nacoyi... ale ty dny už byly nenávratně pryč.
Zůstala sama, a když se slunce sklonilo k západu, zavolala na sluhy, ať odsunou přepážky. Roky minuly od doby, kdy naposledy pozorovala šatry, jak při západu slunce létají nad pozemky domu Acoma. Šatry byly považovány za šťastný symbol její rodiny a pro Maru byly zdrojem potěšení, když vítaly noc letem a zpěvem. Sledovala jejich kroužení na pozadí oblak se zlatými okraji a přemýšlela o svém manželovi. Nevzal si žádné konkubíny ani se už nezmiňoval o svém zklamání nad Kasuminým pohlavím. Mara usoudila, že se rozhodl nechat celou věc usnout. Jedinou Hokanuovou narážkou na to, že mají nějaké problémy, byl slib, že až se Mara vrátí na usedlost, důkladně si spolu promluví. Loďka, psal, a v ní pouze oni dva, lehké občerstvení a víno sä na klidné vodě; žádní otroci, žádní sluhové, pouze lucerna a on u vesel. Mara si opřela bradu o dlaň a vzdychla. Ať má Ho-kanu na srdci cokoliv, jí bude trvat měsíce, než se bude moci se svým manželem setkat na vodě nebo na souši. Její přípravy na cestu za hledáním obrany proti Shromáždění už byly u konce. Potřebovala si ještě jen promluvit s Arakasim, který se měl ohlásit každou chvíli.
O hodně později, kdy pracovnu už ozařovala lampa a na obloze, na níž tančily šatry, zářily hvězdy, vyrušil Maru ze čtení sluha, který jí oznámil, že přišel ošumělý potulný básník a prosí paní o slyšeni.
Mara se zájmem vzhlédla od svitku. "Neposlal jsi ho do kuchyně," usoudila. "Říkal ten básník, že pro mě má verše ve stylu so-mu-ta?"
Sluha se zamračil; jeho vzdělání nestačilo na výraz, který použila. "Opravdu, má paní. Říkal, že to pro tebe má nějaký význam." Jeho tvář se nakrabatila pochybnostmi. "Měl jsem ho raději poslat pryč. Je velice otrhaný."
Marin výraz se rozjasnil úsměvem. "Velice otrhaný, nemytý a možná v doprovodu ženy?"
Sluha vyvalil oči. "Ty ho znáš?"
"Znám." Mara stočila svitek, napjatá očekáváním. "Ať vstoupí."
Stále zmatený sluha se uklonil. ‚Jak si přeješ, paní."

Vzápětí byl do Mariny pracovny uveden básník i s jeho ženou. Arakasi měl na sobě plášť, který vypadal jako sešitý z kousků látky prožraných moly a olemovaný ústřižkem z prošlapaného koberce. Jeho společnice byla zahalena do vybledlého záplatovaného roucha, které kdysi zdobily penízky ze škeblí. Po většině z nich však už zbyly jen kousky nití, jimiž byly přišity. Ušpiněné nohy ženy vězely v rozedraných sandálech.

Mara na oba vrhla jeden zběžný pohled a zatleskala na sluhy. "Vodu na mytí. Ručníky, mýdla a nějaké mé šaty, čisté a hezké." Pohlédla pod kápi, jíž měla konkubína zahalenu tvář, a povšimla si pramene těžkých a lesklých vlasů barvy medu červených včel. "Ať jsou zelené," přikázala komorné. Pak se usmála na Arakasiho. „Jak velký podnos s občerstvením by sis přál? Jako vždycky vypadáš, že každou chvíli umřeš hlady." Když se Arakasi nadechl, že promluví, zvedla Mara prst. "Verše mohou počkat, dokud se oba nenajíte."

Arakasi se uklonil a shodil si z hlavy kapuci svého pláště. Ve světle lampy vypadal vyčerpaně, ztrápeně a jako by jen silou vůle držel své nervy pohromadě. Mara se zarazila. Pak si konkubína svlékla své svrchní roucho a paní z Acoma viděla, jak se na ni Arakasi dívá, a pochopila vše.

"Ty musíš být Kamilo," řekla. "Buď vítána."

Dívka se chystala pokleknout k hluboké úkloně, označující podřízené postavení. Mara prudce zavrtěla hlavou a Arakasi bleskurychle chytil Kamilo za loket. Ta se opět napřímila a lehce odtáhla paži, aby se vyhnula jeho doteku. Jako by její gesto neznamenalo odmítnutí, Arakasi ji tiše oslovil. "Paní tě vykoupila na svobodu, ne do své služby. Smlouva je teď jen tvá, můžeš ji roztrhat, nebo se znovu prodat, jak si budeš přát." Jeho obratné ruce jí shrnuly kápi a odhalily tvář nevšední krásy a světlé oči jiskřící odporem.

Mara potlačila nutkání odtáhnout se, tak jí dívčino chování připomínalo jinou krásnou ženu, kurtizánu a špiónku jménem Teani, která se kdysi pokusila ji zabít. "Bohové, smilujte se." Její slova patřila Arakasimu a dívce, kterou zachránil před využíváním.

Kamlio promluvila hlubokým, melodickým hlasem zabarveným nenávistí. "Ráda bych tento slib slyšela od paní, jejíž centi mě vykoupily."

Mara potlačila hněv nad její drzostí. "Můžeš v této záležitosti důvěřovat mému služebníkovi Arakasimu stejně jako mně. Kamlio, já mu také vděčím za svůj život. Já jsem se rozhodla přijmout od něj tento dar s radostí. Možná že tě našel, dítě. Ale nezapomínej: byla jsem to já, kdo tě vykoupil z tvých závazků. Nepřišla jsi sem jako odměna za jeho služby." V dívčiných očích se odrazil záblesk světla z lampy.

Mara si povzdechla a pokračovala. "Jsi svou vlastní paní, Kamlio. Tvou zásluhou mám syna a dceru, kteří mohou přežít a získat své dědictví. Moje vděčnost je bezpodmínečná. Můžeš hned teď opustit Arakasiho, opustit tuto usedlost a jít svou cestou. Poskytnu ti dostatek prostředků, aby ses mohla usadit, začít obchodovat, podnikat nebo prostě až do smrti spokojeně žít v poměrném přepychu. Nebo můžeš můj dar použít jako věno, pokud by sis chtěla najít manžela. Ale kdybys chtěla vstoupit do služby, budu potěšena, zůstaneš-li."

Ticho, které následovalo, rušilo jen slabé syčení olejové lampy. Kamliiny prsty se zatínaly do rozedrané tkaniny jejího roucha a opět se rozevíraly. Neusmála se, neuvolnila ani neuklidnila; zůstala ostražitě napjatá jako zvíře zahnané do kouta. Mara se přinutila čelit jejímu tvrdému nepřátelskému pohledu. "Co si přeješ, Kamlio?"

Dívka očividně nedůvěřovala laskavosti. Oči jí zářily příliš jasně a vyzývavě se napřímila, když odpovídala: "Dobrý Ochránce, vznešená paní, chtěla bych zůstat sama. Nepřeji si hezké šaty, ale ošklivé. Nechci, aby se na mě muži dívali. Chci spací rohož a pokoj sama pro sebe."

"Co žádáš, to dostaneš," řekla Mara.

Poslala pro svou osobní služebnou Misu, která byla ve službách domu Acoma už léta, a přikázala jí, aby ukázala Kamlio její pokoj a postarala se o její pohodlí. Když dívka odešla a Arakasi se umyl v umyvadle přineseném sluhou, pokynula mu Mara, aby se posadil na nejbližší pohodlný polštář.

Klesl na něj, jako by mu nohy vypověděly službu. V očích měl téměř uštvaný výraz a rty zkřivené ironickým úsměvem. Tiše řekl: "Děkuji, paní."

Mara na něj lítostivě pohlédla. "Ona pro tebe tolik znamená?"

Vrchní špeh si podepřel bradu pěstmi, což byl jeho starý zvyk, když se pokoušel vysvětlit něco složitého. "Změnila mě. Když se na ni dívám, vidím svou matku, někdy. Když mluví, připomíná mi mou sestru. Obě bývaly nejvíc vzteklé v okamžiku, kdy je něco nejvíc bolelo." Odmlčel se a dodal:

"Obviňuje mě za smrt své sestry. Obávám se, že oprávněně."

Mara tiše pokynula sluhovi, který čekal u dveří s podnosem plným jídla. Když muž uctivě vstoupil se svým nákladem, zadívala Mara svého vrchního špeha, kterého znala léta, ale jehož život pro ni zůstával záhadou. Poté, co byli obslouženi, mávla Mara na sluhu, ať odejde. Když s Arakasim osaměla, řekla: "Nikdy ses mi nezmiňoval o nikom ze své rodiny."

Arakasi zvedl oči, v nichž se objevil obranný výraz. "Nebylo o čem se zmiňovat. Moje matka byla ženou z Rákosové čtvrti, kterou její řemeslo utýralo k smrti. Moje sestra šla v jejích stopách. Zemřela v osmnácti letech rukou násilnického zákazníka."

"To je mi líto," zamumlala Mara a myslela to tak. Z toho, jak velký význam Arakasi přikládal své příslušnosti k domu, měla už dávno uhodnout, že se narodil v bezectné rodině. "Jak ses stal služebníkem domu Tuscai?"

Arakasi učinil sebepodceňující gesto. "Byl jeden válečník, který často navštěvoval náš nevěstinec. Nejvíce spával s mou matkou. Byly mi tri a obdivoval Jsem jeho zvučný hlas a meč, jehož jílec zdobil drahý kámen. Někdy mi dával bonbony a hladil mě po hlavě a posílal mě po různých pochůzkách. Bral jsem je velice vážně a až později jsem pochopil, že byl prostě ohleduplnější než ostatní a nechtěl, aby se kolem postele pletl malý kluk, když si bral ženu, za niž zaplatil. Po nějaké době jsem usoudil, že to byl můj otec."

Mara nenaléhala; čekala, zatímco si Arakasi otrhával vlákna z roztřepeného lemu svého pláště. Po chvilce sám od sebe

pokračoval. "Když moje matka zemřela a voják začal chodit za jinou dívkou, sešplhal jsem z okna a sledoval jsem ho do jeho kasáren. Byl to velitel útoku domu Tuscai. Jeho manželka byla kuchařka. Krmila mě za jeho zády. Žil jsem většinou na ulicích, potuloval jsem se kolem hospod a cechovních síní a měl jsem oči a uši otevřené. Prodával jsem informace hadonrovi lorda z Tuscai a během let jsem se pro něj stal nepostradatelným. Když jsem lorda z Tuscai upozornil na úklady o jeho život ze strany domu Minwanabi, dovolil mi vstoupit do služeb jeho domu."

Mara se zamyslela nad tím, kolik ze své výzvědné sítě už měl Arakasi vybudováno v době, kdy přísahal věrnost natami domu Tuscai. Pravděpodobně měl pokrytu většinu území kolem statku Tuscai, když se mu podařilo jako bezectnému chlapci zaujmout pozornost úzkoprsého a na tradicích lpějícího vládnoucího lorda. Naplňovalo ji úctou zjištění, jak vysoko postoupil její vrchní špeh z tak nuzných začátků. A teď je tady ta dívka, Kamilo, jejíž osud se propletl s jeho osudem způsobem, který si nepřála. Když sluha nalil víno sä a odešel, podala Arakasimu sklenici.

"Napij se," přikázala. "Potřebuješ to." Opravdu vypadal mnohem vyhublejší a vyčerpanější než kdykoli předtím.

Rty vrchního špeha se zkřivily nechutí. Nesnášel alkohol:

otupoval jeho reakce. "Paní," řekl hlasem drsným i sametovým zároveň, "už nejsem tím, kým jsem byl."

"VYPIJ TO! To je rozkaz!" řekla Mara úsečně. "Jsi člověk a máš srdce, které může krvácet. Jenom jsi to zjistil poněkud později. A já říkám, že se mýlíš. Jsi něčím víc, než jsi byl dříve. Ta změna ti jen prospěla."

"Ne, pokud si přeješ, abych dále zastával místo tvého vrchního špeha." Zdálo se, že jen samo přiznání této skutečnosti jím otřáslo. Arakasi vztáhl ruku, uchopil pohár a jediným dlouhým douškem jej vypil.

"Co ty víš o tom, co je lepší nebo horší?" zeptal se vyzývavě.

"Všechno." Její hlas zněl vyčítavě. "Měla jsem Kevina a ztratila jsem ho. Měla jsem dokonalého manžela, který chápal mé srdce, dokud nás jedno hloupé nedorozumění nerozdělilo. Měla jsem dvě děti, které jsou dnes mrtvé."

Zahanbený Arakasi ovinul své dlouhé citlivé prsty kolem poháru. Neřekl nic, jen hleděl na koberec. Chvíli lampa osvětlovala jeho pokusy ovládnout dech. "Myslel jsem, že příklad tvého manželství s Hokanuem jí pomůže otevřít oči, aby poznala, že může začít nový život." Lehce pokrčil rameny. "Byli jste oba mými učiteli, paní."

Mara pozorovala muže, který před ní seděl schoulený a napjatý. Jeho schopnosti ji někdy přiváděly v úžas, dokud si nyní neuvědomila, že jeho výsledky měly kořeny v chladné, bezcílné logice.

"Arakasi, dej jí svobodu. Nech ji, ať najde sama sebe." Když se jeho oči zvedly, aby se setkaly s jejíma, zjistila, že se sama potřebuje napít vína. Natáhla se pro pohár a ochutnala jeho hořkosladký obsah. "Mysli, nejbystřejší z mých služebníků. Nikdy ses nehněval, protože jsi nikdy nemiloval. Kamlio dokáže nenávidět, dokáže cítit hořkost, protože je zranitelná. Její skutečná povaha je citlivá, protože proč by se jinak tak divoce bránila?"

Arakasi opět spustil zrak. "Modlím se k bohům, abys měla pravdu."

"Mám pravdu." Marin přesvědčený tón se rozlehl v šeru důvěrně známé místnosti. Ale žádná pravda neumí zajistit výsledky. Jestli Kamlio dokáže překonat minulost a přežít bez šrámů na duši, to ukáže jen čas.

Arakasi seděl jako zmučený a otáčel v dlaních křišťálový pohár. Mara ho pozorovala a napadlo ji, že ztratil svůj pronikavý vhled. Promluvila laskavě a konejšivě. "Tvá malá paní neopustí tuto usedlost. Zůstane tady ve službě. To vím."

"A co když už odešla?" Arakasi si dlouze povzdechl. "Jak si můžeš být tak jistá?"

"Nepřijala mou pohostinnost." Mara se usmála. "Má hrdost jako oheň." Zamyslela se. "V mém věku jsem se už naučila posuzovat lidskou povahu. Hodíš se k ní."

Arakasi se trochu uvolnil, odložil prázdný pohár na podlahu a nabral si z podnosu chléb a sýr. Rychle změnil téma a řekl: "Dostal jsem tvou zprávu, paní. Myslím, že dokážu uhodnout, proč sis mě dala zavolat." Žmoulal v rukou chléb s hroudou Sýra a bylo na něm vidět, že rozhodně nepřestal myslet na konkubínu. Ale v jeho hlase se jeho vnitřní rozpory neprojevily. "Mohu tě jen opět ujistit, že do Města mágů nelze proniknout. Pošli někoho dalšího, aby se o to pokusil, a přivoláš hněv Shromáždění na svou hlavu. My jsme se o to pokoušeli sedmkrát; čtyři muži jsou mrtví, ostatní tři nezvěstní, ale já je také pokládám za mrtvé. Nevede k nám žádná stopa, ale i přesto další pokus může způsobit náš pád."

"To jsem předpokládala." Mara se s pocitem úlevy dívala, jak Arakasi jí. Vždy, když ho přešla jeho pověstná chuť k jídlu, měla Mara důvod k největším obavám. Zatímco žvýkal, seznámila ho s tím, co zjistila v úlu cho-ja a pak mu řekla o svých plánech na cestu do Thurilské konfederace.

Arakasi se suše usmál. "Tušil jsem, že tu svou pouť nemyslíš opravdu vážně."

Marino obočí vylétlo vzhůru. "Jsem zbožná. Copak jsem kdysi nechtěla vstoupit do Lašimina řádu?"

V očích vrchního špeha se zableskla veselá jiskřička. "Ale to," poznamenal, "bylo dlouho předtím, než jsi potkala jednoho rudovlasého midkemianského barbara."

Mara se začervenala. "Pravda." Zasmála se. Arakasi vždy dokázal pozvednout jejího ducha. Srdce, které před ní tolik let skrýval, ji potěšilo. "Potřebuji zástěrku pro svou cestu. A také chci, abys pročesal císařské archivy, jestli v nich nejsou nějaké záznamy o okolnostech, které vedly k naší záhadné smlouvě s cho-ja."

Podívala se přes nízký stůl a zjistila, že Arakasi přestal jíst. Chléb se mu rozdrobil v prstech a jeho oči náhle vypadaly jako bezedné studny. Jemně se ho zeptala: "Stalo se něco? Bojíš se opustit tu dívku?"

"Ne." Vrchní špeh si prohrábl rozcuchané tmavé vlasy. Básnický vous se mu na jedné straně uvolnil; fialová tkanice, kterou se přivazoval k hlavě, byla roztřepená a vybledlá.

"Už nejsem nejlepším mužem pro tuto práci, paní. Mé srdce už není pokojné."

"A bylo někdy?" zaútočila Mara.

Arakasi se na ni podíval, otevřeně a bolestně jako jedinkrát předtím, když se domníval, že zapříčinil smrt staré Nacoyi. "Ano, paní. Bylo. Kdysi bych bez výčitek svědomí nechal Kamilo zemřít rukama spolku. Tím, že jsem se pro ni vřadí, jsem zvýšil riziko, které ti hrozilo. Vzal jsem si vysokou sumu peněz, abych ji vykoupil. A ta transakce byla na můj vkus příliš veřejná."

Mara se zamyslela nad závažností jeho přiznání. Zahleděla se do svého téměř netknutého poháru s vínem, které pomalu teplalo ve vlahém večerním vzduchu. "Dům Acoma nemá nikoho jiného, koho by mohl poslat," řekla nakonec. Musela myslet na Justina a Kasumu; pokud, jak naznačil Fumita, pouze její titul Ochránce Impéria brání Shromáždění v tom, aby ji bez skrupulí zničilo, musí najít ochranu pro své děti, jinak se v její nepřítomnosti stanou bezmocnými loutkami vydanými na milost a nemilost černooděnců.

"Arakasi, řeknu ti něco, co mě napadlo po rozhovoru s královnou. Co když to vůbec není tradice, co zachovává toto Císařství po tisíciletí v nehybnosti? Co když naši lidé usilují o růst a změny, ale někdo jim v tom brání? Co když Hru rady, naše krvavé, násilné dědictví cti, vůbec neustanovili bohové, ale byla používána jako nástroj k udržení každého na jeho místě?"

Arakasi nakrčil levé obočí. "Tvrdíš, že jsi zbožná," řekl tiše. "Víš, milovaná paní, že to, co říkáš, je rouhání."

"Tvrdím," řekla Mara, "že naši Ctihodní dělají mnohem více, než že střeží císařský mír. Pokud jsem správně pochopila, co mi naznačovala královna cho-ja. Shromáždění má na svědomí, že celá naše kultura stagnuje. Černooděnci jsou ti, kdo nám brání ve změně - ne bohové, ne tradice, ne náš kodex cti. A proto také zasáhli do sporu mezi domy Acoma a Anasati. Protože jsem vyvolala příliš mnoho změn, protože mám příliš velký vliv na císaře a protože jsem se jako Ochránce stala pro lid talismanem pro štěstí. Pokud to, co si myslím, je správné, mágové nejen doufají, že poruším jejich zákaz a vykonám nějaký nepřátelský akt vůči Jirovi, ale spoléhají na to. Někteří možná intrikují, aby toho dosáhli. Čekají na jakoukoli záminku, aby mě mohli zničit."

Otevřenou přepážkou pronikl vánek a rozechvěl plamen lampy, v jehož záři Arakasi vypadal jako socha vytesaná ze stínu. "Bokami nikdy neodsune čest stranou a neponechá vraždu svého otce nepomstěnou."

"Přesně tak," téměř zašeptala Mara. "To se dá čekat i od muže, kterého vychoval pokrokový myslitel, jakým byl jeho nevlastní otec. Jeho vlastní otec, Fumita, ho před tím varoval na Kamatsuovu pohřbu. Jsem přesvědčena, stejně jako Hokanu, že Shromáždění vědělo o Jirově smlouvě se spolkem nájemných vrahů. Neudělalo nic, aby mu v tom zabránilo. Schválně. Jsem to já a můj rod, kdo má být vyhlazen. A dříve nebo později osud mágům poskytne důvod."

Plamen zahořel jasněji a temnota ustoupila. Arakasi seděl a hleděl do svého prázdného poháru očima neproniknutelnýma jako z obsidiánu. "A proto mě potřebuješ, abych prohledal císařské archivy a kryl tvou nepřítomnost, zatímco budeš za hranicemi Impéria pátrat po odpovědích na své otázky." Jeho prsty bubnovaly na podlahu, zatímco pokračoval v myšlení nahlas. "Žádáš to po mně nikoli pro dům Acoma nebo Šinzawai, ale pro lid Národů, jehož věc jsi přijala za svou."

"Pochopil jsi." Mara uchopila karafu s vínem a naplnila oba jejich poháry. "Dělám to, co dělám, pro více než jméno svých předků. Protože doufám, že jednoho dne bude možné propouštět otroky na svobodu a že chlapci, jakým jsi kdysi byl ty, a dívky, jako je Kamilo, si budou moci získat čest vlastními zásluhami."

"Velký úkol. Na tvé zdraví, paní." Arakasi do sebe hodil celý obsah svého poháru. Přestože byl stále ještě zkormouceny, v jeho pohledu se objevil obdiv. "Jednou jsem řekl, že si přeji kráčet ve tvých stopách na cestě k velikosti. Byl jsem domýšlivý a bezcílný a okouzlený jako muž, který se pyšní tím, že řeší spletité hlavolamy. Teď si nepřeji nic víc než vlastní dům a usměvavou ženu, jež nebude znát tajemství rozkoše. Ke svému žalu jsem se poučil. Ale není to lekce vhodná pro vrchního špeha, který musí jednat pouze na základě rozumu."

Mara ho obdařila úsměvem, jenž změkčil její rysy, ztvrdlé léty zkoušek a bojů. "Pak tedy až získáme prostředky, jimiž budeme moci porazit Ctihodné, najdeme ti nějaké nové místo."

Arakasi se chraplavě zasmál. "Jaké místo? Vyzkoušel jsem všechna. Jaké si ještě mohu vybrat, když ta předešlá mi neseděla lépe než vypůjčené Sáty?"

"Až přijde čas, dozvíš se to," ujistila ho Mara. Ale její slova zněla prázdně. Arakasi vypadal jako nezakotvená loďka zmítaná proudem. Měla o něj starost, stejně Jako o otupělou, zahořklou dívku, spící v pokoji pro hosty.

Arakasi odložil pohár. Kolem lampy v bláznivých kruzích létala můra, a jak se míhala ve světle, vrhala po věcech v místnosti prchavé stíny. Arakasi pocítil závrať. Nastal čas, aby se zvedl k odchodu. Na podnose zbyly jen drobky a kousky chlebových kůrek. Hloubka v jeho očích zůstala nezměrná, když oznámil: "Udělám, o co žádáš, protože vím, že chápeš cenu toho všeho. Ale tentokrát bych tě chtěl požádat o jednu laskavost."

Mara zvedla svůj pohár a napila se na oplátku na jeho zdraví. "Vždycky jsi ode mě bez otázek dostal vše, co jsi potřeboval. To se nezměnilo."

Její vrchní špeh se na ni podíval a poprvé ho viděla nervózního a nejistého. "Vezmi Kamlio s sebou do Thurilu. I náhoda, zeji tady spatří nějaký obchodník a zmíní se o její kráse v Sulan-Qu, může přivést spolek na její stopu. V době, kdy se vrátíš, už by spolek neměl představovat hrozbu."

Mařin úsměv se vrátil jako sluneční zář. "Přesně tohle jsem se chystala navrhnout já tobě." Zkostnatělé zásady tsuranské kultury zbavily kurtizánu naděje; Kamilo se narodila jako hračka poskytující rozkoš mužům, kteří ji mohli po libosti využívat. Pokud má začít žít normálním životem, pokud se má vyhnout tomu, aby se z ní stala pokřivená a záštiplná bytost, jakou byla Teani, musí znovu objevit svou umlčenou osobnost, kterou se odmalička učila skrývat. A to se může snáze podařit, když pozná cizí kulturu a zvyky.

Arakasi se s vděčností uklonil. "Ať ti bohové žehnají, paní." Vypadal, že už nechce nic dodat, ale najednou vyhrkl:

"Postarej se o ni. Acoma je můj život, ale ona je mé srdce." Pak vstal a uvolněný básnický vous mu zůstal viset na jednom uchu. Strhl fialovou tkanici,jako by ho osobně urazila, a tiše vyšel přepážkou.

Mara za ním hleděla ještě dlouho potom, co zmizel v temné chodbě. Můra oblétla poslední sebevražedný kruh kolem lampy a vzplála, když se vrhla do plamene.

"Bohové, smilujte se nad nimi," zašeptala Mara do prázdné místností.

Jestli byla její slova určena kurtizáně a vrchnímu špehovi, který ji miloval, nebo jestli myslela také na svého manžela, nuceného tancovat podle písničky Shromáždění mágů, věděla jen ona sama.